

Huyết Vũ Vi Phong

Contents

Huyết Vũ Vi Phong	2
1. Chương 1: Sự Kiện Ma Cà Rồng Giả 01	2
2. Chương 2: Sự Kiện Ma Cà Rồng Giả 02	5
3. Chương 3: Sự Kiện Ma Cà Rồng Giả 03	9
4. Chương 4: Vụ Án Sắp Đặt Kịch Bản Giết Người 01	13
5. Chương 5: Vụ Án Sắp Đặt Kịch Bản Giết Người 02	16
6. Chương 6: Vụ Án Sắp Đặt Kịch Bản Giết Người 03	19
7. Chương 7: Vụ Án Sắp Đặt Kịch Bản Giết Người 04	23
8. Chương 8: Vụ Án Đêm Khuya Cường Hiếp - Giết Hàng Loạt Các Cô Gái Độc Thân 01	27
9. Chương 9: Vụ Án Đêm Khuya Cường Hiếp - Giết Các Cô Gái Độc Thân Hàng Loạt 02	31
10. Chương 10: Vụ Án Đêm Khuya Cường Hiếp - Giết Các Cô Gái Độc Thân Hàng Loạt 03	35
11. Chương 11: Vụ Án Đêm Khuya Cường Hiếp - Giết Các Cô Gái Độc Thân Hàng Loạt 04	38
12. Chương 12: 50% Hiện Thực	41
13. Chương 13: Vụ Án Mục Sư Bánh Mì Bị Giết 01	45
14. Chương 14: Vụ Án Mục Sư Bánh Mì Bị Giết 02	49
15. Chương 15: Vụ Án Mục Sư Bánh Mì Bị Giết 03	53
16. Chương 16: Vụ Án Mục Sư Bánh Mì Bị Giết 04	56
17. Chương 17: Vụ Án Bí Ẩn Giết Nữ Sinh Hàng Loạt 01	60
18. Chương 18: Vụ Án Bí Ẩn Giết Nữ Sinh Hàng Loạt 02	64
19. Chương 19: Vụ Án Bí Ẩn Giết Nữ Sinh Hàng Loạt 03	68
20. Chương 20: Vụ Án Bí Ẩn Giết Nữ Sinh Hàng Loạt 04	71
21. Chương 21: Vụ Án Giết Người Pk Thực Tế 01	75
22. Chương 22: Vụ Án Giết Người Pk Thực Tế 02	80
23. Chương 23: Vụ Án Giết Người Pk Thực Tế 03	83
24. Chương 24: Ma Cà Rồng Thì Giỏi Lắm Sao?	89
25. Chương 25: Vụ Án Người Dẫn Chương Trình Lời Nói Ác Độc Bị Giết 01	92
26. Chương 26: Vụ Án Người Dẫn Chương Trình Lời Nói Ác Độc Bị Giết 02	96
27. Chương 27: Vụ Án Người Dẫn Chương Trình Lời Nói Ác Độc Bị Giết 03	100
28. Chương 28: Vụ Án Người Dẫn Chương Trình Lời Nói Ác Độc Bị Giết 04	104
29. Chương 29: Hình Ảnh Bên Dưới	108
30. Chương 30: Vụ Án Họa Sĩ Nổi Tiếng Của Insadong [11] bị Giết 01	112
31. Chương 31: Vụ Án Họa Sĩ Nổi Tiếng Của Insadong Bị Giết 02	116
32. Chương 32: Vụ Án Họa Sĩ Nổi Tiếng Của Insadong Bị Giết 03	120
33. Chương 33: Vụ Án Họa Sĩ Nổi Tiếng Của Insadong Bị Giết 04	124
34. Chương 34: Cái Gọi Là Hiệu Ứng Bướm Bướm	130
35. Chương 35: Vụ Án Đại Ca Khu Vực Phía Bắc Bị Giết 01	134
36. Chương 36: Vụ Án Đại Ca Khu Vực Phía Bắc Bị Giết 02	138
37. Chương 37: Vụ Án Ông Chủ Khu Vực Phía Bắc Bị Giết 03	142
38. Chương 38: Tâm	147
39. Chương 39: Có Thứ Tình Cảm Gọi Là Lương Thiện	150
40. Chương 40: Mê Mẩn Bởi Nụ Cười Kiếp Này Chỉ Vì Anh	154

41. Chương 41: Vụ Án Giết Người Ở Đại Hội Xem Mất Tập Thể 01	158
42. Chương 42: Vụ Án Giết Người Ở Đại Hội Xem Mất Tập Thể 02	162
43. Chương 43: Vụ Án Giết Người Ở Đại Hội Xem Mất Tập Thể 03	165
44. Chương 44: Vụ Án Giết Người Ở Đại Hội Xem Mất Tập Thể 04	169
45. Chương 45: Vụ Án Giết Người Ở Đại Hội Xem Mất Tập Thể 05	173
46. Chương 46: Nên Đến, Ai Cũng Không Thay Đổi Được	176
47. Chương 47: Đường Vũ Tân, Cám Ơn Cô	181
48. Chương 48: Dần Dần Bóc Trần Chân Tướng	185
49. Chương 49: Em Gái, Chị Dẫn Em Đi Tìm Anh Trai Nhé?	189
50. Chương 50: Không Thể Tha Thứ Cho Người Đó Sao?	194
51. Chương 51: Yoon Ji... Còn Sống Đúng Không?!	197
52. Chương 52: Yoon Ji, Chị Tính Cứu Em, Nên Cám Ơn Chị Đi!	201
53. Chương 53: Khoảnh Khắc Nở Rộ	205
54. Chương 54: Nhóm Máu Ab Rh(-)	209
55. Chương 55: Anh Phải Chịu Trách Nhiệm Với Em Đây	212
56. Chương 56: Phiên Ngoại	217

Huyết Vũ Vi Phong

Giới thiệu

“Đừng chạy! Con đàn bà thối tha kia! Tổng chồng tao vào tù mày cao hứng lắm hả!” Trước cổng tòa

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/huyet-vu-vi-phong>

1. Chương 1: Sự Kiện Ma Cà Rồng Giả 01

“Trưởng phòng Jang Chul Oh, vị này là đặc phái viên Đường, là sĩ quan cấp trên đặc biệt phái đến Tổ tập hợp Công tố.”

“Xin chào, đặc phái viên Đường!”

“Trưởng phòng Jang không cần khách khí, về sau còn phải nhờ ngài chiếu cố nhiều.” Đường Vũ Tân mỉm cười đáp lễ.

“Đặc phái viên Đường...”

“Kêu tôi là Vũ Tân được rồi!”

“Ha ha, tiếp theo vốn là tôi sẽ dẫn Vũ Tân đến Tổ tập hợp Công tố, nhưng vừa rồi mới có vụ án, mọi người đều không rảnh. Thế nên Vũ Tân trước tiên thích nghi với hoàn cảnh một chút đã.”

“Nếu đã có vụ án, tôi cũng không thể chỉ biết lo thân. Vả lại từ giờ trở đi tôi là thành viên của Tổ tập hợp Công tố, đúng không?”

“Ấy ấy, nhiệt tình với công việc như vậy tốt lắm... Được rồi, vậy lần này Vũ Tân trực tiếp tới hiện trường đi, sau này chúng ta lại tiếp tục làm quen với chung quanh sau.”

Lúc Đường Vũ Tân đến được hiện trường gây án, cô nghe được vô số kí giả đưa tin về “Vụ án ma cà rồng” bảy năm trước. Khóe môi Đường Vũ Tân hơi nhếch lên, tuy rằng như vậy đối với người chết là không phúc hậu nhưng cô thật sự cao hứng mình xuyên qua đúng thời điểm này.

Sau khi Đường Vũ Tân từ trong bóng tối tỉnh lại, cô phát hiện mình sống lại lần nữa rồi, mặc dù cô vẫn tên là Đường Vũ Tân, mặc dù cô vẫn là công tố viên. Lúc đó cô còn cho là thời gian đảo ngược lại, đến lúc đi làm nhìn thấy đại boss cô thiếu chút nữa thì hết thở.

“Công tố viên ma cà rồng” hình như vừa kết thúc cách đây không lâu...

Đó là toàn bộ suy nghĩ trong đầu cô khi ấy...

“Haizz...” Hoàn hồn, Đường Vũ Tân khe khẽ thở dài. ‘Nơi này có sinh vật không phải loài người...’ Đường Vũ Tân nghĩ bụng, ‘Lỡ gặp phải nguy hiểm có thể bị sưng không...’

“Vụ án như thế này, bảy năm trước đã từng thấy rồi.”

Còn chưa vào tới khu vực canh gác, Đường Vũ Tân đã nghe được đoạn đối thoại quen thuộc đến không thể quen hơn. Yoo Jung In cô nha... vì sao cứ luôn gieo rắc hăm dọa nơi công tố Min thế...

“Nhìn như bị giết, trên cổ có hai chấm, lúc đó không phải mọi người kêu là sự kiện ma cà rồng sao?!” Yoo Jung In nói xong nhìn cảnh sát Hwang và công tố Min.

“Ấy, cô là...” Sao cô gái này lại hưng phấn khi đối mặt với hiện trường gây án như thế nhỉ? Trong lòng cảnh sát Hwang Soon Bum có chút mâu thuẫn, tôn trọng người chết một chút có được không vậy?!

“À... tôi là Yoo Jung In, vừa mới điều đến Tổ tập hợp kiểm sát mới, đi đến sảnh cảnh sát nói đã hành động rồi... trước đây cũng thấy hứng thú với vụ án này.”

“Hứng thú?” Lần đầu tiên công tố Min chú ý đến cô gái này, chẳng phải cô ta xem sinh tử của người khác như không có gì sao? Có thể hình thành hứng thú của mình trên cái chết của người khác?!

“Đối mặt với người chết mà nói có hứng thú là hơi quá rồi đấy, cô là Yoo...” Cảnh sát Hwang rút cuộc cũng không nhịn được nữa, cô ta thật là...

“Là Yoo Jung In, ý tôi nói là quan tâm, ha ha.” Cuối cùng Yoo Jung In cũng nhận ra từ ngữ mình dùng không thích hợp, xấu hổ cúi đầu ảo não.

“Không phải là hứng thú mà là quan tâm đến vụ án, ý của Yoo Jung In là vậy.” Đường Vũ Tân hết cách, bước lên dần hòa đàm Yoo Jung In.

“Đúng thế! Xin hỏi...” Công tố Yoo thở ra nhẹ nhõm, âm thầm mừng rỡ có người giúp mình gỡ bỏ cục diện xấu hổ này.

“Tôi là Đường Vũ Tân, đặc phái viên cấp trên phái đến tổ của chúng ta. Chào mọi người!” Đường Vũ Tân mỉm cười cúi chào mọi người, “Còn nữa, sự kiện lần này tuyệt đối không phải ma cà rồng.”

“Sao cô biết?” Cảnh sát Hwang ngạc nhiên nhìn đặc phái viên mới tới. Bảy năm trước quả thật có vụ án ma cà rồng, không sai! Nhưng nếu xem xét trong phạm vi bình thường mà nói, không có khả năng nhanh như vậy đã đưa ra kết luận.

‘Làm sao mà tôi biết?!’ Đường Vũ Tân nghĩ thầm: ‘Tôi xem rất nhiều tập phim truyền hình rồi, được chưa?!’ Cô liếc nhìn mặt công tố Min, câu này hiển nhiên đã thu hút sự chú ý của anh ta.

“Điểm đơn giản nhất là, miệng vết thương trên cổ và vị trí bị cắn không giống nhau. Tôi nghĩ, không có sinh vật hình người nào lại có kiểu miệng như vậy. Đương nhiên, không loại trừ trường hợp tội phạm cắn, có điều khẳng định là miệng vết thương không thể bằng phẳng như vậy. Nếu thật sự giống như mọi người nói, nó tương tự với vụ án bảy năm trước thì đây là mô phỏng gây án.”

Thấy mọi người tiếp tục nhìn mình nghi hoặc, còn có kinh ngạc, Đường Vũ Tân thản nhiên cười cười, nói: “Còn chưa tin thì về sở pháp y tiến hành khám nghiệm tử thi xác nhận là được rồi.”

“Về sở pháp y!” Ánh mắt công tố Min hoài nghi liếc Đường Vũ Tân một cái, đeo kính râm lên quay người bỏ đi.

“Oh, sở pháp y!” Yoo Jung In đứng bên lại cất cái giọng hơi ngái ngủ đó.

“Căn cứ kết quả khám nghiệm tử thi, nguyên nhân cái chết là do liệt tim. Mọi người cũng biết, người một khi mất máu quá nhiều sẽ dẫn đến tử vong. Người này thật là kì lạ, vì sao máu chảy từ cổ mà có thể chết người? Không lẽ thật sự là ma cà rồng?” Nữ bác sĩ xinh đẹp cười đến mê hoặc mọi người. Đường Vũ Tân nhất mực nghĩ, một người đối diện với thi thể mổ lộn hết ra mà còn cười được sáng lạn như vậy... Đường Vũ Tân không nhin nổi ớn lạnh, may mà lúc đầu cô không nghe lời gia đình chọn khoa pháp y, cuộc sống kiểu này không phải là người bình thường, tuyệt đối!!!

“Không đâu! Trên đời làm gì có ma cà rồng chứ! Toàn là do kí giả hư cấu để câu độc giả thôi.” Yoo Jung In lại tự cho là đúng nói một câu ắt làm công tố Min xấu hổ song mặt công tố Min một chút cũng không biểu hiện gì.

Đường Vũ Tân liếc công tố Min một cái, vừa vặn thấy ánh mắt ngưng ngung của cảnh sát Hwang. Cảnh sát Hwang cũng đúng lúc bắt gặp ánh mắt của Đường Vũ Tân, hơi mất tự nhiên ho khẽ một tiếng: “Khụ, quay lại chủ đề chính thôi. Đến tội cùng thì giống vụ án bảy năm trước hay không?”

“Trên người không có dấu vết bị thương nào khác, nguyên nhân tử vong là liệt tim. Trên cổ có hai lỗ sâu 3 milimet, nứt ra, những chỗ khác không có vết thương nào nữa, ngoài ra không có vết máu...”

“Khoan đã, cô vừa nói là sâu 3 milimet có phải không?” Công tố Min rút cuộc chú ý đến điểm mấu chốt trong lời nói của bác sĩ Sok, sâu 3 milimet, răng của ma cà rồng căn bản không dài đến thế...

“Đúng vậy! Hồ sơ vụ án bảy năm trước không có ghi độ sâu vết thương, vì sao lại không có ghi chép nhỉ?”

“Lúc đó, không có sâu như vậy...” Nói đến đây, lần đầu tiên công tố Min nhìn thẳng Đường Vũ Tân.

“Hồi đó anh có tham gia vụ án đó sao?” Bác sĩ Sok lộ ra vẻ mặt hào hứng.

Công tố Min không trả lời, cúi xuống nhìn vết thương trên cổ Shi Hye Min, hỏi lại: “Trên người có vết máu không?”

“Sao anh biết? Đúng thế, tuy không nhiều lắm nhưng vẫn còn lưu lại vài vết. Nghe nói bảy năm trước gây án không chèn vào đầu được, sao lần này lại để lại vết máu?”

Cảnh sát Hwang Soon Bum nghe bác sĩ Sok nói xong, liếc nhìn Đường Vũ Tân và công tố Min đang trầm ngâm: “Đây là mẫu máu...”

“Tôi thấy không cần dùng tới mẫu máu đâu.” Đường Vũ Tân đứng bên xen vào.

Giờ chơi sao, mỗi lần uống máu người chết, tuổi thọ của công tố Min lại giảm đi một chút. Những người khác bỏ đầu óc để thụ lý vụ án, công tố Min là bỏ mạng nha, sao có thể nặng như vậy được...

Nhận thấy ánh mắt nghi hoặc của mọi người, Đường Vũ Tân mỉm cười: “Tôi nghĩ, công tố Min đại khái đã xác định được, vụ án này suy cho cùng là mô phỏng lại vụ án bảy năm trước thôi.”

“Sao cô gái này biết được lần này là bắt chước? Còn nữa, sao cô ta biết sau khi kiểm nghiệm tử thi sẽ tìm được chìa khóa của vụ án? Vả lại...” Nghĩ đến đây công tố Min không kềm được nhìn Đường Vũ Tân đắm đắm, ‘Còn có người để ý đến mẫu máu này nọ hay sao? Chẳng lẽ...’

“Để đảm bảo, mẫu máu còn phải cầm đi phân tích một chút nữa.” Định thần lại, công tố Min tiếp tục yêu cầu lấy mẫu máu từ bác sĩ Sok, mà Đường Vũ Tân thì lẳng lặng thở dài.

Xem ra, cần phải dùng thân phận đặc phái viên của mình thôi, giảm bớt việc công tố Min tiếp xúc với mẫu máu. Dầu sao thì uống mấy cái thứ này chỉ có hại mà không có lợi. Ông trời đã phái cái người biết được tình tiết vở kịch là mình đến đây, nỗi khổ của công tố Min giảm bớt chút nào thì hay chút đó đi...

“Vì lấy được mẫu máu này, tôi tốn không ít công sức à nha.” Không hổ là pháp y, đưa mẫu máu ra giống như dâng bảo vật, phóng chừng chỉ có cái nghề pháp y này mới có thể làm được.

“Tôi đem mẫu qua phòng phân tích cho.” Yoo Jung In đưa tay muốn lấy, nửa đường lại bị công tố Min đoạt mất.

“Công tố Yoo đi kiểm tra hồ sơ đi! Về sau làm việc ở Tổ tập hợp phải nắm hết mọi chuyện.”

“Vậy cùng đi đi.” Cảnh sát Hwang lại bắt đầu giả bộ ngớ ngẩn để lừa đảo.

Đường Vũ Tân bám đuôi công tố Min và cảnh sát Hwang ra khỏi sở pháp y. Theo như cô biết, công tố Min một lát nữa sẽ uống thứ này trong thang máy, cô nhất định cố gắng nghĩ cách đoạt lấy cái thứ đó. Không phải là búp bê vải của Pháp sao? Hỏi cô nè, cô cũng biết đó.

“Kế tiếp đặc phái viên muốn đi đâu?” Công tố Min hỏi.

Đi xuống cầu thang, công tố Min thấy Đường Vũ Tân đi đằng sau. Nếu để cô gái này tiếp tục đi sau lưng mình, công tố Min đợi đến năm nào mới tìm được cơ hội uống mẫu máu đây?

“Tôi là người mới mà, đương nhiên muốn đi theo công tố Min học hỏi nhiều một chút rồi.” Đường Vũ Tân cười đến vô tội.

“Làm một đặc phái viên được cử xuống đây, chắc hẳn không phải người mới rồi.” Công tố viên Min Tae Yun nhú mày, liếc mắt ra hiệu cho cảnh sát Hwang. Song thông minh như Đường Vũ Tân, lại biết tiểu xảo của hai người họ, sao không chú ý đến chi tiết nhỏ nhặt đó chứ...

“Cái đó, Đường...” Cảnh sát Hwang vừa mở miệng thì Đường Vũ Tân lập tức tiếp lời.

“Đừng có Đường Đường Đường nữa, gọi tôi là Vũ Tân đi. Anh Hwang còn đang chờ coi có tiền triển gì mới phải không? Tôi đề nghị anh Hwang đến cô nhi viện điều tra xem. Nói không chừng có thu hoạch ngoài ý muốn nha. Với lại chưa tìm thấy hung khí đúng không? Nhắc nhở mọi người một chút, vết thương đó được tạo ra chỉ một lần duy nhất. Cho nên hung thủ nhất định chỉ đâm hung khí vào cổ người chết có một lần. Vả lại có thật sự nguyên nhân mất máu quá nhiều là do lỗ hổng trên cổ không? Tôi thấy vị trí miệng vết thương có hơi lệch so với động mạch chủ, như thế có thể liên quan đến vấn đề mất máu cấp tính à? Nếu là vị trí khác, không thể xem thường khả năng đông đặc của tiểu cầu trong máu con người được. Diện tích lỗ dù sâu thì cũng rất nhỏ. Nếu chỉ đơn giản vì trên cổ có hai cái lỗ mà không có lực tác động bên ngoài ép ứ chảy ra thì cũng không thể chết người được. Mới rồi bác sĩ Sok có nói trên cơ thể người chết hoàn toàn không có vết thương nào nữa, vậy phạm vi vết thương bác sĩ Sok nói là cái gì? Nếu có người dùng dụng cụ y tế hút sạch máu của người chết ra, sau đó lại ngụy trang thành kiểu dáng giết người của ma cà rồng, vậy cũng không phải không có khả năng nha.”

Nói một đồng câu, Đường Vũ Tân tiếp tục cười híp mắt nhìn hai người trước mặt rõ ràng vì suy luận của cô mà ngớ ngẩn. Trong mắt ẩn chứa nụ cười, bây giờ chắc chắn chộp được biểu tình nghiêm trọng của công tố Min, về nghi kị, ngờ vực đó hoàn toàn không thoát khỏi con mắt của Vũ Tân.

“Đặc phái viên nói nhiều như vậy, vì sao không tự mình điều tra.” Công tố Min lần nữa khẳng định, cô gái này không đơn giản. Bất kể cô có biết cái gì hay không, chỉ riêng năng lực suy luận... xem ra, sau này cần phải cẩn thận một chút mới được.

“Tôi đã nói mình là người mới rồi mà, tôi không quen. Để cảnh sát Hwang với 25 năm kinh nghiệm điều tra hình sự đi tìm hiểu sự tình là thích hợp nhất. Nếu tôi đi, chưa biết chừng làm hỏng chuyện, hoặc lộ ra sơ hở làm hung thủ tiêu hủy chứng cứ hoặc chạy trốn thì không hay đâu. Thế nên tôi quyết định thế là chu toàn nhất rồi.” Đường Vũ Tân cười ngọt ngào, trong lòng lại gào thét: ‘Hôm nay tôi mặt dày mày dạn cỡ nào cũng không cho anh uống mẫu máu kia, anh làm gì được!!!’

2. Chương 2: Sự Kiện Ma Cà Rồng Giả 02

“Ấy Đường...” Cảnh sát Hwang lại muốn nói gì đó nhưng bị Đường Vũ Tân ngắt lời.

“Đã nói anh cứ kêu tôi là Vũ Tân là được rồi. Thế nhưng, tuy đồng ý để cảnh sát Hwang anh kêu tôi là Vũ Tân thì thân phận của tôi vẫn là đặc phái viên nhĩ! Vậy nên... hiện tại xin cảnh sát Hwang đến nơi ở của Shi Hye Min ở viện cô nhi điều tra cẩn thận một chút, tìm xem có manh mối gì quan trọng không. Đúng rồi! Tôi muốn nhắc cảnh sát Hwang một điểm: người lớn lúc nào cũng nói dối đến chất chồng, cho nên nếu cảnh sát Hwang muốn thu được manh mối quan trọng, tôi đề nghị anh xuống tay từ mấy đứa trẻ sẽ dễ hơn đó.”

Cảnh sát Hwang bắt lực liếc công tố Min một cái, nghĩ: ‘Xong rồi, người ta lấy tới thân phận đặc phái viên để ép rồi, Tae Yun cậu tự cầu phúc đi!’

Đã nói đến mức như vậy rồi, cảnh sát Hwang cũng không thể thoái thác được nữa, lại ngấm ngấm liếc mắt ra hiệu cho công tố Min một cái, nói tiếng bye bye xong liền đến viện cô nhi điều tra, còn lại một mình công tố Min ở đó rối rắm cả nửa ngày.

Đi? Hay không đi? Đi đâu? Cuối cùng bó tay, công tố Min đành đi tới phòng phân tích, dưới sự quan sát của Đường Vũ Tân đang cười híp mắt, đưa mẫu máu đi kiểm nghiệm.

Đường Vũ Tân âm thầm thở phào, ‘May mà công tố Min tự mình cầm đi, nếu không chắc mình phải đi ăn trộm thật quá!’

Vẻ mặt như trút được gánh nặng của Đường Vũ Tân không thoát khỏi cặp mắt của công tố Min. Min Tae Yun hơi khép mắt lại, anh cảm thấy khả năng suy đoán của mình lại tăng thêm một bậc: cô gái này không biết vì nguyên nhân gì, dường như lúc vô tình khi cố ý nhắm vào anh; Thứ hai, cô gái này cũng rất quan tâm đến mẫu máu, chẳng lẽ cô ta cũng là ma cà rồng... trong lúc suy tưởng của Min Tae Yun còn đang lan tràn, bên cạnh vang lên tiếng “rộp rộp”.

Min Tae Yun nghe tiếng nhìn qua, nháy mắt, toàn bộ suy đoán vừa rồi đều bị anh tự mình quạt bay hết.

“Ha ha, từ sáng tới giờ tôi chưa có ăn gì. Tôi còn một ít bánh quy, công tố Min ăn chung đi?”

Nhìn người nào đó đang ra sức ăn bánh quy, đột nhiên từ ngữ của Min Tae Yun bị khóa lại hết.

Về tới tổng bộ, không ngoài ý muốn nhìn thấy đại boss đã chờ trong phòng làm việc của công tố Min.

Công tố Min khom lưng chào đại boss, mà Đường Vũ Tân thì cười hì hì gọi: “Trưởng phòng Jang!”

“Ha ha, công việc giai đoạn đầu xong rồi? Vũ Tân đã quen chưa?”

“Ừm, mọi người rất tốt với tôi. Tôi rất thích môi trường làm việc ở đây.”

“Quen là tốt rồi. Về sau làm việc còn phải hỗ trợ công tố Min nhiều đó.”

“Cái này đương nhiên rồi. Tôi sẽ nỗ lực hết sức, cố gắng không nín chân công tố Min.”

Thấy Đường Vũ Tân có vẻ rất nghiêm túc, trong lòng Jang Chul Oh buồn cười, ‘Con bé này trái lại có vẻ biết mình biết ta!’

“Ngẫu nhiên bị điều đến cái tổ nhỏ thế này, hoàn toàn bị nhìn chăm chăm rồi.” Đại boss bắt đầu thuyết giảng. Đường Vũ Tân nghe một hồi mới biết là nói với công tố Min. Quay đầu nhìn mặt công tố Min, đầu Đường Vũ Tân nháy mắt nồ bùm.

Chính là nụ cười đó! Chính là nụ cười đó! Quả thật là đẹp đến nỗi người người cảm ghét mà!!! Đường Vũ Tân thừa nhận bản thân không phải đồ háo sắc, kiếp trước không thiếu những anh chàng đẹp trai ngồi ngồi bên cạnh song cô chưa từng liếc họ lấy một lần.

Không phải Đường Vũ Tân thanh cao, đơn giản là cô thích những người có nội hàm. Có một chuyện cũ, khi có người nào đó thu hút được sự chú ý của Đường Vũ Tân, cô liền từng bước điều tra rõ ràng gốc ngọn, nhìn rõ được bản chất tướng mạo của người đó, sau đó Đường Vũ Tân mới cảm thấy hài lòng được.

Cô từng nói với bạn bè sở thích này. Lúc đó bạn cô không thèm khách sáo phán cô một câu: “Cậu là cái đồ biến thái!!!”

Được thôi, biến thái thì biến thái. Nếu không cô cũng đâu chọn cái nghề công tố viên này làm gì...

“Chắc cậu cũng đã nghe mấy tin đồn rồi chứ? Tình huống không tốt chút nào.” Đại boss liếc cái mặt mê trai của Đường Vũ Tân một cái, hơi cau mày tiếp tục nói.

“À, tôi biết.” Công tổ Min đáp, hoàn toàn không chú ý tới ngữ điệu. Cũng phải, người bình thường mấy ai có thể đấu được với ma cà rồng chứ?

“Nghe nói đã tới hiện trường rồi, giống hệt vụ án bảy năm trước.” Lần này đại boss đối mặt với cả hai người Đường Vũ Tân và công tổ Min.

“Là mô phỏng phạm tội.”

Câu nói vừa dứt, ba người đồng thời ngó ra. Bởi vì câu này là do Đường Vũ Tân và công tổ Min nói cùng một lúc.

“Ha ha, có chứng cứ không?” Sau khi ngừng lại một chút, đại boss dùng giọng điệu khôi hài hỏi hai người. Tuy là bông đùa nhưng vẫn khiến người ta cảm thấy có dụng ý khác.

“Chưa có chứng cứ, nhưng hiện giờ đã bắt đầu tìm kiếm.” Người trả lời là công tổ Min. Lần này Đường Vũ Tân không lên tiếng. Cô đột nhiên nhớ ra. Bản thân cô có khả năng là quân cờ đại boss Jang bố trí bên cạnh công tổ Min, cũng giống như Yoo Jung In vậy. Phối hợp ăn ý quá mức có thể khiến đại boss nghi ngờ...

“Ha ha, đúng thế. Có điều trình tự điều tra không hợp.”

Đại boss và công tổ Min nhìn nhau nửa ngày, sau đó thỏa hiệp: “Ừ, tất cả do cậu tự nghĩ cách. Được rồi, vất vả cho cậu.”

“Hai người có muốn uống café không? Đột nhiên tôi phát hiện chúng ta ngồi ở chỗ tẻ ngắt này lâu lắm rồi...” Đường Vũ Tân thình lình cảm thấy tâm huyết sôi trào, giống như việc xã giao học được ở kiếp trước toi công hết rồi. Vì sao ngồi cả nửa ngày mà không nghĩ tới chuyện pha trà gì đó?

Lập tức, hai người trước mặt Đường Vũ Tân cứng đờ người, mà Đường Vũ Tân chợt nghĩ tới cái gì đó.

“Ặc, tôi đi xem bọn Yoo Jung In tiến hành phân tích tới đâu rồi.” Nói xong Đường Vũ Tân chạy trốn chết, tuy rằng mặt mày nghiêm túc nhưng trong lòng thì cười tới sắp nội thương: ‘Há há há, nhìn vẻ mặt bọn họ trong chớp mắt kia. Mình lại quên mất hai người họ là ma cà rồng, không thể ăn uống này nọ...’

“Nhìn mô hình có vẻ mỏng, còn hơi nhọn nữa, không giống như dao... Dong Man, nhìn thấy như vậy chưa?” Yoo Jung In nhìn mô hình vết thương trên cổ người chết từ trên xuống dưới, đầu giống như động cơ chuyển động cực nhanh, hình dạng thể này rốt cuộc là thứ hung khí gì?

“Không có, mô hình gì cũng thấy qua rồi, nhưng cái này...”

“Vì sao lại để mình đi nhận dạng hung khí chứ? Nhìn mình giống cao thủ nhận dạng lắm à?”

“Hử?”

“Đoán ra cái gì không?” Trong óc Yoo Jung In toàn là cái mặt lạnh lẽo vạn năm của công tổ Min, rốt cuộc mình đắc tội anh ta lúc nào?

“Không phải nhìn giống cao thủ mà vốn dĩ là vậy!” Giọng Đường Vũ Tân vang lên ngay cửa, cô bước vào, nhìn mô hình hung khí trong tay Yoo Jung In.

“Đặc phái viên Đường đến rồi, lại mang chỉ thị mới của công tổ Min đến à?” Yoo Jung In ăn nói rất quái gở, xem ra phần uất với công tổ Min đã thăng cấp đến một trình độ nhất định rồi.

“Không có việc gì. Công tổ Min phái tôi đến hỗ trợ công tổ Yoo, có tiến triển gì chưa?”

“Chưa có! Đặc phái viên Đường có nhận ra mô hình này là cái gì không?” Dong Man mặt mày ủ dột nhìn Đường Vũ Tân, tuy không hi vọng cái cô đặc phái viên mới tới này có thể đóng góp được cái gì nhưng có đối tượng để phàn nàn cũng tốt.

“Ừ, không lẽ là dưa?” Đường Vũ Tân bắt đầu hướng dẫn em út.

“Đũa thì đầu nó cùn, không phải đầu...” Công tổ Yoo nghe Đường Vũ Tân nói thế, không không chế được đảo mắt khinh bỉ: “Nè! Phát tán tư duy cũng phải có mức độ!”

“Hay là thẻ tre?” Đường Vũ Tân tiếp tục dẫn dắt. Đã không có búp bê Pháp, vậy cô đành phải làm người bắc cầu giữa kiểm sát viên và manh mối thôi.

“Thẻ tre có thể có khả năng, nhưng có thể đâm thành vết thương đồng đều như vậy sao?” Yoo Jung In lại đưa ra nghi vấn, tuy đáp án lần này cô ta cảm thấy đáng tin cậy hơn, nhưng thẻ tre thì có hơi...

“Vây...” Đường Vũ Tân làm bộ cúi đầu suy gẫm: “Có thứ gì đó cùng kích cỡ như mô hình nhưng chỉ cần dùng một tay là cầm chắc được? Hơn nữa đầu phải nhọn, bằng sắt, độ dài bao gồm phần đã đâm vào vết thương và phần nắm trong tay ít nhất cỡ 15 milimet trở lên không? Với lại khoảng cách giữa hai đầu nhọn bằng sắt cỡ chừng 1.5 đến 2 milimet?”

“Nói như thế... chưa biết chừng trong đồ trang sức, đồ làm bếp, công cụ có thứ như vậy, tôi đi tìm thử!” Dong Bang nghe xong, lập tức chạy tới máy vi tính trước mặt, gõ bàn phím lách cách.

“Tổng kết một lượt những đặc trưng mà đặc phái viên Đường vừa nói...” Yoo Jung In đột nhiên quay đầu nhìn Đường Vũ Tân, hỏi: “Vì sao phải trên 15 milimet?”

“À! Thông thường, bề rộng của bàn tay người trưởng thành đại khái từ 7 đến 8 milimet, mà vết thương sâu khoảng 3 milimet, cộng lại ước chừng 12 đến 13 milimet. Nhưng mà, căn cứ tình trạng vết thương cho thấy, hoàn toàn không để lại vết máu mà là thuận theo vết thương chảy xuống thành dòng nhỏ. Cái này cũng chứng minh giữa tay và vết thương trên cổ cách nhau một đoạn. Lại căn cứ trên góc độ cơ học và mỹ học [1] mà nói...” Đường Vũ Tân đã cạn từ, cô đã cố hết sức để làm sáng tỏ hình dạng của cái xiên nướng thịt rồi, vì sao công tổ Yoo còn muốn hỏi không chịu thôi?!!

“Phù... giải thích cái này hơi mệt... như vậy đi, tôi căn cứ trên góc độ cơ học và mỹ học vẽ cho hai người nhìn thử.” Đường Vũ Tân quyết định vẽ cái gì đó giống như cái xiên nướng thịt ra, nếu không chẳng lẽ muốn cô chết cả vạn tế bào não chỉ vì một cái xiên à?

Đường Vũ Tân liền cầm bút, bắt đầu vạch vô số hình vẽ không có đặc tính rõ ràng, giống với cái xiên nướng lên giấy. Dong

Man

đứng một bên sàng lọc những thứ na ná gì đó, ngẩng đầu nhìn qua, hai mắt lập tức sáng lên.

“Có rồi! Là cái này!” Nói xong hấp tấp quay màn hình lại, tìm ra món đồ phù hợp với hình vẽ của Đường Vũ Tân: “Là xiên nướng thịt!” Dong Man hưng phấn kêu lên.

Cám ơn trời đất!!! Thiếu chút nữa Đường Vũ Tân đã quỳ xuống đất cảm tạ ơn trên thương tình. Hiện giờ mới chỉ là tập một, xiên nướng thịt mà thôi. Ai tới nói cho cô biết, về sau những manh mối lộn xộn của vụ án rốt cuộc phải làm cách nào...

“Đặc phái viên Đường, cám ơn cô lắm!!!” Công tổ Yoo cao hứng hoan hô, cô thật không ngờ hóa ra Đường Vũ Tân không phải chỉ để làm kiếng, ít nhất đầu óc của cô ấy rất tuyệt! Lần này, nếu công tổ Min lại có hành động gì, xem anh ta còn lấy lý do gì để cấm cô thụ lý vụ án.

“Ha ha, không cần khách sáo!” Đường Vũ Tân cười nhìn còn khó coi hơn khóc. Cô cũng rất muốn cảm ơn cô ấy, cảm ơn đầu óc bọn họ xoay chuyển cũng thật mau. Bằng không Đường Vũ Tân cô lại phải cãi cò thêm mấy bận, khi đó người nằm trên bàn giải phẫu kia chính là cô mất...

“Dong Man, kiểm tra mẫu máu này, xem có máu của Shi Hye Min hay không.” Giọng công tổ Min đột ngột vang lên, người cũng theo sau tiến vào, trong tay còn cầm một cái hộp đông lạnh.

“Đó không phải máu của Shi Hye Min,” Đường Vũ Tân liếc cái hộp đông lạnh, cười nhạt: “Tôi không biết mẫu máu này tìm thấy ở đâu. Nhưng nếu tôi là hung thủ giết người, tôi sẽ không ngu tới độ để chứng cứ quan trọng như vậy bên mình, còn để công tổ Min sắp tìm đến phát hiện ra.”

Công tổ Min nhìn Đường Vũ Tân một lát, lại quay sang nói với Dong Man: “Dong Man, cầm đi kiểm tra.”

Không khí tức thời ngột ngạt. Công tố Yoo hít sâu một hơi, dè dặt nói: “Công tố Min, chúng tôi đã tìm được hung khí rồi, là cái xiên nướng thịt!”

“Đã tiến hành kiểm tra rồi sao?”

“Chưa có...” Giọng công tố Yoo càng lúc càng nhỏ...

“Vậy thì mau đi kiểm tra, có hung khí rồi chúng ta mới có thể xin lệnh khám xét.”

“Vâng!” Công tố Yoo lập tức hùng hùng hổ hổ chạy đi.

“Công việc của một công tố viên không phải cứ nghĩ chắc hẳn như vậy là được, đặc phái viên Đường.” Công tố Min nhìn Đường Vũ Tân, ánh mắt lạnh như băng nhìn xoáy vào cô, dường như muốn xuyên thấu hết thấy.

“Nói vậy, trong thế giới của công tố Min, chỉ có “tận mắt” nhìn thấy mới được xem là sự thật?” Đường Vũ Tân đặc biệt nhấn mạnh hai từ “tận mắt”, lại thành công nhìn thấy mặt công tố Min biến sắc một lần nữa.

Dưới ánh mắt sắc soi của công tố Min, Đường Vũ Tân điềm nhiên như không cười cười: “Tôi còn một câu nữa, lời khai của trẻ con vĩnh viễn đáng tin cậy hơn người lớn nhiều. Nếu không ngại, chúng ta trước tiên ở đây chờ tin tức của cảnh sát Hwang?”

“Công tố Min, kết quả kiểm tra đã có! Trong này hoàn toàn không có máu của Shi Hye Min!” Dong Man cầm báo cáo kiểm tra giao cho công tố Min.

Công tố Min đón lấy, lật qua vài tờ, sau đó đưa báo cáo lại cho Dong Man, hít sâu một hơi nói với Đường Vũ Tân: “Đặc phái viên Đường có thể đi tra xét bằng hình theo dõi ở nhà bác sĩ điều trị của Shi Hye Min không? Xem ghi chép ra vào của cô bé?”

“À à, được thôi! Công tố Min Tae Yun.” Đường Vũ Tân mỉm cười đi ra ngoài.

Màn hình theo dõi? Tự mình đi bắt quả chỉ là qua loa cho xong mà thôi. Bốn giờ sáng chui vào bãi đậu xe, chi tiết này cô nhớ kỹ lắm. Vậy cái cô tiểu thư Oh Young Joo của tập đoàn Xiah Hwa, chừng nào chúng ta mới có thể gặp mặt đây?

[1] Mỹ học Aesthetics là thuật ngữ do triết gia Alexander Baumgarten người Đức sáng tạo ra, dùng để đặt tên cho tác phẩm Aesthetica (Mỹ học) của ông (1750 – 1758), nó có nghĩa là lý thuyết về nghệ thuật tự do hay khoa học về nhận thức cái đẹp.

3. Chương 3: Sự Kiện Ma Cà Rồng Giả 03

“Con gái thứ hai của tập đoàn Xiah Hwa Oh Young Joo, cũng là một trong các cổ đông của viện mồ côi. Thế nên viện trưởng không đề cập tới, vậy cũng tính là đồng phạm rồi? Còn nữa, tôi vừa đến nhà Oh Young Joo điều tra theo lệ, cậu không thấy thái độ của cô ta đâu. Ôi chào! Làm như người khác thiếu cô ta mấy trăm vạn ấy!” Nhắc đến điểm này, cảnh sát Hwang tức anh ách, người phụ nữ kia thật sự bất chấp lý lẽ! Còn về mặt lúc nghe điện thoại nữa... cảnh sát Hwang nghĩ tới đó là muốn ói...

“Kết quả thế nào? Tra được gì không?” Trụ sở, công tố Min ngồi trong phòng họp sắp xếp mạch suy nghĩ. Cảnh sát Hwang điều tra Oh Young Joo xong về đến trụ sở đang báo cáo tình hình với công tố Min.

“Sự việc là vậy đó. Mỗi lần đều là Oh Young Joo đón Shi Hye Min đến chỗ bác sĩ Yoon để kiểm tra, kiểm tra xong lại dẫn Shi Hye Min về nhà Oh Young Joo. Có lúc sẽ ở nhà Oh Young Joo qua đêm. Tae Yun à, cậu nói ở đó có khi nào là hiện trường gây án thứ nhất không?”

“Phải hay không phải đợi điều tra mới biết được, chẳng lẽ không có chứng cứ chính xác...”

“Tae Yun à...” Hwang Soon Bum đột nhiên xáp lại gần công tố Min, dòm bốn phía xác định không có người xong liền hỏi nhỏ: “Cậu có uống mẩu máu đó không? Nhìn ra cái gì? Sao lần này không nghe cậu nói?”

“Không có uống.” Chờ một lát, công tố Min chậm rãi nói.

“Cái gì?”

“Nguyên nhân là vì cái vị đặc phái viên kia, tôi đưa mẫu máu cho phòng kiểm nghiệm rồi.”

“...phì!” Hwang Soon Bum không nín được, phì cười, lần đầu tiên thấy ma cà rồng bị bại trong tay con người nha!

“Anh...” Min Tae Yun bắt lực trận mắt.

“Tìm ra rồi! Tìm ra rồi!” Tiếng Yoo Jung In từ bên ngoài vang lên, gần như giống hệt tình hình lúc công tố Yoo đi nghiệm chứng hung khí, hùng hùng hổ hổ chạy vào.

“Nghiệm chứng hoàn tất rồi. Công tố Min, hung khí là cái xiên nướng thịt, các anh xem!” Nói xong công tố Yoo cầm xiên nướng thịt đâm vào cổ mô hình người, “Xem đi, một lần đâm vào hoàn toàn ăn khớp! Đặc phái viên Đường thật sự quá lợi hại!”

Min Tae Yun cẩn thận nhìn phần xiên đâm vào, khoe miệng rất cuộc cũng lộ ra ý cười.

“Lần này có thể xin lệnh khám xét được rồi.” Công tố Min vỗ vỗ cánh tay cảnh sát Hwang, đang định đi ra ngoài thì thấy Đường Vũ Tân vừa vặn bước vào cửa lớn.

“Muốn đi xin lệnh khám xét nhà Oh Young Joo?” Đường Vũ Tân cười híp mắt nhìn mọi người.

“Tình hình bên nhà bác sĩ Yoon ra sao?” Công tố Min quyết định không đếm xỉa đến lời của Đường Vũ Tân. Anh cứ có dự cảm, nếu anh trả lời sẽ giống như bước vào một cái thùng lọng...

“Bốn giờ sáng nay phát hiện bác sĩ Yoon chạy xe vào bãi đỗ xe.” Đường Vũ Tân không để ý việc công tố Min không trả lời. Nói cho cùng là do bản thân mình bộc lộ tài năng, lần sau có lẽ nên thu liễm lại một chút thì tốt hơn.

“Bốn giờ sáng?”

“Đúng thế! Không phải bốn giờ chiều mà là bốn giờ sáng, chính là thời điểm tốt nhất để vận động thân thể, đúng không? Nếu như viện trưởng viện mồ côi là đồng phạm, tôi nghĩ vị bác sĩ Yoon kia cũng không thoát khỏi liên can. Với lại, trên đường về, tôi có đi bệnh viện và thăm mỹ viện một chuyến?”

“Đi đến đó làm gì?” Hai mắt Yoo Jung In lấp lánh đầy hiếu kỳ. Đầu óc cô Đường Vũ Tân này thật là hữu dụng, lại đem về manh mối mới gì đây?”

“Mọi người chưa tìm được số máu bị mất của Shi Hye Min đúng không?”

“Đúng vậy! Có liên quan gì đến việc này sao?” Cảnh sát Hwang bắt đầu cảm thấy hứng thú với cô đặc phái viên này. Dù sao thì người có thể đánh bại ma cà rồng, thật sự không nhiều...

“Tôi hỏi qua một số nhân viên y bác sĩ và chuyên viên thẩm mỹ, phát hiện hiện tại đang thịnh hành một phương pháp làm đẹp, đó là định kỳ truyền một lượng máu tươi khỏe mạnh vào cơ thể, rất có công hiệu duy trì tuổi xuân.”

“Cái gì?!!!” Lần này đổi lại là ba người đối diện trằm miệng một lời.

“Hoảng hồn hả? Kì thật tôi cũng nhảy dựng lên. Cái này có khác gì với ma cà rồng đâu? Một đấng dùng răng, một đấng dùng kim mà thôi. Có điều so sánh mà nói thì loại này còn khiến người ta căm thù đến tận xương hơn là ma cà rồng.”

“Vì sao?” Công tố Min lại dùng ánh mắt dò xét nhìn Đường Vũ Tân. Vì sao anh cảm thấy cái từ ma cà rồng phát ra từ miệng Đường Vũ Tân lại đương nhiên như thế? Hình như cô ta rất quen thuộc với ma cà rồng?

“Bởi vì ma cà rồng hút máu để sinh tồn, mà loại người này truyền máu... lại chỉ vì dục vọng. So sánh giữa góc độ sinh lý và góc độ tham lam thì bên nào dễ nhận được sự tha thứ của người khác hơn?”

“Gần đây tại Kang Nam đang lưu hành loại hình đổi máu này. Rất rõ ràng truyền máu có tác dụng làm đẹp, vốn dĩ nên dùng máu của chính mình... Có điều Yoon Shung Shik lừa Oh Young Joo, nói máu trẻ em thì tác dụng càng lớn. Oh Young Joo lấy cớ nhận nuôi... Oh Young Joo nhiều lần lấy máu của đứa trẻ cuối cùng dẫn tới cái chết của Shi Hye Min.”

Trước tòa, lời tường thuật của Yoo Jung In gây nên một trận huyên náo. Suy cho cùng, ai mà ngờ được vị thiên kim tiểu thư nổi tiếng xinh đẹp của tập đoàn tài chính siêu giàu kia lại có thể làm ra cái chuyện bỉ thảm cùng cực, mất hết nhân tính này. Dục vọng có lúc thật đáng sợ, nó dẫn dắt con người từng bước từng bước lún vào vực sâu không cách nào thoát ra được mà đương sự lại không hề thấy chán...

“Thưa ngài chánh án đáng kính, cô Oh Young Joo ngồi đây là vô tội, cô ấy bị Yoon Shung Shik lừa gạt.”

“Bất kể cô ta có bị lừa hay không, Oh Young Joo vẫn vi phạm pháp luật. Oh Young Joo và Yoon Shung Shik vì che giấu chứng cứ nên lưu dấu vết trên cổ Shi Hye Min đã chết, muốn ngụy tạo vụ án này thành vụ án liên hoàn bảy năm trước. Ở hiện trường phạm tội đã tìm thấy hung khí, đây là chứng cứ mang lên trình tòa. Trên hung khí còn thu được dấu vân tay của Oh Young Joo và Yoon Shung Shik.”

“Đã kiểm tra xong.” Chánh án xem xong báo cáo kiểm nghiệm và dấu vân tay, nói.

“Vụ án này...” Lúc này công tố Min đứng dậy. Anh rất hài lòng biểu hiện vừa rồi của Yoo Jung In. Là một công tố viên, Yoo Jung In biểu hiện hoàn mỹ, không khuyết điểm. Còn cô đặc phái viên này, công tố Min vô thức nhìn lướt qua, phát hiện Đường Vũ Tân và Dong Man đang lặng lẽ tán gẫu rất high trên băng ghế dự khán đằng sau...

Công tố Min khẽ thở dài: “Vụ án này, là buộc tội mưu sát Shi Hye Min. Yoon Shung Shik và Oh Young Joo, theo điều thứ 250 luật hình sự phạm tội giết người; điều thứ 161 cá nhân có cơ mật, che giấu, tù có thời hạn 20 năm; Kim Jung Soo đồng phạm giết người, điều 274 luật hình sự, tội ngộ sát trẻ em, tù có thời hạn 12 năm.”

‘Đáng tiếc không bị tử hình...’ nghe công tố Min trình bày, Đường Vũ Tân nghĩ bụng. Kì thật tuy cô và Dong Man trò chuyện rất hăng say nhưng cái liếc kia của công tố Min, cô vẫn chú ý. Thái độ cô mềm mỏng không có nghĩa là cô lơ lửng cảnh giác.

“Quả nhiên, trên tòa công tố Min vẫn hấp dẫn nhất nhỉ...” Đường Vũ Tân nói nhỏ.

“Chị nói gì cơ?”

“Không có gì. Dong Man, cậu giảng giải cho tôi về kỹ thuật hack máy tính đi, tôi rất tò mò về nó!”

Đường Vũ Tân nhanh chóng dời đề tài.

“A, mọi người đều vất vả rồi!” Cảnh sát Hwang bày ra vẻ mặt “cuối cùng cũng xong”. Anh quyết định từ giờ đối với lời nói của Đường Vũ Tân chỉ nên nghe một nửa là tốt, ai nói dễ lừa được lời khai của bọn trẻ chứ? Tất tật thiên phú biểu diễn của anh đều lòi ra hết rồi!

“Vất vả rồi... Dong Man, cậu ngay cả câu vất vả cũng không nói hử?” Công tố Yoo thuần túy là oán giận cho có, trời biết cô tốn bao nhiêu tâm tư vì tìm hung khí vụ này. Tuy nói hung khí là do đặc phái viên Đường đưa ra gợi ý, nhưng tốt xấu gì cũng là kết quả ba người cùng nhau nỗ lực mà!

“Vất vả, vất vả, mọi người vất vả rồi! Aizz, công tố Yoo của chúng ta, lần này là lần đầu tiên phá án, đã có cảm giác hứng thú chưa?” Năng lực của công tố Yoo cũng được cảnh sát Hwang khẳng định, thái độ đối với cô tốt lên rất nhiều.

“Ha ha, không tồi... Đúng rồi, đặc phái viên Đường, sao cô biết lần này là bất chúc gây án?”

“Hơ, lý do lúc đó không phải tôi đã nói rồi sao?”

“Thì nói rồi! Nhưng tôi nhớ lúc đó tại hiện trường, đặc phái viên Đường đã đưa ra kết luận rất chắc chắn. Chẳng lẽ lúc đó có thể đưa ra kết luận dễ như vậy sao? Không phải là sau khi khám nghiệm tử thi mới có thể xác định manh mối à?”

“Cái này à...” Nội tâm Đường Vũ Tân bắt đầu rối rắm. Công tố Yoo à, vấn đề của cô không thể bỏ đi một điểm được sao!!!

“Đúng đó! Tôi cũng rất thắc mắc. Sao đặc phái viên Đường có thể xác định được nha?!” cảnh sát Hwang cũng chen một chân vào, xem lần này Đường Vũ Tân có thể giải thích được không...

“Cái đó à, đương nhiên là vì tôi có 20 năm cơ sở lý luận làm nền tảng nha, đương nhiên công lao còn nhờ IQ của tôi đạt tới 200 nữa!!”

“200!!!” Ba người còn lại hét to.

Nhìn biểu tình ba người khó có dịp thống nhất được, Đường Vũ Tân cười nói: “Nói chơi thôi, tóm lại là do suy luận ra. Đương nhiên, vì muốn điều đến tổ này tôi đã học hỏi rất nhiều các vụ án mà từng nhân viên trong tổ chúng ta đã điều tra. Cho nên có một số sự việc tôi biết tường tận hơn, có nền tảng xác đáng chẳng lẽ còn không suy luận ra được?”

“À à, chẳng trách...” Về mặt Dong Man hiện mấy chữ “hóa ra là thế”.

Đường Vũ Tân nhìn về mặt công tố Yoo cũng đã biến thành “Ồ, hóa ra là vậy”. Chỉ có cảnh sát Hwang vẫn cứ nhìn Đường Vũ Tân, kết quả bị Đường Vũ Tân đáp lại một nụ cười mỉm ngọt ngào, thành công đẩy lùi ánh mắt của cảnh sát Hwang.

Công tố Min vẫn đứng giữa cầu thang nhìn Đường Vũ Tân, ‘Bởi vì học tập vụ án mà mỗi nhân viên đã xử lý sao? Vậy mẫu máu lại là chuyện gì đây? Còn có đột nhiên nhắc đến pha café, lại đột nhiên kiểm soát chạy mất là chuyện gì? Hoàn nữa... lúc cô ta chạy thì khóe miệng quả thật nhếch lên...’ công tố Min càng nghĩ càng rối, mỗi một vấn đề nhìn có vẻ như độc lập nhưng giữa mỗi vấn đề đó dường như lại có mối liên hệ nào đó mà người ta không nói rõ được. Rốt cuộc...

“Vậy đi, một là để chúc mừng tổ chúng ta lần này phá án thành công, hai là vì thành viên mới là tôi gia nhập, chúng ta liên hoan một bữa đi? Đi ăn thịt nướng, tôi mời!”

“Ồ! Đề nghị của đặc phái viên Đường không sai, có điều để người mới mời không hay tí nào...” Dong Man quả thật là trẻ ngoan, còn biết ngại ngùng...

“Ừ, đề nghị này không sai. Cảnh sát Hwang đi cùng chứ?” Yoo Jung In cũng tán đồng. Đây là cơ hội tốt để gia tăng tình cảm của tổ viên với nhau.

Đương nhiên rồi, rốt cuộc là cơ hội để gia tăng tình cảm với ai... khụ, không cần nói nhiều nữa...

“Tôi không có vấn đề, tháp tùng bất cứ lúc nào, nếu uống được rượu nữa là tuyệt nhất.”

“Ok, đề nghị thông qua. Công tố Min thì sao?” Đường Vũ Tân cười cười nhìn Min Tae Yun, anh sẽ nói “lần sau đi” hả?

“Tôi còn” Song công tố Min còn chưa nói hết đã bị cảnh sát Hwang chen vào.

“Tae Yun à, đi chung đi. Khó có dịp tổ này tụ tập một lần, lãnh đạo trực tiếp không đi thì chán lắm.” Cảnh sát Hwang cất lực nháy mắt ra hiệu cho Min Tae Yun, tuy mức độ rất nhỏ nhưng nếu tập trung chú ý vẫn phát hiện được.

“Được rồi.” Tuy Min Tae Yun nghi hoặc nhưng vẫn đồng ý.

“Muôn năm! Lần liên hoan thứ nhất của tổ công tố mới, muôn năm!” Dong Man cao hứng nhảy nhót tại chỗ làm Đường Vũ Tân nhớ tới tập phim sự kiện tập thể pk thực tế, Dong Man bị một lính đặc chủng giả mạo lừa gạt, không khỏi oán thán: ‘Thằng nhóc mi bị lừa là đáng đời lắm!’

Ở Hàn Quốc, muốn tìm quán thịt nướng cực kỳ dễ. Tập thể tổ công tố di chuyển đến một quán thịt nướng lề đường nhỏ, mọi người đều ăn thịt nướng và uống rượu trắng. Duy có công tố Min một người trơ trọi ngồi đó, nhìn Đường Vũ Tân. Cái người khó chịu! Được rồi... cô thừa nhận có hơi đùa dai. Nhưng chủ yếu là cô muốn biết một chút quán bar công tố Min thường đi là ở đâu thôi. Cô chỉ muốn thử làm quen với ông chủ quán bar, cái người đàn ông cơ bắp phát triển siêu cấp kia thôi mà...

“Sao công tố Min không ăn? Không đói à?” Đường Vũ Tân thông thả tới bên cạnh công tố Min, lấy kẹp nướng một miếng thịt đặt lên đĩa trước mặt công tố Min.

“Không phải, chỉ là không có khẩu vị gì thôi.” Tim công tố Min đang nhả máu, kỳ thật anh rất đói, chỉ là anh không thể ăn được thôi...

“Gần đây ruột của công tố Min không thoải mái.” Cảnh sát Hwang Soon Bum không biết từ bên kia chuồn qua lúc nào, thay công tố Min điều đình.

“Vậy sao... lát nữa chúng ta lại đi uống một chén là được rồi, công tố Min có biết quán bar nào hay không?” Cuối cùng Đường Vũ Tân cũng bắt đầu lòi cái đuôi hồ ly ra rồi...

4. Chương 4: Vụ Án Sắp Đặt Kịch Bản Giết Người 01

“Hà, không đi quán bar gì đó thì không đi, làm gì mà trốn sớm thế chứ.”

Liên hoan xong, một mình Đường Vũ Tân đi trên đường trở về nhà. Đối với yêu cầu của cô đi chỗ khác uống tiếp, câu trả lời của công tố Min là ‘tôi không thoải mái, về trước...’ hại các thành viên trong tổ cũng phải chấm dứt buổi liên hoan sớm.

“Có điều, kết thúc sớm cũng tốt. Tối thiểu công tố Min cũng không bị đói, còn như ông chủ Ra... xem ra phải dựa vào sức mình tự đi tìm thôi...” Đường Vũ Tân tiếc nuối than thở, hơi hối hận vì mình để lộ năng lực quá sớm. Có điều trong tình huống đó nếu không làm vậy, cô làm sao mới khiến công tố Min không uống máu mà vẫn giúp bọn họ hoàn thành vụ án chứ?

Đường Vũ Tân bắt lực cười cười, hất hất đầu. Cô quyết định không nghĩ tới vấn đề đau đầu này nữa. Tóm lại, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, cái gì mà ông chủ Ra, mẩu máu gì đó cuối cùng cũng sẽ nghĩ được biện pháp thỏa đáng.

Đang suy nghĩ đột nhiên cảm thấy có người lướt qua bên cạnh, theo bản năng cô ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy một người giấu mặt dưới mũ trùm đầu lướt qua bên cạnh mình, nhanh chóng bước đi... Đường Vũ Tân kinh ngạc trợn mắt, “Đây đây đây... đại boss?”

Đường Vũ Tân lập tức quay đầu về phía trước, làm như không có việc gì tiếp tục bước đi nhưng tim lại đập thình thịch. Đúng là đại boss! Cái áo mưa màu đen đặc biệt đó không có người thứ hai... Trời ạ, cô lại dễ dàng chạm phải đại boss như thế... khoan khoan... khéo như vậy sao?

Nghĩ đến đây, Đường Vũ Tân đột ngột quay đầu nhìn, chỉ thấy con phố dài hun hút không thấy điểm dừng đã không còn bóng người mặc áo mưa đen nữa. Đường như chỉ có mình cô đứng trên con đường nhỏ này, cách hai ngã rẽ một khoảng thật xa mà thôi...

Ha ha, Đường Vũ Tân tự cười mình. Xem ra tối nay đại boss đi qua nơi này tuyệt đối không phải trùng hợp. Đại boss đã bắt đầu để ý nhân tố không xác định được là mình rồi ư? Nói như vậy, không chừng đến một lúc nào đó đại boss Jang sẽ bắt mình đem cho Lee Yoon Ji ăn lắm...

“Chờ chút! Đã như vậy...” Nghĩ đến đó mắt Đường Vũ Tân sáng lên, khoe miệng tràn ra một nụ cười xảo quyệt.

“Hà, thật sao, mới có mấy ngày?! Tỷ lệ phạm tội ở chỗ chúng ta cao vậy á? Lần này là cái gì? Vụ án giết người ở biệt thự tư nhân?” Cảnh sát Hwang vừa đẩy cửa vào đã bắt đầu phàn nàn, mới sáng sớm đã bị người ta lôi dậy, giờ là mấy giờ?!

“Sớm hál!” Dong Man hiển nhiên cũng chưa tỉnh ngủ, vừa ngáp vừa bước vào.

“Không có cách nào khác, chỉ mong vụ án này không cần phức tạp quá...” Yoo Jung In xoa xoa bả vai đau nhức, chẳng lẽ mình còn trẻ mà đã mắc hội chứng đau vai gáy (2) rồi sao?

Đường Vũ Tân không nói gì. Có vụ án là đương nhiên, cô còn tưởng là sẽ đụng phải vụ án sắp đặt kịch bản giết người nữa kia...

“Đến hiện trường thôi.” Công tố Min cầm thẻ công vụ ra khỏi phòng làm việc. Anh đặc biệt liếc Đường Vũ Tân một cái, quyết định lần này sẽ một mình tìm bác sĩ Sok lấy mẫu máu, miễn cho người nào đó lần nữa chen vào làm khó dễ.

Ngay lúc mọi người ra cửa, trưởng phòng Jang đột nhiên từ ngoài bước vào.

“Đi tra án?” Trưởng phòng Jang đảo mắt một vòng nhìn mọi người đã nai nịt gọn gàng, “Vũ Tân, vụ án này cô không cần đi đâu, lát nữa đến phòng làm việc của tôi một chút.”

“Gi?” Đường Vũ Tân ngẩn ra, kể đó bắt đầu căng thẳng, chẳng lẽ tối đó... không đúng nha, cô thấy phản ứng của mình hôm đó rất bình thường mà. Vả lại sau khi phát giác sự thật thì đã không chế hành vi của mình rất tốt, không lẽ đại boss tính tóm mình cho Lee Yoon Ji ăn bây giờ?

“Sao vậy?” Trưởng phòng Jang thu hết phản ứng của Đường Vũ Tân vào mắt, cô gái này quả nhiên...

“Ặc... không có gì! Tôi định nói là được thôi!”

Kết quả, tổ tập hợp công tố đi ra ngoài tra án trong cảnh Đường Vũ Tân nhìn lom lom, nước mắt lưng tròng. Dong Man lúc đi còn thâm tình nói với Đường Vũ Tân: “Yên tâm, lúc bọn tôi về sẽ đem vụ án một điểm cũng không được tiết lộ tường thuật lại cho cô. Đến chừng đó còn phải nhờ đặc phái viên Đường động não, tiếp tục giúp chúng tôi tìm manh mối nha!”

Nha cái gì mà nha... giờ cô chỉ cầu đại boss tìm cô không có chuyện gì đặc biệt, bằng không có được toàn thấy hay không còn chưa biết đây...

“Anh, em vẫn chưa hỏi, vì sao hôm đó lại muốn em đi liên hoan?” Trên đường, công tố Min và cảnh sát Hwang ngồi chung một xe. Công tố Min không kịp chờ đã hỏi thẳng Hwang Soon Bum vì sao hôm đó lại không cho anh đi quán bar, muốn biết vì sao cảnh sát Hwang lại biết anh định đến quán bar ăn cơm.

“Cậu không thấy cô ta có vấn đề à,” Hwang Soon Bum thấy Min Tae Yun gật đầu, lại nói: “Cậu không hoài nghi cô ta cũng là ma cà rồng sao, ăn cơm chẳng qua vừa vặn là cơ hội tốt để cô ta quan sát à?”

“... Cô ta không phải ma cà rồng.” Im lặng một lúc Min Tae Yun tiếp lời, ánh mắt lộ vẻ bất lực.

“Cái gì?”

“Hôm đó cô ta không ăn sáng, thuận tiện mang bánh quy ra ăn, còn hỏi em có muốn ăn không nữa...” Không biết vì sao, đột nhiên Min Tae Yun sinh ra cảm giác chán ghét bánh quy...

“...Phì!” Hwang Soon Bum không nhịn được nữa, “Tae Yun à, có phải cậu đa tâm quá rồi không?” Có lẽ Đường Vũ Tân đơn thuần chỉ là một cô gái thông minh tài giỏi mà thôi...

“Hi vọng là vậy!” Hai tay Min Tae Yun nắm chặt vô-lăng, mắt lại nhìn thẳng phía trước đến xuất thần...

“Trưởng phòng Jang tìm tôi có chuyện gì sao?” Đợi mọi người trong tổ đi hết rồi, một mình Đường Vũ Tân ở trong phòng mài mực nửa ngày, cuối cùng quyết tâm đánh cược một phen, chẳng nào sớm muộn gì cũng phải đối mặt, cứ để bão táp mãnh liệt thêm chút đi!!

“Đến rồi à, ngồi đi!” Trưởng phòng Jang rất tốt bụng pha hai tách café, một đặt trước mặt Đường Vũ Tân, một để trước mặt mình.

“Ách.. vâng!” Đường Vũ Tân ngơ ngác nhìn hai tách café, vì sao cô có cảm giác muốn khóc kỳ cục?

“Đang trách tôi không cho cô đi tra án hả?” Trưởng phòng Jang cầm tách lên nhấp một ngụm, mà tầm mắt của Đường Vũ Tân cứ nhấp nhô lên xuống theo tách café.

“Không có...” Đường Vũ Tân bẽn lẽn đáp, ánh mắt cứ lén lút nhìn tách café trong tay đại boss, rầu rĩ phát hiện, chỉ nhấp một ngụm café quả nhiên không phát hiện được đến tột cùng là có hay không có...

“Ha ha, tôi không có hạ độc trong café đâu, công tố viên Đường Vũ Tân!” Trưởng phòng Jang nhìn động tác của Đường Vũ Tân có hơi buồn cười, đồng thời trong lòng bắt đầu có chút cảnh giác. Chẳng lẽ con bé này đang nghi ngờ mình cái gì sao? Nếu Đường Vũ Tân mà biết vì cô đơn thuần là tò mò mà bắt đầu nghi ngờ, không hiểu cô sẽ có cảm tưởng gì đây?

“Ách... không... khoan khoan, vừa rồi ngài kêu tôi là gì?” Thịnh linh Đường Vũ Tân mở to mắt.

“Công tố viên Đường Vũ Tân, sao thế? Không đúng à?”

“Tôi được phê chuẩn rồi!?” Đường Vũ Tân ngồi không yên, nhấp nhồm đứng dậy.

“Đúng thế, đơn của cô đã được phê chuẩn rồi, hiện tại chính thức điều đến Tổ tập hợp công tố đảm nhiệm chức công tố viên.”

“Thật à... tốt quá!! Tôi... cảm ơn đại... á... cảm ơn trưởng phòng Jang!” Đường Vũ Tân cao hứng thiếu chút nữa thì gọi luôn đại boss...

“Không cần cảm ơn tôi gì hết. Tôi chỉ báo cáo vụ án lần trước lên cấp trên đúng sự thật thôi. Cấp trên thừa nhận năng lực của cô, đặc biệt phê chuẩn cho cô vào Tổ tập hợp công tố.”

“Vẫn phải cảm ơn ngài, tôi biết xin được lệnh điều động rất khó khăn.” Từ lúc được điều đến Tổ tập hợp công tố Đường Vũ Tân đã muốn làm công tố viên chính thức, thế nên ngày đầu tiên đi làm, cô đã làm đơn xin chuyển đến vị trí công tố viên. Nhưng cô biết, trừ phi biểu hiện của cô đặc biệt nổi trội, bằng không cơ hội rất khó xuất hiện. Cô biết lần này trưởng phòng Jang thật sự cố gắng rất lớn.

“Mới rồi cô định gọi tôi là gì?” Trưởng phòng Jang nheo mắt cười ngất mạch suy tưởng của Đường Vũ Tân.

“Ặc, cái này...” Đường Vũ Tân xấu hổ cười trừ nhìn trưởng phòng Jang.

“Ha ha, nói đi, là gì thế? Đặt biệt hiệu cho cấp trên là chuyện bình thường mà, đúng không?”

“Cái đó... tôi nói ngài đừng để bụng...”

“Nói đi, tôi tò mò lắm rồi.”

“Được rồi, lúc này là tôi thuận miệng kêu ngài là đại thúc...” Hai chữ “đại thúc” vừa ra khỏi miệng, gương mặt đang tươi cười của trưởng phòng Jang cứng đờ, đại thúc, xưng hô kiểu này chỉ có Yoon Ji thôi.

“Ách, tôi sẽ không gọi vậy nữa...” Đường Vũ Tân có chút dắc ý, cô cố tình gọi “đại thúc” là muốn xem phản ứng của trưởng phòng Jang.

“Không sao...” Jang Chul Oh miễn cưỡng cười nói, “Vậy đi, chuyển chức vụ còn phải bổ sung hồ sơ cá nhân, cô đi sắp xếp xong rồi đưa tôi để tôi chuyển cho phòng ban liên quan. Giờ cô đi làm đi.”

“Vâng!” Đường Vũ Tân cúi chào trưởng phòng Jang rồi quay người bước đi.

“Đại thúc...” Nhìn bóng lưng Đường Vũ Tân, Jang Chul Oh lẩm bẩm trong miệng.

Rốt cuộc là trùng hợp... hay là... Jang Chul Oh nheo hai mắt.

“Ô... không khí trong lãnh đã rời bỏ nơi cảnh sắc không tẻ này.” Tại hiện trường vụ án, cảnh sát Hwang nhìn thi thể nằm ngửa trong hồ bơi, cảm thán, “Cha Yeon Soo, đạo diễn ra mắt lần này tại Jang Pyung. Ở nhà viết kịch bản mất 10 năm, còn tưởng rằng chỉ một lần có thể gặp vận may, không dè thoáng cái đã rời bỏ cuộc đời. Dự đoán thời gian tử vong ước chừng từ 1 đến 2 giờ sáng. Nói hôm nay có cảnh quay quan trọng muốn tự mình ở lại hiện trường quay phim, nói là có chuyện gì đó muốn suy nghĩ.”

“Tình trạng thông thường là bị siết cổ, hoặc có lẽ là đâm trúng tim.” Cảnh sát Hwang nhìn công tố Min dùng năng lực của ma cà rồng quan sát hiện trường lại nói tiếp: “Nhưng vụ án này lại là đâm vào phổi, phổi bị tổn thương dẫn tới tử vong. Một dao giải quyết vấn đề, không giống thủ pháp thông thường.”

“Có thể là hành vi của xã hội đen không?” Công tố Min quan sát thi thể đã được vớt lên.

“Trong nháy mắt đã đâm trúng phổi dẫn tới tử vong, không giống với tác phong của xã hội đen. Nếu đặc phái viên Đường có ở đây thì hay rồi. Tôi nghe Dong Bang nói, lần trước vụ án Shi Hye Min cũng nhờ cô ta gợi ý ra manh mối quan trọng, lúc này nếu cô ta ở đây sẽ nói gì nhỉ?”

“Anh trông mong cô ta có thể nhìn ra điều gì từ một cái xác bị ngâm nước tới trương phình lên hả?”

“Tìm ra rồi!” Yoo Jung In đột nhiên la to, hấp dẫn sự chú ý của cảnh sát Hwang và công tố Min. Chỉ thấy Yoo Jung In lôi một con dao dính máu từ trong chậu cây trang trí ra.

“Cũng còn làm được chút chuyện.” Công tố Min mỉm cười hài lòng.

“Tôi đi trước đây.” Công tố Min nói với cảnh sát Hwang.

“Đi tìm hiểu tình hình đi.”

“Đi nghe ngóng xem có tình huống gì không.” Công tố Min đeo kính mát, đi ra ngoài.

“Công tố viên, tôi tìm thấy hung khí rồi.” Yoo Jung In giống như đứa bé tò mò mới phát hiện được món đồ chơi mới, cầm hung khí chạy về phía công tố Min cao giọng nói.

Kết quả công tố Min tiếp tục lơ Yoo Jung In đi, vẻ mặt lãnh đạm đi mất.

“Tôi... lại đắc tội anh ta chỗ nào nữa rồi?” Yoo Jung In nhìn bóng lưng công tố Min, làm cái mặt quỷ.

5. Chương 5: Vụ Án Sắp Đặt Kịch Bản Giết Người 02

“Dong Man!” Yoo Jung In đi vào phòng kiểm nghiệm, đặt hung khí trước mặt Dong Man.

“A, thật là... đợi thêm một lát nữa là tan tằm rồi.” Vẻ mặt Dong Man không bằng lòng.

“Ôi cha, thật là, nói cũng vô dụng. Thân là một kiểm nghiệm viên...” Yoo Jung In đập vào gáy Dong Man, “Cho cậu vào phòng kiểm nghiệm, phải vất hết tất cả để vùi đầu vào công tác, còn ở đây nghĩ cái gì hả? Kiểm tra hết toàn bộ dấu vân tay trong này, còn có mấy sợi tóc trên đây nữa, thấy chưa?”

“Tóc? Tóc!” Dong Bang cầm hung khí lên quan sát, phát hiện phía trên có mấy sợi tóc quăn màu café.

“Đúng, cái sợi quăn quăn màu nâu này, nhìn đi.”

“Là của tội phạm sao?”

“Ui trời... không phải của tội phạm chẳng lẽ của tôi?” Mặt công tố Yoo lộ vẻ rên sất không thành thép, “Thằng nhãi này hỏi vấn đề có dinh dưỡng chút được không?” Nói xong công tố Yoo lại lôi từ trong túi áo mấy sợi tóc quăn bọc kỹ trong khăn giấy giống hệt mẫu tóc trên hung khí giao cho Dong Man.

“Lấy từ người nào vậy?” Dong Man mở ra nhìn thấy, kinh ngạc hỏi.

“Đương nhiên là từ trên đầu kẻ hiềm nghi rồi...” Thằng nhãi này hết thuốc chữa rồi.

“A, công tố Yoo, mọi người xong việc rồi à?” Lúc này Đường Vũ Tân từ ngoài đi vào. Cô vừa mới sắp xếp xong hồ sơ, vì nó mà cô còn phải chạy một chuyến về nhà. Không còn cách nào khác, ai kêu cô làm nữa đường lại nhảy ra đồng bạc cắc, có vài chỗ đến cô cũng không rõ đầu đuôi, phải quay về nhà chỉnh sửa.

“Hiện trường coi như xong, có điều lần này tôi tìm được chứng cứ khá quan trọng.” Yoo Jung In vừa nói vừa đưa hung khí ra trước mặt Đường Vũ Tân.

Đường Vũ Tân cầm hung khí, giơ lên ngang tầm mắt nhìn nhìn, “Cô hoài nghi chủ nhân sợi tóc này là hung thủ?”

Mắt Yoo Jung In lộ ra một tia tán thưởng: “Dong Man, cậu phải theo đặc phái viên Đường học hỏi đi, chỉ một sợi tóc đã đoán ra chân tướng rồi!”

“Ha ha, năng lực của Dong Man, e là tôi chỉ cần học một phần mười là thỏa mãn rồi.” Đường Vũ Tân nói thật lòng, kỹ thuật máy tính và kiểm nghiệm của Dong Bang, thật sự là tuyệt vời.

“Cô đừng khen, cẩn thận cậu ta đắc ý.” Yoo Jung In liếc mắt nhìn Dong Man đang hoa chân múa tay lên tạo thành hình chữ V.

“Sự thật là vậy mà... đúng rồi, nói tới tôi cũng định nhắc công tố Yoo một chút, tóc có thể xuất hiện trên hung khí sẽ có hai tình huống xảy ra.”

“Hai tình huống?” Công tố Yoo nghi hoặc nhíu mày suy nghĩ.

“Đúng thế! Một là do bản thân người bị hại trên người vừa vặn dính tóc, sau khi bị đâm mới dính vào hung khí. Khả năng thứ hai là của hung thủ như công tố Yoo đã nghĩ.”

“Ý của đặc phái viên Đường là, chủ nhân sợi tóc này chưa hẳn là hung thủ?”

“Bởi vì thoáng nhìn thì chủ nhân sợi tóc này là nữ mà như tôi biết, nạn nhân là nam giới, còn bị đâm một dao sau lưng là chết ngay. Hơn nữa chỉ một dao đâm vào phổi đã làm mất đi công năng của phổi dẫn tới tử vong. Nếu hung thủ là nữ thật thì thân hình cô ta nhất định rất thô kệch... lại còn, trải qua huấn luyện chuyên nghiệp.”

“Đã qua huấn luyện chuyên nghiệp? Ý đặc phái viên Đường là...?”

Đường Vũ Tân hơi nheo mắt, hít sâu một hơi, chậm rãi nói: “Nói không lọt tai chính là, hung thủ rất giống chúng ta, những người đã qua huấn luyện.”

“Ý cô là hung thủ là nam, hơn nữa rất có khả năng là một... là một cảnh sát hình sự?” Công tố Yoo đột nhiên la hoảng.

“Suyt!” Đường Vũ Tân giật mình, lập tức đặt ngón tay lên môi ra dấu cho công tố Yoo im lặng.

“Hơ, xin lỗi... thứ cho tôi nói thẳng, có phải trí tưởng tượng của đặc phái viên Đường phong phú quá không?” Công tố Yoo giật cả mình, cái này có thể tính là vu khống nhân viên cảnh sát, là phạm pháp nha...

“Đây chỉ là giả thiết của tôi thôi, biết đâu luận chứng không thành lập. Đúng rồi, công tố Min đâu? Chưa về sao?” Đường Vũ Tân còn có một hồ sơ cần chữ ký của công tố Min mới hoàn tất thuyền chuyển chức vụ.

“À, hình như công tố Min về phòng rồi.”

“Ồ...” Đường Vũ Tân đảo mắt, đột nhiên la hoảng: “Tiêu rồi!”

Khẩn cấp chạy ra khỏi phòng, bỏ lại công tố Yoo và Dong Man vẻ mặt ngơ ngáo không hiểu gì cả.

Chết tiệt, cô bận đến nỗi đầu óc choáng váng rồi, lại quên mất lần này công tố Min về phòng để uống máu!! Tác giả kịch bản ơi cứu cô với, hi vọng cô đuổi kịp tới phòng làm việc trước khi công tố Min uống máu...

Bên trong phòng làm việc, Min Tae Yun kéo cửa chớp xuống, khẽ thở phào nhẹ nhõm. Lần này lấy mẫu máu hết sức thuận lợi, có lẽ là anh nghĩ quá nhiều chăng? Dù sao Min Tae Yun cũng quyết định từ giờ trở đi, lúc lấy máu chỉ đi một mình là tốt nhất, ngoại trừ việc sẽ dẫn tới sự chú ý của bác sĩ Sok ra thì có thể bớt được rất nhiều phiền phức, chí ít có thể thoát khỏi hai cô nàng rầy rà đặc phái viên Đường và Yoo Jung In.

Công tố Min tháo nút dây chai đựng máu, trầm mặc nửa giây, đổ hết bình máu vào miệng. Do người chết đã hấp hối còn bị đẩy xuống nước, manh mối không rõ ràng, anh chỉ nhìn thấy được một lưỡi dao sắc bén cùng với một thứ gì đó có vỏ kim loại màu đen có chữ “NANO” là kết thúc lần thăm dò này. Đi kèm nó là một cơn đau kịch liệt từ phổi, bình chứa máu rơi xuống đất, công tố Min ho cạn lực, anh gập eo ôm ngực, ý đồ giảm bớt cơn đau đơn. Lúc này, cửa phòng làm việc đột ngột bị đẩy bật ra...

Nháy mắt, theo bản năng công tố Min hít mạnh một hơi, anh quay đầu lại chỉ thấy Đường Vũ Tân thở hào hển xuất hiện ở cửa phòng, trán rịn mồ hôi.

“Tôi...” Đuổi kịp rồi sao? Đường Vũ Tân vẫn thở dốc, suy nghĩ bay tán loạn, đồng thời đảo mắt tìm kiếm chung quanh, kết quả nhìn thấy bình máu trên mặt đất mà lúc này, công tố Min đang cầm bình máu lên cất vào chỗ kín đáo dưới bàn làm việc.

“Tôi đến xin chữ ký.” Đường Vũ Tân đột nhiên mất hết sức lực, cô thất bại ngồi phịch xuống sofa đối diện bàn làm việc của công tố Min.

“Cái gì?” Đối mặt với chuyện Đường Vũ Tân đột ngột thay đổi tâm tình, công tố Min ngậy ra nhưng anh không dám nhiều lời. Phổi của anh vẫn còn đau âm ỉ, anh sợ lên tiếng sẽ không nhận được mà ho khan.

“Tôi đến xin chữ ký. Lệnh điều động của tôi cần có chữ ký của anh.” Tuy cô và công tố Min cùng là công tố viên của Tổ tập hợp công tố, nhưng vẫn cần có chữ ký của lãnh đạo các ngành ban liên quan.

“Lệnh điều động gì?” Công tố Min hỏi một hồi cũng không thấy trả lời. Lúc này anh mới buông bàn tay đang ôm ngực ra, cầm xấp tài liệu Đường Vũ Tân đặt trên bàn lên.

“Cô...” Một lúc lâu sau công tố Min ngẩng đầu lên, định hỏi Đường Vũ Tân “làm đặc phái viên không tốt hay sao mà muốn làm công tố viên?” lại phát hiện hồn vía Đường Vũ Tân không ở đây, càng khiến công tố Min khó hiểu là, rốt cuộc trên mặt cô xuất hiện vẻ áy náy là do từ đâu ra?

“Cô không sao chứ?” Kết quả một câu “vì sao cô muốn xin làm công tố viên” lại biến thành một câu hỏi thăm.

“Không sao...” Kỳ thật Đường Vũ Tân rất muốn hỏi ngược lại anh “anh không sao chứ?”

“Xin lúc nào vậy?”

“Từ ngày đầu tiên đến Tổ tập hợp công tố.” Giọng Đường Vũ Tân có vẻ uể oải lơ đãng.

“Vì sao muốn làm công tố viên, làm đặc phái viên chẳng phải tiện hơn nhiều?” Đột nhiên công tố Min có cảm giác bất lực, kiểu người như Đường Vũ Tân anh chưa từng thấy bao giờ. Lúc trước mỗi lần gặp cô đều tràn trề tự tin, còn có vẻ thỏa mãn. Chẳng biết sao lần này toàn thân trên dưới lại toát ra hai chữ “thất bại”?

“Ài... tôi đã xin cấp trên phê chuẩn rồi, công tố Min kiểm tra sau đó ký vào là được rồi mà?!” Tâm tình Đường Vũ Tân có chút nóng nảy, thật ra là cô tức bản thân, bất tri bất giác lời lẽ cũng trở nên bực bội.

“Hình như cô đến xin tôi chữ ký!” Công tố Min trả lời càng làm Đường Vũ Tân thêm nóng nảy.

“Được rồi, nếu anh đã muốn biết,” Đường Vũ Tân ngồi thẳng người, nhìn thẳng công tố Min, “Tôi luôn luôn muốn lấy thân phận công tố viên để vào Tổ tập hợp công tố. Tổ này chẳng phải gọi là Tổ tập hợp công tố sao? Không phải tổ đặc phái cũng chẳng phải tổ cảnh sát mà là tổ công tố! Đặc phái viên thì liên quan gì? Nói nghe hay ho thì là nhân vật đặc biệt mà cấp trên phải xuống, kỳ thật là người ngoài, không phải chân chính gia nhập tổ mà thôi? Thế nên tôi mới muốn trở thành công tố viên chính thức của tổ này, nghe rõ, không phải chỉ là công tố viên mà là công tố viên của Tổ tập hợp công tố!”

Công tố Min nghe mà ngây người, mãi sau mới mở miệng: “Vì sao phải chấp nhất vào tổ này như thế?”

“Bởi vì thăng chức nhanh!” Đường Vũ Tân bực bội đáp.

Công tố Min lại ngẩn ra, anh nghĩ đủ khả năng cũng không ngờ đến đáp án này.

“Ký? Không ký?” Đường Vũ Tân tỏ vẻ muốn đánh bạc.

“Nếu cấp trên đã phê chuẩn thì đương nhiên ký rồi, chẳng qua muốn hiểu rõ trước khi ký thôi.” Công tố Min vung bút ký đại danh của mình xong liền đưa hồ sơ cho Đường Vũ Tân.

Mặt Đường Vũ Tân trở khác cầm lấy hồ sơ, lại lạnh mặt bước ra cửa, lúc mở cửa ra đột nhiên Đường Vũ Tân quay đầu nhìn công tố Min, hỏi: “Công tố Min, phổi anh đau à?”

Chỉ một câu, nháy mắt đã đẩy công tố Min rớt xuống hố băng.

“Sao lại hỏi vậy?” Min Tae Yun cảnh giác nhìn Đường Vũ Tân.

“Không có gì. Vừa nãy đi vào thấy anh ho rất dữ. Nếu phổi bị đau nói không chừng là bệnh phổi, nên đến bệnh viện kiểm tra thì hơn. Mấy ngày nay càng không nên ăn bụi bặm, hiện tại vệ sinh an toàn thực phẩm quá kém, không cẩn thận dễ nhiễm khuẩn, thế nên mọi chuyện vẫn nên cẩn thận một chút.” Nói xong Đường Vũ Tân không quay đầu, đi thẳng.

Min Tae Yun thở phào một hơi. Hóa ra cô ta nghe thấy anh ho mới hỏi, xem ra cô Đường Vũ Tân này không có ý nhắm vào anh, chẳng lẽ... thật sự là anh quá đa tâm?

“Dong Man, biết NANO không?” Công tố Min đi vào phòng kiểm nghiệm, dựa vào bàn Dong Man, ‘Chữ đó thuộc về sản phẩm điện tử, vậy Dong Man chắc chắn biết được ít nhiều.’

“NANO á?” Dong Man nghe xong lôi từ trong túi ra một cái USB màu đỏ, “Cái này là NANO.” Nói xong đưa USB cho công tố Min, “Những cái khác chẳng có gì đặc sắc, gần đây đều dùng cái này.”

“USB?” Công tố Min cầm lấy USB nhìn, liền nghĩ đến thứ gì đó: “Nói đến USB, trong máy vi tính hẳn là có tài liệu...”

“Sản phẩm NANO không chỉ có USB,” Không biết Đường Vũ Tân vào lúc nào, cô đến cạnh công tố Min, nhìn USB trong tay anh, “Hiện tại do tính năng của NANO tốt hơn các sản phẩm điện tử cùng loại, thế nên đa phần mọi người rất thích. Những sản phẩm đã xuất ra có USB, bút ghi âm và MP3. MP3 thuộc về nhóm sản phẩm mới ra mắt, còn chưa ghi nhận được phản ứng gì của mọi người.”

“Ồ, đặc phái viên Đường cũng dùng NANO sao?” Dong Man cảm giác cậu đã tìm được người có chung tiếng nói với mình.

“Chưa, tôi tính quan sát thị trường MP3 một chút. Cái của tôi đã cũ rồi, NANO chỉ là một trong những sản phẩm mà tôi lựa chọn thôi.”

“Tư liệu đều làm xong rồi?” Công tố Min liếc sơ qua Đường Vũ Tân, phát hiện cô đã khôi phục lại trạng thái lúc trước. Rốt cuộc mới rồi đã phát sinh chuyện gì khiến cô đột nhiên biến thành như vậy?

“Đã giao cho trưởng phòng Jang rồi! Hiện tại tôi đã quay lại rồi, mọi người ai có thể nói cụ thể tình hình vụ án này cho tôi không?” Đường Vũ Tân hết nhìn công tố Min lại nhìn Dong Man.

“Đừng nhìn tôi. Tôi luôn ở trong này làm kiểm nghiệm...” Dong Man xua xua tay nhìn Đường Vũ Tân, tỏ vẻ uất ức vì mình chẳng khác gì nhân viên hậu cần.

Vì thế Đường Vũ Tân lại chuyển hướng sang công tố Min.

“Trước tiên khoan nói về chuyện này. Bất kể là USB cũng tốt, bút ghi âm hay MP3 cũng được, tất cả hẳn đều chứa tài liệu trong máy vi tính.”

“Cho nên công tố Min muốn đến phòng làm việc của Cha Yeon Soo tìm manh mối trước?”

“Chẳng lẽ không nên đến đó trước?” Công tố Min hỏi ngược lại Đường Vũ Tân, không phải anh không cho cô nói, vấn đề là giải thích chuyện NANO ra sao? Có lẽ không nói tốt hơn.

“Được thôi! Nếu vì vụ án, một bên tìm manh mối, một bên nắm rõ tình huống cũng hỗ trợ cho việc phá án, bất quá tôi có một vấn đề không hiểu được.” Khóe miệng Đường Vũ Tân đột nhiên cong lên.

“Cái gì?” Nhìn nụ cười quỷ dị của Đường Vũ Tân, Min Tae Yun đột nhiên có cảm giác bất ổn...

“Sao công tố Min lại biết sự tồn tại của NANO? Theo như tôi biết, tại hiện trường hoàn toàn không tìm thấy manh mối của bất kỳ sản phẩm điện tử nào?!”

6. Chương 6: Vụ Án Sắp Đặt Kịch Bản Giết Người 03

“Ồ, không sai, cậu xem này, “Cảnh sát Hwang cầm pa-nô quảng cáo lộ ra ánh mắt tán thưởng, nói với nhân viên đang thu thập trước mặt: “Không cần thu dọn này nọ, bỏ hết dữ liệu máy tính trong USB cùng với đồ anh ta xuống đi, sau khi chúng tôi tiến hành kiểm tra sẽ hoàn trả các vị nguyên xi, không cần lo.”

Người của Tổ công tố ngoài Dong Man ra toàn bộ tập trung ở phòng làm việc của Cha Yeon Soo. Cảnh sát Hwang căn cứ gợi ý của công tố Min kêu đám người đó lưu hồ sơ điện tử xong rồi ra khỏi phòng.

Lúc này mặt Đường Vũ Tân có vẻ không giống bình thường, sau khi quan sát một thời gian dài phát hiện khóe miệng cô hơi giật giật... đây là lần thứ mấy bản thân bị coi thường rồi...?

Đường Vũ Tân đang nghĩ ngợi vớ vẩn đột nhiên bị trang bìa một cuốn tạp chí trên bàn hấp dẫn sự chú ý.

“Xin hỏi một chút!” Đường Vũ Tân kêu một nhân viên công tác đang lướt qua người cô dừng lại.

“Hà?”

“Xin hỏi cái này có nghĩa gì?” Đường Vũ Tân chỉ trang bìa hỏi, cô nhớ trang bìa này rất giống chìa khóa phá án.

“Đây là tình tiết thực tế chụp lại để làm bối cảnh, tác giả hơi cường điệu, khoa trương một chút, đạo diễn Cha người này...”

“Sao vậy?” Công tố Min từ bên cạnh đi tới, cũng nhìn thấy trang bìa tạp chí trên bàn.

“Bộ phim của Cha Yeon Soo hình như chọn bối cảnh căn cứ trên ảnh chụp các sự kiện thực tế.” Đường Vũ Tân chỉ chỉ tờ bìa giải thích.

“Lấy sự kiện thực tế làm bối cảnh... sự kiện gì?” Công tố Min chuyển qua nhìn nhân viên công tác đứng bên.

“Là sự kiện mấy năm trước một cô gái bị chết ở quán bar, Seo Ji Yeon đóng vai cô gái đó. Lệnh truy nã đã thông báo toàn quốc, sau cùng được cho là đã bắt được hung thủ về kết án rồi.”

“Cái gì mà được cho là đã bắt được hung thủ?” Đường Vũ Tân nhanh chóng tóm lấy điểm mấu chốt.

Nhân viên đó nhún nhún vai: “Tôi cũng không rõ lắm. Lúc đó ồn ào xôn xao lên nhưng đến cuối cùng, hung thủ bị bắt nên kết thúc vụ án hay là do vụ án hết thời hạn hiệu lực thì không biết được.”

“Ồ... nói như vậy, lúc đó không nói rõ ràng hung thủ rốt cuộc có thực sự bị bắt hay không à?” Đường Vũ Tân tiếp tục hỏi.

“Đại khái là vậy!”

“Này, anh biết đạo diễn Cha có USB không?” Công tố Min hỏi tiếp.

“Cái đó à... hình như không thấy.”

“Vậy sao, cảm ơn...” Không hỏi được cái mình cần, công tố Min hơi thất vọng nhưng nếu manh mối vừa liếc là đã thấy liền thì còn cần công tố viên như bọn họ làm chi? Anh hơi nghiêng đầu liếc Đường Vũ Tân một cái, phát hiện nãy giờ cô vẫn một mực trầm tư. Đột nhiên công tố Min có chút trông đợi nho nhỏ nơi Đường Vũ Tân, nhỏ đến mức công tố Min cũng chưa từng phát hiện ra. Nhưng quả thật anh trông chờ Đường Vũ Tân có thể gợi ý cho bọn họ manh mối mới mẻ nào đó.

“Tôi muốn hỏi một chút, phòng làm việc của đạo diễn Cha Yeon Soo ở đâu?” Đường Vũ Tân đột ngột ngắt đầu lên, vẻ mặt tựa hồ như đang nghĩ tới chuyện gì đó, nhưng thực ra giờ phút này trong lòng cô lại đang vỡ vụn: tế bào não của tôi lại chết không ít rồi, hử?

“Tôi dẫn cô đi.”

“Phòng làm việc của đạo diễn cũng không có cái gì đặc biệt nhỉ!” Đường Vũ Tân nhìn phòng làm việc của Cha Yeon Soo, không nhận được cảm khái.

“Không thì sao?” Công tố Min đơn giản tiếp lời.

Tuy rất đơn giản nhưng cả Đường Vũ Tân và Min Tae Yun đều không ý thức được. Vốn dĩ giữa hai người thông thường là một bên hỏi, bên còn lại không im lặng thì cũng dùng giọng điệu khôi hài đáp lại...

Mà hiện tại, giữa hai người hoặc ít hoặc nhiều có trao đổi, có lẽ chỉ là một đoạn đối thoại vô vị nhưng nó đại biểu ột điều, ở một nơi nào đó mà Đường Vũ Tân không biết, cô dần dần buông xuống sức nặng trên bờ vai do việc xuyên qua dị giới. Không phải là dưới góc nhìn của một người bàng quan quan sát thế giới này nữa, mà từ từ bắt đầu dung nhập vào nó. Cô sẽ không để đầu óc suốt ngày suy nghĩ, hiện tại diễn tới đây rồi, tiếp theo sẽ tới đâu, sau đó bày bố tình thế thật kín kẽ. Rõ ràng, ngẫu nhiên để công tố Min uống máu cũng không tồi tệ lắm, đúng không?

Còn Min Tae Yun, bản thân anh căn bản không chú ý, trong lúc anh để phòng cô gái trước mắt này thì đồng thời cũng gia tăng sự chú ý nơi cô. Do để phòng Đường Vũ Tân, tất tậ mọi biến hóa của cô đều lọt vào mắt anh. Tuy đến giờ anh vẫn chưa làm rõ ràng, rốt cuộc loại cảm xúc nào mới là Đường Vũ Tân chân chính nhưng chỉ ít hiện tại anh có thể từ ánh mắt và độ cong khỏe môi của Đường Vũ Tân mà đoán được, trong bụng cô gái này có phải lại chất đầy ý nghĩ xấu xa gì hay trong đầu lại nảy sinh ra ý nghĩ gì mới mẻ...

Cái này... có thể coi như có tiến bộ... đúng không?

Min Tae Yun cũng quan sát phòng làm việc một vòng, phát hiện trên một loạt các bức tường và cửa có dán một tờ giấy na ná lệnh truy nã. Nói là na ná lệnh truy nã bởi vì lệnh truy nã chân chính không thể xuất hiện trong này, mà nói là na ná... còn vì đây là phòng làm việc của đạo diễn... một cái sơn trại rất khá...

“Ái chà, đây là phòng đạo diễn à.” Cảnh sát Hwang nhàn nhã thông dong đi dạo, hoàn toàn không có dáng vẻ của một người đi điều tra. Anh ta thấy Min Tae Yun nhìn lên tường, ánh mắt cũng dõi theo sau. Nhìn thấy tờ lệnh truy nã liền thò tay bóc xuống.

“Ồ... trán thẳng ranh này nhìn sáng sủa ghê, nhỉ?!”

Công tố Min bị giọng điệu khôi hài của cảnh sát Hwang chọc cho buồn cười, anh nhếch môi: “Đẹp mắt à?”

Cảnh sát Hwang liền phát triển một khả năng trời cho khác của mình, biến thân thành đạo diễn Hwang, thao thao giảng giải: “Hôm đó mày giết người, nhưng hiện giờ lại có người chụp hình mày quay phim, trở về trạng thái cũ đi! Hiện trường có người ồn ào muốn bắt giữ hung thủ, trở về trạng thái cũ đi!!!”

Thấy công tố Min nhướn môi lắc đầu, cảnh sát Hwang thấy mình đã đạt được hiệu quả mua vui, lại khôi phục chứng chạc, nói: “Cái này để tôi cầm đi.”

“Anh ta giống tội phạm sao?” Công tố Min có vẻ không đồng ý, như vậy có phải quá đơn giản không?

“Rất nhiều điểm nghi vấn phù hợp. Con đường nào cũng về La Mã là chỉ loại ý tưởng này đó.”

“Là ý tưởng Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất, tôi nói có đúng không cảnh sát Hwang?” Đường Vũ Tân vừa kiểm tra ngăn kéo của Cha Yeon Soo xong đột nhiên xen vào.

“Đúng là ý đó, xem ra ý tưởng của tôi và đặc phái viên Đường giống nhau rồi.” Cảnh sát Hwang lộ ra ánh mắt tán thưởng, “Cứ vậy đi, tạm thời đừng tìm tôi.” Nói xong, cảnh sát Hwang vỗ vỗ vai công tố Min, bước ra ngoài.

Gần như cùng lúc cảnh sát Hwang đi ra, Đường Vũ Tân liền mở miệng: “Đột nhiên tôi nghĩ đến một manh mối mới, muốn tìm bác sĩ Sok xác nhận một chút, tạm thời cũng khỏi tìm tôi nhé.” Nói xong không để ý đến công tố Min há miệng muốn kêu mình, lấy tốc độ y hệt cảnh sát Hwang biến ra cửa, để lại cho công tố Min cái bóng lưng dứt khoát.

Hai người này hóa ra đều thuộc về cùng một loại sinh vật à? Sao anh không phát hiện ra nhỉ?

“Bác sĩ Sok!” Đường Vũ Tân bước vào sở pháp y, thấy bác sĩ Sok mặc áo cổ trễ loay hoay với thi thể Cha Yeon Soo, Đường Vũ Tân không nhịn được rét run.

“Đặc phái viên Đường có chuyện gì à?”

“Vâng! Lần trước lúc nghe báo cáo nghiệm thi quá vội vàng, tôi chỉ liếc qua có một chút, hiện tại nghĩ lại cứ cảm thấy có gì đó không đúng, có thể để tôi xem xét thi thể không?”

“Đương nhiên! Có điều đặc phái viên Đường cảm thấy hứng thú với cái này à?” Bác sĩ Sok trở ngón tay vào xác chết.

“Ặc... tôi chỉ muốn phá án mau chút thôi...” Cảm thấy hứng thú... trời ạ, ai nói cho cô biết kết cấu bộ não của người đẹp bác sĩ này là sao đi?

“Kỳ thật cô nên làm công tố viên.” Bác sĩ Sok đột nhiên nói một câu không đầu không đuôi.

“Gì cơ?” Đang cúi đầu quan sát thi thể, Đường Vũ Tân đột ngột ngẩng đầu, ánh mắt mờ mịt.

“Tôi nói cô nên trở thành công tố viên của Tổ công tố.” Bác sĩ Sok nhấn mạnh lần nữa.

“Sao lại nói vậy?”

“Tôi nghe Dong Man nói rồi, vụ án Shi Hye Min.”

“À... Dong Man...” Đường Vũ Tân lấy tay gãi trán, lại nhớ ra mình mới sờ xác chết xong, háp tấp thả tay xuống.

“Đầu óc cô rất hữu ích, IQ thật sự là 200 à?”

“Ặc... tôi nói đùa với Dong Man ấy mà...” Người đẹp bác sĩ hôm nay làm sao thế? Sao đột nhiên lại nói nhiều với cô như vậy?

“Có phải nói đùa hay không thì đợi chứng thực mới biết. Nói thật, tôi mới phát hiện một manh mối mới từ xác chết, cô đã tiến vào. Chỉ vì lúc đầu nghe báo cáo kiểm thi, trong lúc vô tình liếc qua mà cô đã có thể nắm bắt loại chìa khóa như vậy, độ nhạy cảm... cô thật sự rất hợp với chức vụ công tố viên.”

“Ha ha, cảm ơn bác sĩ Sok khen ngợi. Nói thật tôi không có lợi hại vậy đâu, đơn thuần là nền tảng lý luận vững chắc thôi.” Chẳng qua không những có nền tảng lý luận của cảnh sát hình sự, còn có cơ sở phim truyền hình rất vững vàng nữa...

“Lý luận và thực tiễn kết hợp hoàn mỹ cũng khá đáng sợ, nói vậy, đặc phái viên Đường nhìn ra cái gì rồi?”

“Ừ, may mà tôi quay lại nhìn lần nữa. Hung thủ thuận tay trái đúng không?”

Bác sĩ Sok lộ ra cái nhìn tán thưởng không giấu diếm, “Tôi cũng mới phát hiện, kỳ thật hung thủ thuận tay trái, từ tình huống một nhát dao đâm xuyên phổi cho thấy...”

“Hung thủ là nam, và lại đã qua huấn luyện chuyên nghiệp đúng không?”

“Đúng thế!” Bác sĩ Sok tán đồng, “Mới đầu nhìn sợi tóc trên hung khí tôi cũng cho đó là nữ, nhưng trong tình huống này, mặc dù hung thủ cũng có thể là nữ nhưng khả năng là nam cao hơn một chút.”

“Ừm, với lại chắc chắn hung thủ thuận tay trái.”

“Đã như vậy, có phải chúng ta nên điện thoại gọi các công tố viên còn đang mù mờ bên ngoài quay về đây một chuyến không?”

“Được thôi, việc này giao cho tôi đi...”

“Cái gì? Hung thủ thuận tay trái?”

Đứng trước bàn giải phẫu, Yoo Jung In không thể tin được nhìn bác sĩ Sok và Đường Vũ Tân, đặc phái viên Đường tạm thời chuyển nghề à?

“Đúng vậy! Vùng chung quanh vết thương không phát hiện thấy máu bầm. Vì để không lộ mặt, tiến hành tập kích từ phía sau người bị hại, không lưu lại bất kỳ chứng cứ nào, từ đó có thể nhìn thấy là một kẻ chuyên nghiệp... nhưng cũng chính vì thủ pháp của tội phạm quá thành thạo mà để lộ sơ hở.”

Bác sĩ Sok nói xong ngẩng đầu lên, định giải thích tiếp thì bị tiếng chuông điện thoại của cảnh sát Hwang ngắt ngang.

“À, xin lỗi.” Cảnh sát Hwang cầm điện thoại đi qua một bên, “Ừ, tìm được rồi sao? Người bị hại... Park Mi Young... chủ salon Kim Byun Ji... vậy tội phạm đâu? Đương nhiên là cái thằng bị truy nã đó...” Cảnh sát Hwang đối diện thoại qua tay kia, im lặng một hồi đột nhiên rống to: “Vụ án đã giao cho cậu thì phải lo mà tìm đi!!! Ngủ sáu tiếng rồi!! Một ngày ăn ba bữa cơm đổi thành một ngày hai bữa đi!!!”

Quát xong, cảnh sát Hwang mới nhớ ra anh ta đang ở đâu, ngượng ngùng quay đầu nhìn một lượt, vội vàng nói tiếng xin lỗi, kẻ đó lại cầm điện thoại quát một câu “Các cậu chết chắc rồi...”, trong ánh mắt nghi hoặc của mọi người bỏ đi ra ngoài.

Lúc này, bác sĩ Sok bị ngắt lời đã vòng ra sau lưng Dong Man, tay trái cầm dao giải phẫu đột nhiên đâm tới lá phổi bên phải của Dong Man. Dong Man thể nhưng phốt lờ ánh mắt của mọi người, dấn về...

“Nếu hung thủ thuận tay phải thì trên ngực phải tất có vết thương nhưng vết thương lại nằm bên trái...”

“Vậy thuận tay trái thì sao?”

“Tình huống như vậy cũng có khả năng.” Bác sĩ Sok lại đổi vị trí đâm, Đường Vũ Tân cảm giác Dong Bang gần như bị thần Cupid vạn tiền xuyên tâm rồi...

“Nói như cô thì bất kể tay trái hay tay phải đều không có quan hệ, đâm sao cũng được?” Công tố Yoo lại đặt ra nghi vấn.

“Vấn đề này hỏi rất hay, “Đường Vũ Tân tiếp lời: “Căn cứ phán đoán trước đó, hung thủ là kẻ chuyên nghiệp. Không nên coi thường thói quen từ nhỏ của một người, đặc biệt là trong điều kiện tiên quyết là tính chuyên nghiệp. Đã là chuyên môn như vậy phong cách hành sự của hắn chắc chắn hình thành trong quá trình huấn luyện. Thói quen theo bản năng không dễ dàng thay đổi, ví dụ như thói quen dùng tay.”

“Đúng thế! Phương hướng trong tình trạng vô ý thức không dễ thay đổi, cảm giác phương hướng của tay hung thủ sẽ không nói dối, hung thủ chắc chắn thuận tay trái.” Bác sĩ Sok nói rất chắc chắn.

“Chuyện mà cô nói là cái này?” Công tố Min hỏi Đường Vũ Tân.

“Đúng vậy! Vì có chuyện riêng không kịp tới hiện trường vụ án, cho nên trước khi tiếp nhận vụ án tìm bác sĩ Sok nắm tình hình một chút, thuận tiện xem xét thi thể. Lúc đó vì vội vàng muốn biết tình hình tiến triển của vụ án nên chỉ liếc qua một cái, không để ý, về sau càng nghĩ càng thấy không đúng nên đến đây.”

“Đặc phái viên Đường cũng đồng ý với bác sĩ Sok?” Nếu đặc phái viên Đường cũng đồng quan điểm với bác sĩ Sok... công tố Yoo nghĩ. Vậy có lẽ hung thủ thật sự thuận tay trái, nhưng lần trước đặc phái viên Đường suy đoán hung thủ có thể là một cảnh sát hình sự...

“Thật ra phải nói là tôi và đặc phái viên Đường cùng suy luận ra một lúc.” Đối với bộ óc siêu cấp hữu dụng của Đường Vũ Tân, bác sĩ Sok rất có thiện cảm. Tuy sự kiện này cô ta và Đường Vũ Tân mỗi người tự mình suy luận ra nhưng bác sĩ Sok hoàn toàn không có ý nghĩ độc chiếm công đầu, mặc dù trước mặt là người đàn ông có nguỵng mộ.

7. Chương 7: Vụ Án Sắp Đặt Kịch Bản Giết Người 04

“Cảnh sát Jang, xin hỏi một chút, vụ án Park Mi Young lúc đó do anh đảm trách?” Đường Vũ Tân đặt chân dung nghi phạm lên bàn cảnh sát Jang.

“Đúng thế, có chuyện gì sao?” Cảnh sát Jang hơi căng thẳng liếc ảnh truy nã một cái.

“Có thể đưa tư liệu người này cho tôi không?”

“Ồi trời, người của tổ các người cũng thật là! Không phải từ đầu đã nói không thể đưa rồi sao?” Tâm tình cảnh sát Jang trở nên nóng nảy.

“Tôi không mượn đi, xem ngay tại đây thôi, được chứ?” Đường Vũ Tân nhẹ giọng.

“Là vụ án nhỏ đó à? Hử? Cô...” Cảnh sát Jang còn định nói gì đó, lại bị tiếng điện thoại thành linh ngắt ngang.

“Alo?” Cảnh sát Jang nhấn nút nhận cuộc gọi, mấy giây sau biến sắc mặt, “Người của tổ các người thật đúng là...”

“Có vụ án?” Đường Vũ Tân đứng một bên nhìn mặt đoán ý.

“Còn không phải là đại cảnh sát Hwang của các cô, có chuyện gì không thể nói ở đây được sao?” Cảnh sát Jang cầm áo khoác đứng dậy đi ra ngoài, Đường Vũ Tân do dự một chút cũng đi ra theo.

“Sao đặc phái viên Đường cũng đến đây?” Hwang Soon Bum tính cùng cảnh sát Jang nói chuyện riêng, xem có thể khiến anh ta tiết lộ một chút tin tức không, Đường Vũ Tân lại đến...

“Lúc anh gọi điện thoại, vừa vặn tôi tìm cảnh sát Jang có chuyện.”

“Ha ha, tôi hiểu rồi,” Cảnh sát Hwang lộ ra vẻ mặt đã sáng tỏ, sau đó chuyển sang nhìn cảnh sát Jang: “Xem ra cảnh sát Jang cứng mềm không ăn, dầu muối không lọt nhỉ!”

“Không phải toàn là mấy vụ án nhỏ sao, còn gọi tôi đến đây!”

“Người bị hại Park Mi Young, chủ salon Kim Byun Ji, vì sao lại tiến hành giao dịch với xã hội đen, vứt bỏ chữ tín. Dân xã hội đen đến chơi không phải chỉ cần điểm danh thôi sao?” Cảnh sát Hwang đột nhiên quát cảnh sát Jang, làm Đường Vũ Tân hết hồn.

“Thế nên, hả?”

“Ôi trời...” Cảnh sát Hwang than thở, “Có một điểm tôi luôn thắc mắc, ngày hôm đó vì sao Park Mi Young lại tới đó chơi? Chẳng lẽ đặc biệt đến để ăn dao?”

Cảnh sát Jang tiếp tục đứng đó, im lặng không đáp.

“Sợ xã hội đen sao, sợ cái ổ điểm của chúng bị đóng?” Cảnh sát Hwang bắt đầu dẫn dụ từng bước, “aiz, tôi thật không biết đấy, cảnh sát Jang kính nhờ cậu dùng đầu óc chút đi, chỉ cần vụ này thuận lợi hoàn tất tôi sẽ giao cho cậu vài vụ án, sẽ cho cậu một vụ dễ ăn, hả? A!”

Cảnh sát Jang giữu cột liếc cảnh sát Hwang, lúc này, điện thoại của cảnh sát Hwang vang lên.

“Alo? À, công tố Yoo...” Cảnh sát Hwang khom người chui vào xe nghe điện thoại: “Không có gì, gặp bạn ấy mà... hả? Ừ, rồi sao? Cho tôi nghe một chút với.” Nói xong cảnh sát Hwang vặn âm lượng to lên.

Đường Vũ Tân đứng bên ngoài xe cùng cảnh sát Jang lại bắt đầu âm thầm đề phòng, cô tính toán chỉ cần cảnh sát Jang có ý đồ gì với cảnh sát Hwang, cô sẽ tặng anh ta một đá...

“Kịch bản hôm qua được chứ?” Tiếng nói trong xe vọng ra bên ngoài, “Ờ, xem qua rồi. ‘Ôi, nghe nói lần này là thật đó, thay đổi là chuyện rất bình thường mà’. ‘Anh, ở bên ngoài ạ, cái thằng đó, em tìm mấy đứa xã hội đen đánh nó. ‘Đám người đó, trước mặt cảnh sát liền y như cái máy giặt. ‘Đương nhiên rồi, chỉ cần ột chút là sẽ trung thành ngay. ‘Tôi đã nghĩ được một kịch bản rất hay, cảnh sát và Bu Ra Ji sẽ là vai chính trong kịch bản của tôi. Xảy ra một số nguyên nhân, cảnh sát giết Bu Ra Ji, gọi anh ta tới một chỗ vắng vẻ, tên đó bố trí hết tất cả, sau đó phát tán lệnh truy nã giả khắp nơi... sao nào? Không tồi nhỉ!’ Ngừng! Ngừng, nói như vậy, tôi chính là hung thủ, tôi đến ngăn chặn, tìm một kẻ thế tội, có khả năng sao?”

Đoạn ghi âm phát hoàn tất, cảnh sát Hwang lập tức quay đầu nhìn cảnh sát Jang, gần như cùng lúc Đường Vũ Tân đứng ngoài xe cùng cảnh sát Jang cũng đột ngột xoay người, ngay trong khoảnh khắc cô quay đi đó, một con dao bén ngọt sáng loáng đã đặt lên cổ cô...

Đầu óc Đường Vũ Tân nhanh chóng hoạt động, ‘Sao lại là mình?!!! Không phải là cảnh sát Hwang sao?!!!’

Chỉ nghe cảnh sát Jang kèm sau lưng Đường Vũ Tân nói: “Khó quá hả, hạ công phu xuống đi. Tôi khuyên cảnh sát Hwang dừng mạnh động, bằng không tôi không bảo đảm con dao này sẽ an phận nằm yên trên cổ cô công tố viên này đâu.”

“Đường...” Cảnh sát Hwang vừa định quát gì đó liền bị Đường Vũ Tân dùng ánh mắt ngăn cản, cảnh sát Hwang nghiêng rằng: “Bỏ dao xuống, cậu có biết không chế công tố viên là tội gì không? Huống gì cậu thân còn mang tội giết người nữa!!”

“Có gì khác sao?” Lúc này cảnh sát Jang đã lôi Đường Vũ Tân đến bên xe mình, hấn mở cửa xe, đẩy Đường Vũ Tân từ ghế phụ qua ghế ngồi của mình, bản thân ngồi trên ghế phụ, hấn hươ hươ con dao, ra lệnh: “Lái xe!”

Đường Vũ Tân bắt lực, đành vặn chìa khóa khởi động xe. Bản thân mình đúng là xui xẻo tám kiếp. Lúc đó toàn bộ lực chú ý của cô đều đặt trên người cảnh sát Hwang, trong tích tắc cảnh sát Jang hành động, bản năng cô muốn ngăn giữa hai người họ, ai dè người bị uy hiếp lại là cô?!!

“Cậu muốn dẫn Đường... công tố viên đi đâu?!!” Cảnh sát Hwang từ trong xe chạy ra rống lên. Đường Vũ Tân nghe được tiếng hỏi từ trong xe cảnh sát Hwang vọng ra “Xảy ra chuyện gì? Cảnh sát Hwang? Cảnh sát Hwang?” là tiếng của Yoo Jung In.

“Không được qua đây!” Cảnh sát Jang quát trả Hwang Soon Bum, sau đó lại ra lệnh cho Đường Vũ Tân: “Lái mau lên!”

Đường Vũ Tân đành quành xe, chân đạp ga... Hwang Soon Bum muốn đuổi theo lại không dám đuổi, trừng mắt nhìn hung thủ cùng tân nhiệm đặc phái viên với bộ não siêu cấp thông minh nghênh ngang lái xe rời

đi...

“Cảnh sát Hwang? Cảnh sát Hwang? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?!” Điện thoại không ngừng vang lên câu hỏi của Yoo Jung In, mà Min Tae Yun ngay khi không nghe được câu trả lời của cảnh sát Hwang đã vọt ra khỏi Tổ công tố, để lại Dong Man và Yoo Jung In ở lại giữ tổng bộ...

“Đừng nói nữa...” Cảnh sát Hwang quay lại xe cầm điện thoại lên: “Đặc phái viên Đường bị hung thủ bắt đi rồi...”

“Anh không sao chứ cảnh sát Hwang? Tốt quá... anh mới vừa nói gì? Đặc phái viên Đường bị ai bắt?”

“Hung thủ...”

“Rốt cuộc là chuyện gì...”

“Ê, muốn lái đi đâu?” Trong xe, Đường Vũ Tân không nhìn con dao trên cổ, thông dong nhàn nhã lái xe. Không phải cô không sợ, chỉ là nếu lúc đó chỉ có một người biết chuyện, cái tên cảnh sát Jang này nhiều khả năng sẽ giết cô diệt khẩu nhưng hiện tại có thêm một người biết là Hwang Soon Bum... có thể đoán được, cô còn có lợi thế làm con tin.

“Đừng lảm lời!!” Cảnh sát Jang đập cán dao vào sườn cổ Đường Vũ Tân, làm cô choáng váng...

“Ê! Muốn chết cũng đừng lời tôi theo!” Khó khăn lắm Đường Vũ Tân mới giữ xe ổn định được.

“Đến nơi tôi sẽ bảo cô dừng, giờ cứ chạy thẳng đi!” Áng chừng nghĩ đến vấn đề gì đó, cảnh sát Jang đành bỏ ý định ngược đãi Đường Vũ Tân, nếu cuối cùng thực sự không được... nghĩ đến đây cảnh sát Jang nheo mắt, hẳn nghĩ ít nhất cũng kéo được một ả công tố viên lót lưng, cuộc mua bán này coi như không thiệt.

Sát cơ lóe lên trong mắt cảnh sát Jang không lừa được con mắt Đường Vũ Tân. Cô bắt đầu âm thầm vạch kế hoạch, có nên đâm xe vào cột điện hay đại loại thế không?

“Ê, phía trước là chốt kiểm tra, sao đây?” Nhìn mấy nhân viên cảnh sát chặn ở chốt kiểm soát, Đường Vũ Tân hơi cao hứng cười cười. Cái cười này rơi vào mắt cảnh sát Jang, hẳn cho là Đường Vũ Tân nghĩ có hi vọng giải cứu, không ngờ Đường Vũ Tân cười vì hiệu suất làm việc của cảnh sát nhanh chóng như vậy...

“Cười cái gì?! Đừng mong bọn chúng có thể cứu cô, xông qua!!”

Đường Vũ Tân trợn mắt khinh bỉ, tên cảnh sát Jang này ngu sao? Vài viên cảnh sát gác trạm có thể cứu cô? Cô tự cứu mình còn tốt hơn! Nhưng nghĩ đến muốn xông qua chướng ngại vật của cảnh sát, nháy mắt Đường Vũ Tân đột nhiên thấy hưng phấn...

Vì thế, cô đột ngột tăng tốc. Cảnh sát gác trạm chỉ thấy một chiếc xe phóng như điên về phía bọn họ, hoàn toàn không có ý định giảm tốc, cảnh sát vừa thối còi vừa phát gậy huỳnh quang trong tay, vẫn không thấy chiếc xe đó giảm vận tốc lấy một chút, bọn họ đành hoảng hồn tránh ra.

Ngồi trong xe, cảnh sát Jang thành linh bị dọa hoảng vía, “Con đàn bà này chẳng lẽ có thù với cảnh sát gác trạm sao?” Cảnh sát Jang chỉ thấy khóe miệng Đường Vũ Tân hơi nhếch lên một nụ cười, kể đó xe đột ngột tăng tốc, mặc kệ có đụng người hay không, lấy tốc độ như sấm sét xông tới chướng ngại vật...

“Mình có sai lầm khi không chế ả không?” Trong óc cảnh sát Jang đột nhiên nảy ra ý nghĩ này.

“Đi nhanh kên, trước mặt có một bãi đậu xe, cô cho xe dừng ở đó.” Cảnh sát Jang nhấc bàn tay cầm dao lên.

Đường Vũ Tân y lời lái xe đến đó, tắt máy.

“Cô nhích qua đây trước!” Cảnh sát Jang hé hé cánh cửa bên chỗ mình, người nhích ra ngoài để Đường Vũ Tân có thể chui qua mà vẫn nằm trong phạm vi khống chế của hắn. Đường Vũ Tân lắc người, chui theo cảnh sát Jang ra khỏi xe, ai ngờ vừa định xuống xe, cảnh sát Jang đột nhiên ngã xuống đất...

“Mày hung thủ giết người!!” Một người đàn ông mặc áo đen quần màu café đột nhiên xô ngã cảnh sát Jang, “Mày giết người, mày còn nhận thụ lý vụ án, mày có còn là người không?!!!” Nói xong rút dao ra muốn đâm, lại bị Đường Vũ Tân lanh tay lẹ mắt cản trở.

“Ngừng tay!! Anh không nên làm thế!!”

“Buông tôi ra!! Tôi phải báo thù!!”

Nói qua một chút, một người trong lúc giận dữ quá mức, tuyến thượng thận tiết ra nội tiết tố có thể khiến người ta làm ra những chuyện đáng sợ ngoài dự đoán, tóm lại Đường Vũ Tân đã sắp không ngăn nổi người nọ. Đại khái nhân lúc Đường Vũ Tân ngăn cản, cảnh sát Jang chớp thời cơ, hấn hung hãn đẩy hai người quay đầu bỏ chạy mà người đàn ông kia cũng đẩy Đường Vũ Tân ra, cầm dao đuổi theo.

Đường Vũ Tân thở hào hển, cũng đuổi theo hai người kia, đồng thời móc điện thoại ra...

“Alo, Dong Man à?”

“Đặc phái viên Đường, hiện giờ cô ở đâu?!!” Trong Tổ công tố, Dong Bang đứng bật dậy khỏi ghế, công tố Yoo ở một bên nghe thấy cũng bật dậy cùng lúc.

“Khoan hỏi chuyện này, Dong Man, định vị di động của tôi, cậu có thể không?”

“Không vấn đề gì, cần làm gì sao?”

“Theo dõi định vị di động của tôi, trong tổ còn có ai không?”

“Có! Công tố Yoo đang ở đây.”

“Được rồi, hiện giờ tôi đang theo dõi tội phạm, cậu định vị đồng bộ điện thoại của công tố Yoo, để cô ấy đi theo dõi người, đi theo tôi, hiểu không? Tôi mở Bluetooth, chúng ta giữ liên lạc!”

“Tôi biết rồi!” Nói xong Dong Man mở máy tính trên bàn, nhanh chóng gõ lách cách. Đứng một bên, công tố Yoo nhận thông tin xong lập tức ấn số điện thoại của công tố Min.

“Đặc phái viên Đường có tin tức rồi!”

“Ở đâu?!”

“Dong Man đang định vị, một lát sẽ chuyển vị trí đồng bộ, anh và cảnh sát Hwang gặp nhau rồi sao?”

“Ừ, đã gặp trên đường rồi. Mới vừa rồi cảnh sát ở chốt gác cho biết bọn họ hấn là vừa đi qua đây!”

“Tìm được rồi!” Dong Man xoay ngang laptop, như vậy công tố Yoo cũng thấy được cái chấm tượng trưng cho Đường Vũ Tân đang không ngừng di chuyển.

“Từ giờ tôi sẽ không ngừng báo cáo tuyến đường, các anh theo con đường này mà đi là được!”

“Được!”

Đường Vũ Tân đuổi theo hướng hai người đến một chỗ giống như là tầng hầm thương xá thì mất phương hướng. Ngay sau đó cô nghe được một tiếng la thảm thiết, cô nhanh chóng chạy tới chỗ đó, lại lần nữa nhìn thấy người đàn ông áo đen đó đẩy cảnh sát Jang xuống đất, hai tay cảnh sát Jang liều chết kháng cự con dao đang nhắm vào hấn.

“Tôi đã nói là dừng ra tay rồi mà! Anh mà giết hấn thì cũng thành tội phạm giết người!!” Từ phía sau Đường Vũ Tân tóm chặt lấy vai anh ta, hi vọng có thể kéo anh ta ra.

“Đó... tôi còn muốn thành kẻ giết người...”

“Vậy anh muốn cái chết của em gái anh bị che giấu sao?!!”

“Chỉ cần tôi biết là được rồi!!”

Người đàn ông ra vẻ muốn đâm nữa, Đường Vũ Tân cũng mặc kệ đúng sai, trực tiếp tặng cho anh ta một đá ngã lăn ra đất.

Lập tức, Đường Vũ Tân quát lớn: “Vậy anh muốn em gái anh thấy anh thành tội phạm giết người sao?!! Anh cảm thấy em gái anh hi vọng anh trải qua cả đời trong nhà tù sao? Mang theo vết thương ở trong tù cả đời à? Anh cho rằng, anh vì em gái báo thù thì cô ấy có thể yên tâm đi hả? Quá ngu xuẩn! Không có người nào hi vọng nhìn thấy người thân của mình phạm sai còn có thể cười nói “không sao đâu”, huống chi

người đó làm sai còn là vì mình mà ra. Không lẽ anh muốn em gái chết rồi mà còn cảm thấy lương tâm không ổn ư?”

Đường Vũ Tân túm cổ áo người đàn ông ấy gào rống, có lẽ lời cô nói có tác dụng. Người đàn ông có chút hoang mang nhìn cô. Đường Vũ Tân vừa định thở ra, một cảm giác quái lạ từ sau lưng ập đến, Đường Vũ Tân nhanh nhẹn nghiêng người nhưng vẫn không kịp. Cô kêu khẽ “ui”, cánh tay bị rạch một vết dài chừng bốn tấc. Gã cảnh sát Jang chết còn không biết hồi cải, đến lúc này rồi còn muốn giết người diệt khẩu.

Đường Vũ Tân tức giận cực điểm, tung cho cảnh sát Jang một cước. Cảnh sát Jang thấy đánh lén không thành công mà đánh trực diện thì không lại hai người, quay người chạy trốn. Người đàn ông kia định đuổi theo, có lẽ vì lời của Đường Vũ Tân có tác dụng hoặc chạy đuổi này giờ mệt quá, lần này bị Đường Vũ Tân cản lại được. Kế đó, bên ngoài tầng hầm trống trải vang lên tiếng bước chân gấp gáp của hai người.

“Đặc phái viên Đường!” Cảnh sát Hwang Soon Bum từ đằng xa đã gọi Đường Vũ Tân nhưng Min Tae Yun lại tới trước một bước. Lúc tới bên cạnh cô, trong đôi mắt lóe lên một tia sáng xanh, có điều vẫn bị Đường Vũ Tân chớp được.

“Dừng để ý tôi, mau đuổi theo cảnh sát Jang! Công tố Min, giờ chỉ có anh có thể bắt kịp hắn!” Đường Vũ Tân làm bộ không nhìn thấy, sốt ruột nói với Min Tae Yun.

Min Tae Yun cúi đầu nhìn vết thương trên tay Đường Vũ Tân, dặn cảnh sát Hwang: “Chỗ này giao cho anh!”

Nói xong, tức tốc quay người đuổi theo hướng cảnh sát Jang vừa chạy trốn.

8. Chương 8: Vụ Án Đêm Khuya Cường Hiếp - Giết Hàng Loạt Các Cô Gái Độc Thân 01

“Đặc phái viên Đường cảm thấy thế nào rồi?” Cảnh sát Hwang lo lắng hỏi Đường Vũ Tân.

Đường Vũ Tân khẽ gật đầu, chảy máu quá nhiều làm mặt cô hơi tái. Còn anh trai của Park Mi Young bị công tố Yoo đến sau dẫn đi. Nghe công tố Yoo nói, cảnh sát Jang đã bị công tố Min bắt về quy án, hiện tại đã bắt đầu thẩm vấn.

“Cảnh sát Hwang không cần ở đây với tôi đâu, anh không muốn đi thẩm vấn à?”

“Nhưng đặc phái viên Đường...”

“Tôi không sao, nhà tôi cách chỗ này không xa lắm, tôi tự đi bộ về được.”

“Vậy được rồi...” Kì thật cảnh sát Hwang cũng rất muốn tới phòng thẩm vấn xem tình hình, chẳng qua không yên tâm để Đường Vũ Tân một mình thôi.

“Thật sự không sao, cánh tay chỉ bị thương tí thôi.” Đường Vũ Tân giơ cánh tay bị thương lên cười cười, vẻ mặt không khác gì thường ngày, lúc ấy cảnh sát Hwang mới thấy nhẹ nhõm.

“Vậy tôi đi đã, có chuyện gì thì gọi điện thoại nhé.” Cảnh sát Hwang vỗ vai Đường Vũ Tân sau đó rời đi.

Trên đường về nhà, nhìn Đường Vũ Tân có vẻ bình tĩnh nhưng nội tâm lại ngổn ngang trăm mối. Tao ngộ hôm nay làm cô nhận ra một điều, có một số sự việc vì cô gia nhập mà phát sinh biến hóa, cho dù là những sự việc trước đó. Như vậy cô sẽ phải trù tính mình chính là một mắc xích trong đó, sâu xa hơn nữa là, tương lai sẽ phát sinh một số tình huống đến cô cũng không dự đoán được, cái này nên làm gì đây...

“Á”, đột nhiên Đường Vũ Tân nghe tiếng la thảm ở góc quẹo phía trước vọng đến. Đường Vũ Tân nường theo tiếng la chạy qua, lúc đuổi đến mục tiêu, thân hình Đường Vũ Tân cơ hồ cứng đờ trong tích tắc.

Cô nhìn thấy một người đầu đội mũ đen, dùng tay siết cổ một người... Trời! Vì sao cô lại đụng phải đại boss?!!! Hay là đại boss vẫn luôn canh chừng con đường về nhà của cô sau đó vừa vặn đói bụng?!! Đường Vũ Tân rối rắm rồi...

Đại boss thấy Đường Vũ Tân, bàn tay hơi lỏng ra. Một cái lỏng tay này cũng đủ cho Đường Vũ Tân chớp được cơ hội. Chỉ thấy Đường Vũ Tân mặc kệ bên cạnh có gì, nhặt lên là ném tới, ném xong rồi mới thấy đó là một cái chai bia rỗng. Đại boss nghiêng người tránh, buông người bị hại ra, người kia sao bỏ qua cơ hội lập tức chạy mất tăm tích.

Đại boss nhìn theo hướng người bị hại chạy nhưng không đuổi theo mà quay người đối diện với Đường Vũ Tân. Thấy tình hình không xong, Đường Vũ Tân lùi về phía sau, lùi tới chân tường...

“Xin xin xin xin... xin lỗi...” Đường Vũ Tân không suy nghĩ được gì tuôn ra một câu như vậy, cả đại boss cũng ngây ra.

Đường Vũ Tân thầm mắng mình đầu heo, mắc gì phải xin lỗi chứ? Kết quả còn chưa hết hối hận, đại boss đã đi đến trước mặt cô, Đường Vũ Tân căng thẳng tới nổi ngừng thở. Cô cẩn thận quan sát miệng đại boss, may quá, răng vẫn đang ở trạng thái bình thường...

“Ngài ngài ngài ngài muốn làm gì...” Đường Vũ Tân đã bắt đầu lắp ba lắp bắp...

Lần này thì đại boss có hơi tin vào phán đoán của mình rồi, cô gái này có khả năng biết mình...

Đại boss không nói, ông ta cúi đầu liếc cánh tay Đường Vũ Tân: “Bị thương à?”

Nói gì thế?! Đường Vũ Tân kinh ngạc mở to mắt, tuy giọng nói khàn khàn trầm đục, rõ ràng là giả vờ, nhưng nói gì chứ...?

“Tôi tôi tôi tôi không sao... không phiền ngài quan tâm...”

“Cô biết tôi, hả?”

“Không biết!!!” Đường Vũ Tân nói dứt khoát, nghĩ bụng: xong rồi... tự mình làm hỏng hết... sơ hở chồng chất luôn!!!

“Ha ha, tốt nhất là cô đừng có nhóm máu Rh+.” Nói xong cũng không để ý tới Đường Vũ Tân, quay người bỏ đi. Để lại Đường Vũ Tân ngờ nghệch đứng đó nhìn bóng lưng đại boss...

“Đặc phái viên Đường?!” Đặc phái viên Đường?!” Công tố Yoo hươu hươu tay trước mặt Đường Vũ Tân, đặc phái viên Đường hôm nay làm sao thế nhỉ? Vì sao cứ ngơ ngẩn như thế?!

“Chuyện gì?” Đường Vũ Tân hoàn hồn, ngượng ngùng nhìn công tố Yoo. Không có cách nào khác, tình hình khuya mấy ngày trước thật sự quá shock rồi...

“Vừa rồi tôi hỏi tay cô lành chưa?”

“À, đỡ nhiều rồi, cảm ơn công tố Yoo đã quan tâm.”

“Hi hi, cùng một tổ mà, nên quan tâm lẫn nhau đúng không?”

“Đúng đó, đặc phái viên Đường, đã nói cô nên ở nhà nghỉ thêm mấy ngày rồi, nhanh như vậy đã đi làm?” Cảnh sát Hwang cầm tài liệu vụ án mấy ngày trước đi tới, anh thuận tiện nhìn cánh tay Đường Vũ Tân, phát hiện mấy ngày nay vết máu cũng không thấm ra tay áo nữa, không khỏi thở phào. Đây cũng là một nguyên nhân mà anh lo lắng Đường Vũ Tân bị thương không điều dưỡng đáng hoàng, dễ tạo ra trở ngại cho cánh tay. Một nguyên nhân khác là do trong tổ luôn có máu tươi không ngừng thoang thoang, anh sợ Min Tae Yun chịu không nổi...

“Tôi đã khỏe rồi, nằm ở nhà mãi sắp nổi mốc luôn...chỉ có cánh tay bị thương thôi, không có gì to tát.” Cánh tay bị thương thôi, có cần khẩn trương vậy không?

“Ôi cha, không phải cho là chỉ rách có một vết thôi chứ? Đặc phái viên Đường đã đi chích ngừa uốn ván chưa? Đi kiểm tra chống nhiễm khuẩn rồi sao? Kiểm tra chức năng cơ của tay chưa?”

“Sao anh không tổng tôi tới bác sĩ Sok luôn đi...” Đường Vũ Tân khinh bỉ.

“Tổng đến đó làm cái gì?” Nhất thời cảnh sát Hwang không phản ứng kịp.

“Ý tôi là, lật hết nội tạng gì đó của tôi lên kiểm tra luôn chứ?”

Cảnh sát Hwang nhìn bạch Đường Vũ Tân có ý châm chọc, ngượng ngừng cười trừ.

“Nói mới nhớ, cảnh sát Jang bị phán thế nào?” Đường Vũ Tân hỏi kết quả vụ án lần trước, cô bị thương nên không tham dự phiên tòa trực tiếp.

“À, xử tù 30 năm, lần này hẳn ăn đại thọ 70 trong tù rồi.” Yoo Jung In hả giận, đáp.

“Qua không được đại thọ 70 cũng không tệ. Đúng rồi, anh trai Park Mi Young thì sao?”

“Anh cô ta vô tội được phóng thích, công tố Min không khởi tố.”

“Ừ, đó là lẽ thường của con người. Thời gian này chúng ta không có việc gì sao?”

“Chẳng lẽ luôn phải có chuyện à? Thái bình một chút không tốt sao?”

“Cũng phải.” Đường Vũ Tân vặn thắt lưng, ánh mắt vô ý liếc ngoài cửa, kể đó một cơn xung động ập ngược trở lại, bởi vì cô nhìn thấy đại boss Jang đi từ ngoài vào.

“Đường Vũ Tân, bây giờ có bận gì không?”

“Không có...” Đường Vũ Tân hơi lo sợ bất an.

“Đi theo tôi một chút.” Nói xong ông ta đi vào phòng làm việc của công tố Min.

Đường Vũ Tân vừa thấy đó là phòng của công tố Min, tim lập tức buông lỏng quá nửa.

“Trưởng phòng Jang có chuyện gì sao?” Công tố Min ngồi trên ghế, thấy trưởng phòng Jang đi vào lập tức đứng dậy chào.

Trưởng phòng Jang nhường chỗ cho Đường Vũ Tân đi theo sau tiến vào, mỉm cười: “Lệnh thuyền chuyển của Đường Vũ Tân đã phê duyệt rồi, tôi xuống thông báo cho các cậu một tiếng. Cậu đóng dấu vào mặt sau thẻ công tác cho cô ấy.” Nói xong, trưởng phòng Jang lấy thẻ công tác của Đường Vũ Tân trong túi ra.

Đứng một bên, Đường Vũ Tân sớm đã cười híp cả mắt, cuối cùng cô cũng trở thành công tố viên của Tổ công tố rồi!!!

“Hoan nghênh gia nhập Tổ công tố!” Trưởng phòng Jang chìa tay cho Đường Vũ Tân, cô bắt lấy, có điều nắm rất dè dặt.

“Công tố Min không muốn nói gì à?” Đưa thẻ công tác cho Đường Vũ Tân, trưởng phòng Jang nhìn công tố Min.

“Hoan nghênh!” Giọng công tố Min một chút cũng không nghe ra ý chào mừng trong đó...

“...”

“Lại phát sinh vụ án mới rồi!” Đột ngột xông vào phòng, Dong Man nói.

“Cẩn thận hiện trường chứng cứ... Bên này! Anh đạp trúng vết máu rồi! Các anh không biết phải bảo vệ kỹ hiện trường à?” Yoo Jung In đến hiện trường sớm nhất, đang chỉ huy nhóm trình sát điều tra hiện trường nhưng hiển nhiên là cô bất mãn với thái độ làm việc của họ.

“Ái chà, mọi người vất vả rồi!” Cảnh sát Hwang bắt đầu bài mở đầu trước sau như một khi thấy Đường Vũ Tân và công tố Min đi vào.

“Người chết là Kim Yi Eun, 24 tuổi, là bạn của chủ nhà.” Cảnh sát Hwang rút cuốn sổ ghi chép tình huống đã điều tra nói ọi người.

“Chủ nhà là ai?”

“Lee Jung Yi, là bạn làm chung với nạn nhân ở nhà máy điện tử, là người đầu tiên chứng kiến, vừa làm xong ca đêm về thì thấy một màn này.”

“Có khả năng chủ nhà là kẻ tình nghi không?” Công tố Min vừa quan sát thi thể vừa hỏi.

“Có thể xác định là biến thái gây nên, camera quan sát cũng chụp được, thể ra vào cũng xác định rõ.

“Kẻ tình nghi có thể là ai đây?”

“Kẻ tình nghi giới tính nam, chiều cao ước chừng 1m72, thể hình trung bình.” Tiếng Đường Vũ Tân đột nhiên lọt vào tai hai người đang tập trung phân tích tình tiết vụ án.

“Sao cô biết?” Hwang Soon Bum nhìn nhân viên chung quanh, rõ ràng cũng bị suy luận của Đường Vũ Tân thu hút.

“Xem này...” Đường Vũ Tân chỉ chỉ vào dấu giày lờ mờ trên nền nhà.

Cảnh sát Hwang và công tố Min cùng bước qua nhìn, sau đó mặt cảnh sát Hwang mặt mày đỏ gay đứng thẳng người, nhìn nhân viên kiểm tra chung quanh, to tiếng: “Các cậu ăn không ngồi rồi hết à? Dấu giày to như vậy mà không nhìn thấy?! Căn cứ vào dấu giày có thể suy ra chiều cao, thể trọng của một người, chứng cứ quan trọng như vậy mà không phát hiện ra là sao?!”

“Chúng tôi cũng nhìn thấy rồi, nhưng tôi nghĩ là dấu chân của nhân viên công tác...” Một người trong bọn họ còn tính phản bác lại.

“Nhưng tất cả các vị đều phải bọc vải trắng, đúng không?” Đường Vũ Tân chỉ vào chân mọi người.

“...” Một đám nhân viên công vụ, hoàn toàn tỉnh ngộ, sau đó triệt để im lặng.

“Còn có, các vị nhìn chỗ này,” Nói xong Đường Vũ Tân lại trở tay vào dưới gầm ghế, có dấu vết để lại.

“Chỗ này... từng có cái gì chỗ này sao?” Hwang Soon Bum thắc mắc.

“Tôi nghĩ là đúng, nhưng đó là cái gì thì không biết.” Lúc này Đường Vũ Tân đã ngồi xuống trước mặt người chết, kiểm tra miệng vết thương mơ hồ trên đầu người chết.

“Lại nhìn ra cái gì rồi?” Giọng công tố Min hơi châm chọc nhưng lại có mấy phần chờ đợi.

“Ừ, bề mặt hung khí xem ra vừa rộng vừa cứng, chắc hẳn không phải cái búa.”

“Vì sao không phải búa?” Cảnh sát Hwang lại hỏi.

“Chiều theo suy luận vừa rồi, hung thủ là nam, vậy thì đầu nạn nhân không thể nhìn được rồi...”

“Ý cô là, nếu lấy sức mạnh của đàn ông dùng búa đập xuống mà nói, có khả năng óc nạn nhân đã bị lòi ra?” Công tố Min hỏi.

“Đúng thế!” Đường Vũ Tân đứng lên, bắt đầu xem xét căn phòng, phát hiện một bình nước nằm trên bàn. Cô cầm cái bình lên đưa lên mũi ngửi ngửi, sau đó lại dùng ngón tay chấm chấm một cái.

“Cô làm gì thế?!” Sau lưng đột nhiên vang lên tiếng nói có chút hoảng hốt của công tố Min, cái bình trong tay liền bị công tố Min giật lấy.

“Khụ khụ,” Đường Vũ Tân suýt nữa bị sắc, cô điều hòa hơi thở, đáp: “Trong bình có mùi quái lạ, có thể là chứa chất làm nạn nhân mất khả năng tự vệ, nhưng còn phải kiểm tra dạ dày và máu của nạn nhân mới khẳng định thêm một bước...”

“Đủ rồi, mấy cái này hẳn là công việc của pháp y. Giờ cô đi điều tra xem trước khi chết Kim Yi Eun đã đi đâu, làm những gì.” Giọng công tố Min đột nhiên nghiêm nghị hẳn lên, làm Đường Vũ Tân hơi khó hiểu.

“Hơ?” Mặt Đường Vũ Tân nghếch ra, mới rồi không phải công tố Yoo đã bị phái đi rồi sao?

“Đây là mệnh lệnh.” Công tố Min cứng rắn.

“Nhưng vừa rồi không phải công tố Yoo đã đi điều tra chuyện này rồi sao?”

“...” Công tố Min nhất thời nghẹn họng, anh quên mất Yoo Jung In đã bị phái đi rồi... Khoan khoan! Tâm tình bất an phiền toái thành linh ập tới này rốt cuộc là do cái gì?

“Ai da! Cô đi giúp đỡ công tố Yoo không được sao?” Cảnh sát Hwang nhảy ra điều đình, anh biết vừa này công tố Min định đẩy Đường Vũ Tân đi để dễ bề quan sát hiện trường. Kết quả tìm ra một cái lý do vớ vẩn cũng đủ rồi đi, còn nổi tính trẻ con cái gì?!

“Cái này gọi là lãng phí nhân lực... Được rồi, tôi đi điều tra xem dấu vết dưới ghế hồi này là cái gì...” Đầu óc Đường Vũ Tân đi dạo một vòng xong cũng nghĩ ra có phải làm trẻ nãi công tố Min lợi dụng năng lực mà cà rồng khảo sát hiện trường không, mình cũng đừng không biết thức thời, thế nên chủ động đề xuất điều tra dấu vết khả nghi.

“Vậy đi, quan sát hiện trường xong rồi bọn tôi sẽ đưa thi thể về sở pháp y, đến chừng đó đừng quên đến nghe báo cáo kiểm thi.” Cảnh sát Hwang âm thầm thở phào.

“Được!” Đường Vũ Tân nói xong cũng không quay đầu lại, bỏ đi.

“Được rồi, có thể xem được rồi.” Cảnh sát Hwang kêu tất cả nhân viên giám sát đi ra ngoài, sau đó nói với công tố Min.

Người sau gạt đầu, trông mắt biến thành màu xanh trong tích tắc.

9. Chương 9: Vụ Án Đêm Khuya Cường Hiếp – Giết Các Cô Gái Độc Thân Hàng Loạt 02

“Choi Dong Man, so sánh vân tay ở hiện trường thế nào rồi?” Ngoại trừ Đường Vũ Tân ra, bốn người thảo luận tình hình vụ án trong phòng họp nhỏ của tổng bộ.

“Đã so sánh dấu vân tay trên người nạn nhân và ở hiện trường rồi, không khớp nhau.”

“Chung quanh nạn nhân cũng phải điều tra, mở rộng phạm vi điều tra... Yoo Jung In, báo cáo hướng đi của nạn nhân ngày xảy ra vụ án.”

“Sáng 9 giờ đi làm, 6 giờ chiều tan tầm, ngồi xe đưa rước nhân viên của công ty, đã xác nhận với tài xế. Khoảng 10 giờ nói muốn về nhà một chuyến, hình như bạn cùng phòng nói dối.”

“Vậy cô ta đi chỗ nào?”

“Club đêm.”

“Kiểm tra camera club đêm chưa?”

“Rồi, xác nhận rồi. Nhưng trước mắt không có đối tượng tình nghi.”

“Ôi ôi, không có bên ngoài, không phải nghiã là ở bên trong sao!” Biểu tình cảnh sát Hwang như là chuyện đương nhiên.

“Anh lại nói cái gì đây...” Công tố Min sớm đã bình thản với việc cảnh sát Hwang đột ngột ăn nói nửa vờ thể này.

“Đây, chúng ta cần thận suy nghĩ một chút. Cửa chống trộm bị cạy, trong ly nước lại phát hiện thứ gì đó đoạt mạng, các cậu nghĩ tới cái gì, hả?”

“Biến ... thái?” Dong Man ngồi một bên nói.

“Đúng! Biến thái! Chà chà, cậu em của chúng ta thông minh lên rồi nhỉ.” Cảnh sát Hwang sờ đầu Dong Man.

“Không cảm thấy quyết định như vậy quá vô đoán sao? Ngày hôm đó vì sao nạn nhân đi ra ngoài, đi cùng với ai... chờ đến lúc nắm được rồi hãy kết luận đi?” Yoo Jung In hết sức bất mãn việc cảnh sát Hwang cho ra kết luận như thế, giọng điệu khá nghiêm túc.

“Khụ, ở cái này... công tố Yoo xuất phát từ Pusan, tôi từ Seoul, chúng ta gặp nhau ở Taejon đi, nhưng Seoul hình như gần hơn một chút đó.”

“Có lẽ hung thủ ngay tại Pusan cũng không chừng nha.” Lúc này Đường Vũ Tân cầm một tấm hình cùng một cái máy ảnh ống kính rời bước vào, tán thành ý kiến của Yoo Jung In.

“Sao lại nói thế?” Ánh mắt Min Tae Yun tập trung trên người Đường Vũ Tân, không lẽ cô đã nhanh chóng hiểu được chỗ lõm đó là cái gì rồi?

“Cái này tôi cầm về từ chỗ bác sĩ, tìm thấy trong đầu người chết!” Đường Vũ Tân đặt một cái túi plastic lên bàn làm việc, một đám người bu qua nhìn, hai mảnh vỡ chỉ nhỏ cỡ đầu ngón tay, không biết là cái gì nằm lộn xộn bên trong.

“Đây là cái gì?” Dong Man tò mò hỏi.

“Hỏi hay lắm Dong Man. Lát nữa còn phải nhờ kỹ thuật của cậu đến giải quyết mớ mảnh vỡ này. Theo phán đoán sơ bộ của tôi, mấy mảnh vỡ này chắc hẳn là thấu kính lọc ánh sáng UV 58mm.”

“Ý cô là, hung khí có khả năng là ống kính rời của máy ảnh?” Công tố Min lại hỏi.

“Đúng thế, bác sĩ Sok đã xác nhận rồi, có khả năng này. Dong Man, cậu tra loại máy ảnh số ống kính rời KION này rồi so sánh đáy của nó với vết lõm trong hình xem.”

“Vâng.” Dong Man nhanh chóng gõ lách cách trên bàn phím, không tới một lát đã truy xuất ra toàn bộ hình chụp máy ảnh.

“Hẳn là hình dạng đấy.” Đường Vũ Tân lại cung cấp phương hướng ọi người.

Dong Man đối chiếu đáy máy ảnh tìm được với vết lõm dính máu, cuối cùng tìm tới cái thứ bảy thì phát hiện vừa khớp.

“Tìm thấy rồi! Là máy chụp hình ống kính rời hiệu KION 7.”

“Vậy là cơ bản đã xác định được hung khí rồi, giờ tôi đi phòng kiểm nghiệm đây.”

“Tới phòng kiểm nghiệm làm gì?” cảnh sát Hwang nghi hoặc, kể đó hoảng hồn khi thấy thứ Đường Vũ Tân móc từ trong túi ra.

Chỉ thấy Đường Vũ Tân móc mẫu máu trong túi ra lắc lắc trước mặt công tố Min và cảnh sát Hwang, có chút chọc ghẹo nói: “Tôi đưa mẫu máu đi phòng kiểm nghiệm, xem thử cái thứ đoạt mạng đó là cái gì.”

Nói xong Đường Vũ Tân cười cười đi ra ngoài, để lại hai người câm lặng trong phòng họp.

“Đây là người công tố Yoo tìm được?” Ngoài cửa kính phòng thẩm vấn, Đường Vũ Tân, cảnh sát Hwang còn có công tố Min nhìn Yoo Jung In đang thẩm vấn nghi phạm tên Oh Minh.

“Bởi vì là nhiếp ảnh gia ở tiệm chụp hình?” Cảnh sát Hwang khinh bỉ khịt mũi, “Hình như công tố Yoo sai lắm rồi? Có thấy quan hệ gì với ma túy đá kia đâu?”

“Camera club đêm ghi được anh ta bám theo sau nạn nhân, còn đeo máy chụp hình nữa?” Tuy người này quả thật là hung thủ nhưng phải có chứng cứ mang tính quyết định mới được.

“Đúng thế, nhưng mà ma túy đá...”

“Vì sao cảnh sát Hwang cứ đùa bỡn với cái ma túy đá đó thế?” Đường Vũ Tân có phần không nghĩ ra, rõ ràng công tố Min cũng đâu nhìn thấy nó!

“À...” Cảnh sát Hwang nghẹn lời, tại sao anh cứ khẳng khẳng cố chấp với cái ma túy đá đó thế? Là vì mấy ngày trước có vụ án liên quan tới nó sao?

“Nghe nói anh kinh doanh tiệm chụp hình?” Tiếng nói từ máy vang lên, công tố Yoo bắt đầu tiến hành thẩm vấn.

“Không phải tiệm chụp hình mà là phòng thu hình... cô muốn biết điều gì?”

“Kim Yi Eun, vì sao giết cô ấy?” Công tố Yoo bỏ qua cách vòng vèo, chọn phương án nói toạc móng heo.

“Tôi không giết người.”

“Vân tay trên người nạn nhân Kim Yi Eun hoàn toàn trùng khớp với vân tay của anh.”

“Tôi căn bản không biết.” Oh Minho vẫn giả vờ vô tội.

Lúc này công tố Yoo bày một cái máy ảnh ống kính rời trước mặt Oh Minho, “Nhận ra loại máy ảnh này chứ, nghe nói một tháng trước anh mua cái máy này trên mạng, vậy máy ảnh của anh đâu? Hiện giờ nó ở đâu?”

“Làm mất rồi, lúc đi ra ngoài chụp hình.”

“Trong đó chụp lén không ít tấm nhỉ?” Yoo Jung In có vẻ tức giận trước thái độ của Oh Minho.

“Tôi chưa từng chụp lén.” Oh Minho cười trấn tĩnh như thường.

“Qua đêm với cô gái mình nhìn trúng tại club đêm, chụp lại, sau đó quăng lên mạng là sở thích của anh?” Giọng công tố Yoo đã bắt đầu dồn dập.

“Tôi chưa từng chụp.” Oh Minho cũng cao giọng lên, dường như để tăng sức thuyết phục cho lời nói của mình.

“Anh có từng nghĩ đến cảm giác của những cô gái bị chụp hình không?” Cùng là phụ nữ, công tố Yoo có thể hiểu được cảm giác của những cô gái kia, thế nên giọng điệu càng thêm kích động, tức giận.

“Không phải tôi đã nói rồi sao, tôi chưa từng chụp kiểu đó.”

“Đem số ảnh đó post lên mạng bị tôi tra được, anh có cảm giác tội lỗi nhỉ.”

“Căn bản tôi không biết chuyện này.” Oh Minho trợn mắt nói.

“Bọn ranh download mấy tấm ảnh đó đều khen ngợi anh, anh cao hứng tới phát khùng luôn nhỉ.” Công tố Yoo cũng sắp nổi điên rồi...

“Cô còn nói nữa?” Oh Minho đột ngột gào lên.

“Cậu xem có phải quá kích động rồi không.” Cảnh sát Hwang nhìn Yoo Jung In có vẻ mất kiểm soát, nói với công tố Min. Anh hi vọng công tố Min cân nhắc xem có nên đổi công tố Yoo ra không, dù sao loại công việc này không cho phép mang theo cảm xúc cá nhân.

“Kích động là lẽ thường của con người ấy mà.” Đường Vũ Tân một mực nhìn chăm chăm Oh Minho, cô hi vọng từ hành vi của Oh Minho có thể nhìn ra được sơ hở, nhưng rất đáng tiếc, không có.

“Đặc phái viên Đường cũng sẽ phạm loại sai lầm đơn giản này sao?” cảnh sát Hwang nói với vẻ nghiền ngẫm.

“Tôi sẽ không to tiếng với Oh Minho như công tố Yoo đâu.” Đường Vũ Tân cau mày.

“Xem đi, công tác vốn không nên mang theo cảm tình cá nhân.” Cảnh sát Hwang khá tán đồng mấy lời này, gật đầu.

“Tôi sẽ trực tiếp xông lên đánh cho anh ta bò ra mới thôi.” mặt Đường Vũ Tân tỉnh bơ, nói tiếp.

Công tố Min, cảnh sát Hwang: “...”

“Vì bị phát hiện chụp lén nên mới giết người đúng không?” Giọng công tố Yoo đã hơi nghẹn lại.

“Không phải mà!”

“Nói đi, nói là anh giết! Nói mau lên!” Công tố Yoo đã không khống chế được tâm tình của mình, quát vào mặt Oh Minho.

“Đã nói là không phải tôi mà!”

“Thằng khốn không biết liêm sỉ này!!!” Đột nhiên công tố Yoo đập bàn đứng dậy quát lớn.

“Mặc kệ cô nói gì! Tôi không giết người!” Oh Minho đối mặt với công tố Yoo, một lát sau Oh Minho tiếp tục mở miệng: “Có một cô gái dẫn tôi về nhà, tôi đi theo cô ta. Cô gái đó rất xinh đẹp, tính cũng tốt nên tôi mới đi với cô ta. Cô ta nói phải tắm rửa một chút, nên tôi đi ra ngoài mua bia. Lúc tôi về thì... tôi rất sợ, rất hoảng, tôi... chạy ra ngoài...” Nói xong Oh Minho ra sức túm tóc mình, lộ vẻ khổ sở hết sức.

“Lúc đó quầng mắt máy ảnh sao?”

“Đúng thế, lúc đó tôi quá sợ nên chạy trốn.”

“Xem ra không tệ, đại khái đã khai ra hết rồi.” Ngoài cửa kính, mặt cảnh sát Hwang hơi ngượng ngùng, anh không ngờ trong trạng thái này mà còn có thể khiến kẻ tình nghi khai thật.

Công tố Min gạt đầu, liếc mắt lại thấy Đường Vũ Tân muốn đẩy cửa phòng thẩm vấn đi vào.

“Cô định làm gì?” Công tố Min hỏi, nghĩ bụng không lẽ định đi vào cho anh ta một đấm thật?

Nhưng Đường Vũ Tân không trả lời câu hỏi của công tố Min, cô mở cửa đi vào phòng thẩm vấn, đến trước mặt Oh Minho, mặt mày vô cảm từ trên cao nhìn xuống anh ta.

“Có.. chuyện gì sao?” Giọng Oh Minho run run.

“À, Kim Yi Eun thật sự không phải do anh giết?” Giọng Đường Vũ Tân không chút cảm xúc, nhìn thẳng vào mắt Oh Minho.

“Đã nói là không phải tôi giết mà, lúc tôi mua bia về cô ta đã chết rồi!!!”

“Thật sao?” Đường Vũ Tân từ từ kéo gần khoảng cách giữa mắt hai người nhưng đôi mắt vẫn nhìn chăm chăm mắt Oh Minho, một li một tấc cũng không dời đi.

“Cái cô công tố viên này kì cục quá đi!” Oh Minho chịu không nổi ánh mắt hùng hổ dọa người của Đường Vũ Tân, muốn nghiêng đầu qua, kết quả bị Đường Vũ Tân dùng hai tay cưỡng chế quay lại. Cô dùng hai tay nâng cằm Oh Minho lên, ngón tay đặt sau hai tai Oh Minho, ngón giữa tiếp xúc dải tai đằng sau ốc tai anh ta.

“Thật sao? Anh thật sự không giết Kim Yi Eun sao?” Đường Vũ Tân lặp lại cùng một câu hỏi.

“Có!” Oh Minho muốn nói lại bị Đường Vũ Tân ngắt lời.

“Anh chỉ cần trả lời tôi có hay không là được. Anh... rốt cuộc có giết Kim Yi Eun không?” Lúc này tầm nhìn giữa Đường Vũ Tân và Oh Minho chỉ cách nhau chừng ba phân, gần đến nỗi có thể nhìn rõ từng đường vân trong đồng tử đối phương, hô hấp của Oh Minho bắt đầu dồn dập, anh ta không cách nào quay đầu, lại không biết làm sao không nhắm mắt lại được.

“Không có...”

“Được rồi, anh Oh Minho, anh có thể về trước. Vụ án còn nhiều chi tiết đáng ngờ, có lẽ chúng tôi sẽ còn tìm anh tìm hiểu một số tình huống.” Đột nhiên Đường Vũ Tân rút hai tay đang giữ mặt Oh Minho lại, cười híp mắt nói với Oh Minho.

Oh Minho có chút hư thoát, dựa vào lưng ghế thở hắt hển.

“Công tố Yoo tôi ra ngoài trước, phần sau giao lại cho cô.” Đến đây, gương mặt lạnh tanh của Đường Vũ Tân không thấy đâu nữa, lại khôi phục cái kiểu cười híp mắt, sải chân đi ra ngoài.

“Nè nè nè, đặc phái viên Đường, vừa rồi cô làm gì thế?”

Chỉ thấy ánh mắt Đường Vũ Tân quét lên quét xuống người công tố Min và cảnh sát Hwang, đến khi hai người đều cảm thấy không thoải mái mới nói:

“Bây giờ tôi có thể khẳng định, người này là hung thủ.”

“Cái gì?” Công tố Min kinh ngạc kêu khẽ, nhỏ đến nỗi bản thân cơ hồ không nghe được nhưng quả thật anh lại lần nữa để lộ tâm tình xao động trước mặt Đường Vũ Tân.

“Ý của đặc phái viên Đường là gì, cô nói tên Oh Minho này là hung thủ? Vừa nãy anh ta nói...” Nhất thời cảnh sát Hwang cũng không phản ứng kịp, sao chỉ sờ sờ mặt, hỏi mấy câu là biết đối phương có phải hung thủ hay không.

“Tên Oh Minho này chẳng những là hung thủ... mà còn... là thiên tài nói láo...” Nói xong môi Đường Vũ Tân hơi cong lên, trong mắt toát ra ánh sáng không biết tên...

10. Chương 10: Vụ Án Đêm Khuya Cường Hiếp – Giết Các Cô Gái Độc Thân Hàng Loạt 03

“Này này này, đặc phái viên Đường, sao cô nhận định kẻ tình nghi này đang nói láo?”

Vừa ra khỏi phòng thẩm vấn, cảnh sát Hwang đã đuổi theo sau Đường Vũ Tân liền thoáng hỏi vì sao cô cho rằng Oh Minho nói dối. Đường Vũ Tân vốn không định giải thích, bởi vì nói ra thật sự quá phiền phức, nhưng lúc cô quay đầu nhìn cảnh sát Hwang thì đồng thời cũng liếc thấy công tố Min hơi nhú mày nghi ngại, cô lại mềm lòng.

“Các anh thật sự không biết?” Lúc Đường Vũ Tân nói câu này thì nhìn công tố Min chằm chằm, nói thật cô có đặc ý chút đỉnh, ‘Đến hỏi tôi đi nào’

Đường Vũ Tân chờ mong nhìn công tố Min, kết quả công tố Min chỉ nhìn cô mà thôi.

“Không biết... công tố Min biết không?” Cảnh sát Hwang lấy vai huých công tố Min, kết quả công tố Min nhìn cảnh sát Hwang lắc đầu làm Đường Vũ Tân cực kỳ buồn bực. Quan hệ giữa công tố Min và cảnh sát Hwang quả thực không phải tốt bình thường, căn bản anh không hề che giấu tâm tình của mình trước mặt cảnh sát Hwang.

“Thôi được, tôi đây có lòng từ bi nói cho các anh biết vậy...” Đường Vũ Tân hậm hực trong bụng, mở miệng: “Từ góc độ tâm lý học mà nói, khi một người nói dối sẽ xuất hiện mấy tình huống: thứ nhất, không nói đến bản thân và họ tên; thứ hai, tâm tình dao động lớn, thậm chí nổi nóng; thứ ba, mắt sẽ nhìn lên phía trên; thứ tư, trí nhớ phối hợp lẫn lộn; thứ năm, âm lượng và giọng điệu biến đổi đột ngột hoặc âm giọng không tự giác tăng vọt; thứ bảy, biểu tình chân thật xuất hiện trong thời gian cực ngắn; thứ tám, người nói dối thì cánh mũi sẽ to lên; thứ chín, người nói dối sẽ không ngừng sờ mó thân thể mình.”

Đường Vũ Tân nói một lèo xong, thở hào hển lại nói tiếp: “Mấy tình huống nói trên, trừ nguyên nhân máu tràn đầy mặt làm mũi biến đổi thì mắt rất khó phát hiện do thay đổi quá nhỏ ra, những loại khác chỉ cần quan sát tỉ mỉ vẫn sẽ phát hiện được sơ hở.”

“Vậy đặc phái viên Đường phát hiện ra cái gì rồi?” Cảnh sát Hwang hiếu kì chờ Đường Vũ Tân. Đầu óc cô gái này rốt cuộc chứa bao nhiêu thứ? Công tố Yoo từ phòng thẩm vấn đi ra nghe Đường Vũ Tân giải thích cũng đứng đực ra đó.

“Lúc này tôi dùng hai tay giữ chặt đầu của nghi phạm, tác dụng thứ nhất là không để kẻ tình nghi quay mặt nhìn đi chỗ tôi không thấy được. Một tác dụng nữa là, tôi đặt tay sau động mạch cổ của anh ta, dựa vào tốc độ máu chảy và nhiệt độ mà nhận định kẻ tình nghi có nói dối hay không. Tôi cứ hỏi mãi cùng một vấn đề, đồng thời kéo gần khoảng cách giữa mắt của hai bên, tác dụng của nó chính là tăng áp lực gây khủng hoảng cho nghi phạm; còn một tác dụng khác là thuận tiện quan sát xem những tình huống tôi đã kể có xuất hiện hay không?”

“Kết quả quan sát thế nào?”

Nghe thấy giọng Đường Vũ Tân cuối cùng kích động, rốt cuộc công tố Min không nhịn được lên tiếng rồi sao... Trong lòng Min Tae Yun sớm đã chấn động tột đỉnh. Anh kinh ngạc trước kiến thức của Đường Vũ

Tân đồng thời cũng bội phục cô có đủ dũng khí liều theo đó mà thử nghi phạm. Có lẽ, trong suy nghĩ của công tố Min, Đường Vũ Tân đã không phải là cái người dựa vào quan hệ đặc biệt với cấp trên để lượn lắt một ít công việc nhìn thì có vẻ uy quyền nhưng thực tế chẳng có gì nữa rồi, nên biết chức vụ đặc phái viên này ở chỗ họ kì thật không được hoan nghênh gì cả...

“Qua việc hỏi đi hỏi lại cùng một vấn đề với việc gia tăng áp lực, tôi cảm giác được máu của nghi phạm chảy nhanh hơn, nhiệt độ tăng cao, đồng tử nở lớn, âm giọng tăng vọt... điểm quan trọng nhất là, lúc anh ta trả lời câu hỏi của tôi mắt luôn ngược lên trên, mặc dù anh ta khắc phục những tình huống khác rất tốt nhưng phản ứng sinh lý chưa trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, vẫn chưa đạt đến trình độ hoàn mỹ. Thế nên tuy tôi nói anh ta là thiên tài nói dối nhưng bất kể chuyện gì cũng đều có sơ sót, không phải sao?”

“Vậy vì sao không bắt anh ta?” Cảnh sát Hwang đột nhiên tò mò, đã nhận định anh ta nói dối, vì sao không trực tiếp bắt luôn đi?

“Cảnh sát Hwang... chúng ta không có chứng cứ...” Giọng điệu Đường Vũ Tân có chút uể oải, nghĩ bụng không lẽ bình thường cảnh sát Hwang toàn bức cung không thôi, hoàn toàn không nghĩ xem cần có chứng cứ mới được à?

“Ặc... khụ...” Cảnh sát Hwang xấu hổ ho một tiếng, “Vậy chứng cứ...”

“Trước tiên phải xác định được dấu vân tay trên thấu kính lọc UV,” Đường Vũ Tân còn chưa nói xong đã thấy Dong Man bước vào liền nói: “Ồ, ra rồi kìa.”

“Cái gì?” Nhất thời đầu óc công tố Yoo chưa kịp phản ứng lại.

“Báo cáo UV.” Dong Man giao báo cáo cho Yoo Jung In.

“Không hổ là Dong Man, tôi biết giao chuyện này cho cậu không sai chút nào!” Đường Vũ Tân không tiếc lời khen ngợi cậu, gơ ngón tay cái lên với Dong Man.

“Hi hi, đương nhiên rồi.” Dong Man lập tức vênh đuôi lên trời...

“Kết quả ra sao?” Công tố Min bước qua, cúi đầu hỏi công tố Yoo.

“Nitrocellulose... đó là cái gì?” Công tố Yoo xem báo cáo xong hỏi Dong Man.

“Nitrocellulose là một loại sợi nitrat, thành phần chủ yếu trong sơn móng tay. Không nhận ra màu sắc ắt hẳn là sơn bóng.”

“Sơn... bóng?” Nghe Dong Man giải thích, công tố Yoo tỏ vẻ khó hiểu.

“Đúng thế. Có lúc, khi tội phạm gây án sẽ dùng sơn móng tay bôi lên ngón tay để che giấu vân tay của mình.” Đường Vũ Tân bước tới cạnh công tố Min, cúi nhìn báo cáo trong tay công tố Yoo.

“Nhưng không phải trên người nạn nhân có rất nhiều dấu vân tay của Oh Minho sao?” Cảnh sát Hwang lại nghi hoặc, sao anh cứ cảm thấy vụ án này hình như hơi rồi...

“Đó chính là chỗ cao tay của anh ta, có cần thiết bôi đầy sơn móng tay lên đầu ngón tay mình không?” Đường Vũ Tân thở dài sườn sượt, “Cái thứ sơn bóng này còn không biết là ai nghịch lên đâu...”

“Ý đặc phái viên Đường là, báo cáo này kì thật... vô dụng?” Cảnh sát Hwang thận trọng đưa ra kết luận cuối cùng.

“Không phải chứ...” Nháy mắt mặt Dong Man xụ xuống.

“Tóm lại, mặc kệ có tác dụng hay không chúng ta đều phải tìm manh mối, tiếp theo đặc phái viên Đường tính làm gì?” Lần đầu tiên công tố Min chủ động hỏi ý kiến Đường Vũ Tân làm cô ngây người.

“Có mấy điểm phải điều tra, chỗ thứ đoạt mạng kia có lẽ sẽ tìm được manh mối; tiếp theo là sưu tầm tất cả các video đã post lên mạng, tìm những tấm chụp bằng KION 7 sau đó tiến hành theo dõi IP có lẽ cũng tìm được đầu mối.”

“Vậy cứ bắt đầu từ hai chỗ này đi.” Công tố Min nói xong liền dẫn đầu đi ra khỏi phòng.

“Anh ta có ý gì thế?” Đầu óc Đường Vũ Tân vẫn mờ mịt như cũ.

“Đương nhiên là công tố Min đi điều tra rồi, tôi cũng đi đây.” Cảnh sát Hwang vẫy tay với mọi người rồi đi mất.

“Vậy bây giờ tôi phải đi tìm đúng không?” Dong Man hỏi hai cô gái còn lại.

“Xem ra cũng chỉ có thể như vậy thôi. Dong Man, đây là cơ hội quan sát danh chính ngôn thuận đó, đừng để lỡ nha!” Đường Vũ Tân cười híp mắt nói với Dong Man.

“Các anh nói người này là hung thủ?” Phòng thẩm vấn. Công tố Yoo nhìn người công tố Min và cảnh sát Hwang dẫn vào có chút tự giễu. Cô từng điều tra người này, là tài xế xe công ty mà Kim Yi Eun đi làm. Ai ngờ được người có vẻ thành thật như thế lại là hung thủ giết người, không lẽ lần này cả đặc phái viên Đường cũng suy luận sai rồi?

“Đặc phái viên Đường thấy sao?” Cảnh sát Hwang thăm dò, kì thật cảnh sát Hwang có hơi đắc ý đồng thời cũng thấy đáng tiếc. Dù sao suy luận của Đường Vũ Tân rất nhịp nhàng ăn khớp, hợp tình hợp lý, có điều không hiểu sao nửa đường lại nhảy ra ở đâu một người thế này.

“Giờ tôi nói gì không phải đều khiến mọi người có cảm giác vệt chết còn mạnh miệng sao?” Đường Vũ Tân cười nói.

“Ý cô là hung thủ không phải ông ta?” Lần này đổi lại đến phiên cảnh sát Hwang kinh ngạc. Anh biết Đường Vũ Tân không phải tuýp người cần quấy, hành động theo cảnh tính, cô có thể nói như thế, thật sự tự tin vậy sao?

“Bây giờ tôi nói gì cũng vô dụng. Công tố Min thẩm vấn xong tự nhiên sẽ có kết luận cuối cùng. Với lại, cảnh sát Hwang, tôi hi vọng anh có thể nhắc nhở công tố Min một điểm, rất có khả năng người này là nhân chứng nhìn thấy tận mắt, nên thẩm vấn xong đừng để ông ta đi.”

“Cô nói rất có khả năng ông ta thấy được hung thủ?” Lần này đến Yoo Jung In cũng kinh ngạc, nếu thấy vì sao không báo án?!

“Tâm tình công tố Yoo tôi có thể hiểu. Nhưng tôi cũng có thể lí giải suy nghĩ của ông ta. Đầu tiên có khả năng phải công trên lưng một vụ án, lại thêm đối mặt với một tên sát nhân chỉ dùng một cái ống kính rồi cũng có thể giết người nói không sợ là gạt người, thế nên bỏ chạy, ẩn nấp đều có thể hiểu được.”

“Vậy đặc phái viên Đường có thể giải thích được suy nghĩ của tên điên giết người kia không?” Đột nhiên công tố Yoo thấy tức giận. Cô cảm thấy lần nào đặc phái viên Đường cũng có vẻ quá khoan dung, nhẽ ra Đường Vũ Tân nên bộc lộ tâm tình chân thật của mình một chút, nên giận thì cứ giận, có cần bày cái vẻ chuyện gì cũng có thể hiểu thế kia không, chẳng lẽ cô ấy là thánh nhân sao? Một vị thánh hiểu được tâm tình của tội phạm giết người?!

“Đương nhiên không thể, bởi vì tên này là đồ biến thái mà!” Đường Vũ Tân cười đáp, lại khôi phục cái giọng không đứng đắn kia, Yoo Jung In có cảm giác hình như nắm đấm của mình rơi xuống bồng vãi.

Lúc này cửa phòng thẩm vấn đột ngột mở ra. Choi Dong Man đứng ở cửa nhìn Yoo Jung In rồi lại quay sang Đường Vũ Tân, dường như quyết định gì đó, mở miệng nói: “Đặc phái viên Đường cô ra đây một chút.”

Đường Vũ Tân lại ngây ra, sao lần này lại kêu cô? Tuy không rõ vì sao nhưng vẫn theo Dong Man ra ngoài.

“Tra ra rồi?” Đường Vũ Tân cùng Dong Man đi đến trước máy tính, nhìn hồ sơ các video nằm trên bàn.

“Đúng thế, dùng 7S có mấy cái này.” Nói xong mở một cái ra, Đường Vũ Tân nhìn từng tấm một, cuối cùng thở dài.

“Xem ra tôi vẫn nên chạy một chuyến...”

Đến phòng ghi hình, Oh Minho không có ở đó. Cô đi tham quan một vòng trước, cuối cùng phát hiện chỉ thiếu mỗi để máy chụp hình 7S.

“Cô đến đây làm gì?” Giọng Oh Minho vang lên ở cửa.

“Tôi có thể đến làm gì,” Đường Vũ Tân dùng giọng điệu tùy tiện nói, “Không phải đã nói chỉ cần vụ án có điểm mới tôi sẽ còn tìm anh điều tra sao?”

“Còn gì phải điều tra nữa?”

“Tháo ống kính xuống có thể chụp rộng hơn nhưng tình trạng máy ảnh tệ nhất. Ở trong trạng thái đó mà chụp hình, chắc hẳn sử dụng loại máy ảnh này nhỉ? Nghe nói anh biết mấy video post trên mạng?” Đường Vũ Tân quay đầu nhìn Oh Minho, trong mắt bộc lộ rõ sự đùa bỡn.

“Tôi không biết.” Oh Minho nhìn ánh mắt đó có phần nổi nóng.

Đường Vũ Tân không đếm xỉa gì đến Oh Minho, tự đi vào phòng chụp ảnh, nhìn mở đạo cụ trên giường nói tiếp: “Trên mạng tìm được một số video chụp bằng máy ảnh 7S, bên trong có một số cảnh tượng rất quen.”

Nói xong, Đường Vũ Tân bắt đầu đếm thầm 10 giây sau đó nín thở. Oh Minho cầm một chiếc khăn tắm thuốc mê chụp lên miệng Đường Vũ Tân. Đương nhiên là Đường Vũ Tân giả vờ ngất đi, mặc cho Oh Minho trối quật mình trên giường.

11. Chương 11: Vụ Án Đêm Khuya Cường Hiếp – Giết Các Cô Gái Độc Thân Hàng Loạt 04

Im lặng một lúc, Đường Vũ Tân xác định Oh Minho đã rời khỏi mép giường, cô từ từ mở mắt giả bộ như mới tỉnh lại.

“Tuyệt đối không phải do tôi muốn như vậy.” Oh Minho cầm máy quay phim thông thả đi tới mép giường ngồi xuống, “Là do công tố viên cô tự tìm, biết chưa? Biết tôi sẽ làm gì không? Công tố viên cô cả đời này cũng không có cơ hội gặp mặt ai nữa, bởi vì mất mặt đó.”

Đường Vũ Tân chỉ yên lặng nằm trên giường nhìn hai mắt Oh Minho giống hết biểu hiện như lúc ở trong phòng thẩm vấn, ánh mắt kiểu này làm Oh Minho không thoải mái tí nào, thà rằng người trên giường giấy dựa hoặc kêu la, như vậy anh ta mới có khoái cảm. Nhưng bây giờ cô công tố viên này chỉ yên lặng nhìn anh ta, trong mắt không có sự sợ hãi cũng không lo lắng, Oh Minho nhìn đôi mắt ấy không hiểu sao đột nhiên lại cảm thấy sợ sệt.

“Một lát thôi là có thể kết thúc rồi, nếu có thể cùng hưởng thụ thì tốt quá.” Oh Minho quyết định không để lãng phí thời gian nữa, nhanh giải quyết cho xong chuyện, anh ta tháo mắt kính, hai tay vươn đến cổ áo Đường Vũ Tân định cởi nút áo sơ-mi của cô.

“Nói như thế, quả nhiên là anh giết Kim Yi Eun đúng không?” Đường Vũ Tân này giờ vẫn im lặng đột nhiên mở miệng khiến Oh Minho run lên.

“Là tôi giết thì đã sao? Công tố viên cũng sẽ lập tức đi lên con đường giống vậy thôi, hi vọng một lát nữa sẽ để cho cô có một hồi ức đẹp để trước khi chết.” Nói xong Oh Minho cười tàn nhẫn, bắt đầu cởi nút áo thứ hai, song trên mặt Đường Vũ Tân lại lộ ra một nụ cười thắng lợi.

Oh Minho nhìn thấy nụ cười đó đột nhiên run rẩy, một dự cảm không lành dâng lên trong lòng. Ngay lúc đó đèn trong phòng ghi hình đột nhiên vỡ nát tắt ngúm, Oh Minho lập tức quay người lại nhưng trong bóng tối anh ta không nhìn rõ cái gì, anh ta tưởng là do chức năng chụp ban đêm của máy quay phim, cầm máy lên chỉ thấy trước ống kính một loạt ảo ảnh lướt qua, trong lúc anh ta còn chưa kịp phản ứng thì cổ đã bị ai đó bóp nghẹn nhắc lên.

Lúc này, Đường Vũ Tân vốn đang nằm yên trên giường đột nhiên lại liêu mạng giấy dựa ngồi dậy. Vừa này lúc Oh Minho cột hai tay Đường Vũ Tân thành chữ thập vào cột giường sau, cô dùng một bí quyết lúc nhỏ thường chơi, sau khi hợp hai tay tạo thành một góc độ khéo léo, cho dù bị trói cũng có thể trốn thoát. Hiện giờ Đường Vũ Tân đang liêu mạng rút tay ra khỏi dây thừng, phỉ sức chín trâu hai hổ rút cuộc hai tay cũng được tự do nhưng trong lòng cô đang không ngừng hồi thúc bản thân, nhanh một chút, nhanh một chút!

Cô biết có lẽ đây là thời cơ, nếu cô có thể chứng kiến hành vi bất bình thường của công tố Min ở chỗ này, như vậy về sau cô có thể không cần tận lực che giấu việc mình biết công tố Min là ma cà rồng, cô nhìn về

phía màn lụa công tố Min đã ném Oh Minho ra ngoài mà rốt cuộc Đường Vũ Tân cũng cởi được dây thừng trên chân xông ra nhưng tốc độ của công tố Min còn nhanh hơn, biến mất sau cánh cửa.

“Haizz...” Đường Vũ Tân khẽ thở dài, mình chờ thời cơ này đã rất lâu rồi, xem ra vẫn không thể nhìn thấy năng lực của ma cà rồng, người bình thường căn bản không thể so sánh...

Bản thân nỗ lực như vậy mà... Đường Vũ Tân nhìn vết máu trên cổ tay do nhanh chóng cởi trói mà cứa vào, có chút mất mát. Cô cúi đầu nhìn Oh Minho đã ngất xỉu, kể đó tìm cô lại bắt đầu nhảy nhót dữ dội. Cô nhìn thấy thứ gì đó trên đất, thứ này đã đủ khiến cô điên cuồng rồi.

Đường Vũ Tân khom lưng nhặt món đồ bằng kim loại màu đen lên, mở cái nắp của nó ra, tức thì trong phòng vang lên một tiếng “tách” rất lớn.

“Rốt cuộc cũng có thu hoạch chút đỉnh...” Đường Vũ Tân nhìn cái bật lửa Dupont của Pháp mà công tố Min hay nghịch trong tay cười tươi như hoa.

“Cậu cũng thật xui xẻo, ai kêu cậu chọc vào tôi và Min Tae Yun, xứng đáng bị xử 25 năm.”

Lúc ấy tiếng bước chân vang lên, nhân viên cảnh sát ùn ùn xông vào nhìn Oh Minho nằm lăn trên đất lại nhìn Đường Vũ Tân đứng một bên, mắt lộ vẻ sùng bái, Đường Vũ Tân thấy mà nổi da gà.

“Các anh dẫn anh ta đi đi.” Đường Vũ Tân ra lệnh xong cũng đi ra khỏi phòng, phát hiện người trong tổ đều đến rồi.

“Đặc phái viên Đường cô không sao chứ?” Choi Dong Man chạy tới, đưa cho Đường Vũ Tân một chén trà sữa nóng.

“Cũng tạm, đúng rồi Dong Man, sao chỉ nói với mình tôi chuyện video, vụ án này không phải tôi và công tố Yoo cùng phụ trách sao?”

“À, hồi sáng trưởng phòng Jang qua hỏi tôi tình huống vụ án, tôi nói xong trưởng phòng Jang nói nếu có manh mối gì thì tôi nói riêng với cô, có chuyện gì cứ giao cho cô là được rồi.”

“Trưởng phòng Jang?” Đường Vũ Tân nghi hoặc, không lẽ trưởng phòng Jang định chinh mình? Nhưng sao ông ta biết lần này đến chỗ Oh Minho sẽ có nguy hiểm?

“À đúng rồi... trưởng phòng Jang còn nhờ tôi nói với cô, nói vụ án lần này là tặng cho cô cái gì... lẽ đón người mới gia nhập gì đó?” Choi Dong Man không hiểu lắm, lẽ đón người mới gia nhập gì?

“À, thì ra...” Đường Vũ Tân bình tĩnh, hóa ra trưởng phòng Jang muốn để một mình cô hoàn thành vụ án này, tạo dựng uy tín tốt ở Tổ công tố, như thế này thì gia nhập với tư cách công tố viên sẽ không xảy ra tranh luận gì, tuy có lòng tốt nhưng... sao lại cứ cố tình chọn ngay tập này chứ...

Đường Vũ Tân hơi rầu rĩ, thấy công tố Min và cảnh sát Hwang đang nói chuyện liền đi tới chỗ bọn họ.

“Công tố Min, cảnh sát Hwang.”

“Đặc phái viên Đường không nghỉ ngơi đằng hoàng sẽ không sao chứ?” Cảnh sát Hwang quan tâm hỏi, anh đã nắm được tình hình đại khái qua công tố Min, lần này có thể nói là hữu kinh vô hiểm nhưng nếu công tố Min không phải ma cà rồng thì có khả năng đã biến thành nguy hiểm thật sự rồi...

“Lần nào cũng hỏi câu này, tôi yếu ớt vậy sao?” Đường Vũ Tân khinh thường, móc thứ gì đó từ trong túi ra đưa tới trước mặt hai người.

“Đây là cái gì?” Min Tae Yun nhìn món đồ như cái bút màu đen trên có chữ NANO.

“Chứng cứ phạm tội.” Đường Vũ Tân đưa bút ghi âm cho Min Tae Yun.

“Cái gì?”

“Vừa nãy ở bên trong,” Đường Vũ Tân chỉ chỉ phòng ghi hình, “Ghi lại lời thú tội của Oh Minho, anh ta chính miệng thừa nhận đã giết Kim Yi Eun, tôi mở sẵn bút ghi âm chỉ chờ anh ta nói câu này thôi.”

“Cô đến đây vì lấy lời khai của anh ta?” Giọng cảnh sát Hwang có hơi kinh hãi.

“Bằng không tôi đến đây làm gì?” Đường Vũ Tân trừng hai người, vẻ mặt đương nhiên là thế.

“Bị cáo Kang Chul Wan sử dụng được phẩm phi pháp, dự đồ bắt cóc hơn 20 cô gái, là căn nguyên gây nên vụ án này, điều này không thể phủ nhận, căn cứ quy định của pháp luật...”

“Bằng video ghi lại rồi truyền lên mạng là sự thật đúng không?”

“Đúng.”

“Vậy là anh thừa nhận đã giết Kim Yi Eun sao?”

“Đúng.”

“Ngài thẩm phán, căn cứ pháp luật...”

“Bị cáo Kang Chul Wan và Oh Minho cùng phạm tội, đề nghị xử từ 25 năm.”

“Ôi cha, vất vả cho các vị rồi.” Cảnh sát Hwang xoa cái vai đau nhức đẩy cửa Tổ công tố ra.

“Vất vả, đều vất vả rồi.” Yoo Jung In cũng lê tấm thân mệt mỏi bước vào.

“Ôi ôi, lại xong một vụ án nữa.” Choi Dong Man vắn eo, nghĩ bụng, rốt cuộc cũng được nghỉ ngơi rồi.

“Ha ha, mọi người vất vả rồi nhưng tôi còn một tin tức muốn tuyên bố.”

Đường Vũ Tân cười ha ha đi vào, đứng giữa phòng đối mặt với mọi người, móc thẻ công vụ của công tố viên ra đeo lên cổ.

“Bắt đầu từ sáng hôm nay, tôi đã chính thức trở thành công tố viên của Tổ công tố rồi.”

“Cái gì?!” Người đầu tiên la lên là Dong Man, cậu chạy lên túm lấy cái thẻ nhìn kỹ.

“Cái gì... cái... đặc phái viên Đường được bổ nhiệm làm công tố viên?” Cảnh sát Hwang đột nhiên ngắc ngứ, nói vậy cô gái này trở thành nhân khẩu thường trú trong tổ rồi?!

“Đúng thế, công tố Min có thể làm chứng. Nhờ anh ta phê chuẩn tôi mới vào đây được.”

“Đúng, sáng nay đặc phái viên Đường chính thức là công tố viên của tổ, sau này phải sửa thành công tố Đường rồi.” Min Tae Yun vốn định lên lời nhưng nghe Đường Vũ Tân nhắc tới tên mình lại quay lại.

“Ồ! Tốt quá!” Công tố Yoo đương nhiên vui nhất, một là đầu óc Đường Vũ Tân rất hữu ích, hai là cuối cùng cô cũng không phải thành viên nữ duy nhất nữa rồi...

“Đã như vậy, để chúc mừng tôi nhận chức cùng với kết thúc vụ án này, chúng ta đi ăn mừng một chút, thế nào?”

“Lại liên hoan hả? Hay quá!” Choi Dong Man vỗ tay khen hay đầu tiên.

“Chỉ liên hoan không thì đơn giản quá, lần này chúng ta đi bar uống đi.” Đột nhiên Đường Vũ Tân cười lên, nụ cười này trong mắt những người khác thì không có gì nhưng Min Tae Yun lại cảm thấy nó kỳ quái vô cùng.

“Ồ, có rượu uống là hay nhất, chúng ta đi đâu đây?” Cảnh sát Hwang đương nhiên tán thành đề nghị này, chỉ khổ cho Tae Yun của chúng ta, lại phải xài câu “lần khác đi” nữa rồi...

“Công tố Min cũng đi đi.” Đường Vũ Tân lại mời lần nữa.

Min Tae Yun rất muốn nói “lần sau đi...”, chẳng những vì anh không thể ăn này nọ, còn vì anh phải đi tìm bột lửa... nhưng còn chưa kịp mở miệng, đã nghe Đường Vũ Tân nói tiếp.

“Tôi tìm được một quán bar rất khá nha, gọi là Blood Club, thế nào? Mọi người cùng đi thử một lần đi.”

Kể đó, cảnh sát Hwang và công tố Min bị túm đi ra ngoài trong tiếng hoan hô của Yoo Jung In và Choi Dong Man, vấn đề này cảnh sát Hwang và Min Tae Yun đều nghĩ mãi không thông, vì sao là Blood...

“Chúng ta bao một phòng hay là ngồi ở đại sảnh?”

“Cô nói gì?!” Đường Vũ Tân rống to.

“Tôi nói, chúng ta bao một phòng hay là ngồi ở đại sảnh!!!” Yoo Jung In lại gào lên lần nữa, không có cách nào khác, bar mà, đều như vậy cả.

“Đại sảnh đi, náo nhiệt!” Đường Vũ Tân trả lời, giỡn hoài, ngồi trong phòng riêng sao thấy ông chủ được chứ?!

“Ông chủ, bìa, cảm ơn!” Chen qua đám đông, đoàn người Tổ công tổ cuối cùng cũng chen được tới trước quầy bar, phần lớn mọi người đều đi nhảy hết rồi, chỉ có hai ba người ngồi ở đó.

“Được, xin đợi chút.” Ông chủ bar đáp một tiếng, lấy bìa xoay người chuẩn bị bê lên, kết quả bị đội hình trước mắt hù cho cứng đờ.

Điều này làm Đường Vũ Tân kích động rồi, rốt cuộc cô cũng thấy được ông chủ bar nha! Lại nói cô tìm được Blood có hơi giống như phim ấy, trong lúc cô sưu tầm đồ ăn ngon ở gần đây vô tình phát hiện, uống công lần trước cô còn phí sức định moi từ trong miệng công tổ Min nữa...

“Anh.” Min Tae Yun gọi ông chủ Ra, giọng có vẻ bất lực.

“Ừa? Công tổ Min quen ông chủ à?” Yoo Jung In tò mò.

“Xem như là quen.”

“Ồ ồ, vậy thì tốt quá, ông chủ có thể trả tiền chứ?” Đường Vũ Tân làm như quen thuộc lắm, cứ như đây là bar nhà cô mở vậy.

“Được thôi.” Ông chủ Ra cười hiền lành. Nói thật thấy có nhiều người bên cạnh Min Tae Yun như vậy anh rất mừng, năm đó đều là ma cà rồng giống nhau nhưng bên cạnh ParK Jun không có nhiều người như vậy.

“Ya! Vạn tuế!” Choi Dong Man lúc nào cũng là người la đầu tiên.

Uống một hồi, cảnh sát Hwang, Choi Dong Man và Yoo Jung In xuống sàn nhảy khiêu vũ, quầy bar còn lại mỗi Đường Vũ Tân và Min Tae Yun hai người, đương nhiên còn có ông chủ Ra cố thủ tại quầy không thể đi đâu. Min Tae Yun cực kỳ hi vọng Đường Vũ Tân cũng đi khiêu vũ một lát, như vậy ông chủ Ra mới có thể pha máu thành rượu đổ bỏ vào ly của anh, có trời biết anh đói sắp xỉu rồi...

“Công tổ Min thật là không tốt tí nào, quán bar tuyệt như vậy mà không giới thiệu?” Đường Vũ Tân quay sang nhìn công tổ Min, giọng có vẻ trách cứ.

“Tôi đi toilet một chút.” Min Tae Yun ra hiệu bằng mắt với ông chủ Ra, mượn cớ đi mất.

Đường Vũ Tân nhìn bóng lưng Min Tae Yun, ánh mắt hơi tối lại, một lát sau dường như đã quyết tâm gì đó, ánh mắt lộ vẻ kiên định.

Ông chủ Ra đứng sau quầy quan sát Đường Vũ Tân tỉ mỉ. Anh nghe Min Tae Yun nói qua về cô gái này, nghe nói cậu ta hoài nghi cô, cũng tán thưởng cô. Anh rất hiếm khi thấy Min Tae Yun khen ngợi một người, cũng hiếm khi thấy Min Tae Yun chính miệng thừa nhận mình không nhìn thấu một người. Nhưng hôm nay gặp Đường Vũ Tân, ông chủ Ra cho rằng kì thật cô gái này cũng chỉ là một cô gái bình thường, nếu nói có chỗ nào đặc biệt... nghĩ đến đây ông chủ Ra ngẩng đầu nhìn Đường Vũ Tân, phát hiện dưới tác dụng của cồn hai má người nào đó đã ửng hồng.

“Ông chủ Ra nhìn tôi làm gì?” Đường Vũ Tân muốn nổi da gà trước cái nhìn kì quái của ông chủ Ra.

“Cô thích Tae Yun, đúng chứ.” Ông chủ Ra bình tĩnh nói.

“Hả?”

12. Chương 12: 50% Hiện Thực

Lại nói, ông chủ cũng rất gian, tranh thủ không cho cô lảng tránh.

“Cô thích Tae Yun, đúng không?”

“Hả?” Đường Vũ Tân giật mình trợn mắt nhìn ông chủ Ra.

“Có lẽ tôi nói không chính xác lắm, không thể chỉ nói là cô thích Tae Yun không.” Ông chủ Ra lau để ly, không để ý Đường Vũ Tân nói tiếp: “Cô xem Tae Yun như người nhà, đúng chứ?”

“Sao... đột nhiên lại nói chuyện này?” Đường Vũ Tân cảm thấy kì quái, hình như đây là lần đầu tiên cô gặp ông chủ Ra mà?!

“Không có gì, tùy tiện hỏi vậy thôi, Tae Yun... là một đứa nhỏ đáng thương.”

Thế này là sao? Xem mặt à? Anh là phụ huynh của công tử Min chắc?! Với lại câu này phải nói với Yoo Jung In chứ?!

“Công tử Min anh ấy... không thích bộc lộ tình cảm của mình, chuyện gì cũng giấu trong lòng, thích một mình chịu đựng, nói đơn giản chút là ưa cây mận.” Đường Vũ Tân nói xong uống nốt chỗ bia còn lại trong chai, ánh mắt có chút mơ màng.

“Thật ra trước đây cậu ta không phải như vậy.” Ông chủ Ra tính đưa thêm cho Đường Vũ Tân một chai bia, bị Đường Vũ Tân xua tay từ chối.

“Không uống nữa, một lát còn phải về nhà, cho tôi nước thôi.” Đường Vũ Tân cười với ông chủ Ra. “Không phải ai cũng trở thành như vậy ngay từ đầu.”

“Ha ha.” Ông chủ Ra cười cười, rót cho Đường Vũ Tân một ly nước đá.

“Cười cái gì?”

“Cô nói như thế, giống như phụ huynh Tae Yun...” Nói xong miệng ông chủ Ra cười càng toe toét.

Trán Đường Vũ Tân nổi gân xanh, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn ông chủ Ra, cô già lắm à?!

“Cho nên đây là cuộc trò chuyện giữa phụ huynh chúng ta sao? Mà tôi đồng thời đóng hai vai người bị xem mặt và phụ huynh người xem mặt à?!”

“Ha ha ha...” Ông chủ Ra bị Đường Vũ Tân công kích lại bật cười, “Xem đi, tôi nói không sai, cô xem Tae Yun như người nhà, cô thủ hộ cậu ấy, đúng không?”

Tuy Đường Vũ Tân trợn mắt khinh bỉ ông chủ Ra nhưng trong lòng lại nổi sóng cuộn cuộn, sức quan sát của ông chủ Ra này cũng quá nhạy bén rồi!

“Ngài đang nói giỡn hả, thủ hộ cái gì... tôi làm gì có bản lĩnh đó...” Công tử Min người ta là ma cà rồng đấy, ai bảo vệ ai hả?

“Cho nên tôi mới dùng từ thủ hộ mà không phải bảo hộ [3], phạm vi rộng hơn.”

“Khoan khoan khoan... hình như chúng ta gặp nhau lần đầu tiên mà?!” Đường Vũ Tân cắt ngang.

“Đúng, sao thế?”

“Nói chuyện này thích hợp à?”

“Sao không thích hợp?” Ông chủ Ra hỏi ngược lại.

“Thích hợp sao?!” Đường Vũ Tân sắp nổi nóng.

“Vậy không nói cái này”, Ông chủ Ra đại khái cũng hiểu, con gái thường hay xấu hổ, đổi đề tài, “Vì sao chọn Tổ công tử? Tôi nghe Tae Yun nói, đầu óc cô rất tốt, cũng rất cẩn thận, đến mẫu máu cũng giành đưa đi phòng kiểm tra thay cậu ấy.”

“À, vì tôi là người mới mà, đương nhiên phải siêng năng chút, nếu không sẽ bị đuổi về quê.” Đường Vũ Tân nghe ông chủ Ra nói mà dở khóc dở cười, mình đưa mẫu máu đi để lại không ít di chứng rồi.

“Về sau sao lại xin làm công tử viên? Sao cứ cố chấp với vị trí đó thế?”

“Ừm, tôi... thích công tử viên.”

Nói xong, ánh mắt Đường Vũ Tân ảm đạm. Cô nhớ đến kiếp trước của mình, cũng là công tố viên, cũng rong ruổi ở tòa án đấu tranh với các thế lực ác độc, chưa phá sai vụ án nào, không sợ những vụ án áp lực dư luận lớn.

Nhưng hiện tại, tuy cô vẫn là công tố viên nhưng tất cả đều lạ lẫm. Mỗi ngày cô đều phải mệt mỏi đến hai giờ sáng tìm hiểu pháp luật quốc gia này, mỗi ngày đều gồng mình xem các vụ án cũ trước đó đến hai giờ sáng, mỗi ngày sau khi tan tầm đều phải đi tìm hiểu đất nước này... ít nhất là mỗi một góc ngách trong thành phố mà cô đang sống đây, nếu không cô muốn ngày trang không có kẻ hở thế nào?

Vô số đêm khuya, lúc cô xem xong hồ sơ còn có điều luật, nằm trên giường chuẩn bị ngủ thì, vô số hình ảnh kiếp trước lại đột nhiên từ bốn phương tám hướng ào vô đầu cô, cuối cùng hình ảnh luôn là người một nhà ngồi ăn lẩu với nhau, có lúc thì là cảnh mọi người trong nhà đang chúc mừng cô lên chức công tố viên...

Mà ở đây thì sao? Ở đây, Đường Vũ Tân nằm trên giường nhìn chung quanh phòng ngủ, không có người nhà, ai cũng không có... cô là trẻ mồ côi lớn lên trong cô nhi viện, về sau được người tốt bụng nhận nuôi, vốn cũng có thể có được một gia đình hạnh phúc nhưng năm 22 tuổi, một vụ tai nạn xe đã cướp đi sinh mạng bọn họ. Sau này Đường Vũ Tân coi hồ sơ mới biết, chiếc xe đó bị mấy tên cướp ngân hàng chặn bắt, kẻ cướp kia căn bản không biết lái xe...

Mỗi lần nhớ tới chuyện này, Đường Vũ Tân lại không cầm được nước mắt, nhưng cô quật cường không để nó rơi xuống, cô muốn về nhà...

Thế nên cô liều mạng cũng muốn ở lại Tổ công tố, cô muốn thấy ông chủ Ra, cho dù là đại boss Đường Vũ Tân đều có cảm giác thân thiết. Ở thế giới này, trong lòng Đường Vũ Tân, những người này có lúc sẽ đảm nhiệm vai trò người thân, trong thế giới xa lạ này cô quen biết duy nhất chỉ có bọn họ, bọn họ là giới hạn cô biết...

“Cô không sao chứ?”

Đường Vũ Tân ngẩng đầu lên, không biết công tố Min quay lại đứng cạnh cô lúc nào, cả anh và ông chủ Ra đều nhìn cô, bọn họ thấy mắt cô hoe đỏ. Đột nhiên ông chủ Ra có chút luống cuống, không biết rốt cuộc mình nói sai cái gì, không phải vừa rồi rất ổn sao?

“Tôi không sao.” Đường Vũ Tân uống hết ly nước, đặt ly lên quầy, quay đầu nói với công tố Min: “Anh còn chưa ăn gì nhỉ, không quầy rầy anh ăn cơm nữa, tôi đi trước đây.”

Cả ông chủ Ra và Min Tae Yun đều ngẩn người, trong lòng hoảng sợ đồng thời cũng hết sức nghi ngờ. Min Tae Yun muốn mở miệng gọi Đường Vũ Tân lại nhưng lại phát hiện bóng lưng cô sao mà cô đơn đến vậy...

“Anh, anh nói gì với cô ấy thế?” Giọng Min Tae Yun hơi trách móc, anh không phát hiện được nhưng ông chủ Ra lại nhận ra, ngầm hiểu cười cười.

“Không nói gì, chỉ đem nghi ngờ mấy lần trước em kể với anh ra hỏi thôi.” Ông chủ Ra rót một ly máu bên trong quầy, đặt lên mặt quầy cho Min Tae Yun.

“... Có lộ liễu quá không?” Công tố Min nắm chặt đế ly nhìn đám Yoo Jung In.

“Em thấy nó với vang đỏ có khác gì nhau? Thừa dịp bọn họ chưa quay lại mau uống đi.”

Min Tae Yun cũng cảm thấy cơ hội không sai, giữa đầu uống cạn chất lỏng trong ly, uống xong Min Tae Yun cảm giác khá hơn một chút, đặt ly xuống nhìn ông chủ Ra.

“Anh, có lẽ em lại làm hỏng một chuyện rồi.”

“Chuyện gì?” Nghe Tae Yun nói ông chủ Ra hiểu ý, anh nói “lại”, hết tám phần là lại dính tới cô công tố Đường kia rồi.

“Lúc em đi cứu cô ấy, đã làm bật lửa rút đầu mất rồi.”

“Hả, em đi nhặt lại là được rồi.”

“Vấn đề là... cái bật lửa đó, hình như cô ấy nhặt rồi...”

“...”

Trên đường về, đầu óc Đường Vũ Tân cứ lặp đi lặp lại một vấn đề: cô thích Min Tae Yun sao? Chắc hẳn là thích nhỉ? Hoặc có thể giả thuyết trước đây rất lâu đã thích rồi nhưng bản thân lại không biết? Đường Vũ Tân cười cười tự chế giễu mình, thích một nhân vật trên phim truyền hình, đúng là trẻ con...

Vậy công tố Min sẽ thích cô chứ? Công tố Min có thể thích cô sao? Nếu công tố Min thích cô thì sau này Yoo Jung In thế nào đây?

“Ôi...” Nghĩ đến đây, Đường Vũ Tân bất giác thở dài.

“Sao vậy, có chuyện buồn phiền?”

Tiếng nói bên tai làm Đường Vũ Tân giật mình, quay đầu nhìn chỉ thấy trưởng phòng Jang mặc đồ âu xuất hiện bên cạnh cô.

“Trưởng phòng Jang?!!” Thiếu chút nữa Đường Vũ Tân bị nghẹn thở.

“Sao nào, thấy tôi bất ngờ lắm hả?” Trưởng phòng Jang liếc Đường Vũ Tân, phát hiện hôm nay cô hơi ủ rũ.

“Không có...” Đương nhiên không bất ngờ rồi, không phải mỗi ngày ông đều xuất hiện vào giờ này để kiểm thức ăn sao, hôm nay tên máu xấu nào lại xúi quẩy đây? Nhìn ánh mắt đen nhánh hơn bình thường của trưởng phòng Jang, Đường Vũ Tân nghĩ thầm.

“Cô có tâm sự?” Thật ra Jang Chul Oh ăn xong chuẩn bị về nhà, đi nửa đường vừa vận dụng phải Đường Vũ Tân đang hồn bay phách lạc. Jang Chul Oh nghĩ bụng khéo thế, đồng thời cũng thắc mắc, sao bình thường gọn gàng xinh đẹp hôm nay lại ủ rũ như vậy? Vì thế cởi chiếc áo mưa đen của mình ra ném vào giỏ rác, đi tới cạnh Đường Vũ Tân.

“Đều viết ở trên mặt à?” Đường Vũ Tân không trả lời, hỏi ngược lại.

“Bằng không đâu?”

“Không phải chuyện gì to tát, việc nhỏ.”

“Nhìn không giống lắm... uống rượu à?”

“Vâng, vừa đi Blood, tổ chức liên hoan, trưởng phòng Jang cũng biết Blood chứ.” Đường Vũ Tân không dùng câu hỏi, giọng điệu chắc chắn như thể làm Jang Chul Oh giật mình.

“Ừ, có nghe nói sơ sơ.”

“Trưởng phòng Jang tin người có linh hồn không?” Đang lúc Jang Chul Oh còn chưa kịp phản ứng thì thái độ Đường Vũ Tân lại thay đổi.

“Hỏi vấn đề này làm gì?” Trưởng phòng Jang không biết vấn đề này, sau này cũng không biết, bởi vì ông đang yên đang lành bị người ta biến thành ma cà rồng, bản thân ngay cả đường sống đều không được lựa chọn.

“Đột nhiên tôi tin tưởng người có linh hồn thôi,” Ánh mắt Đường Vũ Tân nhìn xa xăm không có tiêu điểm, “Linh hồn con gười sau khi chết hình như có tồn tại, đổi một cách nói khác, con người có thể dùng một cách khác để bắt tử không?”

“Công tố Đường, chúng ta nên tin khoa học.”

“Khoa học?” Hai mắt Đường Vũ Tân nhìn chăm chăm trưởng phòng Jang, giống như bản thân ông tồn tại là đi ngược lại sự tồn tại của khoa học vậy.

Jang Chul Oh bị Đường Vũ Tân nhìn đến nổi dựng tóc gáy... không sai, quả thật là dựng tóc gáy, ánh mắt đó dường như đang nói, ông, loại người như ông cũng xứng nói khoa học sao? Tuy có lẽ sẽ khiến người khác khinh bỉ nhưng ai làm cho bản thân ông là giả khoa học [4] chứ?

“Được rồi, khoa học... trên thế giới này có rất nhiều thứ khoa học không thể giải thích được, ai khiến tôi tin khoa học?!” Tâm tình Đường Vũ Tân có vẻ phiền muộn, khoa học con mẹ nó! Khoa học có thể phát triển đến trình độ làm cô xuyên trở về không?!!

Jang Chul Oh hoàn toàn không nhìn thấu được Đường Vũ Tân, rốt cuộc ở Blood phát sinh chuyện gì? Đột nhiên lại khiến Đường Vũ Tân trở nên kỳ lạ như vậy?

“Trưởng phòng Jang này, trễ vậy rồi còn chưa về nhà? Hẹn hò với bạn gái à?”

“Ha ha, tôi còn chưa tính có gia đình đâu.”

Thình lình Đường Vũ Tân vỗ vai trưởng phòng Jang, “Chú hai à, ngài cũng già rồi không nhỏ nữa, nên có gia đình rồi...” Không thể lại lừa gạt con gái vị thành niên nhà người ta biến thành ma cà rồng nữa...

Đương nhiên nửa câu sau Đường Vũ Tân không nói, nói ra cô chết chắc rồi...

Khóe mắt Jang Chul Oh khe co giập, con nhỏ này sao một chốc lại có một bộ dạng vậy? Cái vẻ mắt mát vừa này đi đâu rồi?!

Nhìn bộ dạng trưởng phòng Jang sắp co giập, tâm tình Đường Vũ Tân lại tốt lên một chút, cô cười nói: “Không còn sớm nữa, tôi phải về rồi, trưởng phòng Jang cũng về thôi.”

“Cô còn chưa nói có chuyện gì.”

“Nói rồi... kì thật ngài cũng không thể hiểu hết được.” Đường Vũ Tân nhìn thẳng mắt trưởng phòng Jang, chân thành nói: “Giống như ngài cho rằng tôi không thể hiểu ngài vậy, tôi cảm thấy nhất định ngài cũng không thể biết tôi đang nghĩ gì, trải qua những gì.”

“Cô chưa nói, sao kết luận sớm thế?”

“Bởi vì quả thật không có gì để nói, tâm tư con gái, không nên để cho người khác biết...”

Đường Vũ Tân nói xong, đột nhiên gật gù đắc ý đi mất, để lại trưởng phòng Jang một mình đứng trong bóng đêm đăm đăm xem câu Đường Vũ Tân nói có ý gì, bởi vì cổ văn phiên dịch thành tiếng Hàn thực sự rất dễ đọc nhieu...

[3] Thủ hộ nghĩa là trông nom, gìn giữ và bảo vệ. Bảo hộ là giúp đỡ và che chở. Nên mới nói là phạm vi của thủ hộ rộng hơn.

[4] Thuật ngữ giả khoa học (tiếng Anh: pseudoscience) là một loại hình của các kiến thức hay các quy trình nào đó, mà nói chung không được giới khoa học công nhận là một môn khoa học do không đáp ứng được các nguyên tắc khoa học cơ bản, đồng thời nó luôn cố gắng tự chứng tỏ đó là môn khoa học. Nguyên tắc đó là khả năng kiểm chứng bằng các phương pháp khoa học.

Một số các biểu hiện của nó là việc giả khoa học sử dụng ngôn ngữ của khoa học, các lý thuyết không được xây dựng bằng nghiên cứu khoa học, các lý thuyết trong một vấn đề có thể trái ngược lẫn nhau, có những trường hợp có thể có xung đột với các lý thuyết khoa học.

Hic, khó hiểu quá trời. Mọi người tham khảo thêm trên wiki nhe.

13. Chương 13: Vụ Án Mục Sư Bánh Mì Bị Giết 01

“Kim Goo Hyun, hội trưởng hiệp hội Dowan Nano kiêm mục sư...”

“Gần đây sao các mục sư xảy ra chuyện nhiều thế chứ?” Công tố Min vừa bước vào hiện trường vụ án, cảnh sát Hwang đã cảm khái như thế, “Không phải bị đánh trong phòng làm việc, lần này lại bị giết... ôi trời, đây là chém bừa một hồi đấy...”

“Rảnh quá khó chịu, nếu bận rộn như chúng ta thì làm gì có chuyện vớ vẩn thế này.” Hiếm khi Đường Vũ Tân phát biểu một câu cảm khái ở hiện trường. Không có cách nào khác, đối với một lão già dâm loạn trẻ em, còn không kể trai gái... cô khó mà che giấu sự ghê tởm trong lòng.

“Nhìn vết thương trên người kia...” Đường Vũ Tân trở tay vào xác chết, nói với nhóm công tố Min: “Rốt cuộc là hận thù lớn cỡ nào, hử?”

“Cầm thù sâu sắc à...” Cảnh sát Hwang lắc đầu trả lời, lại lén lút liếc công tố Min, nói nhỏ: “Còn muốn xem không? Chúng ta có cần làm thế không? Không phải nói đã bắt được hung thủ rồi?”

Công tố Min lại liếc Đường Vũ Tân đang quan sát hiện trường, thấy cô không chú ý bên này mới nói: “Làm việc cẩn thận tốt hơn.”

“VẬY... để bọn họ đi ra ngoài?” Cảnh sát Hwang không chắc chắn, lại nhìn Đường Vũ Tân, nhóm giám sát thì dễ rồi, nhưng cô này thì sao?

“Không cần.” Nói xong công tố Min lấy kính đen đeo lên, nhìn chằm chằm về phía xác chết.

Lúc này Đường Vũ Tân đang lẳng lặng quan sát hai người, thấy cử động của công tố Min, trong lòng đột nhiên có cảm giác nói không nên lời. Rốt cuộc công tố Min cũng không dùng lý do này nọ hoặc cưỡng ép cô đi ra ngoài nữa rồi, cái này có tính là tiến bộ không? Nhưng Đường Vũ Tân chẳng phải hiền lành gì, nụ cười xấu xa trên mặt lại xuất hiện, hiển nhiên là lại có ý nghĩ xấu rồi.

“Công tố Min sao thế?” Đường Vũ Tân đứng đối diện trước xác chết hỏi, kết quả công tố Min đang nhìn hiện trường không có phản ứng.

“Công tố Min?” Đường Vũ Tân làm bộ muốn đi qua, bị cảnh sát Hwang cản lại.

“ẤY... công tố Min đang cân nhắc một vấn đề rất có chiều sâu...” Cảnh sát Hwang có chút hoảng loạn, sao cứ như cô gái này chọn đúng thời điểm mà tới thế?

“Dùng mắt kính?” Đường Vũ Tân tiếp tục hỏi.

“ẤY... mắt công tố Min không tốt lắm...”

Thấy cảnh sát Hwang trả lời lộn xộn, Đường Vũ Tân sắp cười bò ra...

“Ồ, sức khỏe công tố Min tệ thật đấy, hôm trước thì dạ dày không thoải mái, hôm nay lại mắt không tốt... sức khỏe thật sự không có vấn đề chứ? Hay là đi bệnh viện kiểm tra đi!”

Nói xong, Đường Vũ Tân vô thức nhìn về phía công tố Min, kết quả thấy đầu công tố Min hơi ngược lên. Đường Vũ Tân tinh mắt nhận ra hàm răng bên ngót trong nháy mắt, có điều để che giấu cái nhìn của mình, Đường Vũ Tân lại giả vờ quan sát hiện trường. Mà công tố Min tỉnh táo lại thấy Đường Vũ Tân đứng đối diện, cả người cứng ngắc.

“Khụ... bệnh cũ ấy mà...” Cảnh sát Hwang không hề chú ý ánh mắt của Đường Vũ Tân, anh còn cho là Đường Vũ Tân đang xem có bỏ sót manh mối nào không.

“Bệnh cũ gì?” Công tố Min tỉnh táo lại, tháo kính xuống hỏi.

“Mắt đó! Cảnh sát Hwang nói mắt anh không được tốt, hở ra là phải đeo kính... mấy ngày trước dạ dày cũng không ổn, thân thể có vấn đề sao?”

“...” Chẳng những công tố Min hết biết nói gì với thắc mắc của Đường Vũ Tân mà cách ứng phó của cảnh sát Hwang càng khiến anh không biết nói sao...

“Thật sự không ổn thì đi khám xem, nếu không thì nhờ bác sĩ Sok giúp đỡ? Tốt xấu gì cũng là bác sĩ mà!” Đường Vũ Tân tiếp tục đùa dai, tâm tư ư tác quái toàn bộ đều vì công tố Min biểu diễn năng lực ma cà rồng trước mặt cô mà trào ra. Không có cách nào, cô vui quá mà, không thể diễn đạt trực tiếp, đùa dai một chút còn được.

“Có thời gian suy nghĩ không bằng nghĩ xem vụ án thế nào?” Công tố Min thật sự là hết cách với Đường Vũ Tân, không thể không nghiêm mặt lại, nửa như ra lệnh nói.

“Không phải đã bắt được hung thủ rồi sao? Với lại nhân chứng mục kích cũng rất nhiều, định tội không có vấn đề rồi chứ?” Không có vấn đề mới lại đó! Tuy miệng Đường Vũ Tân nói thế nhưng bụng lại không nghĩ vậy.

“Vậy chúng ta đi gặp hung thủ nắm tình hình một chút, Đường Vũ Tân, lần này cô hỏi cung.” Công tố Min nói xong quay người đi ra khỏi hiện trường.

“Cái gì?” Lần này đổi lại đến phiên Đường Vũ Tân ngó người.

“Haizz, cần gì lấy đá đập vào chân mình chứ?” Cảnh sát Hwang vui sướng khi người gặp họa, theo sau công tố Min.

“Tôi hỏi thì tôi hỏi!” Đường Vũ Tân dậm chân nghiêng rằng đi ra.

“Tae Yun à, giao cho cô ấy không có vấn đề thật chứ?” Bên ngoài cửa kính phòng thẩm vấn, cảnh sát Hwang có phần lo lắng nhìn Đường Vũ Tân bên trong. Hỏi cung là một công tố viên mới chưa có kinh nghiệm thực tế, lỡ bị tâm tình của phạm nhân dẫn đi sai hướng thì sao?

“Thế nào cũng phải vượt qua cửa ải này, nếu không sao có thể hợp cách làm công tố viên? Không được thì chúng ta lại vào.”

“Được rồi.” Cảnh sát Hwang nói xong cùng công tố Min chăm chú nhìn hình ảnh camera chuyển qua.

Lần đầu tiên hỏi cung của Đường Vũ Tân bắt đầu.

“Vì sao giết mục sư Kim Goo Hyun?”

“Tôi không giết người.” Yang Si Chul nói rất bình tĩnh, giọng nói không hoảng sợ chút nào.

“Ồ, có rất nhiều chứng cứ có thể chứng minh anh đã giết Kim Goo Hyun, có cần tôi lôi từng cái một ra không?”

“Có à? Tôi không biết.” Yang Si Chul cười cười, rất tự tin.

“Mục sư Kim Goo Hyun làm rất nhiều việc thiện, được nhiều người ca tụng... mặc dù là giả nhân giả nghĩa.” Đường Vũ Tân nói xong liền nhìn Yang Si Chul, phát hiện đồng tử mắt hắn co lại một chút. Đường Vũ Tân cười cười tiếp tục nói: “Anh biết không? Cho dù cuối cùng anh được phán vô tội nhưng anh vẫn là hung thủ giết người.”

“Tôi”

Yang Si Chul há miệng muốn nói lại bị Đường Vũ Tân ngắt lời.

“Đừng có nói với tôi anh không giết người,” Đường Vũ Tân nhìn mắt Yang Si Chul, có vẻ đồng tình, “Anh tự hỏi mình đi, nói như vậy anh sẽ tin sao? Ở trong lòng mình tự hỏi là được, tôi không cần anh đi theo tôi nói mấy câu đường đường chính chính đó.”

Yang Si Chul đột nhiên im lặng, anh ta cảm thấy cô gái trước mắt này không giống công tố viên cho lắm, ngược lại giống một người bạn muốn khuyên anh ta cải tà quy chính.

“Tôi biết lát nữa sẽ có luật sư đến đây biện hộ cho anh,” Đường Vũ Tân lại thành công thấy đồng tử Yang Si Chul co lại lần nữa, “Kim Goo Hyun chết rồi, có lẽ hành vi giả nhân giả nghĩa của ông ta sẽ bị vạch trần cũng không chừng. Nhưng ông ta đã chết, mấy thứ đó đối với ông ta mà nói có lẽ chẳng quan trọng nữa, nhưng anh thì sao?”

“Tôi?” Yang Si Chul nghi hoặc hỏi.

“Đúng, anh.” Đường Vũ Tân chống hai khuỷu tay lên bàn, hai bàn tay bắt chéo để dưới cằm, ánh mắt từ đầu chí cuối đều nhìn Yang Si Chul chằm chằm, “Anh sẽ biến thành một Kim Goo Hyun khác.”

“Không thể nào!” Đột nhiên Yang Si Chul to tiếng, sau đó thở hổn hển.

Công tố Min và cảnh sát Hwang đứng bên ngoài đột nhiên thấy tâm tình Yang Si Chul chấn động song bọn họ hoàn toàn không biết rốt cuộc Đường Vũ Tân đã nói gì với Yang Si Chul, bởi vì cô không mở công tắc truyền âm ra ngoài.

“Dùng cách giết người để tổ giác việc làm giả nhân giả nghĩa, lại nghĩ cách thoát tội ỉn, sau đó mang theo vết nhơ giấu kín sống tiếp, cho dù anh có lý do cực kỳ chính đáng, cho dù sau này anh dùng gương mặt hiền

lành nhất đối diện người đời, anh vẫn là một tên giết người như cũ. Một tên sát nhân hiền lành được mọi người khen ngợi, anh như vậy có gì khác Kim Goo Hyun?”

“Câm mồm! Rốt cuộc cô là ai?!”

“Tôi là Đường Vũ Tân, công tố viên.”

“Công tố Đường đang mở đường cho đương sự của tôi à?” Cửa phòng thẩm vấn đột ngột mở ra, một phụ nữ và hai người đàn ông bước vào.

“Không có.” Đường Vũ Tân đứng dậy lịch sự cười với nữ luật sư.

“Tôi có nghe nói về cô, công tố viên mới điều đến Tổ công tố, Đường Vũ Tân. Tôi là Yoon Ji Hee, là người biện hộ cho ông Yang Si Chul.” Nói xong luật sư Yoon đưa tay ra.

“Chào chị.” Đường Vũ Tân bắt tay chị ta.

“Xem ra, tổ các vị còn có người hiểu được nghi thức bắt tay.” Nói xong liếc công tố Min và cảnh sát Hwang đi theo vào.

“Tôi có nghe nói tới chị, tẩy vạ năng, đúng không?” Đường Vũ Tân nói với luật sư Yoon.

“Ồ? Không ngờ cô cũng biết tôi. Có cảm tưởng gì với việc tôi tiếp nhận vụ án này?”

Đường Vũ Tân nhả nhếch cười với Yoon Ji Hee, “Không có cảm tưởng gì! Nếu tôi là chị, tôi sẽ không làm vụ án của Yang Si Chul. Cho dù hận thù sâu tới cỡ nào cũng phải tìm thủ đoạn chính đáng để đạt được mục đích của mình. Chị như vậy chẳng những đẩy cuộc đời Yang Si Chul vào vực thẳm còn lôi cả cuộc đời chị và những đồng bọn khác của các chị xuống vực thẳm. Nhưng sai lầm đã tạo thành, muốn vãn hồi hay không người ngoài không thể quyết định. Không thể nói là các chị sai, nhưng nếu như chọn lựa tiếp tục đi tới thì phải có dũng khí thừa nhận hậu quả.”

Không riêng gì Yoon Ji Hee, ngay cả Yang Si Chul, công tố Min và Hwang Soon Bum có mặt ở đó nghe Đường Vũ Tân nói xong đều ngây người.

“Cô...” Yoon Ji Hee hoàn hồn lại nhìn Đường Vũ Tân một hồi, phát hiện trong mắt cô không có cái nhìn thăm dò của người làm công tố viên, mà là một lời khuyên bảo chân thành. Không sai, là khuyên bảo, giống như lấy tư cách là bạn bè đến khuyên.

“Kì thật bất kể chúng tôi nỗ lực thế nào, thẩm phán cuối cùng cũng sẽ phán vô tội thôi.” Nụ cười của Đường Vũ Tân có chút cô quạnh. Nói thật cô không biết nên xử lý vụ án này thế nào nữa. Mục sư bánh mì kia quả thật rất đáng hận nhưng Đường Vũ Tân cảm thấy không thể dùng phương pháp giết người đến giải quyết. Hơn nữa, một khi bọn họ thắng án, vậy thì sinh mạng của bọn họ cũng đến hồi kết thúc, tất cả sẽ bị đại boss giải quyết hết... rồi rắc quá...

“Tin tưởng thực lực của tôi như vậy?” Yoon Ji Hee cảm thấy không nắm bắt được hư thực của cô công tố viên trước mắt này, chị ta nhớ hình như đây là lần đầu tiên bọn họ gặp mặt?

“Yang Si Chul, anh thì lấy chứng nhận thợ làm bánh mì ở trong tù nhỉ?” Đường Vũ Tân không để ý Yoon Ji Hee mà chuyển sang hỏi Yang Si Chul.

“Đúng vậy.”

“Nỗ lực thành thợ làm bánh mì như vậy có mục đích gì, không phải chỉ đơn giản là vì mau được ra tù nhỉ?” Đường Vũ Tân đến bên cạnh Yang Si Chul, vỗ vai anh ta, sau đó lại nhìn Yoon Ji Hee, cuối cùng ánh mắt rơi trên người công tố Min: “Bất kỳ sinh vật nào trên thế giới này đều không thể sống trong thù hận. Như vậy bọn họ sẽ không phát hiện hiện tại mình đang sở hữu cái gì, nên trân trọng cái gì. Khoái cảm phục thù qua đi, còn lại là cái gì đây? Cảm giác bản thân đã bỏ qua gì đó có thể nhắm mắt được sao? Cảm giác tâm tình sung sướng có thể cười đối mặt với cuộc sống sau này sao?”

Đường Vũ Tân không dùng chữ “bất kỳ người nào” để nói, bởi vì ở đây còn có một người – không phải con người tồn tại. Cô nhìn Min Tae Yun, Min Tae Yun cũng nhìn cô. Giờ phút này, công tố Min cảm thấy có thể đọc hiểu được vẻ mặt của Đường Vũ Tân, đó là vẻ mặt đau lòng. Tuy không biết Đường Vũ Tân đau lòng cái gì, anh chỉ biết đáy lòng anh có gì đó xúc động, dường như có một mảng tối tăm u ám đột nhiên

bị ánh sáng chiếu đến, đặc biệt ám áp. Đột nhiên Min Tae Yun nghĩ, có lẽ thân phận ma cà rồng bị Đường Vũ Tân biết cũng không sao, nếu là cô mà nói... có lẽ cô có thể tiếp nhận...

“Rốt cuộc cô là ai?” Yoon Ji Hee lần nữa bị lời của Đường Vũ Tân làm kinh hãi, chị ta cảm thấy sợ hãi lớn nhất trong kế hoạch của bọn họ chính là không dự đoán được sẽ có một công tố viên đặc biệt thế này.

Đường Vũ Tân không trả lời câu hỏi của chị ta, đột nhiên cô cười cười, gật đầu chào công tố Min một cái rồi đi ra khỏi phòng thẩm vấn, để lại một đám người đầu óc mịt mờ.

14. Chương 14: Vụ Án Mục Sư Bánh Mì Bị Giết 02

“Yoon Ji Hee, 38 tuổi, chuyên phụ trách án hình sự. Cô ta sẽ xóa sạch toàn bộ tội chứng các vụ án cô ta tiếp nhận, cho nên mới được mệnh danh là tẩy vạ năng. Đưa Yoon Ji Hee từ cấp độ vụ án bình thường lên đến mức cao như bây giờ, là người này.” Cảnh sát Hwang lôi từ trong đồng ảnh chụp ra một tấm ọi người coi, “Nam Chan Gwa, bốn năm trước tên này giết chết đại ca ở bến tàu, hấn chùi sạch dấu tay trên hung khí ở hiện trường, nhân chứng nhìn thấy thẳng khốn đó cầm dao chạy trốn đều có cả. Thế nhưng! Cậu biết người phụ nữ kia đưa ra phản chứng sao không?”

Thấy mọi người đều lộ ánh mắt nghi hoặc, lần đầu tiên cảnh sát Hwang có cảm giác lãnh đạo đội, há miệng muốn nói lại bị Đường Vũ Tân cắt ngang trước một bước.

“Anh đừng nói với tôi, chị ta nói Nam Chan Gwa giúp tên đại ca bến tàu kia rút hung khí ra... xin anh, cốt truyện kiểu này xưa quá rồi...”

Dường như cả người Đường Vũ Tân bị bao phủ trong âm u, không khơi dậy nổi tí hăng hái nào.

“Sao cô biết... À phải, cô biết người phụ nữ này được mệnh danh là tẩy vạ năng, xem qua vụ án của cô ta rồi?” Cảnh sát Hwang đầu tiên là ngạc nhiên kể đó liền hiểu.

Đường Vũ Tân chỉ gật đầu không nói, tiếp tục lười biếng nằm úp sấp xuống bàn.

“Cô sao vậy? Không khỏe à?” Công tố Yoo ngồi cạnh Đường Vũ Tân hỏi nhỏ.

“Không sao...” Cũng không thể trách Đường Vũ Tân không dậy nổi hăng hái. Trong trận chiến này bọn họ thua là chắc chắn không thể nghi ngờ. Cho dù cuối cùng Yang Si Chul thừa nhận mình là hung thủ nhưng căn bản không có chứng cứ. Mì vắt sớm đã bị biến thành bánh mì rồi, cho dù lấy nó ra làm chứng cứ, chẳng lẽ có thể biến bánh mì trở lại thành thực phẩm đông lạnh như cũ sao?

Nghĩ đến đây Đường Vũ Tân càng cảm thấy toàn thân mất hết sức lực, đột nhiên cô đứng bật dậy nhìn mọi người: “Tôi hơi buồn bực, đi ra ngoài hít thở không khí chút.”

“Này!” Cảnh sát Hwang còn hi vọng công tố Đường có thể chỉ điểm cho bọn họ cái gì hay ho chút, hôm nay cô công tố viên đầu óc rất giỏi này rốt cuộc làm sao thế?

“À, đúng rồi! Máu mủ tôi đã đưa đến phòng kiểm tra rồi, cho nên mọi người chỉ cần ngồi chờ kết quả là được.”

Đường Vũ Tân lại giống như lúc ở phòng thẩm vấn, không trả lời vấn đề của bất kỳ ai, quay lưng về phía mọi người vẫy tay rồi đi ra ngoài.

Đường Vũ Tân leo lên sân thượng, nhìn dòng xe cộ và dòng người qua lại nườm nượp bên dưới, thiếu chút nữa cô đã bị hút vào trong thế giới sáng lạn nhưng lại hắc ám này. Cô thở dài, ngẩng đầu nhìn sao trời bị vô số ánh đèn chiếu rọi che dấu, trước mắt lại hiện lên tình tiết phát triển ở mặt sau, từng màn từng màn một, cuối cùng bức tranh ấy dừng lại trên người công tố Min.

Hi vọng những lời ban nãy có thể khiến mọi người có mặt tỉnh ngộ. Đường Vũ Tân chỉ mong chờ như vậy. Thật ra vừa nãy cô chủ yếu nhằm vào công tố Min, Yang Si Chul gì đó chẳng qua là tiện thể mà thôi, đương nhiên nếu có đại boss thì càng tốt.

Đường Vũ Tân trèo lên lan can sân thượng, đạp hai chân lên thanh chắn ngang đếm ngược thứ nhất. Cô dang hai tay ra, bắt đầu hưởng thụ không khí không bị ô nhiễm trên cao. Gió se lạnh lướt qua ngón tay cô, mang theo bớt sầu não trong ngực. Lập tức môi cô hơi hé:

Cuộc sống không có đáp án tôi luôn không nhìn được thở dài
Bản thân chân chính tựa hồ đã biến mất không thấy
Cho dù lại nỗ lực lắng nghe cũng không cách nào nghe được tiếng anh
Tôi chỉ có thể không ngừng truy tìm, không ngừng tiến lên
Luôn không có cách truyền đạt tâm tình và nhớ nhung
Theo thời gian tụ tập biến thành con nhộng tưởng niệm
Có phải sẽ có ngày phá kén hóa bướm hay không
Khi bốn ba cảm thấy mệt mỏi thì dừng chân nán lại nơi ngã tư đường.
Đóa hoa phát ra hương thơm hoài niệm giờ phút này đang nở rộ
Vì không để nhớ nhung cay đắng không cách nào đếm được dễ dàng tiêu tan
Nên nắm chặt toàn bộ chúng, dấn tiếp chân lên hành trình
Mặc kệ đi đường vòng hay đường tắt, tự mình đều thử đi qua
Có phải sẽ lập tức tới nơi không?
Nơi mà quá khứ và tương lai tình cờ gặp gỡ
Luôn luôn tìm kiếm tất cả những thứ tôi đánh mất
Lúc một rồi hai bóng người xa lạ lướt qua bên cạnh thì
Nhất định còn tồn tại chuyện mà tôi chưa từng phát hiện
Hiện giờ ánh sáng chiếu rọi đáp án rốt cuộc tồn tại ở nơi nào chứ?
Tất cả những thứ quan trọng nhất không cách nào quên được
Hiện giờ chỉ muốn có thể truyền đạt tình cảm này đến anh
Cho dù nhỏ bé như vậy tôi cũng có thể làm được
Mang nhớ nhung trong lòng từng chút từng chút một bày tỏ với anh[5]...

Đường Vũ Tân theo tiếng gió nhẹ mà ngâm nga. Bài hát này lúc còn sống cô thích nhất, không ngờ hiện tại lại biến thành khắc họa chân thực con người cô.

Bốp bốp bốp!

Đột nhiên sau lưng vang lên tiếng vỗ tay. Đường Vũ Tân quay đầu lại nhìn, chỉ thấy trưởng phòng Jang không biết leo lên sân thượng lúc nào, vừa vặn nghe thấy đoạn ngâm nga vừa rồi của cô.

“Hát hay lắm, tên bài hát là gì?” Trưởng phòng Jang đến cạnh Đường Vũ Tân, cùng nhìn về phía đường chân trời.

“Không nhớ nữa. Hát bài này lâu lắm, lâu lắm rồi.”

“Sao vậy? Vụ án gặp khó khăn à?”

Đường Vũ Tân lắc đầu, nói sao đây? Là vụ án gặp khó khăn sao? Phải mà cũng không phải, cô biết nói thế nào chứ?

“Rất ít khi thấy vẻ mặt bối rối của cô thế này đó,” Đại boss Jang nhìn Đường Vũ Tân vẫn đứng trên lan can như cũ, “Xuống đi, đứng trên đó quá nguy hiểm.”

Đường Vũ Tân nghe xong ngoan ngoãn đi xuống, nhìn thẳng vào Jang Chul Oh: “Đại thúc, ngài gặp qua tình huống, rõ ràng là biết đối phương phạm tội giết người nhưng lại không cách nào kết tội chưa?”

Jang Chul Oh bị tiếng đại thúc của Đường Vũ Tân làm cho ngớ người, kể đó hoàn hồn lại đáp: “Đương nhiên gặp rồi, mà còn rất nhiều lần nữa.”

“Vậy lúc đó đại thúc giải quyết làm sao?”

“Mau chóng tìm chứng cứ, có thể làm sao nữa.” Jang Chul Oh nhíu mày, thật ra ông rất muốn nói là cần chết là xong...

“Vậy đến cuối cùng vẫn bắt lực thì thế nào?”

“Vậy thì bắt lực thôi.”

“...” Đường Vũ Tân trợn trắng mắt, còn không phải ngài há miệng ra là chuyện gì cũng giải quyết sao?

“Ha ha, cô nhìn tôi như vậy cũng vô dụng thôi. Cuối cùng chỉ có thể vì không đủ chứng cứ mà khởi tố thất bại, trừ phi sau đó lại tìm được chứng cứ có tính quyết định hoặc là kẻ tình nghi thừa nhận tội lỗi.”

“Cái này tôi cũng biết...” Nhưng vấn đề là, lần này là một cái thòng lọng có tổ chức, có âm mưu, có kỉ luật... phân bổ nhân sĩ có vai vế là thẩm phán, luật sư, mục sư vào giới pháp luật cùng đạo đức, rốt cuộc chúng ta phải dựng nên tổ hợp gì mới thắng được dạng team thế này?

“Không có tin tưởng đối với vụ án lần này sao, hả? Tôi đã nói với Young In rồi, cái gì nên điều tra thì cứ điều tra, áp lực lớn quá à?”

Đường Vũ Tân lại lắc đầu, hình như cả đêm động tác cô làm nhiều nhất là lắc đầu.

“Vậy là vì cái gì?”

“Vì nhân loại đó.” Đột nhiên Đường Vũ Tân phát ra cảm khái như thế.

“Cái gì?”

“Nếu mọi người đều không phải là người thì tốt rồi.” Đường Vũ Tân nói tiếp.

“Nếu đều không phải là người thì tốt... rồi?” Trưởng phòng Jang mâu thuẫn rồi, ông hoàn toàn không hiểu được cách tư duy của Đường Vũ Tân.

“Phải đó. Nếu đối phương không phải con người, chỉ việc xông lên đâm ột đâm, đánh chiêu chiêu gì đó là được rồi, giết người cũng chẳng bị ai quản ai hỏi. Vụ án này nọ đều không phải vì chết là con người, giết người cũng là con người mới gây ra nhiều chuyện phiền phức như vậy sao?”

“Cô lý luận gì mà kì quái thế?” Jang Chul Oh dở khóc dở cười, có điều lời của Đường Vũ Tân khiến ông ta có phần dễ phòng, cái câu “Không Phải Người Là Tốt Rồi” là cố ý nhằm vào ông ta sao?

“Không có gì, cầu nhàu vài câu mà thôi, cảm ơn trưởng phòng Jang đã nghe tôi cần nhần.”

“Cũng không phải thường xuyên, ít nhất lần trước không nghe được cô cầu nhàu. Câu cuối cùng cô nói có ý gì vậy?”

“Đại khái là, không phải chuyện lớn, không đến mức phải nói với người ngoài.”

“Là cổ ngữ nước G à?”

“Sao cơ? Tôi cũng không hiểu lắm, khi đó đột nhiên lóe lên trong đầu thôi, phỏng chừng là nghe ở đâu đó.” Đường Vũ Tân cười ha hả, chuyển đề tài, “Tốt rồi, tôi đi xuống làm việc đi, đại thúc cứ tiếp tục hứng gió lạnh trên này đi.”

“Khá hơn chút nào chưa? Tâm tình?” Trưởng phòng Jang cao giọng hỏi.

“Tốt nhiều rồi, cảm ơn đại thúc.” Đường Vũ Tân tặng cho trưởng phòng Jang một nụ cười ngọt ngào, quay người đi về phía đầu cầu thang, dường như lại nghĩ ra điều gì quay đầu nói, “Đại thúc, lại tặng ngài một câu cổ ngữ nữa.”

“Cô lại vừa nghĩ ra à?”

“Coi như là vậy đi, câu đó là thế này: Đức Tính Tốt Đẹp Nhất Của Con Người, Là Khoan Dung, phải nhớ kỹ nha.” Dứt lời, bóng Đường Vũ Tân cũng khuất sau cầu thang.

“Vụ án mã số 2011 giam giữ bị cáo số 1320 Yang Si Chul, hiện tại khai mạc phiên tòa.” Thẩm phán Nam Gwan Wook gõ búa, chính thức bắt đầu xử án.

Công tố Min đứng dậy bước ra trước tòa: “Tại phòng làm việc của mục sư Kim Goo Hyun đã phát hiện, vân tay của bị cáo Yang Si Chul, dấu chân của Yang Si Chul. Trên quần áo của nạn nhân có để lại vết máu. Đây là những chứng cứ có tính quyết định chứng minh bị cáo đã giết Kim Goo Hyun!”

Công tố Min nói xong trình hồ sơ lên thẩm phán, cũng mời nhân chứng số 1.

“Ngày xảy ra vụ án, bà thấy bị cáo đi ra từ phòng làm việc của luật sư Kim Goo Hyun?”

“Đương nhiên thấy rồi, thấy rất rõ. Thằng ranh đó toàn thân đỏ sẫm từ trong chạy ra, tôi đi vào thì thấy mục sư Kim cả người chảy máu nằm trên đất. Chắc chắn là thằng đó, đồ ác độc! Sao có thể đem mục sư của chúng tôi...” Nói xong bà cụ khóc nức nở.

“Ông có thể thuật lại những gì ông chứng kiến hôm đó không?” Nhân chứng số 2 được mời lên trước tòa.

Nhân chứng số 2 chỉ vào Yang Si Chul nói: “Người này cả người đầy máu chạy từ trong phòng ra, còn xô tôi ngã xuống đất nữa.”

“Ông nói người này là chỉ người đang ngồi trên ghế bị cáo kia sao?”

“Đúng thế, tôi chắc chắn.”

Nhận được câu trả lời khẳng định xong, công tố Min quay lại nhìn thẩm phán.

“Trên đây là chứng cứ tôi nói.”

“Trong tình huống mất lý trí, chúng ta dễ dàng phạm sai lầm. Thế nhưng, nếu quá mức lý trí cũng sẽ dễ phạm sai như vậy. Nhìn tình huống, dùng lý trí mà phán đoán thật ra cũng không phải là cách nói hoàn mỹ.” Luật sư Yoon bước lên, tràn đầy tự tin nhìn mọi người, mở màn.

“Không sai. Tất cả chứng cứ đều chỉ vào bị cáo, chứng cứ cũng vô cùng xác thực. Nhưng mà, ở đây không thể dùng lý trí để nhìn 1 cen ti mét, tình huống có lẽ sẽ có thay đổi, nếu nhìn bị cáo từ góc độ không phải hung thủ giết người mà là người chứng kiến.”

Luật sư Yoon nói xong dẫn tới một loạt tiếng xôn xao bên dưới.

“Ngày xảy ra vụ án, bị cáo đến đó là vì gặp nạn nhân. Lúc bị cáo đến phòng của nạn nhân thì phát hiện nạn nhân đã chết rồi. Khi đó bị cáo quá hoảng loạn. Mục sư bình thường được tôn trọng như thế bị người giết chết rồi... lưu ở hiện trường không phải chứng cứ bị cáo giết người, đó chỉ là dấu vết do bị cáo vật lộn để cứu nạn nhân mà để lại dấu vết.”

Luật sư Yoon nói lại làm bên dưới ầm ĩ thêm một trận, khiến luật sư Yoon phải lên giọng lần nữa.

“Tường thuật của nhân chứng Kim Soon Ja nói nhìn thấy bị cáo có nghi vấn, chứng lão thị nghiêm trọng.”

Luật sư Yoon đi đến trước mặt Kim Soon Ja hỏi: “Bà ngay cả kính thánh cũng nhìn không rõ đúng không?”

“Ôi, toàn là cháu nội tôi đọc cho tôi nghe.” Bà cụ đáp.

“Một bà cụ đến sách đặt ngay trước mắt cũng không nhìn rõ, sao có thể nhìn rõ ràng bị cáo chạy lướt qua? Lại còn không có ánh đèn chiếu sáng thì càng khó phân biệt.”

Nói xong, luật sư Yoon quay qua đối diện với nhân chứng số 2, tiếp tục chất vấn. Dường như cả tòa án là sân khấu của mình chị ta. Sau khi trình ra ghi chép chứng minh nhân chứng số 2 uống rượu quá độ dẫn tới suy giảm trí nhớ mà ngày xảy ra vụ án vẫn còn uống rượu, Yoon Ji Hee nở nụ cười hoàn mỹ trình báo cáo lên cho thẩm phán Nam Gwan Wook.

“Công nhận, phản chứng cô vừa nêu thành lập. Hủy bỏ nội dung trình bày của nguyên cáo.” Nam Gwan Wook không do dự xóa bỏ khẩu cung từ công tố Min.

Bên dưới lại nhốn nháo, tiếng phẫn nộ chửi mắng vang lên nhưng có tác dụng gì với thẩm phán tối cao trên kia?

“Chúng cứ sở công tố cung cấp chỉ có thể chứng minh bị cáo có mặt ở hiện trường, không thể chứng minh bị cáo giết người. Chúng cứ quan trọng nhất chưa được tìm thấy, đó là hung khí. Không có căn cứ mà nói bị cáo giết người có phải quá tắc trách rồi không? Điều này sẽ ảnh hưởng không nhỏ đến tinh thần, vật chất của bị cáo, vì thế tôi cho rằng thân là một công tố viên nên bị phê bình vì điều này.”

Bãi tòa xong, Đường Vũ Tân này giờ vẫn đứng bên ngoài, tụt lại sau đám đông. Cô đang chờ luật sư Yoon xuất hiện.

Công tố Min đi ra trước nhất, liếc Đường Vũ Tân đang dựa vào tường một cái, kể đó mặt mày lãnh đạm bỏ đi.

“Công tố Đường đứng đây làm gì thế? Chúc mừng thắng lợi của tôi sao?” Luật sư Yoon cười, lướt qua người Đường Vũ Tân.

“Choi Jin Mi.” Đường Vũ Tân nhìn bóng lưng luật sư Yoon đi phía trước, gọi. Luật sư Yoon đang sải bước đột ngột dừng lại.

“Cô... biết cả rồi?” Luật sư Yoon quay đầu, nhìn Đường Vũ Tân.

“Chẳng phải hồ sơ bí mật gì, còn chưa quan trọng tới mức giấu trong két bảo hiểm.” Đường Vũ Tân cười khở, “Hung khí tôi cũng đoán được đại khái rồi. Tôi nghĩ có lẽ cả đời chúng tôi cũng đừng mơ tìm được hung khí, đúng chứ?”

Yoon Ji Hee không trả lời, chỉ bình tĩnh nhìn Đường Vũ Tân, vẻ mặt phức tạp.

“Rốt cuộc vẫn đi tới bước này, các chị... không thể buông tay ư?” Đường Vũ Tân không hết hi vọng, tiếp tục khuyên.

“Vì sao cô không hỏi xem công tố viên các cô có dừng tay không?” Đột nhiên Yoon Ji Hee có cảm giác phẫn nộ. Cô ta dựa vào đâu mà chỉ đòi bọn họ buông ta? Người bị hại lại không phải bọn họ?! Dựa vào cái gì, hả?!

“Tôi... hỏi rồi.”

“Vậy đáp án?”

Tuy Đường Vũ Tân không trả lời nhưng ai cũng có thể biết được từ vẻ mặt khổ tâm của cô. Lúc cô hết sức thấp thỏm hỏi công tố Min vấn đề này, công tố Min chỉ trả lời một câu, “Cô Đừng Nghĩ Nữa, Giao Cho Chúng Tôi Làm Đi.”, ánh mắt nhìn Đường Vũ Tân đột nhiên có cảm giác xa lạ không nói nên lời.

“Xem ra là hỏi rồi. Vậy rất tốt, chúng tôi cũng đưa ra đáp án giống thế.”

Nói xong, luật sư Yoon quay người để lại một bóng lưng quyết tuyệt, đế giày cao gót giẫm lên nền đá phát ra tiếng “cộp cộp” nặng nề, gây nên từng cơn đau đốn trong lòng Đường Vũ Tân...

15. Chương 15: Vụ Án Mục Sư Bánh Mì Bị Giết 03

Đêm, phồn hoa rực rỡ như cũ. Đường Vũ Tân cũng đứng trên sân thượng hứng gió lạnh như tối hôm đó, trong mắt có chua xót khổ sở nói không nên lời, cô nhìn vào khoảng không vô tận nặng nề thở dài.

“Lời của cô nói với Yang Si Chul và Yoon Ji Hee trong phòng thẩm vấn ngày hôm đó, là vì đã biết kết quả thế này rồi sao?” Công tố Min leo lên sân thượng, không ngờ nhìn thấy Đường Vũ Tân đã ở đây, vẻ mặt giống như sắp khóc tới nơi.

Đường Vũ Tân quay đầu, thấy công tố Min đi về phía cô, nhìn bàn tay trống trơn của công tố Min, cô vô thức sờ sờ bật lửa trong túi mình.

“Công tố Min, case này chúng ta không nên theo thì hơn.” Đường Vũ Tân khuyên lần nữa.

Công tố Min đi tới cạnh Đường Vũ Tân, gác hai tay lên lan can, “Nguyên nhân gì khiến cô năm lần bảy lượt nói câu này, như vậy không giống công tố Đường mà tôi biết.”

“Tôi muốn tốt ọi người, tin không?” Đường Vũ Tân cười khở sở.

“Cô cho rằng lý do đó có thể thuyết phục tôi?”

“Anh muốn biết thật?” Đường Vũ Tân cắn răng. Nếu nói hết tất cả mà có thể khiến công tố Min buông tha vụ án này, vậy cũng không hẳn là không được.

“Tóm lại cứ nói đi đã.” Công tố Min quay sang nhìn Đường Vũ Tân, chờ đáp án của cô.

Đường Vũ Tân nhìn anh, hít sâu một hơi, “Luật sư Yoon, Im Jong Hwa, Nam Gwan Wook, còn có Yang Si Chul trước đây rất lâu đã cùng ở chung một cô nhi viện. Lần này tìm Kim Goo Hyun báo thù là kế hoạch bọn họ đã vạch ra từ lâu.”

“Cô nói bọn họ quen biết?” Công tố Min nghe Đường Vũ Tân nói, mặt biến sắc.

“Đúng thế, từ nhỏ đã biết nhau và đều bị Kim Goo Hyun...” Đường Vũ Tân nói tới đây ngừng lại một chút, công tố Min hiểu ra gật gật đầu.

“Cho nên từ lúc đó bọn họ đã nghĩ ra kế hoạch này?”

“Không biết bắt đầu từ bao giờ, nhưng mối hận này từ nhỏ đã chôn trong lòng bọn họ rồi. Đây cũng là nguyên nhân vì sao luật sư Yoon Ji Hee không mời mà tự nguyện bào chữa miễn phí cho Yang Si Chul.”

“Nhưng, cho dù Yoon Ji Hee được xưng là tẩy vạ năng cũng không thể tranh đấu với pháp luật. Nếu tìm được chứng cứ xác đáng, Yang Si Chul nhất định sẽ bị kết tội.” Min Tae Yun không hiểu ý nghĩ của Đường Vũ Tân lắm, đồng tình? Lấy sự hiểu biết của anh đối với cô, kết luận này hiển nhiên không thành lập. Chẳng lẽ thật sự là vì lần này Tổ công tố không có cơ hội thắng?

“Vậy công tố Min có thể nói cho tôi biết chứng cứ có tính quyết định là gì không?”

“Chỉ cần tìm được hung khí, chúng ta có thể kết án.”

“Kỷ niệm Dowan Nano?” Giọng Đường Vũ Tân thành linh đây châm chọc.

“Có vấn đề gì?” Min Tae Yun cảm thấy giọng điệu Đường Vũ Tân hơi kỳ quái, cứ như nghe được chuyện gì buồn cười lắm vậy.

“Công tố Min kiểm tra qua người Yang Si Chul chưa?” Đường Vũ Tân không trả lời công tố Min mà thần nhiên nói tiếp.

“Không có... sao lại hỏi câu này, vì sao phải kiểm tra cơ thể hung thủ.”

“Tôi kiểm tra rồi.”

“Cái gì?”

“Tôi kiểm tra rồi,” Nói xong Đường Vũ Tân đặt tay lên xương sườn bên trái của mình, nói tiếp “Tôi phát hiện có vết thương ở chỗ này.”

“Thế thì chứng minh cái gì?”

“Nếu tôi không nghĩ sai, Yoon Ji Hee bọn họ muốn mượn tay chúng ta phơi bày bộ mặt tội ác của mục sư bánh mì 30 năm trước. Yoon Ji Hee năm lần bảy lượt nhắc tới hung khí... tôi cho rằng, lấy suy nghĩ của một người bình thường, nếu tìm được hung khí có thể kết tội Yang Si Chul, vậy thì Yoon Ji Hee sẽ không hùng hồn nhắc tới như thế. Ít nhất tôi thấy khi chị ta nhắc tới hung khí thì cực kỳ tự tin, hoặc phải nói là kiên định.”

“Lần này vẫn dùng tâm lý học phạm tội?” Khóe miệng Min Tae Yun hơi nhếch lên, thấy Đường Vũ Tân vì suy luận mà khôi phục lại thần thái thường ngày, trong lòng không khỏi cao hứng, còn như cao hứng cái gì chính anh cũng không biết...

“Coi như thế đi. Nếu chiếu theo suy luận đó, nguyên nhân Yoon Ji Hee tự tin như vậy đại khái chỉ có một tình huống.”

“Cô nói cô ta tự tin hung khí căn bản không bị phát hiện?” Công tố Min nhanh chóng bắt nhịp được mạch suy nghĩ của Đường Vũ Tân, “Nhưng hung khí chúng ta đã tìm thấy rồi, và lại còn không được giấu kỹ, tìm thấy rất đơn giản.”

“Đúng, vấn đề là ở đó. Hung khí dễ dàng tìm được, Yoon Ji Hee lại không hề lo lắng, còn nhấn mạnh nhiều lần “Nếu Tìm Được Hung Khí” giống như sợ chúng ta không tìm ra vậy. Công tố Min có cảm tưởng gì với chuyện này?”

“Ý cô là có lẽ chúng ta tìm thấy chỉ là món đồ đã bị cướp đi mà không phải hung khí thật sự?”

“Đúng, tôi cũng cho là vậy.”

“Vì sao món đồ đó còn bị cướp chứ?”

“Nếu thứ đó đã không phải hung khí thật sự, mà Yoon Ji Hee lại hi vọng chúng ta tìm thấy nó, vậy chứng tỏ Yoon Ji Hee hi vọng chúng ta xem nó là hung khí thật sự, hơn nữa còn có thể cầm nó lên tòa.”

“Làm vậy có mục đích gì?”

“Tôi nghe cảnh sát Hwang nói, trên hung khí đó có vết máu?”

“Đúng.”

“Lúc tôi kiểm tra thân thể Yang Si Chul, phát hiện có vết thương. Lúc đó tôi hỏi anh ta, vết thương này bị lúc nào, anh ta nói mấy ngày trước không cần thận bị thương.” Nói đến đó, Đường Vũ Tân cười đầy tự tin, “Không phải tôi khoắc lác, phương diện nhận ra vết thương bao nhiêu năm tôi có chút tâm đắc. Vết thương đó nhìn số tuổi ít nhất phải hơn 25 năm, hoặc có thể nói là đến 30 năm?”

“30 năm?” Công tố Min rũ mắt xuống suy nghĩ. Đường Vũ Tân nhìn dáng vẻ này của công tố Min đột nhiên thấy vui vẻ. Có thể ở chung một chỗ nghiên cứu giải quyết vấn đề, bầu không khí này cô thật sự rất thích, giống như kiếp trước cô và các đồng nghiệp khác cũng vậy.

“Đúng vậy, vết thương 30 năm trước, hung khí. Công tố Min nghĩ tới cái gì?”

“Nói như thế, vết thương trên người Yang Si Chul rất có thể là do Kim Goo Hyun gây ra 30 năm trước.” Nói xong đột nhiên công tố Min ngẩng đầu lên, “Cô nói, hung khí chúng ta tìm được là chứng cứ Kim Goo Hyun hại Yang Si Chul mà không phải hung khí Yang Si Chul sát hại Kim Goo Hyun?!”

Đối với kết luận này, Min Tae Yun kinh ngạc tột đỉnh. Rốt cuộc điều tra như thế nào mà Đường Vũ Tân có thể suy luận đến bước này?

“Bingo! IQ của công tố Min đã tới 200 rồi đó!” Đường Vũ Tân vỗ tay khen công tố Min, công tố Min không có đại thần kịch bản trợ giúp chỉ dựa vào manh mối cô cung cấp mà có thể suy ra nhiều như vậy, có thể thấy IQ của công tố Min phỏng chừng đạt tới 200 rồi!

“Với lại tôi còn điều tra bệnh án của Yang Si Chul 30 năm trước, tôi đã đặt hồ sơ trên bàn anh rồi, có điều hiển nhiên là anh chưa xem. Trên hồ sơ ghi rõ, 30 năm trước không biết vì sao Yang Si Chul bị thương rất nặng. Lúc đưa vào bệnh viện, do mất máu quá nhiều thiếu chút tử vong, may mà lúc đó có nhóm máu phù hợp nên nhất lại được cái mạng. Nếu lúc đó Yang Si Chul chết, Kim Goo Hyun nhất định bị tội cố ý sát hại trẻ vị thành niên.”

“Vậy hung khí thật sự đâu? Nếu những gì cô nói đều là sự thật, vậy thì hung khí đi đâu? Yoon Ji Hee thật sự tin chắc chúng ta sẽ không tìm được hung khí?”

“Dù có tìm được cũng không có biện pháp chứng minh đó là hung khí nữa.” Nói đến đây, nụ cười khổ sở trên mặt Đường Vũ Tân lại quay lại.

“Rốt cuộc hung khí ở đâu?” Nhìn vẻ mặt Đường Vũ Tân, đột nhiên công tố Min có cảm giác cháng lảnh.

“Hung khí... bị ăn rồi...”

“Cái gì?” Công tố Min tưởng chừng không tin nổi lỗi tai mình.

“Bị ăn rồi, làm thành bánh mì ăn mất rồi.”

“Cô nói hung khí là... là bánh mì sao?”

“Chính xác là nguyên liệu làm bánh mì. Yang Si Chul nhồi bột bánh mì thành cây nhọn nhỏ, sau đó bỏ vào tủ đá làm nó đông lại, thành một cái gậy bột cực kỳ cứng rắn, lấy đó làm hung khí. Chỉ cần sau khi xong chuyện rã đông cái gậy, lại làm thành bánh mì phát ọi người ăn, vậy thì cả đời này chúng ta cũng đừng mơ tìm được hung khí nữa...”

“Công tố viên Đường Vũ Tân, tôi nhớ tôi có nói với cô, nghề công tố viên này không phải cứ chắc hẳn là có thể kết luận.” Hiển nhiên công tố Min không tin đây là sự thật. Nếu tất cả những gì Đường Vũ Tân nói là thật, vậy nỗ lực của bọn họ đều uổng phí rồi.

“Báo cáo kết quả kiểm tra mẫu máu tôi đặt cùng với bệnh án của Yang Si Chul trên bàn anh rồi.” Nhắc đến mẫu máu, Đường Vũ Tân nhìn công tố Min, thấy ánh mắt ánh thoáng qua chút khác thường, cô nói tiếp: “Anh biết chúng tôi tìm thấy gì trong máu của nạn nhân không?”

“Cái gì?”

“Bột mì, trong máu của nạn nhân tìm thấy một lượng lớn bột mì. Anh có thể nói là trên hung khí vốn có dính bột mì nhưng tuyệt đối không thể có nhiều như vậy. Vả lại tôi còn hỏi qua cảnh sát Hwang, lúc anh ấy tìm thấy hung khí trên đó có bột mì hay không? Cảnh sát Hwang nói không có. Được rồi, cũng có thể cho là hung thủ lau bột mì đi, nhưng anh có thể giải thích chút không, rốt cuộc làm thế nào có thể lau được bột mì dính trên hung khí mà không làm mất dấu máu trên đó?”

Công tố Min nghe Đường Vũ Tân nói xong đứng đờ ra tại chỗ, hoàn toàn không ngờ được đáp án thế này, nếu thật sự như Đường Vũ Tân nói, vậy...”

“Cho dù không tìm thấy hung khí chúng ta cũng không bỏ cuộc.” Im lặng mấy phút, giọng công tố Min chậm rãi vang lên, vô cùng kiên định, “Hơn nữa tất cả đều là suy luận của cô... cho dù cô suy luận chính xác chúng ta cũng không buông tay, bởi vì chúng ta là công tố viên.”

Bởi vì chúng ta là công tố viên. Tiếng công tố Min không ngừng vang vọng trong đầu Đường Vũ Tân. Trước đây chưa lâu, kiếp trước của cô, lúc cô tiếp nhận vụ án gặp phải áp lực dư luận lớn, cấp trên của cô cũng kêu cô bỏ qua. Cuối cùng cô vẫn gánh lấy áp lực mà phá vụ án hoàn mỹ. Cô nhớ rất rõ, lúc cấp trên kêu cô dừng tay, cô đã trả lời: “Bởi Vì Tôi Là Một Công Tố Viên.”

“Được, đã như thế...” Đột nhiên Đường Vũ Tân cảm thấy thoải mái hẳn, đôi bên đều không chịu buông tay, vậy thì chúng ta đi tới bước cuối cùng thôi, “Đã vậy, cứ để chúng ta không phải hối hận đi.”

Công tố Min nhìn đôi mắt Đường Vũ Tân lại toát lên sự tự tin lần nữa. Mấy ngày nay quanh người Đường Vũ Tân luôn có mây đen che phủ, cuối cùng cũng tan ra. Lần đầu tiên, Min Tae Yun lần đầu tiên nở nụ cười mang theo chút ấm áp trước mặt Đường Vũ Tân.

16. Chương 16: Vụ Án Mực Sư Bánh Mì Bị Giết 04

Lúc bị cáo phát hiện nạn nhân Kim Goo Hyun, nạn nhân ở trong tình trạng thế nào? Yoon Ji Hee hỏi Yang Si Chul.

Phiên xử thứ ba bắt đầu. Hung khí đã bị công tố Min và cảnh sát Hwang tìm được nhưng đúng như Đường Vũ Tân đã nói, rốt cuộc đó là chứng cứ chứng minh Yang Si Chul hay là chứng minh Kim Goo Hyun thì còn chưa biết. Dong Man đang tăng tốc độ kiểm nghiệm thông tin trên hung khí, hy vọng có thể kịp.

“Đã chết rồi.”

“Không thấy được hung thủ là ai sao?”

“Đúng.”

“Vì có tiền án nên bị nghi ngờ là hung thủ, hẳn là oan uổng anh rồi.” Yoon Ji Hee nói xong quay đầu tặng cho Min Tae Yun ánh mắt khiêu khích, kết thúc phần chất vấn của chị ta.

“Hung khí chúng tôi đã tìm được rồi, giờ sẽ trình vật chứng lên ọi người.” Nói xong, công tố Min lấy hung khí có khắc chữ “kỷ niệm Dowan Nano khánh thành” trước mặt Yoo Jung In giơ lên ọi người coi.

“Bị cáo, anh nhớ cái này chứ?” Min Tae Yun cầm hung khí đến trước mặt Yang Si Chul.

“Không biết.”

“Ở đây ghi ‘Kỷ Niệm Dowan Nano Khánh Thành Năm 1982’, bị cáo khi đó đã ở Dowan Nano, đúng không?”

“Không phải tôi nói tôi không biết sao?”

Yang Si Chul có vẻ khẩn trương cúi đầu, không dám nhìn công tố Min. Công tố Min thấy phản ứng của Yang Si Chul trong lòng rất mừng rỡ, có lẽ hung khí này chính là chứng cứ sát hại Kim Goo Hyun? Tuy không nhấn tâm nhưng anh cũng hi vọng thỉnh thoảng Đường Vũ Tân phán đoán sai một lần.

“Nếu trên này có dấu vân tay phù hợp với của anh, vết máu cũng khớp với nạn nhân anh còn có thể nói không sao?” Tuy rất hi vọng đây là hung khí chính xác nhưng xét theo suy luận của Đường Vũ Tân, Min Tae Yun không nói ra hết.

Yang Si Chul liếc Yoon Ji Hee, phát hiện Yoon Ji Hee lộ ra gương mặt tươi cười “việc lớn đã thành”, Yang Si Chul biết kế hoạch đã thành công rồi. Anh ta không dám biểu hiện quá rõ ràng, không đối mặt trả lời vấn đề của công tố Min mà cúi thấp đầu xuống.

“Trả lời vấn đề của tôi, bị cáo.”

“Ngài thẩm phán, công tố viên hiện tại đang lấy chứng cứ không chắc chắn uy hiếp bị cáo.”

“Công tố viên, anh có thể cung cấp chứng cứ xác thực chứ?” Nam Gwan Wook cũng bắt đầu thực thi theo kế hoạch.

Min Tae Yun quay về phía Yoo Jung In. Kết quả Yoo Jung In đọc báo cáo Dong Man đưa lên xong lộ ra nụ cười chua chát, lòng Min Tae Yun trầm xuống. Anh lại quay đầu nhìn cảnh sát Hwang đang ngơ ra cạnh Đường Vũ Tân, thấy khoe miệng Đường Vũ Tân cũng nhếch lên nụ cười như vậy, lắc đầu với anh.

‘Lần này Đường Vũ Tân lại suy luận đúng rồi, nhưng cái này với Tổ công tố chúng ta mà nói quả thật là tàn khốc...’ Min Tae Yun hít sâu một hơi, đã dự đoán được sẽ có kết cục này...

“Bị cáo biết mục sư Kim Goo Hyun là người thế nào sao?” Hung khí đã như đá chìm dưới biển sâu, vậy thì để Yang Si Chul chính miệng thừa nhận tội lỗi của mình đi, đây là biện pháp cuối cùng bọn họ quyết định sau khi biết suy luận của Đường Vũ Tân.

“Trở lại năm 1982, bị cáo cùng Choi Jin Mi, Lee Dong Kyu, Lee Ho Nuh cùng nhau tham dự nghi thức khai mạc đúng không?” Min Tae Yun bắt đầu chiến thuật đánh đòn tâm lý.

“Đúng.”

“Tại thời điểm đó mà nói, người này cũng khá tốt. Chu cấp ăn mặc, phát bánh mì cho những đứa trẻ đói khát, giống như người nhà chiếu cố các anh, anh và bạn của anh thật lòng tin tưởng ông ta. Nhưng hạnh phúc đó không kéo dài được lâu, ông ta nhanh chóng lộ nguyên hình, Mỗi buổi tối cuối tuần, người đó lại kêu vài đứa trẻ đến phòng mình...”

“Tôi phản đối!!” Yoon Ji Hee đột nhiên đứng bật dậy, lớn tiếng: “Công tố viên hiện giờ anh đang xâm phạm tự tôn của bị cáo, dẫn dắt bị cáo.”

“Công tố viên, xin tự trọng.” Nam Gwan Wook cảnh cáo Min Tae Yun.

“Sau đó để lại vết thương không thể lành,” Min Tae Yun dường như không nghe thấy hai người nói, tiếp tục “Cho anh và bạn của anh. Muốn giết ông ta, nhưng lúc đó không có năng lực. Lúc người đó cho các anh

bánh mì đã không phải là thức ăn lấp đầy bụng khiến các anh không đói khát nữa mà là khiến người ta đau khổ ghê tởm.”

“Đừng nói nữa...” Yang Si Chul bắt đầu hoảng hốt, tay anh ta bứt rứt động tới động lui trên mặt, cực kỳ phần nộ cũng cực kỳ bất an.

“Nhưng các anh vẫn phải nhìn, nếu rời khỏi chỗ đó sẽ không còn chỗ nào khác mà đi.”

“Xin anh đừng nói tiếp nữa...” Tay Yang Si Chul run rẩy, bịt miệng mình, phòng tuyến tâm lý đã gần sát bờ vực hủy hoại.”

“Các anh từng nghĩ, đã không thể bỏ đi vậy thì đối mặt đi. Cùng nhau đối kháng chính diện Kim Goo Hyun, kẻ xem chúng ta như chó mà chà đạp nhưng thiếu chút nữa thì mất luôn cả mạng.” Nói rồi, công tố Min vươn tay vén bộ áo tù trên người Yang Si Chul, lộ ra vết thương năm đó Kim Goo Hyun đâm anh ta.

“Vết thương này là bị đâm lằn đó nhỉ, dùng hung khí này.” Nói xong Min Tae Yun giơ món hung khí vốn định dùng chứng minh Yang Si Chul là hung thủ lên.

“Không phải đã nói anh đừng nói nữa rồi sao!!” Yang Si Chul thống khổ dùng hai tay bứt tóc, gào khóc.

“Tôi cũng muốn giết người, nhưng tôi sẽ không giết ông ta... có lẽ, ít nhất tôi cũng sẽ không phủ nhận chuyện tôi đã làm. Mục sư Kim Goo Hyun, là do anh giết sao?”

“Không phải... không phải tôi...” Yang Si Chul còn cố kháng cự lần cuối.

“Thống khổ như thế sao? Thậm chí đau đến không muốn sống tiếp? Vì báo thù, anh bắt lấy nhân sinh, cởi bỏ xiềng sắt trời buộc trước giờ, giết lão khốn ấy nhưng lại không thừa nhận mình là hung thủ, đúng không?!! Lão khốn đã cướp đoạt tuổi thơ tao, nói đi, lão khốn đã cướp đoạt tuổi thơ của tao đáng chết, anh có dũng khí giết người nhưng lại không có dũng khí thừa nhận sao?!!! Nói đi, dũng cảm thừa nhận đó là sự thật, nói anh là hung thủ giết người đi!!!!!!”

Câu cuối cùng, Min Tae Yun cơ hồ rít lên. Yang Si Chul sớm đã gãy dựa trên bờ vực sụp đổ rồi: ‘Anh Như Vậy Có Khác Gì Với Kim Goo Hyun Đâu’, ‘Cho Dù Sau Đây Anh Dùng Gương Mặt Hiền Lành Nhất Đối Diện Người Đời, Anh Vẫn Là Một Tên Sát Nhân, Một Tên Sát Nhân Được Người Khác Ca Tụng Hiền Lành’, ‘Anh Sẽ Biến Thành Một Kim Goo Hyun Khác’, ‘Có Dũng Khí Giết Người Nhưng Lại Không Có Dũng Khí Thừa Nhận Sao’, ‘Bắt Lấy Nhân Sinh Nhưng Lại Không Có Dũng Khí Thừa Nhận Sao’...

“Đã nói anh đừng nói nữa mà!!!” Đột nhiên Yang Si Chul kêu thét lên, anh ta đã hoàn toàn sụp đổ rồi. Lúc bắt đầu, Đường Vũ Tân thẩm vấn thì phòng tuyến tâm lý của Yang Si Chul đã có kẽ hở rồi mà trần thuật sau cùng của công tố Min giống như lưỡi dao sắc bén từng chút từng chút thọc vào kẽ hở đó, đâm vào tâm lý Yang Si Chul.

“Ông ta... là tôi giết...” Cuối cùng Yang Si Chul khóc rống lên, thừa nhận mình là hung thủ giết người.

Min Tae Yun rút cuộc thở phào, dưới áp lực của thẩm phán cuối cùng cũng bắt Yang Si Chul khai nhận. Min Tae Yun nhìn Yoo Jung In ngồi sau lưng mình, Yoo Jung In tặng cho anh ánh mắt khích lệ. Anh lại quay đầu nhìn Đường Vũ Tân. Nháy mắt Min Tae Yun nghi hoặc, vẻ mặt Đường Vũ Tân vui mừng mà bi thương là vì sao? Vụ án đã kết thúc hoàn hảo rồi mà?

Nửa ngày, hội đồng thẩm phán thương lượng phía sau xong cuối cùng cũng đưa ra kết quả, cùng đi ra.

“Bên dưới, thẩm phán công bố,” Nam Gwan Wook mở miệng: “Vật chứng và tình huống bị cáo Yang Si Chul sát hại mục sư Kim Goo Hyun phù hợp. Nhưng chứng cứ quan trọng nhất chứng minh bị cáo giết người, là hung khí có dấu vân tay của bị cáo chưa được phát hiện, bị cáo khai nhận là do công tố viên bức cung, khó mà phán đoán thật giả. Vì thế bản tòa quyết định bị cáo Yang Si Chul vô tội phóng thích.” Nói xong Nam Gwan Wook gõ búa tuyên bố kết thúc xử án.

Nghe phán quyết của tòa án, Min Tae Yun thỉnh linh hiểu được vẻ mặt của Đường Vũ Tân ban nãy là vì sao. ‘Chẳng lẽ Lúc Đó Cô Ấy Đã Biết Phán Quyết Sẽ Như Thế Này?’ Min Tae Yun quay ngoắt lại nhìn chỗ ngồi của Đường Vũ Tân nhưng phát hiện bên cạnh cảnh sát Hwang đã trống trơn.

“Công tố Đường đâu?” Min Tae Yun chạy đến cạnh Hwang Soon Bum hỏi.

“Kì lạ? Vừa nãy nghe phán quyết vẫn còn, sao nháy mắt đã biến mất rồi?” Hwang Soon Bum và Choi Dong Man cũng phát rầu, sao chớp mắt Đường Vũ Tân đã biến mất tầm thế này?

“Tìm công tố Đường có chuyện gì sao? Choi Dong Man hỏi, chẳng lẽ Đường Vũ Tân còn có thể lật lại vụ án?

“Không có gì.” Min Tae Yun thuận miệng đáp, đồng thời trong lòng cũng thắc mắc, không lẽ Đường Vũ Tân còn biết chuyện gì mà không nói với anh?

Đêm, mưa to.

Mưa rất lớn, Đường Vũ Tân một mình che dù đi trên đường. Lúc đầu khi cô khuyên Min Tae Yun và Yang Si Chul thất bại thì cô đã có quyết định này rồi. Khuya hôm nay, Nam Gwan Wook có thể sống hay không thì phải xem vận may của anh ta thế nào.

Đường Vũ Tân hấp tấp chạy trên đường, hi vọng đuổi kịp trước khi Nam Gwan Wook về nhà. Cô chỉ nghe ngóng được chỗ ở của Nam Gwan Wook nhưng chưa từng tới, tìm được trước rồi nói...

Mưa càng lúc càng lớn, lớn đến nỗi Đường Vũ Tân không nhìn rõ được những thứ cách mắt mình một mét, chung quanh toàn hơi nước, người cô đã ướt đầm, dù ô gì đó đều không có tác dụng.

Ngay lúc Đường Vũ Tân ra sức bước đi, một chiếc xe hơi đen giảm tốc độ lướt qua bên cạnh Đường Vũ Tân. Mắt Đường Vũ Tân sáng lên, xem ra mình không đi sai đường, 066970 chính là biển số xe Nam Gwan Wook ngồi, nhưng... trời ạ, bốn bánh xe vẫn nhanh hơn hai cái giò, cô đã đi sớm lắm rồi, chỉ vì đối phương ngồi xe bốn bánh mà toàn bộ thời gian đi trước của cô đều uống phí!!!

Sau khi chiếc xe biến mất ở khúc cua, Đường Vũ Tân bắt đầu tăng tốc, chiếc dù lúc này biến thành chướng ngại vật đã bị Đường Vũ Tân quăng mất. May mà chỗ này rất gần nhà của Nam Gwan Wook. Lúc Đường Vũ Tân chạy đến nơi thì thấy Nam Gwan Wook đã nằm chỗ đèn đường đại boss đang nắp đi qua.

“Nam Gwan Wook!!” Đường Vũ Tân gào to.

Nam Gwan Wook nghe tiếng hét dừng chân, quay đầu nhìn Đường Vũ Tân.

“Nam Gwan Wook! Kế hoạch của các người chúng tôi đã biết cả rồi. Tôi tin không lâu nữa vụ án này sẽ xử lại lần nữa!!”

Mưa rất lớn, lớn đến nỗi che hết thanh âm của Đường Vũ Tân. Thế nên Đường Vũ Tân dùng hết sức lực bản thân mà gào, phỏng chừng đại boss cũng nghe thấy.

Nam Gwan Wook nghe xong đi tới chỗ Đường Vũ Tân, “Cô công tố viên à, cho dù biết rồi thì làm được gì? Hung khí đâu?”

“Nhất định sẽ có chứng cứ mới trình ra, thẩm phán Nam xin yên tâm, nhất định cuối cùng chúng tôi sẽ tìm thấy chứng cứ quyết định!”

Nam Gwan Wook im lặng một lúc, nhìn cô công tố viên đứng trong mưa toàn thân ướt đầm, đột nhiên cảm thấy rất buồn cười. Vì nói cho anh ta những điều này, liền giống như bị thần kinh chạy đến nhà anh ta sao?

“Tôi nghĩ, tốt nhất công tố viên nên đi khám bác sĩ tâm lý đi.” Nam Gwan Wook giễu cợt Đường Vũ Tân.

“Cái gì?” Đường Vũ Tân ngẩn ra, kể đó liền hiểu, mình lại bị người ta xem thành tâm thần...

“Lần sau nên biết thương thân mình một chút đi, cô công tố viên à.” Nam Gwan Wook nói xong, nhét cây dù trong tay vào tay Đường Vũ Tân, quay người đi vào màn mưa về nhà mình.

‘Nếu tôi thương tiếc cơ thể mình, mạng nhỏ của anh khỏi giữ rồi... anh tưởng tôi tốt bụng đến nỗi đội mưa đến tìm anh à...’ Đường Vũ Tân nghĩ bụng. Nếu cô không xuất hiện ở đây, Nam Gwan Wook sẽ thành bữa tối của đại boss và Yoon Ji rồi, ba người kia cũng tuyệt đối không chạy khỏi lòng bàn tay của đại boss. Như vậy cuối cùng chỉ có thể theo sợi dây là Yoon Ji Hee, tìm hiểu nguồn gốc khiến Min Tae Yun tìm thấy Lee Yoon Ji. Ai nói cho cô biết, rốt cuộc công tố Min phải làm sao đối mặt với em gái mình từng yêu thương nhất hiện giờ lại là hung thủ giết người chân chính của vụ án ma cà rồng hút máu hàng loạt?!

“Chúng tôi nhất định sẽ lật lại bản án!! Các người chờ đi!!” Đường Vũ Tân lớn tiếng gào về phía nhà Nam Gwan Wook ở, cô còn cố ý lùi lại hai bước, để mình cách cột đèn đường nơi đại boss ẩn nấp càng gần, như vậy đại boss cũng có thể nghe thấy.

Nói xong, Đường Vũ Tân quay người đi về hướng đèn đường. Không phải cô muốn tìm đại boss, thật sự là đó là hướng đi về phía nhà cô...

Vừa mới bước được hai bước, đột nhiên Đường Vũ Tân cảm thấy trời đất quay cuồng, một cơn choáng váng ập tới...

17. Chương 17: Vụ Án Bí Ẩn Giết Nữ Sinh Hàng Loạt 01

“Xin lỗi... tôi không thể để ngài làm như vậy...” Dưới màn mưa như trút, Đường Vũ Tân bị người đàn ông áo đen ép vào góc tường, đối mặt với câu hỏi của ông ta, cô chỉ một mực lắc đầu nói xin lỗi.

“Đến tột cùng cô biết được bao nhiêu?!” Người áo đen bóp cổ Đường Vũ Tân, dùng sức sơ sơ.

“Xin lỗi, xin lỗi...” Đường Vũ Tân chỉ nói duy nhất một câu xin lỗi.

“Nói đi!!!” Người áo đen nhắc bóng Đường Vũ Tân lên.

“Xin lỗi...” Đường Vũ Tân bị ghen không nói ra lời.

“Chỉ nói xin lỗi thì có tác dụng gì?! Nói đi! Rốt cuộc cô biết bao nhiêu, rốt cuộc cô là ai?!”

“Khụ khụ... xin lỗi, tôi không thể nói với ngài.”

“Đã như vậy...”

Trong bóng tối, người áo đen há miệng lộ ra hàm răng sắc nhọn, ông ta nhìn thấy gương mặt tái nhợt của Đường Vũ Tân thì hơi dừng lại một chút, kể đó nhờ cổ Đường Vũ Tân mà cần...

“Không!!” Đột nhiên, Đường Vũ Tân giãy dựa ngồi dậy, thì ra là mơ... Đường Vũ Tân thở ra thật lâu...

“Cô à, cô không thể ngồi dậy được.” Vừa ngồi dậy Đường Vũ Tân đã bị ấn xuống đột ngột, nằm xuống một chỗ mềm mại.

Đường Vũ Tân tỉnh táo lại bắt đầu quan sát chung quanh, tường trắng trần nhà màu trắng, quần áo cũng trắng...

“Đây là... bệnh viện?”

“Đúng thế cô à.”

Một y tá đo nhiệt độ cho cô, “Còn sốt nhẹ, tạm thời cô không thể hoạt động, trước tiên phải chuyển xong chai glucoze này mới được.”

“Tôi làm sao thế?”

“Cô ngắt cách nhà Nam Gwan Wook không xa, xảy ra chuyện gì sao?”

Đường Vũ Tân nghe tiếng nói nhìn ra cửa, chỉ thấy trưởng phòng Jang từ ngoài đi vào.

“Là ngài đưa tôi đến bệnh viện?”

“Đúng, tôi vừa vặn đi qua. Sao cô lại ngắt ở chỗ đó?”

“Tôi...” Đột nhiên Đường Vũ Tân không biết nói gì.

Mà hành vi lần này của Đường Vũ Tân đã làm khơi dậy hoài nghi vốn bùng xuống của Jang Chul Oh, chẳng lẽ lần này lại trùng hợp nữa? Jang Chul Oh tính nghe Đường Vũ Tân giải thích.

“Trưởng phòng Jang, tôi muốn chúng ta đề nghị tái thẩm, cho nên, cho chúng tôi một thời gian được không?”
Thình lình Đường Vũ Tân lộ ra vẻ mặt khẩn cầu.

“Tái thẩm? Cô nói vụ án Yang Si Chul sao?”

“Đúng, nên...”

“Công tố Đường, tôi cho rằng, dù cô nắm được một số tình huống nào đó cô cũng không thể đi tìm Nam Gwan Wook trong tình trạng này được.” Jang Chul Oh đột nhiên có cảm giác bất lực trước phản ứng của Đường Vũ Tân.

“Gi cơ?”

“Bây giờ cô đang là bệnh nhân, bệnh nhân thì phải nghỉ ngơi đằng hoàng. Bác sĩ nói cô bị tụt đường huyết, họ nhìn thấy vết thương trên tay cô rồi. Lúc đó chắc không có nhóm máu phù hợp nên không tiến hành truyền máu chỉ là xử lý tạm thời mà cô mất máu cũng không nhiều lắm, nhưng kiểu gì thì cũng là mất máu, giờ đường huyết của cô hơi thấp, một chứng bệnh không nặng mà cũng không nhẹ đâu.”

“Lúc đó bác sĩ cũng không có nói tôi cần phải truyền máu mà?” Đường Vũ Tân chỉ nhớ lần trước băng bó xong bác sĩ liền cho cô về.

“Chuyện gì giản lược được thì giản lược, không phải sao?” Jang Chul Oh cười cười, hiện tượng như vậy bây giờ phổ biến lắm.

“Trưởng phòng Jang.”

“Sao thế?”

“Xin lỗi.”

“Không cần xin lỗi tôi, loại vụ án như vậy rất nhiều, không cần để ý quá.” Nghe Đường Vũ Tân nói thế mặt trưởng phòng Jang lạnh đi, cái này có tính là một kiểu ám hiệu không?

“Nhưng, tôi nhất định sẽ tìm được chứng cứ định tội mới thôi, sẽ thẩm án lại lần nữa. Thẩm phán Nam Gwan Wook có quan hệ với bị cáo, thế nên, xin trưởng phòng Jang cho chúng tôi trình tự liệu lên cấp trên, một khi tìm được chứng cứ quyết định sẽ lật lại vụ án lần nữa, có thể định tội cả bốn người.” Vậy nên, trưởng phòng Jang ngài tuyệt đối không nên nóng nảy... kì thật Đường Vũ Tân muốn nói nhất là câu này.

“Haiz... nếu giống như cô nói thì tốt rồi.” Trưởng phòng Jang thình lình cảm thán.

“Tôi nói gì?” Đường Vũ Tân mờ mịt.

“Cô từng nói Nếu Như Không Phải Là Người Thì Tốt, lúc đó tôi còn chưa hiểu, giờ nhìn cô thế này, đột nhiên hiểu rồi.” Trưởng phòng Jang đã hiểu ra, nếu đều không phải là con người thì làm gì có chuyện như thế?

Đường Vũ Tân cười với Jang Chul Oh: “Cám ơn ngài, đại thúc.”

“Tôi phải đi về rồi, một mình cô... không sao chứ? Lúc tôi đưa cô đến đây, xem điện thoại của cô, trừ đồng nghiệp ra chẳng có số người nhà nào cả...”

“Tôi là trẻ mồ côi mà... lấy thân phận mồ côi đến thế giới này dễ gì có được gia đình. Ông trời có lẽ cảm thấy tôi không cần nhiều như vậy nên dẫn bọn họ đi rồi...” Đường Vũ Tân cười đến cô quạnh, “Khuya lắm rồi, trưởng phòng Jang cũng nên về nhà thôi, một mình tôi không sao cả.”

“Vậy được, tôi đi đây.” Trưởng phòng Jang vỗ vai Đường Vũ Tân khích lệ, sau đó đi ra ngoài.

Đối với Đường Vũ Tân, không thể nghĩ ngờ là Jang Chul Oh rất mâu thuẫn. Trực giác mách bảo với ông cô gái này nhất định biết điều gì đó nhưng ông lại không thể đối xử với Đường Vũ Tân như những kẻ xấu xa bại hoại khác, cần một phút là xong, bởi vì Đường Vũ Tân là một cô gái tốt bụng khiến người ta đau lòng...

“Học sinh năm thứ ba trường nữ Geum Song Oh Han Byul, lúc ra khỏi trường thì bị xe tông.”

“Anh đến đây làm gì?” Công tố Min nhìn Jang Chul Oh không biết từ chỗ nào chui ra, thắc mắc.

“Vì sao lại cư xử với tôi như thế hả?”

Trưởng phòng Jang còn chưa trả lời câu hỏi của công tố Min, sự chú ý của hai người đều bị tiếng cô gái ầm ỹ thu hút.

“Không phải cô ở hiện trường sao? Hơn nữa lúc đó cô còn ở trong xe, chúng tôi muốn điều tra cô!” Cảnh sát Hwang đang lượn quanh cô gái kia.

“Nãy giờ không phải đã nói với anh rồi sao? Tôi cũng là người bị hại!”

“Ôi trời, cô thật là làm tôi hết nói nổi...”

“Không phải tôi nói với anh rồi sao?! Là cô bé này đột ngột lao ra đụng vào xe tôi, thật là bực mình mà!”

“Thế nên trước tiên lấy lời khai đã! Đi lấy lời khai thôi mà?! Bọn tôi cũng làm theo thông lệ thôi, làm phiên phối hợp một chút!” Tiếp đó Hwang Soon Bum mặc kệ quý cô kia vùng vẫy kiểu gì, thô bạo đẩy người vào xe cảnh sát.

“Thả cô ta ra đi,” Công tố Min vừa đi tới giữ cánh cửa xe sắp khép lại, “Xe đạp đổ dốc xuống thì có tăng tốc, quả thật là tự đụng vào.”

“Ôi, thật là... công tố Min à,” Cảnh sát Hwang gật đầu với trưởng phòng Jang, hạ giọng nói với công tố Min, “Tôi đang diễn trò mà.”

“Diễn?” Công tố Min hỏi lại.

“Người chết là con gái độc nhất của cảnh sát trưởng Oh Myung Wook, ông ấy hi vọng chúng ta đích thân điều tra vụ này.” Cảnh sát Hwang trưng bộ mặt nịnh hót ra.

“Nếu không muốn làm cũng không sao.” Trưởng phòng Jang thức thời chen vào một câu.

“Sao lại không muốn làm? Sao có khả năng đó chứ?” Hwang Soon Bum nháy mắt hoảng hốt, “Chỗ này giao cho bọn tôi là được, công tố Jang về nghỉ ngơi đi.”

“Nếu chỉ là sự cố giao thông bình thường, vậy không cần phải để chúng ta điều tra.” Công tố Min đứng một bên phát biểu.

“Sao không có lý do, đương nhiên là có lý do!” Hwang Soon Bum kích động rồi, cơ hội thăng chức khó kiếm đó! Sao không làm chứ?!

“Công tố Min chỗ này!!” Yoo Jung In đang kiểm tra xe đạp đột nhiên phát hiện manh mối, gọi mọi người đi qua.

“Sao thế?”

“Phanh xe bị cắt rồi.”

“Tôi nói mà, là cố ý giết người đấy.” Cảnh sát Hwang lập tức lấy lại tinh thần.

“Nhưng... sao tôi cảm giác, giống như trò đùa ác của trẻ con nhiều hơn?” Yoo Jung In đưa ra nhận xét của mình, “Tôi thấy, không bằng giao cho cảnh sát đi.”

“Sao cả công tố Yoo cũng thế chứ, không phải đã nói là con gái của cảnh sát trưởng rồi sao? Có thể làm cách khác không?!”

“Vì thế càng không có lý do để chúng ta điều tra.” Công tố Min đưa ra kết luận cuối cùng.

“Vậy thì được, hai vị công tố viên đều có cùng cách nghĩ, vậy thì để tôi đi nói là được.” Kì thật trưởng phòng Jang cũng tán thành giao chuyện này cho cảnh sát, dù sao cũng là việc thuộc sở giao thông.

“A, trưởng phòng Jang...” Hwang Soon Bum nhìn bóng lưng trưởng phòng Jang, hoảng hốt nói với hai người: “Hai người không muốn làm công tố viên nữa sao? Nếu lần này làm thật đẹp nói không chừng có thể thăng chức đó!! Công tố Min, giúp lần này đi nhé?!!” Cảnh sát Hwang tiếp tục năn nỉ.

“Á!!!” Nói chưa xong, cách đó không xa vang lên tiếng thét kinh sợ của một cô bé.

Đám người công tố Min vừa nghe tức tốc chạy tới chỗ phát ra tiếng la, phát hiện một cô bé rơi xuống lầu chết. Công tố Min hoảng hốt chạy lên kiểm tra mạch đập, phát hiện đã muộn rồi, cô bé đó đã chết ngay tại chỗ.

Mọi người ngẩng đầu nhìn, phát hiện có một cô bé nhìn xuống.

“Á! Là Hyun Joo!!” Bên cạnh có người thét lên.

“Nhìn kia, rõ ràng là Hyun Joo mà.”

“Sao có thể?!! Người đã chết hai năm rồi, sao có thể xuất hiện ở phòng học đó được?!!”

“Em nói cái gì, người đã chết?” Cảnh sát Hwang lập tức bắt lấy điểm mấu chốt.

“Giờ thì hay rồi, không có lý do đi về rồi.” Công tố Min lộ ra vẻ mặt khó mà tưởng tượng.

“Xem ra vụ án này phức tạp đấy, một khi sắp xếp xong lập tức về báo cáo nhé.” Jang Chul Oh nói với công tố Min xong liền xoay người bỏ đi, ông còn phải đi ứng phó với Oh Myung Wook bọn họ...

“Ôi trời, bế nát hết rồi.” Cảnh sát Hwang nhặt điện thoại của Oh Han Byul lên nhìn, sau đó hỏi Dong Man: “Có thể phục hồi lại không?”

“Không được cũng phải được thôi.” Tuy Choi Dong Man nói thế nhưng ánh mắt tự tin ai cũng nhìn ra được.

“Vậy bên này bọn tôi cũng chuẩn bị tiến hành.” Cảnh sát Hwang đi đến cạnh công tố Min, chờ công tố Min ra chỉ thị.

“Trước tiên anh phụ trách vụ án Oh Han Byul đi, công tố Yoo phụ trách vụ Kang Jae Eun.”

“Chờ một chút, vậy kẻ tình nghi số một trong vụ án của công tố Yoo là ma sao?” Cảnh sát Hwang nghi hoặc, “Ôi chao, lúc này thật là nhớ công tố Đường, rốt cuộc cô ấy chạy đi đâu chứ? Điện thoại không mở, trong nhà cũng không có ai nghe?”

“Bởi vì bệnh viện không cho phép tôi mở máy... bọn họ nói tôi cần tĩnh dưỡng...” Đường Vũ Tân đột nhiên cất giọng âm u.

“Á!” Cảnh sát Hwang bị Đường Vũ Tân làm hết hồn.

“Ngày hôm đó đến giờ cô đi đâu vậy?” Min Tae Yun có chút quan tâm hỏi.

“Bệnh viện...”

“Công tố Đường bị bệnh sao?” Choi Dong Man lo lắng.

“Không phải bệnh nặng gì, hạ đường huyết mà thôi.”

“Ồ, chẳng trách vừa mới đó đã chạy không thấy tăm hơi đâu, không thoải mái thì phải đi khám bác sĩ kịp thời.” Cảnh sát Hwang hiểu ra gục gặc đầu.

“Tôi vừa nghe nói vụ án lần này có liên quan đến ma?” Đường Vũ Tân lộ vẻ hứng thú.

“Mặc kệ là ma hay là gì, rõ ràng có người đang làm trò quỷ, tôi lại không nhìn thấy.” Giờ phút này đầu óc Min Tae Yun vẫn mờ mịt.

“À, đúng rồi, công tố Min,” Nói đến đó Choi Dong Man lôi mẫu máu từ trong túi ra đưa cho công tố Min, “Đây là mẫu máu của Oh Han Byul... nhưng vì sao cần mẫu máu ở hiện trường chứ?”

Min Tae Yun nhìn cảnh sát Hwang, khóe môi hơi nhướng lên. Cảnh sát Hwang thu được tín hiệu, khoác vai Choi Dong Man lôi cậu bé đi giải thích cái gì gọi là ‘chim én chim sẻ sao biết chí lớn của chim hồng, chim hộc [6]...

Min Tae Yun tính nhét mẫu máu vào túi lại nhớ ra Đường Vũ Tân còn đứng bên cạnh, anh quay đầu nhìn phát hiện Đường Vũ Tân nhìn ló đưng máu, đuôi mắt co giật.

“Công tố Đường không đi điều tra sao?”

Đường Vũ Tân không trả lời câu hỏi của công tố Min, cứ nhìn chằm chằm vào anh...

Min Tae Yun đã quá rành chiêu này của cô, tảng lờ như không có chuyện gì quay người bỏ đi...

Á á á á á, đám y tá bệnh viện kia sao cứ bắt cô kiểm tra toàn thân mới chịu thả cô ra!!! Con mẹ nó!! Bà đây đến sớm một bước thì đã chặn được mẩu máu từ tay Dong Man rồi a a a!!!

[6] Nguyên văn câu thành ngữ này là (yến tước an tri hồng học chí), chim hồng chim học là loài chim bay tít trên trời cao, ví với người có chí hướng tư tưởng cao siêu.

18. Chương 18: Vụ Án Bí Ẩn Giết Nữ Sinh Hàng Loạt 02

Cộp cộp cộp...

Cộp cộp cộp...

Hành lang trường học, vang lên tiếng bước chân một trước một sau. Âm thanh này duy trì không bao lâu thì đột ngột dừng lại.

“Công tố viên Đường Vũ Tân, rốt cuộc cô muốn đi theo tôi bao lâu?” Công tố Min chịu hết nổi rồi, cô gái này từ lúc ở dưới lầu tới giờ liền đi theo anh, một mực đi theo lên lầu, đi miết đi miết...

“Tôi cũng đi điều tra án mà.” Đường Vũ Tân tỉnh bơ nhưng trong bụng thì không ngừng lăm bằm, ‘Tôi Không Cho Anh Uống, Không Cho Anh Uống, Không Cho Anh Uống...’

“Công tố Đường, Tổ công tố vì sao bố trí tới năm người?”

“Vì sao?”

“Năm người tập trung trí tuệ mới thu thập chứng cứ càng nhiều.” Công tố Min bày ra bộ mặt Cô Còn Không Mau Đi.

“Ồ... hóa ra là thế à, khéo ghê nha! Mạch suy nghĩ của tôi giống công tố Min đó!”

“...” Min Tae Yun hết đường nói rồi, anh quyết định không đếm xỉa đến cô gái này nữa, quay lưng tiếp tục đi.

Cộp cộp cộp...

Cộp cộp cộp...

“Công tố Đường, nói lý do xem nào, vì sao cứ đi theo tôi suốt thế?” Min Tae Yun dừng chân lần nữa, cứ tiếp tục như thế này không phải cách, anh phải thoát khỏi cô gái này để uống máu.

“Tôi... sợ ma...” Đường Vũ Tân then thùng cúi đầu.

“...”

Thế là, Đường Vũ Tân cứ thế đi theo sau công tố Min. Công tố Min rẽ trái Đường Vũ Tân rẽ trái, công tố Min quẹo phải Đường Vũ Tân quẹo phải. Cuối cùng, khi Yoo Jung In nhìn thấy hai người thì, phát hiện Đường Vũ Tân giống như con vật nào đó đeo đuôi sau công tố Min...

“Chơi trò ma bám đuôi [7]à?” Công tố Yoo có vẻ hứng thú.

Đường Vũ Tân: “Phải đó, chơi chung không?”

Min Tae Yun: “...”

“Ở đây à?”

“Oh Han Byul và Kang Jae Eun đều là học sinh trường này.” Công tố Yoo trình bày mạnh mẽ mình mới phát hiện, “Sau khi tan học thì cùng nhau đi tới câu lạc bộ.”

“Kang Jae Eun rơi xuống chỗ nào?”

“Là chỗ này nè.” Đường Vũ Tân dùng giọng nói vui vẻ như cũ chỉ vào một chỗ gần cửa sổ.

“Vấn đề là tự mình nhảy xuống hoàn toàn khác với bị đẩy xuống?” Min Tae Yun thông thả đi tới cửa sổ nhìn xuống.

“Xem tình huống không giống tự nhảy.” Yoo Jung In ra dấu cho công tố Min nhìn cái bàn phía dưới cửa sổ, phát hiện trên mặt bàn có dấu giày quay ngược đầu.

“Khả năng đi giật lùi đến rớt xuống không thể tồn tại được... vậy có hai kết quả, là sảy chân? Hay là bị ai khác xô xuống?”

“Nếu bị đẩy xuống... vậy có phải là bị người đã chết hai năm trước Park Hyun Joo đẩy xuống không?”

“Thế giới này không có ma.” Công tố Min có phần nhạo báng.

“Thật á? Công tố Min không cho rằng thế giới này tồn tại ma quỷ sao?” Đường Vũ Tân lại bắt đầu nhìn chằm chằm công tố Min bằng ánh mắt như lúc ở dưới lầu.

“Trên thế giới có rất nhiều điều khoa học không thể giải thích,” Min Tae Yun né ánh mắt của Đường Vũ Tân, quay người mỉm cười nói: “Tuy nhiên vụ án này không giống.”

Hình như Min Tae Yun phát hiện gì đó, anh khom người, nhìn thấy một cái mặt nạ người, không ngờ đó là mặt nạ hình khuôn mặt Park Hyun Joo bọn họ nhìn thấy dưới lầu ban nãy.

Công tố Yoo cầm lấy mặt nạ công tố Min đưa, đưa lên mũi ngửi thử, “Son môi mùi cam sao? Dem kiểm tra DNA sẽ rõ ràng hơn.”

Cộp cộp cộp...

Cộp cộp cộp...

“... công tố Đường, đã chứng minh là không phải ma gây ra, cô còn đi theo tôi làm gì?” Min Tae Yun thật tình không nhịn được nữa rồi! Cô gái này muốn đi theo anh đến chừng nào đây?!!

“Tôi... sợ lạc đường...” Đường Vũ Tân tìm hết được lý do rồi, đến lý do lạc đường cũng lôi ra được...

“...”

“Bác sĩ Sok, tôi lại đến làm phiền rồi.” Đường Vũ Tân đẩy cánh cửa sở pháp y, tặng cho bác sĩ Sok một nụ cười ngọt ngào.

“Đến xem báo cáo kiểm xác Kang Jae Eun hả?” Bác sĩ Sok mỉm cười dừng tay.

“Ôi... tôi bị công tố Min sai về đây... đành phải tới chỗ này tìm chút chuyện làm...” Đường Vũ Tân hơi oán giận, “Có kết quả rồi sao?”

“Ừ! Trên người Kang Jae Eun có mang vi khuẩn uốn ván.” Bác sĩ Sok chỉ vào vết thương trên chân Kang Jae Eun.

“Có biết là vì sao không?”

“Xem chừng là biến chứng sau khi bị thương nhưng vết thương trên chân cô ấy đại khái chỉ chừng 2 đến 3 ngày, sao vi khuẩn có thể sinh sôi đến mức này chứ?”

“Hả? Không phải thì là gì?”

“Tình huống bình thường thì thời gian ủ bệnh là 7 ngày, sau 7 ngày mức độ hoạt động của vi khuẩn mới đạt đến trình độ này, sao trong thời gian ngắn như vậy vi khuẩn có thể phát triển trong người Kang Jae Eun tới mức đó chứ?”

“Nếu như vi khuẩn uốn ván trực tiếp xâm nhập cơ thể thì sao?”

“À, nếu như vậy thì...” Người đẹp bác sĩ nghiêng đầu suy nghĩ một chút, “Nếu trực tiếp xâm nhập cơ thể có lẽ 1, 2 ngày sẽ phát sinh triệu chứng...”

“Ừm... như vậy à... đúng rồi bác sĩ Sok, đưa mẫu máu của Kang Jae Eun cho tôi đi, tôi đem đến phòng kiểm nghiệm cho.”

“Được thôi.” Bác sĩ Sok xoay người lấy mẫu máu, “Lần này không đưa cho công tố Min sao?”

“Ừ ừ, tôi nghi ngờ công tố Min là quái nhân ưa thu thập mẫu máu các vụ án làm chiến lợi phẩm. Bởi vậy bọn tôi muốn kèm chế sở thích này của anh ta, cái sở thích đó thật sự quá đẫm máu, quá đáng sợ mà!” Đường Vũ Tân đón lấy mẫu máu, cười tươi vì đạt được ý đồ, dù sao mẫu máu của Kang Jae Eun công tố Min uống không được rồi...

“Hai người đang làm gì thế?”

Đột nhiên cửa sổ pháp y bị đẩy ra, công tố Min và công tố Yoo bước vào.

“Hơ? Sao anh lại tới đây?” Đường Vũ Tân ngớ người.

“Là tôi gọi điện thoại kêu họ đến, không phải vừa nói với cô kết thúc kiểm tra, tới nghe báo cáo sao? Chẳng lẽ không phải công tố Min nói cô qua đây à?” Bác sĩ Sok cũng ngơ ngác.

“Cái gì?” Đường Vũ Tân dùng ánh mắt ngờ vực nhìn công tố Min, kết quả công tố Min không nhìn đến cô.

“Kết quả sao rồi?” Công tố Min hỏi thẳng bác sĩ Sok.

“Kết quả kiểm tra cho thấy, trên người Kang Jae Eun có vi khuẩn uốn ván, vốn còn hoài nghi vì sao vi khuẩn có thể sinh sôi như thế, có điều xem ra công tố Đường đã có đáp án rồi thì phải?” Bác sĩ Sok nói làm ánh mắt công tố Min chuyển đến người Đường Vũ Tân.

“Vừa rồi bác sĩ Sok nói, thời gian ủ bệnh của vi khuẩn uốn ván là 7 ngày nhưng vết thương trên chân Kang Jae Eun còn rất mới. Mà bác sĩ Sok kiểm tra thì phát hiện vi khuẩn uốn ván trên người Kang Jae Eun sinh trưởng rất mạnh, rất đáng ngờ... vì thế tôi hỏi bác sĩ Sok nếu vi khuẩn trực tiếp xâm nhập vào cơ thể thì sao? Bác sĩ Sok nói, nếu trực tiếp xâm nhập vào cơ thể vậy thì mức độ phát triển của vi khuẩn đạt đến trình độ đó cũng không phải không có khả năng, thế nên...”

“Vậy quả thật là vì đâm đinh à?” Đột nhiên công tố Yoo hỏi.

“Đinh?” Đường Vũ Tân và công tố Min đồng thanh hỏi, kể đó lại liếc nhau một cái.

“Hôm kia không biết ai bỏ đinh vào trong giày Kang Jae Eun, chân Kang Jae Eun bị đâm thủng.” Công tố Yoo đem chuyện thăm vấn Sook Hyun ra kể lại với mọi người.

“Nói như vậy, quả thật là Kang Jae Eun trượt chân rơi từ cửa sổ xuống đất, uốn ván sẽ dẫn tới bấp thập khô quắt, gây ra trạng thái tê liệt, không thể di chuyển.” Công tố Min nghĩ đến chỗ máu chốt của vấn đề.

“À, nói đến cái này thì... trên chiếc đinh đó chắc hẳn có chứa vi khuẩn uốn ván...” Đường Vũ Tân tiếp tục dẫn dắt mọi người.

“Sao suy luận ra được?!” Yoo Jung In cảm thấy quá kỳ lạ rồi, đều từ điểm này suy ra kết luận sao?

“Được rồi, tôi nói lại lần nữa”, Đường Vũ Tân hắng giọng, “Vi khuẩn uốn ván có thời kỳ ủ bệnh là 7 ngày, trong tình huống bình thường thì thời gian ngắn như vậy sẽ không phát bệnh, cái này là bác sĩ Sok vừa nói với tôi. Vừa rồi lại từ công tố Yoo biết được, chân của Kang Jae Eun hôm trước đã bị thương rồi, vậy cũng tức là trong vòng hai ngày ngắn ngủi, vi khuẩn đã sinh sôi quá mức đến giai đoạn phát bệnh. Phải không bác sĩ Sok?”

Bác sĩ Sok gật đầu, khẳng định suy luận của Đường Vũ Tân.

“Vừa nãy tôi đã hỏi bác sĩ Sok, nếu vi khuẩn uốn ván trực tiếp xâm nhập vào cơ thể, có phải sẽ dẫn tới việc vi khuẩn sinh sôi mạnh hơn, trực tiếp tiến vào giai đoạn phát bệnh? Bác sĩ Sok đã khẳng định đáp án. Vì thế tôi mới đưa ra kết luận: trên cây đinh đâm vào chân Kang Jae Eun có chứa vi khuẩn uốn ván. Như vậy tiếp theo nhiệm vụ của chúng ta là tìm cây đinh đó, sau đó xác định dấu vân tay trên đinh. Nếu xác định được trên đinh có vi khuẩn và dấu vân tay hung thủ thì án này kết thúc được rồi, đúng không?”

“Wow!”

Yoo Jung In thốt lên tán thưởng, ánh mắt Min Tae Yun cũng không che giấu khen ngợi như trước nữa.

“Vậy tiếp theo, công tố Yoo cô đi tra xem ai đặt cây đinh trong giày của Kang Jae Eun.”

“Vâng.” Công tố Yoo gật đầu với công tố Min, nhận lệnh đi ra.

“Công tố Đường...” Công tố Min cũng định ra lệnh cho Đường Vũ Tân nhưng bị Đường Vũ Tân chặn đầu.

“Tôi còn nghĩ tới một số chuyện, muốn đi điều tra một chút. Thế nên tiếp theo vất vả công tố Min rồi, được chứ?” Nói xong cũng chẳng thèm xem công tố Min có đồng ý hay không đã đi ra cửa.

Ra đến cửa, đột nhiên Đường Vũ Tân dừng bước, xoay người nói với công tố Min: “À đúng rồi, công tố Min.”

“Cái gì?” Min Tae Yun lại có cảm giác không ổn.

Liền thấy Đường Vũ Tân móc lọ đựng mẫu máu trong túi ra giơ lên trước mặt Min Tae Yun nói: “Mẫu máu tôi cầm đi phòng kiểm nghiệm nhé.”

“...”

“Dong Man à, đã xác định bằng ghi hình trong bãi đậu xe rồi sao?”

“A, công tố Đường, đang phân tích, lập tức có ngay thôi.”

Đường Vũ Tân đi đến cạnh Dong Man, nhìn Dong Man thành thạo thao tác máy vi tính, Đường Vũ Tân hâm mộ ghê... cô cũng từng muốn học lĩnh vực công nghệ thông tin làm một hacker, bởi vì rất nhiều vụ án cần dùng tới kỹ thuật hacker, mà cô còn chưa kịp triển khai kế hoạch hacker của cô thì đã xuyên qua một cách hoành tráng...

“Xong rồi!” Dong Man gõ phím enter một hồi, giải quyết.

Băng ghi hình nhanh chóng hiện lên, cảnh Kang Jae Eun run run cắt phanh xe của Oh Han Byul, cuối cùng còn tặng cho camera một cảnh đặc biệt rõ.

“Sao... là Kang Jae Eun giết Oh Han Byul ư?” Dong Man mờ mịt.

“Haiz, kết quả chính là thế.” Đương nhiên Đường Vũ Tân đã biết đáp án, bất quá vẫn phải phụ họa một chút, “Dong Man à, thông tin trong điện thoại của Kang Jae Eun cậu thu thập rồi chứ, có thể khôi phục lại những số điện thoại đã bị xóa không, sau đó xem tin nhắn lưu lại một chút?”

“Được, không vấn đề! Cho tôi một phút!” Choi Dong Man lại tiếp tục bận rộn bên bàn phím.

“Dong Man...” Cảnh sát Hwang và Min Tae Yun cùng đi vào, thấy Đường Vũ Tân đã ở đó rõ ràng đều ngẩn ra.

“Kết quả băng ghi hình đã có rồi, là Kang Jae Eun cắt phanh xe của Oh Han Byul.” Đường Vũ Tân không nhìn tới hai người, cô chăm chăm nhìn vào màn hình máy tính.

“Công tố Đường đến đây làm gì thế?” Cảnh sát Hwang đã biết được thông tin từ Min Tae Yun, nhờ cái cô công tố viên Đường Vũ Tân này mà Min Tae Yun chỉ uống được máu của Oh Han Byul, không đụng được đến máu của Kang Jae Eun.

“Ừ, có chỗ muốn tìm hiểu... Dong Man xong chưa?”

“Xong rồi!” Choi Dong Man đẩy màn hình đến trước mặt Đường Vũ Tân, ấn enter.

Trên màn hình hiện cảnh Kang Jae Eun ngồi phục vụ khách ở club đêm.

“Đây là cái gì hả trời!” Hwang Soon Bum cảm thấy không thể tin được.

“Học sinh cấp ba hiện giờ, cái đó đã là gì.” Choi Dong Man giống như rất thành thạo giải thích.

“Tôi nói là... con gái một gia đình giàu có có thể tặng cho trường học một sân cỏ như Kang Jae Eun sao còn phải đi làm loại chuyện này chứ!” Cảnh sát Hwang cốc cho Choi Dong Man một cái thật mạnh.

“Ngay cả cha mẹ Kang Jae Eun cũng không liên lạc được, đều có lý do hết.”

“Lý do gì?” Cảnh sát Hwang hỏi.

“Nhà bọn họ phá sản rồi đúng không?” Nãy giờ vẫn im lặng, đột nhiên Đường Vũ Tân lên tiếng.

“Cái gì? Phá sản?” Hwang Soon Bum càng cảm thấy khó tin hơn.

“Tiếp tục xem đi.” Công tố Min chỉ vào màn hình vi tính.

[7] Nó là game PSP RPG kinh dị Ushiro của TGS Level – 5' Tokyo Game Show

19. Chương 19: Vụ Án Bí Ẩn Giết Nữ Sinh Hàng Loạt 03

‘Sự nghiệp của bố không có nữa, còn mua được túi xách nhãn hiệu nổi tiếng sao? Vì tự tôn chẳng đáng tiền, chuyện gì cũng có thể làm được.’

‘Còn ở trường nữa, nếu Han Byul và Yoo Ri biết nhà cậu phá sản rồi liệu có còn chơi với cậu nữa không? Tin tức cao cấp thế này nên viết thế nào mới được đây? Tổ đang do dự này...’

‘Có cách rồi, cậu làm theo lời tổ nói tổ sẽ xóa những tấm ảnh đó. Biết xe đạp của Oh Han Byul chứ? Cắt phanh xe đi, cơ hội chỉ có một lần thôi.’

“Cái gì thế này?” Cảnh sát Hwang nhìn tin nhắn trong điện thoại của Kang Jae Eun hiển thị trên màn hình, thắc mắc.

“Bị uy hiếp, rõ ràng quá rồi còn gì?” Đường Vũ Tân nhìn màn hình puter đăm chiêu, mình có nên cầm điện thoại của Han Yoo Ri đi điều tra luôn không?

“Dong Man, có thể xác định được ai gửi tin không?” Công tố Min hỏi Dong Man.

“Đương nhiên! Dễ như trở bàn tay!” Choi Dong Man lại hưng phấn trở lại, puter thì cậu chàng quá thành thạo.

“Cắt phanh xe của Oh Han Byul sẽ xóa hình đi... xem ra hung thủ là người có ân oán với Oh Han Byul mà không phải Kang Jae Eun.”

Phòng họp nhỏ, Đường Vũ Tân và cảnh sát Hwang ngồi nghe công tố Min phân tích tình tiết vụ án.

“Cũng không phải là một hai người... kể cả Han Yoo Ri còn sống, ba đứa trẻ ngoan thế mà!” Hwang Soon Bum than thở, “Hãy?! Khoan đã! Chuyện trong giày Kang Jae Eun có dính vì sao không nghe Han Yoo Ri nhắc tới?”

“Ai?”

“Đứa bé duy nhất còn sống, Han Yoo Ri! Bình thường ở trong trường, Han Yoo Ri, Kang Jae Eun và Oh Han Byul ba đứa nhỏ này vì gia thế giàu có và thành tích học tập nên quan hệ rất tốt, vì sao trong giày Kang Jae Eun có dính mà Han Yoo Ri không nhắc tới?”

“Đương nhiên là vì người bỏ dính vào giày Kang Jae Eun là Han Yoo Ri chứ sao nữa!” Đường Vũ Tân ngồi đối diện cảnh sát Hwang nói.

“Cái gì? Bình thường ba cô bé đó quan hệ tốt lắm mà? Vì sao lại làm chuyện như thế?” Cảnh sát Hwang ngờ vực.

“Nếu như nói, suy luận của tôi ở sở pháp y vừa rồi chính xác, nếu trên cái dính đó thật sự có vi khuẩn uốn ván, vậy thì lập luận Han Yoo Ri bỏ dính vào giày của Kang Jae Eun thành lập.”

“Nói ý nghĩ của cô một chút đi.” Min Tae Yun nói với Đường Vũ Tân.

“Rất đơn giản, cô bé ấy cũng bị uy hiếp.”

“Cũng... ý công tố Đường nói là, Kang Jae Eun cắt phanh xe của Oh Han Byul dẫn tới cái chết của Oh Han Byul là vì bị uy hiếp, như vậy hỷ đặt cây đinh có vi khuẩn uốn ván vào trong giày của Kang Jae Eun gây ra cái chết cho Kang Jae Eun cũng là vì bị uy hiếp... hung thủ rốt cuộc là ai?” Cảnh sát Hwang tiếp lời, sàng lọc suy nghĩ.

“Hiện giờ nói hung thủ là ai còn sớm quá, nhưng tôi có thể khẳng định một điểm, nghề nghiệp của hung thủ không phải ở bệnh viện thì cũng làm nghiên cứu được.” Đường Vũ Tân kết luận.

“Sao biết chứ?” Cảnh sát Hwang lại hỏi, có điều nhìn vẻ mặt công tố Min, Hwang Soon Bum biết đã hỏi đúng rồi.

“Vi khuẩn uốn ván đâu phải tìm chỗ nào cũng có.”

“Ồ...” Công tố Min và cảnh sát Hwang đều lộ ra vẻ mặt đã hiểu.

“Hiện giờ muốn biến suy luận của tôi thành sự thật chẳng những cần tìm được dấu tay trên đinh... còn cần lấy điện thoại của Han Yoo Ri kiểm tra. Với lại...” Đường Vũ Tân liếc nhìn Min Tae Yun và cảnh sát Hwang thật lâu: “Nếu đúng như tôi đoán, vậy Oh Han Byul chưa biết chừng cũng muốn giết Han Yoo Ri.”

“Cái gì!” Hwang Soon Bum bật dậy khỏi ghế, ngay cả vẻ mặt của công tố Min cũng hơi biến đổi.

“Chứng cứ có thể khẳng định suy luận của tôi... là di động của Oh Han Byul!”

“Nhưng chúng ta không phát hiện di động của Oh Han Byul ở hiện trường?” Hwang Soon Bum ngờ vực.

“Nghĩ một chút xem, lúc đó ngoài chúng ta còn có ai có thể lại gần hiện trường mà không bị nghi ngờ, hơn nữa còn có quan hệ mật thiết với Oh Han Byul? Thời đại khoa học phát triển như bây giờ, không có khả năng di động không ở trên người nạn nhân. Hơn nữa, nếu Oh Han Byul bị kẻ nào đó uy hiếp thì cô bé càng không thể cất điện thoại ở chỗ khác.” Đường Vũ Tân tự tin tràn trề.

Min Tae Yun chăm chú nhìn Đường Vũ Tân. Chúc vạ công tố viên này dường như được đo ni đóng giày sẵn cho Đường Vũ Tân vậy. Mỗi lần Đường Vũ Tân tiến hành suy luận, trong mắt cô tỏa ra ánh sáng lạ lùng, giống như ánh mặt trời xuyên qua từng tầng khí quyển dày đặc rơi xuống đất, chiếu sáng mọi góc ngách âm u trên thế giới, tất cả đều tươi sáng trở lại...

‘Vậy... trái tim âm u tàn tạ của mình thì sao?’ Min Tae Yun không khỏi nghĩ thế, kể đó lại bị ý nghĩ của mình làm hết hồn, ‘Min Tae Yun, cho dù người trên toàn thế giới có thể nghĩ như vậy, mà... cũng không thể...’ nháy mắt, ánh mắt Min Tae Yun tối sầm lại.

Nhất cử nhất động của Min Tae Yun đều không qua được mắt của Đường Vũ Tân, thấy ánh mắt Min Tae Yun ảm đạm, tim Đường Vũ Tân nhói lên, cảm giác đau lòng lan dần ra khắp người, ‘Min Tae Yun, tôi sẽ bảo vệ anh, vĩnh viễn.’

“Vậy cảnh sát Hwang, anh đến nhà Han Yoo Ri tra hỏi vụ cây đinh, đem di động của cô bé về kiểm tra luôn. Công tố Đường đi giúp công tố Yoo xác định vụ cây đinh. Tìm xem có manh mối gì không rồi gặp nhau sau.”

“Được thôi.” Đường Vũ Tân lên tiếng, đứng dậy.

“OK!” Cảnh sát Hwang cũng bắt tay hành động.

“Công tố Đường...” Lúc Đường Vũ Tân sắp ra khỏi cửa, công tố Min đột ngột gọi cô lại.

“Chuyện gì vậy, công tố Min?”

“Cô...” Min Tae Yun chần chừ không biết có nên mở miệng hay không, “Không có gì, cô đi điều tra đi.”

Rốt cuộc, Min Tae Yun cũng không mở miệng hỏi. Đường Vũ Tân mang theo thắc mắc rời đi.

“Han Yoo Ri chết rồi?!” Đường Vũ Tân đẩy mạnh cửa sổ pháp y, dường như Han Yoo Ri chết vì mình suy luận sớm quá? Đây... không phải chứ...”

“Đúng vậy, ăn trúng loại thuốc làm động vật chết không đau.”

Sở pháp y. Công tố Min, công tố Yoo, cảnh sát Hwang và người đẹp bác sĩ đều ở đó, thi thể Han Yoo Ri đang nằm trên bàn giải phẫu.

“Quả thật như công tố Đường nói... ba đứa bé này giết hại lẫn nhau sao?” Yoo Jung In cảm thấy không thể tin nổi, rốt cuộc là hận thù đến mức nào mới có thể đi tới bước này?

“Là có người, biến ba cô bé này thành con rối, tiêu diệt từng người một.” Công tố Min cũng cảm thấy không rét mà run, kiểu người gì mà có thể xuống tay ác độc đối với trẻ vị thành niên thế này?

“Có vẻ như âm mưu đã lâu, tâm tư đúng là tỉ mỉ đâu ra đó.” Công tố Yoo phân tích toàn bộ quá trình vụ án.

“Loại tình huống này chỉ có một, hận thù bám vào tận xương tủy, rốt cuộc là hận thù gì đây, hả?!” Cảnh sát Hwang cảm thấy kẻ sát nhân có khả năng đã tới trình độ mất trí rồi.

“Giết người thân.” Đáp án của Đường Vũ Tân như giáng một gậy vào đầu.

“Cô nói là...” Dọn dẹp toàn bộ tình tiết vụ án, công tố Yoo hiển nhiên có chút ít mạnh mẽ.

“Tôi nghĩ, tôi cần điều tra lại một số chuyện có thể biết hung thủ là ai.” Đường Vũ Tân quyết định quảng chúng cứ cuối cùng ọi người.

“Điều tra cái gì.” Giọng điệu của Min Tae Yun là khẳng định, tỏ vẻ sẽ phối hợp với ý cô.

“Đầu tiên, chúng ta cần điều tra một chút, nguyên nhân chân chính tử vong của Park Hyun Joo hai năm trước. Điều tra một chút xem cảnh sát hình sự tiếp nhận vụ án lúc đó có phải nhận được chỉ thị hay là áp lực gì không?! Sau đó điều tra bác sĩ điều trị chính sau khi Park Hyun Joo được đưa đến bệnh viện, xem có thể tìm thấy manh mối gì ở đó không. Cuối cùng, điểm quan trọng nhất, chúng ta cần tìm được di động của Oh Han Byul, bên trong có lẽ sẽ có chứng cứ quyết định.”

“Vậy thì, anh, anh điều tra tình hình Park Hyun Joo sau khi nhập viện. Công tố Yoo đi gặp ba mẹ Oh Han Byul và Han Yoo Ri, một là thăm dò thái độ của bọn họ, hai là giúp tôi đánh lạc hướng chú ý của họ. Công tố Đường đi điều tra hai năm trước ai phụ trách vụ án Park Hyun Joo, xem có manh mối gì không.” Min Tae Yun không mấy may nghi ngờ suy luận của Đường Vũ Tân, giải quyết dứt khoát.

“Rõ!” Mọi người tràn đầy hăng hái, đồng loạt tản đi.

“Trình sát Choi, vất vả cho anh quá, tôi mang café đến cho anh đây!” Đường Vũ Tân cười hì hì đưa café cho trình sát Choi.

“Ồ, không dám nhận, xin hỏi...” Trình sát Choi mờ mịt nhìn cô gái cười tươi như hoa trước mặt.

“Tôi là Đường Vũ Tân, là công tố viên mới về Tổ công tố, chào anh.”

“Chào cô, xin hỏi tìm tôi có chuyện gì sao?”

“À, tôi tìm anh tìm hiểu tình hình vụ án Park Hyun Joo hai năm trước một chút. Nghe nói lúc đó là anh nhận vụ án này?”

“Vụ án nữ sinh cấp 3 trường Kim Tùng không có người khởi tố sao? Đúng, là tôi phụ trách điều tra.”

“Hồ sơ này sửa sang sạch sẽ thật đấy, vì một vụ tự sát mà phải để trình sát Choi anh tự mình đi một chuyến, thật tình quá vất vả rồi.”

Này! Cô nói thế là ý gì, đừng tưởng mình là công tố viên thì có đặc quyền nói bậy nhé!”

“Ồ, tôi không có ý gì khác, chỉ là thật sự hồ sơ chỉnh sửa quá sạch sẽ thôi mà...” Đường Vũ Tân bắt đầu chơi xỏ lá.

“Khụ, đừng nói là tôi cho cô biết nhé,” Trình sát Choi khụ một tiếng, chỉ vào ly café, sau đó nói nhỏ: “Lúc đó tôi cũng cảm thấy chuyện này quá kỳ quặc đi. Cảnh sát trưởng đích thân gọi điện thoại cho tôi nói trường học xảy ra một vụ giết người đối với ông ấy có chút ảnh hưởng, yêu cầu tôi xử lý đơn giản một chút, nên tôi mới đi.”

“Là tự tử thật à?”

“Không biết nữa. Lúc đó cả giáo viên và hiệu trưởng người nào người nấy đều nói là tự sát, nói vì thành tích học tập không tốt dẫn tới chứng u uất. Nhưng trên người cô bé ấy có rất nhiều dấu vết bị đánh, tôi cũng định điều tra thêm một bước. Kết quả hiệu trưởng này, ban chủ nhiệm này, người nào cũng nói thấy cô bé đó nhảy từ trên lầu xuống, thoát nhìn rất giả tạo, diễn kịch sao? Lúc đó tôi nghĩ vậy. Nhưng đây là mệnh lệnh của cảnh sát trưởng, muốn đi hướng đông sao dám chạy hướng tây chứ.”

“Cho nên cuối cùng mới kết luận là tự sát.” Đường Vũ Tân lộ ra vẻ mặt thì ra là thế.

“Đúng đó, nhớ kỹ đừng lộ ra là tôi nói nhé.” Trinh sát Choi vỗ vai Đường Vũ Tân, nhưng sao Đường Vũ Tân cảm thấy anh chàng trinh sát này đang chiếm tiện nghi của cô nhỉ?

“Ừ ừ, chắc chắn không nói. Cảm ơn trinh sát Choi nhé, lần sau lại mời anh uống café.” Đường Vũ Tân vẫy tay, chạy biến.

“Rồi, công tố Đường, nhất định nhé!”

Mụ nội nó chứ “nhé”, cả nhà anh mới “nhé” ấy... Đường Vũ Tân khinh bỉ.

20. Chương 20: Vụ Án Bí Ẩn Giết Nữ Sinh Hàng Loạt 04

“Bắt đầu từ khi nào?”

Phòng thẩm vấn, mẹ Park Hyun Joo bình tĩnh ngồi bên trong, Đường Vũ Tân đối diện với bà ta cũng cực kỳ bình tĩnh.

“Động cơ giết người sao? Nghi vấn gì cũng có thể hỏi, câu trả lời đã chuẩn bị sẵn rồi.” Mẹ Park Hyun Joo vẫn dùng giọng điệu bình thản như cũ nói chuyện.

“Biết chân tướng sự thật nhưng không khởi kiện, là vì cảm thấy bản thân không có khả năng thắng sao?”

“Đúng, làm vậy thì được gì chứ?” Mẹ Park Hyun Joo lộ ra vẻ mặt chế giễu. Một cuộc chiến có thể thắng à? Không có chứng cứ, rất nhiều giáo viên nói tự sát... rõ ràng là lấy trứng chọi đá.”

“Cho nên, không tiếc dùng nửa đời sau của mình cũng muốn đẩy ba nữ sinh thơ dại xuống địa ngục?”

“Còn là trẻ con à? Ha ha...” Mặt mẹ Park Hyun Joo lại lộ ra vẻ châm chọc, “Hyun Joo của tôi ngày nào cũng không muốn đến trường... đây là đáng về cuối cùng của con bé mà tôi thấy.”

Nói đến đây mới thấy tâm tình của mẹ Park Hyun Joo dao động lớn, bà ta trấn tĩnh một lúc mới nói tiếp: “Sau khi ly hôn với chồng, đối với tương lai sau này cảm thấy rất mù mờ. May mà, trước đó công ty sản xuất dược phẩm có tuyển người ở viện nghiên cứu. Bởi vì đã lâu không đi làm nên tôi biểu hiện khá tích cực... đến chuyện con chết cũng không biết...”

“Nên bà ra tay báo thù, vì Hyun Joo?”

“Lúc bắt đầu thì không phải. Mới đầu chỉ muốn biết chân tướng, con tôi rốt cuộc là tự sát hay bị người ta giết, nhưng sau khi biết sự thật rồi...”

“Biết chân tướng rồi, cảm thấy bọn họ là một đám ngoài khoác áo thiên sứ bên trong là ác ma ư?” Mười ngón tay Đường Vũ Tân đan vào nhau, chống cằm.

“Không phải người, một đám quái vật! Cô không thể tưởng tượng được lúc đó bọn chúng nói gì đâu. Chúng nó giết người, chẳng những không ăn năn còn cảm thấy mình làm loại chuyện như vậy không chê vào đâu được... Hyun Joo của tôi, chỉ vì run chân mà bị đẩy xuống, sao bọn chúng có thể làm như thế?! Là một con người, sao có thể làm như thế?!”

“Vậy là, không tự mình ra tay, để ba người họ tự tàn sát lẫn nhau vì muốn vạch trần bộ mặt ghê tởm của họ sao?”

“Đúng thế. Nếu tôi trực tiếp giết chúng, sẽ biến thành kẻ sát nhân giết hại ba nữ sinh trung học hiền lành nhỉ. Bọn chúng nghe lời tôi giết hại lẫn nhau, chứng tỏ bọn chúng nhận tội lỗi của chúng trong quá khứ, đồng thời cũng chứng minh bọn chúng căn bản là lưu manh khốn nạn, bọn cặn bã!”

“Nhưng bà có nghĩ tới chưa, mặc kệ là bà báo thù cũng được, hay là vị vạch trần bộ mặt xấu xa của họ cũng tốt, bây giờ đây, bà và ác ma có khác gì nhau? Hyun Joo của bà trên trời nhìn thấy tất cả sẽ yên lòng sao?”

Đối mặt với chất vấn của Đường Vũ Tân, mẹ Park Hyun Joo rốt cuộc không duy trì được gương mặt hờ hững, “Cô nói đúng, giết người mà... thật ra, con bé Han Buyl đó, sau cùng tôi muốn tự ra tay.”

“Tôi biết.” Đường Vũ Tân thì thầm.

Bên ngoài, công tố Min và cảnh sát Hwang đều không nghe rõ Đường Vũ Tân nói gì, nhưng lại nghe thấy mẹ Park Hyun Joo nói tiếp:

“Sao cô biết?”

“Dấu bánh xe trên mặt đất nói cho tôi biết, là dấu phanh xe. Tôi một mực không nói nguyên nhân là vì hi vọng bà có thể tự thú, nhưng mà... bà không có...” Thần sắc Đường Vũ Tân có chút cô độc, lúc ở hiện trường vụ án đã sớm phát hiện manh mối này. Cô không nói là vì cảm thấy người phụ nữ này đã chuẩn bị sẵn sẽ bị công tố viên tìm tới cửa, với lại cô hi vọng bà ta sẽ tự thú, ít nhất chứng tỏ bà ta còn có lương tri...”

“Cám ơn cô...” Lúc này mẹ Park Hyun Joo hoàn toàn sụp đổ, gục xuống bàn khóc rống lên...

“Ông chủ Ra, buổi tối vui vẻ.” Đường Vũ Tân ỉu xiu ngồi trước quầy bar.

“Buổi tối vui vẻ, có mình cô thôi sao?” Ông chủ Ra nhìn sau lưng Đường Vũ Tân, Min Tae Yun chắc hẳn đi cùng cô chứ? Hôm nay cậu ấy còn chưa ăn tối?!!

“Đừng nhìn nữa, có mình tôi thôi, bọn họ đi ăn nhậu tôi không có hứng.”

“Vẫn là bia hả?” Ông chủ Ra cầm một chai bia lên chuẩn bị khai.

“Cho tôi một ly Whisky đi, thêm đá.”

“Hử? Hôm nay làm sao vậy?” Ông chủ Ra kinh ngạc.

“Không có gì, làm xong một vụ án, rất buồn chán.” Đường Vũ Tân đáp, có chút uể oải.

Ông chủ Ra rót cho cô một ly Whisky đặt lên quầy, “Vụ án gì?”

“Một người mẹ báo thù cho con gái, chúng tôi đã đưa bà ấy ra tòa rồi.” Đường Vũ Tân cầm ly lên nhấp một miếng, nhắm mắt, rượu mạnh quá.

“Cảm thấy người mẹ đó đáng thương?”

“Không phải đáng thương, mà là xót xa.” Nói xong Đường Vũ Tân lại nốc một ngụm nữa.

“Xót xa à...” Ông chủ Ra hiểu ra, gật đầu.

“Báo thù gì chứ... luôn cảm thấy chỉ có người tâm như tro tàn mới có ý niệm đó trong đầu. Bà mẹ kia đại khái cũng cảm thấy những ngày sau này của mình tối tăm không có ánh sáng, bản thân chết hoặc là trải qua cả đời trong tù bà ấy cũng không để ý.”

Ông chủ Ra rót thêm một ly rượu cho Đường Vũ Tân, không nói chuyện, tiếp tục lau chân mấy ly rượu của mình. Đường Vũ Tân cầm ly lên tợp một ngụm lớn, mặt đã ửng hồng.

“Lần trước vụ án mục sư kia cũng là vì báo thù, bốn người không có quan hệ huyết thống mà còn như thế, huống gì là người có quan hệ ruột thịt đâu...”

“Có lẽ con người là loại sinh vật làm việc bất kể hậu quả đi.” Ông chủ Ra nghĩ đến mình, cảm khái.

“Là bất kể hậu quả hay là vì căn bản không nghĩ tới hậu quả? Làm ơn động não dùm chút đi... giết người vui lắm sao? Hả? Vui như vậy, không có việc gì làm mọi người giết nhau chơi xem...”

“Cái gì mà giết người rất vui?” Đột nhiên bên tai Đường Vũ Tân vang lên giọng nói quen thuộc, Đường Vũ Tân và ông chủ Ra nghe tiếng nhìn lại, chỉ thấy Min Tae Yun đến bên quầy bar lúc nào chẳng hay, “Giết người vui lắm hả?”

“Chán quá...” Đường Vũ Tân cười ha ha lắc đầu, lại nốc tiếp một ngụm rượu, cái ly lần nữa trống trơn, kể đó lại cười hi hi kêu ông chủ Ra rót đầy.

Min Tae Yun nhìn nụ cười giả tạo trên mặt Đường Vũ Tân, lấy làm thắc mắc hỏi ông chủ Ra: “Cô ấy sao thế?”

“Say rồi.”

“...”

“Ly thứ mấy?” Khóe mắt công tố Min co rụt.

“Tính cả ly này nữa là ba ly...”

“...”

“Hơ? Sao anh cũng đến đây, không cùng bọn anh Hwang đi ăn à?”

“Tôi đến lâu lắm rồi...” Min Tae Yun bắt lực nói.

Đường Vũ Tân hình như không nghe thấy Min Tae Yun nói, tiếp tục: “Ồ, thân thể anh không khỏe, không thể ăn cơm... vậy anh đến đây uống rượu à? Không thể ăn cơm có thể uống rượu... thói quen kỳ cục thật nha... rốt cuộc anh là giống gì vậy...”

“...” Lần này đến phiên khóe mắt Min Tae Yun và ông chủ Ra co rúm lại...

Đường Vũ Tân nhấc ly rượu lên lần nữa, ngửa đầu rót vào cổ họng, đột nhiên phát hiện ly trống trơn, buông ly xuống định kêu ông chủ Ra rót rượu tiếp, lúc cô ngẩng lên nhìn ông chủ Ra phát hiện ông chủ Ra và Min Tae Yun đứng ngang hàng với nhau.

Đường Vũ Tân cứ thế mở đôi mắt mơ màng nhìn ông chủ Ra và Min Tae Yun hồi lâu, mở miệng nói: “Đột nhiên phát hiện Min Tae Yun anh và ông chủ Ra rất xứng đôi nha, lúc nào thì đi công chứng? Tôi tặng hai người một phong bao lì xì đỏ thật to.”

“...”

“... Tae Yun à,” Ông chủ Ra đột nhiên không kiêng nể gì nữa lấy một chai máu lớn từ trong tủ bảo hiểm ra rót cho Min Tae Yun, đặt trước mặt anh, “Em mau uống đi, uống xong rồi mau đem con bé này đi...”

“... Anh, tuy ở đây chỉ có ba người chúng ta nhưng lỡ để cô ấy thấy, làm sao...” Min Tae Yun liếc nhìn Đường Vũ Tân, phát hiện quỹ say rượu nào đó vẫn dùng ánh mắt si mê nhìn hai người, hoàn toàn không để ý cử động vừa rồi của ông chủ Ra.

Min Tae Yun bắt lực thở dài, hôm nay anh vốn định nói chuyện Nam Gwan Wook mất tích, nào ngờ Đường Vũ Tân lại uống say bí tỉ thế này? Chết người hơn là, cô mới uống có ba ly...

Min Tae Yun bưng ly uống cạn chất lỏng đỏ thẫm trong ly, anh thở ra một hơi nhẹ nhõm, “Anh muốn em dẫn cô ấy đi đâu đây?”

“Đưa cô ấy về nhà, cô ấy say thành thế này rồi em không đưa cô ấy về nhà sao được?”

“Vấn đề là, em không biết nhà cô ấy ở đâu...”

“Vậy càng đơn giản, dẫn về nhà em đi.”

“Cái gì?”

“Đưa về nhà em đi! Chẳng lẽ để ở chỗ anh? Đừng có giỡn chơi chứ!” Giỡn hoài... một cô gái gấp mặt mới hai lần đã dẫn về nhà? Cho dù bản thân không có ý đồ gì chưa chắc đối phương cũng nghĩ vậy!!!

“Đưa về nhà em?!” Min Tae Yun sững sốt.

“Bằng không thì đi đâu? Em yên tâm để một cô gái uống say ở lại quán bar?”

“...” Min Tae Yun cũng nghĩ thế, sao có thể yên tâm để một cô gái uống say một mình? Huống gì, trước đó không lâu cô ấy còn bị bệnh.

“Đây là lựa chọn tốt nhất rồi.” Ông chủ Ra đột nhiên lộ ra nụ cười xảo quyệt.

“Được rồi...”

Đội Min Tae Yun vất vả tha được Đường Vũ Tân về nhà mình đã là 11 giờ rưỡi, làm Min Tae Yun than dài, sao cô gái có đầu óc này lại không chú ý an toàn của bản thân chút nào thế? Uống say ở quán bar là chuyện rất nguy hiểm đối với con gái độc thân, chẳng lẽ vụ án tấn công các cô gái độc thân hôm trước không cho cô ấy bài học nào sao?

Min Tae Yun đặt Đường Vũ Tân lên giường, còn đắp chăn cho cô nữa, ‘Không lẽ mình lưu lạc tới độ đi làm bảo mẫu rồi sao trời?!’

“Đừng cần tôi... máu tôi uống không ngon đâu...”

Đột nhiên Đường Vũ Tân lật người, lườm bà nói mớ một câu, cũng làm ma cà rồng Min Tae Yun đổ mồ hôi lạnh.

Ngày hôm sau, Đường Vũ Tân bị một cơn đau đầu làm tỉnh giấc, đầu của cô muốn nứt ra đến nơi.

“Đau quá...” Đường Vũ Tân kéo chăn trùm lên đầu, không tới một lát tức tung chăn ra ngồi bật dậy.

Cô chậm rãi đánh giá xung quanh, ‘đây là chỗ nào?’ Đường Vũ Tân nhìn bố cục không giống nhà mình, hoang mang nghĩ bụng.

Động tác kế tiếp của cô là vén chăn lên nhìn người mình, ‘may quá, quần áo vẫn còn mặc đường hoàng trên người...’

“Tỉnh rồi?”

Một giọng nói cắt ngang dòng suy nghĩ của Đường Vũ Tân, hơn nữa nghe xong âm thanh này, tim Đường Vũ Tân đập dữ dội.

“Công tổ Min?” Đường Vũ Tân kinh ngạc, “Đây là nhà anh?”

“Không thì ở đâu?”

“Sao tôi...” Đường Vũ Tân liếc mành nhớ lại tình hình tối hôm qua, cô chỉ nhớ cô uống Whisky ở bar, sau đó thì gì cũng không biết...”

“Hôm qua cô uống rượu, tửu lượng kém như vậy thì đừng uống rượu mạnh. Tôi nghe ông chủ Ra nói còn uống ba ly nữa?”

“Tôi không nhớ nổi...” Đường Vũ Tân khóc không ra nước mắt.

“...” Con nhỏ này...

“Ày... tôi dùng nhờ phòng tắm được không?”

Min Tae Yun gật đầu, dẫn Đường Vũ Tân đến trước cửa phòng tắm, “Biết dùng không?”

“Biết biết biết...” Đường Vũ Tân gật đầu như bừa củi, tình tiết này vượt ra ngoài dự đoán của cô rồi...

Trong phòng tắm Đường Vũ Tân thấp thỏm rửa ráy, mà bên ngoài phòng tắm, Min Tae Yun vì một câu nói mở ngày hôm qua của Đường Vũ Tân mà cứ thấp thỏm. Nửa ngày, Đường Vũ Tân rửa ráy xong xuôi bước ra khỏi phòng tắm.

“Có nước uống không?”

“Nhà bếp có nước lọc.”

Thế là Đường Vũ Tân lảo đảo chạy tới nhà bếp rót nước uống.

Thấy Đường Vũ Tân cầm ly nước ngồi xuống sofa, Min Tae Yun nhin rồi nhin, cuối cùng vẫn không chịu được, hỏi cô: “Tối hôm qua cô...”

“Tối qua tôi làm chuyện gì không thể nhìn ai à?” Đường Vũ Tân hoảng hồn mở to mắt, chẳng lẽ cô uống say thất thổ lắm?!

“Không có...” Miệng Min Tae Yun không khỏi co giật, “Tối qua cô nói mớ một câu...”

“Ồ... tôi nói gì?” Đường Vũ Tân thở phào, nhưng kể đó lại nghĩ: ‘Mình không nói câu gì mất mặt đấy chứ?!’

“Cô nói, đừng cắn tôi, máu tôi uống không ngon đâu...” Min Tae Yun nói xong quan sát phản ứng của Đường Vũ Tân, quả nhiên thấy người cô cứng ngắc, “Cô... mơ thấy gì sao?”

Thế nhưng Đường Vũ Tân lại bày ra bộ dạng làm ơn đi mà, nói: “Công tổ Min, nếu anh nghe thấy rồi, tôi nói cho anh biết một chuyện nhưng mà anh tuyệt đối đừng nói với ai đấy!”

“Nói đi.” Min Tae Yun nghĩ bụng, rốt cuộc muốn nói gì đây?

“Tôi á, thật ra là bị ma cà rồng điều khiển...”

“Cái gì?”

“Ý là hôm mộ ma cà rồng ấy mà.” Đường Vũ Tân ngượng ngùng cười cười, “Ngày nghỉ đêm suy mới nằm mơ, có lẽ tối qua tôi mơ thấy ma cà rồng muốn cắn tôi nên mới nói câu ấy.”

“Hôm mộ ma cà rồng?”

“Đúng đó. Ví dụ như quá trình biến thành ma cà rồng gọi là chiếm hữu đầu tiên. Người bị ma cà rồng cắn không nhất định sẽ biến thành ma cà rồng, phải uống máu ma cà rồng mới có thể biến thành ma cà rồng hoặc là trở thành con mồi thứ nhất của ma cà rồng mới sinh cũng có thể biến thành ma cà rồng. Còn nữa, ma cà rồng trẻ tuổi rất khó khổng chế ham muốn với máu tươi của mình, đương nhiên cũng có trường hợp ngoại lệ, tóm lại tôi là fan của ma cà rồng, tìm hiểu rất nhiều tài liệu về ma cà rồng... toàn bộ thật ra là bí mật của tôi, công tổ Min biết cũng được nhưng nhớ đừng nói với ai khác!”

Nghe Đường Vũ Tân nói tràng giang đại hải, công tổ Min đã hoàn toàn đỡ hẳn, anh cứ cho rằng ma cà rồng tồn tại là một bí mật, người bình thường được mấy người đi ham mộ thứ sinh vật này chứ? Trước mắt anh lại có một, hơn nữa còn thao thao đặc tính của ma cà rồng rõ ràng đâu ra đấy...

“Công tổ Min? Công tổ Min?” Đường Vũ Tân hươ hươ tay trước đôi mắt vô hồn của Min Tae Yun, trong bụng lại cười thầm, chán động rồi ha! Tôi đã nói hết đặc tính của ma cà rồng với anh rồi nha, hy vọng anh tự mình kết nối các sự kiện liên quan đi!

“Cái gì?”

“À, cảm ơn anh ngày hôm qua thu nhận giúp đỡ tôi, nhưng mà tôi nghĩ, nếu chúng ta còn không đi sẽ đến trễ mất...” Nói xong, Đường Vũ Tân chỉ chỉ đồng hồ.

Min Tae Yun ngẩng đầu nhìn, quả thật không còn sớm nữa. Hai người mạnh ai nấy thu dọn ỏn thỏa rồi liền đi ra khỏi nhà công tổ Min.

Đến cửa Tổ công tổ, Đường Vũ Tân túm Min Tae Yun đang định đi vào, dùng giọng điệu năn nỉ nói: “Công tổ Min, giúp tôi giữ bí mật, nhé?”

Min Tae Yun nhìn Đường Vũ Tân bằng ánh mắt đầy hàm ý hồi lâu, cuối cùng anh gật đầu.

21. Chương 21: Vụ Án Giết Người Pk Thực Tế 01

“Người chết Jang Muyngh Jin, 38 tuổi, thành viên của câu lạc bộ chiến đấu trên mạng. Giám định nguyên nhân chết là do cổ bị va đập kịch liệt dẫn tới tắt thở.” Phòng họp nhỏ, thành viên Tổ công tổ đang sắp xếp

lại vụ án vừa tiếp nhận.

“Giữa các hội viên câu lạc bộ chiến đấu sẽ hiện P, tức là PK ngoài đời thật. Tham gia lần thi đấu này có Sa Jae Sung, Lee Yoon So, Ha Tae Hoon, Jang Maeng Bae hiện giờ đang bị tạm giữ. Bốn người họ đều phải nhận tất cả liên quan đến nạn nhân. Giờ là 1 giờ 20 phút chiều, kiểm nghiệm tử thi cũng sắp bắt đầu rồi, chờ kiểm tra xong chúng ta sẽ chọn cách xử trí sau. Trước mắt, chúng ta cần thẩm vấn bốn người này, vừa khéo có bốn người, mỗi người phụ trách một, tên đã viết trên hồ sơ đây.” Nói xong, công tố Min đưa hồ sơ trong tay ọi người.

Đường Vũ Tân cầm lấy giấy ra xem, không khỏi nhướn môi cười, quả nhiên là bị phân cho ông chú Jang Maeng Bae à?

“Còn vấn đề gì chưa rõ có thể hỏi.”

“Tôi có vấn đề...” Choi Dong Man ỉu xiu giơ tay, “9 giờ tối nay...”

“Đến chừng đó không thể kết thúc sao...” Tuy nói vậy nhưng giọng cảnh sát Hwang rõ ràng hoài nghi.

“Căn cứ kinh nghiệm trước đây cho thấy... hơi khó khăn...” Yoo Jung In cảm thấy có thể quá sức.

“Vậy chúng ta quyết định thế này đi,” Công tố Min móc di động từ trong túi ra, “Đều đặt báo thức, cài giờ báo là 9 giờ. Nếu kết thúc trước 9 giờ thì càng tốt, nếu 9 giờ vẫn chưa xong vậy thì tạm dừng. Cứ căn cứ vào ý nghĩ của mình mà thiết lập tùy ý.”

Mọi người liền lôi điện thoại ra hẹn giờ, cảnh sát Hwang còn lẩm bầm “Mặc kệ chuyện gì cũng kết thúc” đại loại mấy chữ như thế.

“Vũ Tân cô không hẹn giờ sao?” Yoo Jung In đặt xong nhìn Đường Vũ Tân ngồi cạnh chẳng có động tác gì.

“Hi hi, tôi không cần, bởi vì tôi sẽ không quên đâu.” Đường Vũ Tân cười đầy tự tin.

“Ồ?! Sao công tố Đường tự tin thế?” Cảnh sát Hwang ngồi bên trên chọc.

Đường Vũ Tân nhìn mọi người một vòng mới nói: “Tôi có dự cảm, tối nay 9 giờ vụ án này nhất định sẽ kết thúc.”

“Thật á? Tự tin vậy sao?” Cảnh sát Hwang lại chọc ghẹo.

“Vậy đi, chúng ta cá cược, tiền thắng cược là bữa cơm tối nay?” Đường Vũ Tân cười hỏi mọi người.

“Đề nghị này được đấy, cá thế nào?” Choi Dong Man phụ họa đầu tiên.

“Ai thua mời cơm, thấy sao?”

“Được được, tôi tán thành đề nghị này.”

“Vậy thì tốt, cá 9 giờ tối nay kết thúc hay không, đương nhiên mọi người không thể vì bắt bẻ ngược lại mà kéo dài thời gian, như vậy thì kết quả thế nào cũng tính là thua.”

“Vậy chắc chắn, tôi cá 9 giờ không kết thúc.” Cảnh sát Hwang là người đầu tiên đứng ở lập trường đối nghịch.

“Tôi cá sẽ.” Đường Vũ Tân tỏ thái độ, kẻ đó ghi chú lên tờ giấy nhớ.

“Vậy... tôi cũng cá không.” Choi Dong Man quyết định theo cảnh sát Hwang.

“Xin lỗi nha, Vũ Tân, tôi cũng cảm thấy không thể.” Yoo Jung In nhìn Đường Vũ Tân mỉm cười xin lỗi.

“Anh thì sao, công tố Min?” Đường Vũ Tân ghi chú từng cái một, nhìn công tố Min.

“Hình như chỉ có một mình cô cảm thấy 9 giờ kết thúc nhỉ,” Công tố Min nhìn anh Hwang bọn họ lại nhìn Đường Vũ Tân đang cười híp mắt, phát hiện cô không hoảng hốt chút nào khi mọi người lựa chọn đứng đối lập, “Vậy tôi chọn kết thúc.”

“Vẫn là công tố Min thức thời há ~” Đường Vũ Tân cười ghi lựa chọn của công tố Min lại.

“Khụ, tôi nói này công tố Đường... giờ đổi được không? Cảnh sát Hwang thấy công tố Min lựa chọn, kết quả nháp nhộm không yên.

“Này! Cảnh sát Hwang Soon Bum!” Yoo Jung In cảm thấy cảnh sát Hwang đúng là gió chiều nào theo chiều ấy mà! Có điều, vì sao khi công tố Min chọn lựa thì mình cũng có xúc động muốn đổi nhỉ...

“Muộn rồi!” Đường Vũ Tân phe phẩy ngón tay, “Ba người chờ mời khách đi, ha ha!”

“Được rồi, vậy trong bốn người này rốt cuộc ai là hung thủ, nạn nhân lúc đó đang ở cùng ai? Vì sao dẫn tới tử vong? Chúng ta điều tra cho rõ đi.” Công tố Min lên tiếng.

“Jang Maeng Bae, hiện giờ đang làm bảo vệ đúng chứ?”

“Đúng.”

Phòng thẩm vấn, Đường Vũ Tân tiếp xúc với mục tiêu được giao nhiệm vụ hỏi cung lần này. Một ông chú biết võ đặc công [8].

“Vì sao giết Jang Muynng Jin?”

“Tôi không giết cậu ta? Sao các người có thể đổ oan cho người vô tội chứ?”

“Ai tin, hả? Nhất định là bốn người các ông hợp nhau lại giết Jang Muynng Jin?!”

“Nói vậy! Bọn tôi chỉ mài giũa nhau mà thôi, với lại chúng tôi có lý do gì mà giết cậu ta chứ?”

“Rất đơn giản, vì tiền, ít đi một người thì thêm được một phần tiền mà?”

“Ai sẽ vì lý do đơn giản như thế mà giết người chứ!”

“Không phải các ông cũng vì lý do đó mà tổ chức lần PK thực tế này sao?”

Jang Maeng Bae bị Đường Vũ Tân chặn họng, nói không nên lời.

Hồi lâu, Jang Maeng Bae mới mở miệng: “Tôi có thể giúp gì thì đã giúp rồi, tôi chưa từng giết ai.”

“Ông nói giúp là ý gì?”

“Phải, tôi thừa nhận mục đích lần PK này là vì thu được tiền cược và vinh dự nhưng cũng không ác đến độ muốn giết người, huống hồ cũng chẳng phải người đáng ghét gì...” Kể đó Jang Maeng Bae thuật lại tình hình giữa mình và Jang Muynng Jin.

“Lúc đó cậu ta ho rất dữ, tôi còn tốt bụng nhắc nhở cậu ta có cần nghỉ ngơi một lát hay không, ai ngờ thằng ranh đó không biết tốt xấu... so tài thi đấu luôn có chuyện ngoài ý muốn, ai ngờ được thằng ranh ấy lại đụng vào cái đinh chứ? Uốn ván thực đáng sợ, lúc nhỏ tôi từng chứng kiến rất nhiều người bị uốn ván mà phải cắt chi, nên tôi tiêm thuốc kháng sinh cho cậu ta, đề phòng bị uốn ván.”

“Vậy ông chích cho anh ta là kháng sinh mà không phải thuốc độc?”

“Tốt bụng lại bị biến thành lòng lang dạ sói...” Jang Maeng Bae khinh bỉ nhìn Đường Vũ Tân.

“Thuốc kháng sinh đó do ai mang tới?”

“Là tên Taekwondo chuẩn bị. Đúng là vừa khéo, trước đó thằng nhãi ấy đã làm giám sát. Không biết vai vế của mình, một thằng nhãi ngạo mạn.”

“Nghe nói ông học qua võ đặc ông?” Đường Vũ Tân quan sát cấu tạo cơ thể Jang Maeng Bae xong thì hỏi.

“Đúng thế, tay của tôi là dao, chân là súng, công tố viên, hẳn là cô không nên nghi ngờ một người lính như thế.”

“Có thể mời ông đứng lên không, ông lính?” Đường Vũ Tân nói xong đứng lên, yêu cầu.

“Có thể chứ, cô muốn tỷ thí với tôi một trận à?” Jang Maeng Bae căng thẳng, nếu cô công tố viên này muốn đánh nhau thật... vậy ông ta hi vọng cô công tố viên này chỉ có bề ngoài lợi hại mà thôi...

“Hi hi...” Đường Vũ Tân cười cười, lách qua bàn đi tới bên cạnh Jang Maeng Bae.

Cô thò tay ra, nhéo bả vai và cẳng tay Jang Maeng Bae, kể đó lại nhéo hai đùi và bấp chân ông ta.

“Công... công tố viên, cô làm gì thế...” Jang Maeng Bae bị Đường Vũ Tân nhéo mà nổi da gà, “Tôi có thể kiện cô sàm sỡ!”

“Phi... sàm sỡ ông? Tôi đâu có nhầm như thế?” Đường Vũ Tân cười rạng rỡ, “Đến đây, bậc thầy võ đặc công, chúng ta đánh vài chiêu đi.”

“Cái gì?”

“Đánh vài chiêu, hử? Tôi cũng đã qua huấn luyện đặc công, nhìn thấy ông là có cảm giác thân thiết, lâu rồi không có đấu với người biết võ đặc công, thử tí nhé?” Nói xong Đường Vũ Tân bày ra tư thế.

Jang Maeng Bae nhìn thế đứng của Đường Vũ Tân, trong lòng khẩn trương hết sức, thật ra cái gì ông ta cũng không biết... đáng ghét! Vì sao mình cứ khẳng khẳng nói là biết võ đặc công? Biết Taekwondo, biết Muay Thái hoặc là quyền anh đều sẽ không khiến cô công tố viên này chú ý...

“Ông nhường tôi tấn công trước à?” Đường Vũ Tân cười nhìn Jang Maeng Bae, “Vậy tôi không khách sáo đâu!”

Đường Vũ Tân đột ngột phát chiêu, nhắm Jang Maeng Bae đá tới, ngay lúc chân Đường Vũ Tân cách mặt Jang Maeng Bae chưa tới một li, Jang Maeng Bae đột ngột quỵ rạp xuống đất kêu to:

“Xin lỗi xin lỗi, tôi nói láo, thật ra tôi không biết võ đặc công gì hết, tôi chỉ bị tiền và danh vọng mê hoặc nhất thời, xin lỗi xin lỗi...”

Đường Vũ Tân hài lòng thu chân lại, quay lại ghé thong thả ngồi xuống, “Được rồi, hiện giờ ông có thể giải thích lại một lần nữa ông và Jang Muynng Jin thi đấu thế nào rồi đó.”

“Vâng...”

Cốc cốc!

Nghe tiếng gõ cửa, công tố Min đứng dậy mở cửa phòng thẩm vấn ra, phát hiện Đường Vũ Tân đứng bên ngoài.

“Sao cô tới đây?” Công tố Min ngạc nhiên.

“Tôi nắm được chút manh mối có liên quan đến anh chàng Taekwondo này từ chỗ ông chú đặc ông.” Dứt lời, Đường Vũ Tân sải bước vào, phát hiện Sa Jae Sung đang ngồi bên trong, nửa thân trên nhìn rất thê thảm.

“Anh... làm gì anh ta vậy?” Đường Vũ Tân nhìn công tố Min và Sa Jae Sung bằng ánh mắt ngờ vực.

“... quần áo của anh ta đã đưa đi lấy mẫu máu rồi, cô lại cầm máu đi nữa à?”

“Đúng thế, tôi đưa đến phòng kiểm nghiệm rồi, có vấn đề gì sao?” Đường Vũ Tân giả bộ như không có gì nhưng trong lòng thì cười suýt co quắp lại, cô nhớ lần này là sau khi công tố Min uống máu của Jang Muynng Jin, biết vết máu trên áo của Sa Jae Sung là do Jang Muynng Jin phun lên trước khi chết; nhưng máu mẫu lại bị cô lấy đi, công tố Min chỉ có thể biết được vết máu trên áo là của người chết thông qua kiểm nghiệm, vì vậy mới có Sa Jae Sung lỏa thể nửa người trên.

“Không có gì...” Min Tae Yun bực bội, đã mấy lần bị cô gái này cầm đèn chạy trước ô tô rồi, cô ta có bệnh chác? Sao lần nào cũng nhầm vào mẫu máu mà ra tay?!

“Nghe nói anh tinh thông Taekwondo hả,” Lúc này Đường Vũ Tân đã đi tới cạnh Sa Jae Sung, “Có thể cho tôi sờ thử không?”

“Hả?” Sa Jae Sung nghe mà ngây người, sờ mình? Có phương pháp sờ sao? Chẳng lẽ cô công tố viên này nhìn trúng mình?

Đừng nói Sa Jae Sung, cả Min Tae Yun đứng bên cũng ngẩn người, đầu óc cô nàng này lại nảy ra ý gì đây?!!

Đường Vũ Tân căn bản không quan tâm phản ứng của Sa Jae Sung, tự mình đi tới cạnh Sa Jae Sung vừa sờ vừa nhéo chân tay anh ta.

“Cô làm gì thế?” Thấy bộ dạng Sa Jae Sung đề phòng như phòng sói, rốt cuộc Min Tae Yun không nhịn được lên tiếng.

“Hi hi, vừa rồi tôi biết được một chuyện khá lý thú từ chỗ ông chú đặc công... nè, anh biết Taekwondo thật đấy chứ?” Đường Vũ Tân lại quay sang hỏi Sa Jae Sung.

“Đương nhiên!” Sa Jae Sung lập tức ưỡn ngực, tỏ rõ khí thế của mình, kết quả phát hiện không mặc áo lại rụt trở về.

“Chúng ta đấu một trận đi!” Đường Vũ Tân nói xong đứng vô thế.

“Cô muốn làm gì?” Min Tae Yun nghe Đường Vũ Tân nói xong giật mình.

“À, làm phiền công tố Min xoay camera qua chỗ khác dùm tôi, anh cũng không muốn bị người ta nói người của Tổ công tố ngược đãi phạm nhân chứ?!”

Min Tae Yun thấy Đường Vũ Tân không có ý định dừng tay, ngoan ngoãn đi xoay camera lại...

“Thật sự phải đấu à?” Sa Jae Sung dè dặt chứng thực.

“Đương nhiên, tôi cũng rất thích Taekwondo đó, mới rồi đánh với chú đặc công một trận, ông ấy lợi hại thật đấy!” Đường Vũ Tân đặc biệt nhấn mạnh ba chữ “lợi hại thật”.

Sa Jae Sung nghe giọng Đường Vũ Tân còn chưa rõ sao, ông chú đặc cảnh đã cung khai hết rồi, mình còn ở đây giãy chết làm gì? So sánh mặt mũi với đau đớn thể xác cái nào cần hơn?

“Tôi... cô... chúng ta đừng đánh nữa...” Sa Jae Sung nói bằng cái giọng sắp khóc đến nơi, “Thật ra tôi chỉ đùa chơi thôi, không biết Taekwondo gì hết...”

Sa Jae Sung nói xong, Đường Vũ Tân thu lại thế đứng trong ánh mắt bất ngờ của Min Tae Yun.

“Vậy là sao?” Công tố Min nghi hoặc.

“Vừa rồi từ chỗ Jang Maeng Bae hỏi ra được, mấy người này thật ra chẳng biết cái gì gọi là kỹ xảo cách đấu hết, chẳng qua vì chống đỡ mặt mũi nên không chịu thừa nhận thôi.”

“Kể cả người chết Jang Muhyung Jin, cũng không biết Tiệt quyền đạo?”

Đúng. Mấy người này, hoàn toàn chỉ muốn phát tài hơn hẳn mọi người nhưng lại không có phương pháp nào khác mới làm như vậy, đơn giản là mấy tên du côn các kẻ thôi.”

“Này, các người biết cả rồi, tôi có thể được vô tội phóng thích chứ?” Sa Jae Sung dè dặt hỏi.

“Đâu có được,” Đường Vũ Tân đi đến đối diện Sa Jae Sung, “Vết máu trên áo của anh có phải của nạn nhân không?”

“Tôi nói rồi, tôi cũng không biết vì sao lại thành như thế mà!”

“Không phải cố ý giết người thì anh cũng bị định tội gây ra bạo lực, xác nhận cả bốn người đều không thoát khỏi can hệ. Đúng rồi, nghe nói trước đây anh từng làm giám sát à? Cho nên lúc nào cũng mang theo thuốc kháng sinh tùy thân?”

“Đúng thế. Trước đây tôi làm giám sát ở bệnh viện Korea nhưng 7 năm trước bị sa thải rồi. Do thói quen sợ lúc PK bị thương nên lúc nào cũng mang theo thuốc cấp cứu.”

“Ồ, 7 năm trước bị bệnh viện sa thải... lý do? Dùng sai thuốc, dẫn tới bệnh nhân tử vong sao?”

“Không có khả năng! Tôi là một giám sát hợp cách!” Sa Jae Sung kích động.

“Vậy là vì sao?”

[8] Võ đặc công không phải là môn phái võ riêng mà là chắc lọc các thể võ cận chiến tinh nhuệ của nhiều môn võ khác nhau với hiệu quả sát thương cao, đánh nhanh diệt gọn phù hợp với chiến thuật đặc công của bộ đội đặc công.

22. Chương 22: Vụ Án Giết Người Pk Thực Tế 02

“Vậy là vì sao?” Đường Vũ Tân từ từ dẫn dắt đề tài đi tới đáp án, mà công tố Min từ lúc nghe Sa Jae Sung nhắc tới bệnh viện Korea đã tập trung toàn bộ sự chú ý vào đây.

“Ôi, bởi vì lúc đó tôi có nói với bệnh nhân mấy câu kỳ cục, sau đó bệnh nhân này khiếu nại lên bệnh viện nên tôi bị sa thải.”

“Nói gì?”

“Tôi nói, tôi nhìn thấy hung thủ vụ án mạng xảy ra ở bệnh viện Korea 7 năm trước...” Sa Jae Sung càng nói càng nhỏ.

Min Tae Yun nghe thấy đáp án xong giật nảy người! Anh rất muốn xông lên chất vấn Sa Jae Sung hung thủ là ai nhưng vẫn còn chú ý đến Đường Vũ Tân bên cạnh.

“Ồ?” Đường Vũ Tân lộ ra vẻ mặt hứng thú, “Anh nói là vụ án ma cà rồng 7 năm trước sao? Anh thật sự nhìn thấy hung thủ? Là ma cà rồng sao?”

Sa Jae Sung căng thẳng nuốt nước miếng, chậm chạp nói: “Đúng vậy... lúc đó...”

Tiếp đó Sa Jae Sung thuật lại tối hôm đó, anh ta nhìn thấy tình cảnh Lee Yoon Ji bị hại, Đường Vũ Tân nghe mà cảm thấy tội nghiệp cho Jang Chul Oh, lúc đó thần trí đại boss còn không tỉnh táo lắm... Lee Yoon Ji cũng đủ xui xẻo...

“Nói thế, thật sự là do ma cà rồng gây ra.” Nghe Sa Jae Sung nói xong, giọng điệu Đường Vũ Tân rõ ràng lên cao, cô len lén nhìn công tố Min, lại phát hiện khóe mắt Min Tae Yun đỏ hoe.

“Anh tin trên đời này có ma cà rồng thật sao?” Đột nhiên Min Tae Yun hỏi Sa Jae Sung.

“Vấn đề không phải là tôi có tin hay không, mà là tôi tận mắt chứng kiến...”

“Thật sự là ma cà rồng...” Trong mắt Đường Vũ Tân lóe lên tia sáng chói lọi, nhìn công tố Min nghĩ thầm hỏng rồi, cô vừa nói với tên nhóc này xong, hình như cô bị ma cà rồng mê hoặc...

“Nếu đã là ma cà rồng, vậy để tôi tìm con ma cà rồng đó ra!” Đường Vũ Tân nói xong quay đầu nhìn Min Tae Yun, nhìn đến nỗi trong lòng Min Tae Yun nhấp nháy.

Không khí quá mức yên lặng, không biết là vì câu nói của Đường Vũ Tân hay là vì cái gì khác. Ngay lúc ấy, cửa phòng lại bị mở ra.

“Yoo Jung In?” Đường Vũ Tân nhìn Yoo Jung In đứng ở cửa, thắc mắc, ‘Kịch Bản Hình Như Điều Thay Đổi Hết Rồi...’

“Trên xe cấp cứu đưa Jang Myung Jin đến bệnh viện tìm thấy dấu vân tay của Sa Jae Sung trên kim tiêm.” Nói xong công tố Yoo cầm túi nilon đựng kim tiêm trong túi ra.

Công tố Min tiếp lấy, nhìn Sa Jae Sung, người sau lộ ra vẻ mặt rụt rè.

“Kiểm tra xác định thành phần bên trong là thuốc an thần.” Yoo Jung In nói tiếp.

“Thuốc an thần?” Công tố Min nghi hoặc.

“Là streptomycine hả?” Đường Vũ Tân tiếp lời.

“Sao cô biết?” Yoo Jung In kinh ngạc mở to mắt.

“Cái này là thường thức mà, công tố Yoo...” Giọng điệu Đường Vũ Tân làm Yoo Jung In hổ thẹn cúi đầu.

“Sa Jae Sung, anh biết cái này chứ?” Min Tae Yun giơ kim tiêm lên trước mặt Sa Jae Sung.

“Không biết.” Sa Jae Sung lắc đầu.

“Vì sao giết anh ta!”

“Không phải tôi giết!”

“Anh biết chúng tôi tìm thấy gì bên trong không?”

“Không biết!”

“Thành phần của streptomycine!”

“Tôi... tôi không có dùng streptomycine mà!”

Sa Jae Sung còn muốn chống chế, nhưng hiển nhiên là công tố Min không có nhần nại, anh đập mạnh xuống bàn, tính uy hiếp Sa Jae Sung một chút. Ai ngờ Sa Jae Sung là kẻ nhất gan, liền khai ra...

“Bởi vì nhìn cậu ta đau quá...” Sa Jae Sung khóc nức nở, “Tôi chỉ tiêm streptomycine cho cậu ta mà thôi... có người vì đau đớn quá độ sẽ dẫn tới choáng, tôi nghĩ giảm đau cho cậu ta sẽ khiến cậu ta vượt qua, nên tôi mới tiêm...”

“Này? Chẳng lẽ không phải anh vì muốn báo thù mới giết Jang Muyngh Jin sao? Yoo Jung In tò mò rồi, sao tên khốn này còn muốn cứu Jang Muyngh Jin chứ?”

“Vì sao tôi lại ôm thù với người gặp mặt lần đầu chứ?” Sa Jae Sung cảm thấy đầu óc tư duy của cô công tố viên trước mặt này thật kỳ quặc.

“Nguyên nhân anh bị bệnh viện sa thải, không phải vì Jang Muyngh Jin khiêu nại sao?” Yoo Jung In nói.

“Cô nói tôi bị sa thải là vì thằng khốn đó sao?” Sa Jae Sung hỏi.

Yoo Jung In gật đầu.

Rầm! Sa Jae Sung dùng sức đập bàn, mu bàn tay nổi gân xanh, hung hăng mắng, “Thằng ranh đáng chết...”

Thình lình, tiếng điện thoại vang lên chấn động cả phòng thẩm vấn yên tĩnh, công tố Min móc điện thoại ra nhìn, là của bác sĩ Sok gọi tới.

“Chuyện gì thế?”

“Có kết quả kiểm tra mới nhất, mọi người qua đây chút đi.”

“Ừ, được.”

“Điện thoại của bác sĩ Sok?” Đường Vũ Tân hỏi.

“Công tố Min gật đầu, “Nói có phát hiện mới, đến sở pháp y một chuyến thôi.”

“Phát hiện gì?”

“Nguyên nhân tử vong do choáng, nhưng hình như không phải do cổ họng bị đập mạnh dẫn tới choáng.”

“Gì cơ?”

“Tôi đã kiểm tra những chỗ khác, phổi cũng bị tổn thương nghiêm trọng.”

“Cũng tức là nói không phải cổ bị thương mà là phổi bị thương mới dẫn đến tử vong?”

“Đúng thế. Là não bộ tử vong trong chốc lát, lại thêm phổi bị thương, thời gian tử vong sớm hơn nhưng chỉ sớm hơn 10 đến 20 phút mà thôi. Phổi xuất huyết gây ra choáng.”

“Nguyên nhân phổi bị thương... là vì xương sườn gãy đâm vào ư?” Đường Vũ Tân đến bên cạnh xác chết, ấn lên khu vực xương sườn trái gần phổi của Jang Muyngh Jin.

“Phải, xương sườn trái bị gãy, đâm vào phổi, có vẻ như bị vật cùn dũa thương.”

“Vết ứ máu trên da là sao?” Lúc này công tố Min mới phát hiện những vết bầm xanh trên người Jang Muyngh Jin.

“Dị ứng peniciline à?” Đường Vũ Tân trả lời.

“Kiến thức của công tố Đường uyên bác thật. Không sai, là do dị ứng peniciline, không phải tiêm kháng sinh rồi sao? Không ít người mắc chứng dị ứng peniciline.”

“Nói như vậy, người chết choáng do dị ứng hay là do phổi xuất huyết dẫn tới chức năng phổi bị tổn thương sau đó gây choáng?” Công tố Yoo hỏi, vụ án này thật sự phức tạp quá...

“Đều không phải...” Người đẹp bác sĩ nở nụ cười điên đảo chứng sinh, đưa một tập hồ sơ cho Đường Vũ Tân, “Đây là báo cáo kiểm tra mẫu máu.”

“Ha ha...” Đường Vũ Tân rút ra nhìn một lát, thiếu chút nữa thì phì cười.

“Sao vậy?” Min Tae Yun hơi thẳng thốt, báo cáo này không sai đâu chứ?

“Chúng ta bận bịu uống công rồi...” Đường Vũ Tân cười đưa báo cáo cho Min Tae Yun.

“Nhận ra rồi?” Bác sĩ Sok không che giấu biểu tình khen ngợi.

Báo cáo, chỉ trình bày thành phần này nọ mà anh muốn kiểm tra mà thôi. Muốn biết rõ chân tướng sự việc còn cần phải suy luận mới được. Rất hiển nhiên, cô công tố Đường này đã nắm được đầy đủ nguyên nhân kết quả trong đó.

“Báo cáo kiểm tra ra, trong máu có ký sinh trùng gây bệnh đại tràng? Ý là gì?” Yoo Jung In ghé đầu xem báo cáo, cảm giác đầu óc mù tịt.

“Công tố Đường giải thích đi.” Bác sĩ Sok đá quả bóng sang cho Đường Vũ Tân.

“Được thôi, vậy tôi nói một chút.” Đường Vũ Tân tiếp lời, “Trực khuẩn đại tràng là một loại vi khuẩn, nó sẽ dẫn tới phát sinh chứng bại huyết và tiêu chảy cho con người, Jang Muyeong Jin không biết đã nhiễm phải trực khuẩn đại tràng ở đâu cho nên vốn dĩ đã không sống lâu được.”

Nghe đáp án, mặt công tố Yoo lộ ra mấy chữ “không phải chứ?!", đương nhiên mặt Min Tae Yun cũng không dễ nhìn...

“Trong quá trình bọn họ pk, do Jang Maeng Bae không cẩn thận dùng cây đinh gây thương tích cho cánh tay Jang Muyeong Jin. Jang Maeng Bae sợ Jang Muyeong Jin nhiễm uốn ván, để lại di chứng gì đó sẽ oán hận mình nên mới tiêm kháng sinh cho Jang Muyeong Jin, cũng chính là peniciline, từ đó dẫn tới Jang Muyeong Jin bị dị ứng peniciline, hậu di chứng của nó gây ra chứng choáng do dị ứng.”

“Vậy nó là nguyên nhân gây choáng chân chính?” Công tố Min hỏi.

“Cái đó chỉ là một trong các nguyên nhân thôi.” Đường Vũ Tân cời một nút thắt, tiếp tục nói: “Trong lúc Jang Muyeong Jin đấu với Lee Yoon So bị thương phổi, chức năng phổi bị tổn thương. Mà nắm đại tràng gây ra chứng bại huyết lại phát tác khiến cho hệ thống hô hấp bị ảnh hưởng, cộng thêm tổn thương phổi... choáng là tất nhiên...”

“Ồ, thì ra là thế...” Yoo Jung In tỉnh ngộ.

“Không chỉ có thế.” Đường Vũ Tân lại nói.

“Còn gì nữa?” Yoo Jung In phát hiện đầu óc mình không hữu dụng chút nào.

“Nguyên nhân đẩy nhanh cái chết của Jang Muyeong Jin, là kháng sinh streptomycine. Tác dụng phụ của streptomycine là làm cho vi khuẩn trong ruột mất cân bằng... mọi người đều biết, vi khuẩn trong ruột tồn tại theo kiểu tương sinh tương khắc khốc chế lẫn nhau. Một khi mất cân bằng tất nhiên con người sẽ sinh bệnh, thêm vào đó người chết nhiễm nắm đại tràng, còn có peniciline, lại còn streptomycine, phổi lại bị thương... bấy nhiêu nguyên nhân tổng hợp lại làm đẩy nhanh cái chết của nạn nhân.”

“Cô nói đẩy nhanh cái chết là sao?” Công tố Min tóm ngay điểm mấu chốt trong giải thích của Đường Vũ Tân.

“À à, ý là, Jang Muyeong Jin vì không cẩn thận bị nhiễm trực khuẩn đại tràng, vốn chắc hẳn phải chết rồi, chẳng qua trận PK kia vừa khéo đẩy thời gian tử vong của anh ta lên sớm, là vậy đó.”

“... một câu thôi, chỉ là đẩy thời gian tử vong của một người sắp chết đến sớm hơn 10 đến 20 phút ư?” Giọng điệu công tố Min có vẻ bất lực.

“Anh nói đúng.” Đường Vũ Tân gật đầu.

“Đúng rồi, còn một vấn đề nữa.” Min Tae Yun mặc niệm ình một chút, trình độ liều mạng của đám người này, sức nghĩ ra điều gì đó, nói tiếp: “Sao cô phát hiện đám người này căn bản không biết kỹ xảo cách đấu?”

“À, cái đó hả,” Đường Vũ Tân đi tới cạnh công tố Min, đưa cánh tay ra trước mặt anh, chỉ vào bắp tay và cẳng tay, nói: “Nhéo chỗ này.”

“Gi?” Min Tae Yun nhìn cánh tay đưa ngang trước mặt có chút lúng túng.

“Nhéo chỗ này.” Đường Vũ Tân không giải thích, giục Min Tae Yun.

Min Tae Yun không có biện pháp, thò tay nhéo cẳng tay Đường Vũ Tân, lại nhéo bắp tay, sau đó phát hiện một sự thật, rất đàn hồi...

“Nhéo xong rồi? Anh lại nhéo bác sĩ Sok xem.”

Nhéo bác sĩ Sok, Min Tae Yun tự nhiên hơn nhiều, giống như nhéo khúc gỗ thôi.

“Có cảm giác gì?” Đường Vũ Tân dùng giọng điệu trêu chọc hỏi.

“...” Min Tae Yun nghẹn họng nhìn cô.

“Tôi hiểu rồi, ý cô là người biết kỹ xảo cách đấu đều thường xuyên luyện tập nên tổ chức cơ không giống với người bình thường không luyện đúng không?” Bác sĩ Sok nắm được mấu chốt trong đó.

“Chính xác, không hổ là pháp y.” Đường Vũ Tân giơ ngón tay cái lên với bác sĩ Sok.

“Khoan đã...” Đột nhiên Yoo Jung In nhớ ra gì đó, vẻ mặt kinh khủng, “Hình như tôi hiểu ra rồi, Jang Muyng Jin ba ngày trước đến quán của Ha Tae Hoon ăn thịt kho... có phải trực khuẩn đại tràng nhiễm vào lúc đó không?”

“Nói thế, có phải hiện tại chúng ta nên đi cứu cảnh sát Hwang?” Đường Vũ Tân nhìn mọi người, cô quên bém chuyện Hwang Soon Bum thẩm vấn Ha Tae Hoon rồi...

“Đi thôi.” Min Tae Yun dẫn đầu biến mất ở cửa sở pháp y.

23. Chương 23: Vụ Án Giết Người Pk Thực Tế 03

“Cái đó... tôi ăn một miếng kimbap...” Ha Tae Hoon nhìn kimbap trước mặt, không ngừng nuốt nước miếng, đã vài tiếng anh ta chưa được ăn gì rồi...

Đối diện với anh ta, cảnh sát Hwang không nói hai lời dùng tấm xà răng quăng về phía Ha Tae Hoon, ném xong vẫn cảm thấy không hết bực, ném tiếp một miếng kimbap, “Đánh chết thằng khốn mày!”

“Xin... xin lỗi...”

Cửa phòng thẩm vấn đột nhiên bị đẩy ra, công tố Min dẫn đầu một hàng xông vào.

“Này này... sao thế, sao mọi người đều đến đây?” Thế trận này làm cảnh sát Hwang nhảy dựng lên.

“Cái đó... cho dù có nhiều người hơn, tôi cũng thật sự không biết gì đâu ạ...” Ha Tae Hoon tiếp tục giả vờ, bị anh Hwang đá ột cú ngã xuống đất.

“Xem đi, nào có giống tốc độ phản ứng của người biết quyền anh chứ, tình huống bình thường không phải là tung một đấm lên sao?” Lần nữa chứng thực luận điểm của Đường Vũ Tân.

“Trước khi vụ án xảy ra ba ngày đã gặp Jang Muyng Jin?” Công tố Min bắt đầu hỏi.

“Vâng.”

“Vì sao muốn gặp Jang Muyngh Jin?” Công tố Yoo tiếp lời.

“Xác định chỗ so tài, sau đó nói chuyện một lát, thuận tiện lập uy.”

“Tôi hôm đó anh ăn gì?” Đường Vũ Tân vẫn đứng ở cửa hỏi.

“Tôi mở một quán ăn nhỏ, chúng tôi ăn thịt kho ở đó.” Ha Tae Hoon không hiểu lắm, dám công tố viên này hỏi mình cái đó làm gì.

“Nói như vậy, Jang Muyngh Jin cũng ăn thịt kho ở quán anh?” Công tố Yoo cũng dùng giọng điệu kỳ quặc y chang hỏi Ha Tae Hoon.

“Phải, có vấn đề gì sao?” Nghe giọng điệu như thế, đầu óc Ha Tae Hoon càng mịt mờ.

“Vậy anh cũng ăn chung với anh ta, thịt kho ấy?” Đường Vũ Tân bắt đầu nín thở, đề phòng trực khuẩn đại tràng xâm nhập.

Ha Tae Hoon mù tịt nhìn mọi người, nghĩ bụng đám công tố viên này không bệnh thần kinh đấy chứ? Nhưng dưới ánh mắt hùng hổ dọa người của bọn họ, Ha Tae Hoon vẫn phải dè dặt đáp “Đó là quán của tôi mà...”

Mọi người nghe còn chưa hết nháy mắt đã chạy sạch, chỉ còn mỗi công tố Min ngồi ở đó không mấy may nhúc nhích, ghen cười.

“Công tố Min anh thật sự không cần chạy à?” Đường Vũ Tân chạy cuối cùng, hé cửa nhìn công tố Min.

“Nếu tôi cũng chạy, lấy ai thăm vấn tên này?” Công tố Min cười cợt nhìn Đường Vũ Tân.

“Được thôi... vậy ngài cố gắng đấu tranh với trực khuẩn đại tràng đi...” Đường Vũ Tân nhún vai, đóng cửa.

“Nói tóm lại, có thể tổng kết như sau: Nạn nhân Jang Muyngh Jin ăn thịt kho ở quán của Ha Tae Hoon, tối hôm đó Jang Muyngh Jin bị nhiễm trực khuẩn đại tràng, sau ba ngày ủ bệnh, đúng vào hôm trực khuẩn gây bệnh hiện rõ thì đánh nhau với ông chú Jang Maeng Bae bị thương. Jang Maeng Bae sợ Jang Muyngh Jin bị uốn ván bèn chích peniciline dẫn tới nạn nhân bị dị ứng peniciline. Sau khi đấu với Sa Jae Sung lại bị chích streptomycine, dưới tác dụng của streptomycine làm bệnh bộc phát dẫn tới xuất huyết phổi. Đã vậy họa vô đơn chí, trong lúc đánh nhau với Lee Yoon So bị gãy xương, xương sườn đâm vào phổi làm chức năng phổi không khôi phục được. Khi đánh nhau với Sa Jae Sung não bị chấn thương dẫn tới não bị cản trở, lại thêm nội tạng bị thương... cuối cùng dẫn tới tử vong... là vậy đúng không?” Yoo Jung In kết luận một hơi xong nhìn Đường Vũ Tân.

“Ừ, cơ bản là vậy, tóm lại là một người chắc chắn phải chết. Cô viết báo cáo sao cho hợp lý là được.” Đường Vũ Tân cũng lười quản mớ chuyện rồi tinh rồi mù này, báo cáo ấy mà, viết tầm bậy tầm bạ cho qua là được...

“Không được, chỉ đơn thuần do những lý do này thúc đẩy thì không đủ, dù sao không có những cái đó Jang Muyngh Jin vẫn sẽ chết.” Công tố Min không có hứng thú nói.

“Cuối cùng chỉ là chết sớm hơn 10 đến 20 phút mà thôi...” Cảnh sát Hwang xòe hai tay tỏ ý phải làm sao bây giờ?

“Cũng tức là trình bày lý do chúng ta làm cấp trên bận rộn lâu như vậy hả?” Đường Vũ Tân cứ nghĩ tới vụ án này là thấy buồn cười.

“Đúng thế, rốt cuộc chúng ta phải khởi tố thế nào đây?” Cảnh sát Hwang cũng cảm thấy chuyện này quá chàm chọc đi...

“Câu lạc bộ chiến đấu vốn đã phi pháp rồi. Tội danh tổ chức đoàn thể bất hợp pháp. Còn có bọn họ người nào cũng cá cược một số tiền, tăng thêm tội đánh bạc. Hơn nữa, cho dù làm thời gian tử vong sớm hơn 10 phút thì cũng vẫn dẫn tới cái chết của nạn nhân, khởi tố thêm tội thực thi bạo lực, cứ vậy đi. À... còn cái gã mất hai mí mở quán ăn mà không rõ nguồn thực phẩm nữa, không cần khởi tố gã tội thực thi bạo lực mà là tội vi phạm an toàn thực phẩm, kết án vậy đi.” Min Tae Yun lộ vẻ >_<>_<, giọng=“” điệu=“” có=“” vẽ=“” bắt=“”>

“OK.”

Nói xong công tố Min đứng dậy đi về phòng làm việc, đi được nửa cầu thang, phòng họp bỗng nhiên vang lên hàng loạt tiếng “tích tích tích”. Mọi người mạnh ai nấy móc điện thoại trong túi ra.

“Ha ha ha, móc tiền ra mời khách nào, ba vị!!!” Đường Vũ Tân đứng bật dậy tuyên bố thắng lợi.

“Kì lạ, đúng là kết thúc 9 giờ.” Cảnh sát Hwang nhìn đồng hồ, rầu rĩ.

“Ôi trời, cảnh sát Hwang, lần sau phải chọn kỹ vào, làm hại tôi cũng phải cùng mời khách nữa.” Choi Dong Man cũng rầu không kém.

“Trời ạ! Sao cậu lại không thích mời hả? Công tố Đường mời hai lần rồi đấy! Thằng oắt con, cậu còn oán giận gì hả.” Cảnh sát Hwang gõ đầu Dong Man.

“Đi thôi, không phải đã đặt chỗ rồi sao?” Min Tae Yun đi xuống cầu thang, đứng sau lưng Đường Vũ Tân.

“Đi thì đi... nhưng có chút vấn đề.” Choi Dong Man đột ngột áp a áp úng.

“Vấn đề gì? Không phải nói ổn hết rồi?” Cảnh sát Hwang trợn mắt uy hiếp Dong Man, thằng nhóc này muốn lấp liếm à?!

“Không phải vấn đề đó... thực đơn là... thịt bò...” Dong Man nói xong gục đầu xuống.

“Hả...” Cả đám kêu lên, thực đơn này quả thật...

“Nhóc con, vừa kết thúc vụ án chết vì ăn thịt bò xong, còn muốn đi ăn nữa?”

“Vốn không tính như thế nhưng nghe nói có quán ăn ngon, kết quả là...”

“Thực đơn còn có món gì khác không?” Quả thật Yoo Jung In cũng không muốn dính đến thịt bò, quyết định chọn món khác.

“Không thì, ruột non ruột già?” Choi Dong Man lại đưa ra một cái thực đơn đáng ăn đòn.

“Ôi mẹ ơi, Dong Man cậu thật là...” Cảnh sát Hwang hoàn toàn không còn gì để nói với bạn nhỏ Choi Dong Man.

“Không thì thịt kho...” Dong Man nói xong kết quả là bị cảnh sát Hwang ột cú đau điếng.

“Dù sao cũng đặt chỗ rồi, ăn gì cũng như nhau thôi. Đi thôi, chọn đại chỗ nào cũng được.” Min Tae Yun thì hai tay lên lưng ghế Đường Vũ Tân nói.

“Ăn thịt đó... sao nuốt nổi chứ, Vũ Tân cô nuốt được không?” Một tay Yoo Jung In vuốt trán.

“Sao không nuốt được? Tìm quán nào bảo đảm chất lượng thực phẩm là được mà? Làm công tố viên, chuyện quan sát hiện trường xong lại đi ăn thịt nhiều quá còn gì...” Đường Vũ Tân cảm thấy chẳng có gì, nhún vai nhưng đám người công tố Yoo thì muốn ới hết.

“Cứ thế đi,” Mr Hwang vỗ bàn đứng dậy, “Ai đồng ý với tôi thì giơ tay lên.”

“Anh muốn đi đâu?” Min Tae Yun rành bệnh của Hwang Soon Bum quá mà, hết tám mươi phần trăm là lão khỉ này lại nghĩ đến mẩu chốt gì rồi.

“Không phải nói trực khuẩn đại tràng rất kinh dị sao? Còn lây nữa? Chúng ta có phải nên đi bệnh viện kiểm tra không? Không bằng đi bệnh viện liên hoan cho rồi, đây là lựa chọn tốt nhất.”

“Ồ, đồng ý!”

Yoo Jung In và Choi Dong Man thuộc phái hành động, lập tức đứng dậy thu dọn đồ đạc chuẩn bị chạy lấy người.

“Công tố Đường không đi à?” Cảnh sát Hwang nhìn Đường Vũ Tân còn đang ngồi ngẩn ra đấy.

“À à, đây đây, tôi chỉ cảm thán khả năng hành động của mọi người chút thôi...” Nói xong Đường Vũ Tân cũng bắt đầu dọn đồ.

“Ha ha, công tổ Đường cô may mắn thật đấy, không bị lây...” Từ bệnh viện đi ra bọn Mr Hwang người nào cũng phờ phạc. Tuy chỉ là thời gian ủ bệnh không có nguy hiểm, nhưng trong người mọc thêm một mớ trực khuẩn ai mà dễ chịu nổi.

“Hi hi...” Đường Vũ Tân cười trừ không đáp, không lẽ cô nói vì mình đã biết vụ án này trước nên trốn kỹ sao?

“Chắc, tiếp theo chúng ta đi đâu đây?” Choi Dong Man hoang mang nhìn chung quanh, lần ăn nhậu này bỏ lỡ thật sao?

“Vây đi, chúng ta cũng không có gì, đi kiếm quán nào đó gần đây uống vài chén, còn khử độc nữa, hử?” Cảnh sát Hwang đề nghị.

“Được đó.” Choi Dong Man cao hứng biểu quyết.

“Cũng được.” Công tổ Yoo tán thành thứ hai.

Đường Vũ Tân chỉ gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

“Quyết định thế nhé, tôi đi gọi công tổ Min.”

“Mọi người nói, vì sao bọn họ lại muốn nói dối chứ?” Yoo Jung In nhìn xa xăm, ngơ ngẩn hỏi.

“Cô nói ai?” Đường Vũ Tân đang nghĩ xem lần này đi bar có nên chọn trà lúa mạch uống không, từ sau lần say rượu trước, cô thề không uống rượu ở ngoài nữa.

“Thì đám người Jang Muhyung Jin đó, rõ ràng cái gì cũng không biết, lúc thẩm vấn lại nói như thật ấy.”

“Bởi vì dục vọng, muốn thỏa mãn hư vinh của bản thân thôi.” Đường Vũ Tân thở dài, khẽ đến nỗi người bên cạnh cũng không nghe được.

“Vây... Vũ Tân, dục vọng của cô là gì?” Yoo Jung In hỏi Đường Vũ Tân. Có lúc cô cảm thấy cô ấy giống như người tu hành không có ham muốn, hoàn toàn không nhận ra rốt cuộc Đường Vũ Tân thích gì ghét gì. Mỗi lần có vụ án, dường như cô ấy đều mang tâm trạng bình thản, hờ hững, không nhìn thấy cảm xúc của cô thay đổi.

“Ham muốn của tôi à...” Đột nhiên Đường Vũ Tân dừng chân trước cửa quán, đưa mắt nhìn Yoo Jung In nhưng tiêu điểm lại không ở trên người cô ấy, “Là hi vọng tất cả mọi người đều được hạnh phúc...”

“Xời!” Yoo Jung In bĩu môi lườm Đường Vũ Tân, cái này mà ham muốn gì chứ, rõ ràng là qua loa cho xong.

Đường Vũ Tân không buồn để ý chỉ cười cười. Đúng thế, hi vọng tất cả mọi người đều hạnh phúc, hi vọng Min Tae Yun, còn có bọn họ đều có hạnh phúc...

“Các cô đi mau lên...” Cảnh sát Hwang chạy bịch bịch từ đằng xa lại.

“Công tổ Min đâu?” Yoo Jung In nhìn sau lưng cảnh sát Hwang, phát hiện không thấy bóng dáng công tổ Min!

“Cậu ấy nói không rảnh, để lần sau.”

“Hứ! Không thú vị gì cả!” Yoo Jung In lại trợn mắt lần nữa.

“Được rồi, tôi nghĩ mình phải đi rồi.”

Quá ba lượt rượu, Đường Vũ Tân đứng dậy chuẩn bị cáo lui, tất nhiên cô khá tỉnh táo, một chút rượu cũng không dính vào.

“Đi sớm vậy sao?!” Choi Dong Man say bí tỉ, thật ra tửu lượng của cậu nhóc cũng không khá lắm, mới uống có bấy nhiêu...

“Ừ, tôi còn chưa khỏe hẳn, cần nghỉ ngơi nhiều, hôm nay cùng uống với mọi người đến đây thôi.”

“Phải rồi, thân thể Vũ Tân còn chưa khỏe, vậy cô đi trước đi, bọn tôi không lôi kéo cô nữa, có cần tôi đưa cô về không?” Yoo Jung In nhớ tới chuyện lần trước Đường Vũ Tân phải nằm viện theo dõi, tốt bụng đứng dậy định đưa cô về nhà.

“Không cần đâu, mọi người chơi vui vẻ nhé.” Đường Vũ Tân từ chối lòng tốt của Yoo Jung In. Một lát nữa cô phải làm một chuyện rất nguy hiểm, cô không muốn Yoo Jung In cũng bị dính vào.

“Ừ, cũng được, cô cẩn thận nhé.” Yoo Jung In nhìn Hwang Soon Bum và Choi Dong Man đã rơi vào trạng thái lơ đãng, cảm thấy hai tên trước mắt này còn đáng lo hơn.

“Được, mai gặp.”

“Mai gặp.”

Ra khỏi quán ăn, Đường Vũ Tân tìm một siêu thị 24h, đi vào mua một tá bia chai, sau đó đi về hướng nhà Yang Si Chul dựa theo trí nhớ...

Đúng vậy. Nếu Đường Vũ Tân không nhớ sai, hôm nay là ngày đại boss tấn công Yang Si Chul. Mặc kệ đại boss có nghe lời mình không, lỡ hôm nay ông ta nông nổi bất ngờ tìm Yang Si Chul kiếm chuyện thì sao? Theo phản ứng dây chuyền tiếp diễn thì không phải rất nhanh sẽ đến phiên Yoon Ji Hee xui xẻo ư? Yoon Ji Hee xúi quẩy tức là ngày gặp vận xui cũng cách Min Tae Yun không còn xa nữa?

Tuyệt đối không thể được! Ý nghĩ đó là Đường Vũ Tân bước nhanh hơn, nhất định phải đuổi kịp!! Hi vọng mình canh đúng thời gian!

Đêm khuya, Đường Vũ Tân cầm một đồng bia chai va lanh canh bước đi, kết quả Đường Vũ Tân đổi tư thế cầm chai bia thành ôm trước ngực, không có cách nào, ớn quá...

Lúc này, Đường Vũ Tân đã đến khu vực ngõ hẻm nhà Yang Si Chul. Cô bước chậm lại, bởi vì cô biết không chừng cô sẽ gặp phải Min Tae Yun, đại boss hoặc là Yang Si Chul, không cần thiết khiến bất kỳ ai trong số họ chú ý...

“Á!” Đột nhiên phía trước vang lên một tiếng “á” ngắn ngủi, Đường Vũ Tân nghe xong lập tức chạy tới, Yang Si Chul đã bị đại boss đè lên tường rồi.

‘Quả nhiên vẫn tới!’ Đường Vũ Tân nghĩ thầm, đồng thời, rút một cái chai trước ngực ra nhè về phía một người một ma cà rồng mà ném...

Xoảng!

Chai bia ném vào bức tường Yang Si Chul dựa lưng vào, thủy tinh văng ra ép đại boss đang bóp cổ Yang Si Chul lui lại. Đại boss quay đầu chỉ thấy Đường Vũ Tân đã cầm cái chai thứ hai lên chuẩn bị ném tiếp.

“Chạy mau đi!” Đường Vũ Tân rống lên với Yang Si Chul lúc này còn đang ngu ngơ, kể đó chai thứ hai tuột khỏi tay bay đi.

Trong nháy mắt, tốc độ phản ứng của Yang Si Chul cũng không kém, lập tức quay lưng chạy đi. Đại boss định đuổi theo, cái chai thứ ba đã ném đến dưới chân ông ta.

Jang Chul Oh bị ép bó tay, muốn dùng tốc độ của ma cà rồng tránh khỏi số chai của Đường Vũ Tân, ai ngờ còn chưa kịp động dậy, một tiếng “đoàng” không giống tiếng chai bia từ chỗ Đường Vũ Tân truyền tới, kể đó bấp chân Jang Chul Oh đau nhức dữ dội.

Đường Vũ Tân biết, chỉ dựa vào số chai bia không thể cản trở đại boss, mục đích của cô chỉ là để Yang Si Chul có thời gian chạy trốn. Thế nên cô chỉ định bắn chỉ thiên một phát để đại boss thối lui. Ai ngờ lối đại boss tránh né vừa đúng vị trí cô bắn... chẳng lẽ là trùng hợp.

“Xin lỗi! Không phải tôi cố ý!” Đường Vũ Tân giơ súng lên gào to, kể đó lập tức chìa mũi súng xuống đất. Cô cũng cảm thấy tư thế xin lỗi này của mình chẳng có sức thuyết phục...

Tuy vết thương do súng bắn chẳng nguy hiểm trí mạng đối với ma cà rồng, huống chi chỉ bị thương ở bắp chân nhưng Jang Chul Oh vẫn tức giận như cũ... cô gái này ba lần bốn lượt phá hỏng chuyện tốt của ông...

Chân bị thương không có nghĩa năng lực ma cà rồng cũng biến mất, vì thế Jang Chul Oh dùng tốc độ mà đôi mắt trần tục của Đường Vũ Tân khó lòng phân biệt phi đến trước mặt cô. Đường Vũ Tân chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên, cả người đã bị Jang Chul Oh xô vào tường.

“Xin lỗi, thực sự tôi không cố ý!” Để bày tỏ mình không có ác ý, Đường Vũ Tân còn cất súng đi.

Jang Chul Oh nhìn ánh mắt và động tác của Đường Vũ Tân, từ từ hiểu ra cô gái này thật sự không có ý xấu nhưng không lẽ vết thương của mình chịu không? Ông quyết định dạy cho cô gái này một bài học... thế là hàm răng của trường phòng Jang dài ra...

“Trời ạ...” Đường Vũ Tân nhìn thấy hàm răng đại boss biến hóa xong, cảm thấy lần này mình chết chắc rồi...

“Đừng cản trở ta!” Jang Chul Oh hung hãn buông câu đó xong, nhè cổ Đường Vũ Tân cắn xuống.

“Á!” Lần này ngộ nhỏ vọng ra tiếng la rất rõ ràng, bởi vì Jang Chul Oh không hề bịt miệng Đường Vũ Tân.

Đau, đau quá... Đường Vũ Tân biết bị ma cà rồng cắn sẽ rất đau, nhưng không nghĩ lại đau thế này... Đường Vũ Tân đau lòng, mình còn chưa để Min Tae Yun cắn lại phải hi sinh cho Jang Chul Oh à? Có lẽ lúc đầu không nên mềm lòng, nhưng Jang Chul Oh cũng là người bị hại, thật sự rất đáng thương, hơn nữa quả thật Jang Chul Oh không có giết người tốt nào...

“Buông cô ấy ra!!” Min Tae Yun đuổi theo Yang Si Chul nghe thấy tiếng la bất thường cuối cùng cũng đuổi kịp đến nơi, thoát một cái anh di chuyển đến cạnh Jang Chul Oh, tung một đấm đánh ông ta ngã xuống.

Giọng Min Tae Yun lúc này đối với Đường Vũ Tân mà nói giống như tiếng của thiên thần... sống sót sau tai nạn, Đường Vũ Tân trượt từ trên tường xuống đất, thở hồng hộc.

Jang Chul Oh bị Min Tae Yun đánh bật qua một bên vừa thấy Min Tae Yun đến, hơn nữa ông cũng không muốn giết Đường Vũ Tân thật, thấy tình thế hôm nay đành phải dừng ở đây, dùng tốc độ còn nhanh hơn Min Tae Yun chạy trốn mất.

Vốn dĩ Min Tae Yun định đuổi theo nhưng thấy Đường Vũ Tân vẫn còn kinh hoàng, quyết định trước tiên sắp xếp ổn thỏa cho cô đã, nếu không có thể sẽ để lại chướng ngại tâm lý cho cô sau này.

“Này! Nghe tôi nói được không?!” Min Tae Yun dùng một tay giữ lấy vai Đường Vũ Tân lay nhẹ.

Nhưng Đường Vũ Tân không có phản ứng, cái kiểu không phản ứng này làm Min Tae Yun càng sốt ruột, anh đổi thành hai tay cật lực lay vai Đường Vũ Tân.

“Này, cô có ổn không?” Min Tae Yun thật sự lo lắng chuyện này sẽ tạo thành bóng ma tâm lý đối với Đường Vũ Tân.

“Đừng lắc... chóng mặt...” Đường Vũ Tân bị Min Tae Yun lắc tới yếu xù, cô quay đầu dùng ánh mắt vô hồn nhìn Min Tae Yun.

Vừa rồi cổ Đường Vũ Tân bị Jang Chul Oh cắn ở bên trái, cô quay đầu vừa vặn đưa vết thương đang chảy máu ra trước mặt Min Tae Yun. Vì Min Tae Yun dùng hai tay giữ vai Đường Vũ Tân nên khoảng cách giữa hai người có thể nói là sát rạt, thiếu chút nữa anh không ngăn nổi sức hấp dẫn của máu, đôi mắt xanh biếc sáng bừng lên.

“Anh...” Đường Vũ Tân nghĩ bụng, lần này anh hết chỗ trốn rồi nhé. Min Tae Yun cũng phát hiện, lập tức buông tay đang giữ vai cô ra, che miệng mình.

“Cô...” Đột nhiên Min Tae Yun rất hoảng hốt, thân phận mình bị bắt gặp, mà cô gái này hình như vừa bị ma cà rồng hút máu xong, lần này chắc chắn bị ám ảnh tâm lý rồi... Vấn đề là, nếu Đường Vũ Tân không chịu cho anh động vào, vậy anh đành phải tìm ông chủ Ra hoặc là cảnh sát Hwang cầu cứu thôi...

“Anh... có phải nên cầm máu cho tôi trước, rồi đưa tôi về nhà không?”

“...” Min Tae Yun kinh ngạc mở to mắt, tự hỏi mình vô số lần ‘Phản ứng Nền Có Là Thế Này À?’

“Nè...” Đường Vũ Tân rất chóng mặt, thật ra không phải do Jang Chul Oh hút máu cô nhiều quá, ngược lại tốc độ hút máu của Jang Chul Oh rất chậm, có vẻ như không muốn giết chết cô. Nhưng hút máu từ động mạch cổ sẽ tạo thành thiếu máu cấp, cho dù tốc độ chậm mấy cũng vẫn choáng váng...

Giọng nói yếu ớt của Đường Vũ Tân đánh thức Min Tae Yun đang suy nghĩ lung tung, anh lôi khăn tay trong túi ra buộc lên cổ Đường Vũ Tân cầm máu, sau đó hỏi: “Cô đi được không?”

“Vỡ vắn... anh nói xem...” Đường Vũ Tân bực bội đáp.

“...”

Min Tae Yun bó tay, công Đường Vũ Tân lên, đi về hướng Đường Vũ Tân nói là nhà mình.

24. Chương 24: Ma Cà Rồng Thì Giỏi Lắm Sao?

“Hộp thuốc cấp cứu ở đâu?” Min Tae Yun đặt Đường Vũ Tân xuống giường trong phòng ngủ của cô, nhìn chung quanh.

“Ngăn kéo bên đó... ui... đau quá...” Đường Vũ Tân ôm nửa cổ mình kêu lên, thật sự đau quá... Jang Chul Oh lão khổn kiếp...

Min Tae Yun làm theo lời Đường Vũ Tân, lôi hộp thuốc từ trong tủ ra ngồi xuống mép giường. Anh kéo bàn tay che miệng vết thương của Đường Vũ Tân ra, kẹp bông lên lau cho cô.

“Đau...” Đường Vũ Tân đau đến hít hà.

Min Tae Yun một mực trầm mặc. Trong lòng anh bây giờ đang tranh đấu kịch liệt, thân phận mình đã bại lộ rồi, một lát nữa cô ấy hỏi thì phải giải thích thế nào đây? Khai thật tất cả? Hay là lừa gạt cho xong? Lại nói, chẳng lẽ cô gái này hoàn toàn không ý thức được rốt cuộc mình đã đụng độ với thứ sinh vật gì sao? Hay là dây thần kinh của cô quá dày?

“Nè, công tố Min, không lẽ anh định trút hết lọ cồn này vô hai cái lỗ răng đó sao?” Đường Vũ Tân nhìn lọ cồn trong tay Min Tae Yun, lấy mắt thường mà nói tốc độ đã giảm đi rồi.

Nghe Đường Vũ Tân nói, Min Tae Yun cũng phát hiện mình nhầm lẫn, cục bông trên tay anh đã hoàn toàn biến thành màu đỏ... Min Tae Yun nhìn cục bông không tự chủ được nuốt nước miếng, màu xanh biếc trong mắt lóe lên...

“Này, công tố Min... không phải anh... chưa ăn tối đấy chứ?”

Min Tae Yun không trả lời cô, anh đang cố sức khống chế khao khát với máu của mình, không biết vì sao máu của Đường Vũ Tân có một mùi vị rất khó hình dung đang dụ dỗ anh, mùi máu của Đường Vũ Tân không giống với những người khác...

“Nếu không... nếu thật sự không được... anh cũng hút một chút đi?” Đường Vũ Tân tính nếu ra ngoài uống, vậy mình hiến máu nhiều thêm chút là được!!

“...” Min Tae Yun thấy không phải thần kinh của cô gái này thô mà là không thể thuyết phục...

“Anh không định nói câu nào à?” Đường Vũ Tân có chút bực mình với kiểu im lặng của Min Tae Yun.

“Nói gì? Cô biết hôm nay mình làm chuyện ngu xuẩn gì sao?” Tối giờ phút này Min Tae Yun vẫn chưa rõ vì sao Đường Vũ Tân lại xuất hiện ở con hẻm đó. Chiều theo thông lệ quá khứ, trừ khi tên áo đen kia chết, bằng không Đường Vũ Tân không thoát khỏi số phận bị gã truy kích.

“Ngu xuẩn?! Chẳng qua tôi đi vòng một chút, kiếm siêu thị thôi, ai ngờ vừa vặn đụng ngay cảnh đó trong ngõ, tôi cứu người cũng là làm chuyện ngu xuẩn à?”

“Cô...” Min Tae Yun rất muốn nói ‘Cô Cứu Người Thì Cũng Đừng Kéo Luôn Bản Thân Vào, Yang Si Chul Chết Vẫn Tốt Hơn Cô Chết’ nhưng lời ra tới miệng lập tức dừng lại, mình làm sao thế? Sao lại nghĩ vậy?

“Cô gì mà cô! Đừng nói tôi nữa, công tố Min anh đến đó làm gì?! Mũ đen áo đen giày đen, đóng phim Ma trận à?!”

“Đến tận cùng cô có biết tối nay mình đụng phải cái gì hay không?!” Min Tae Yun có phần tức giận, cô gái này chẳng lẽ đến giờ còn chưa rõ tình hình sao?

“Ma cà rồng chứ gì! Chẳng những tôi gặp phải ma cà rồng, còn để một con ma cà rồng tiến mình về nhà nữa, sao nào?! Hâm mộ, ghen tị à?!” Đường Vũ Tân chỉ choáng váng một chút đã khá lên, lập tức lấy lại tinh thần cùng chơi chữ với Min Tae Yun.

“...” Min Tae Yun không còn gì để nói, không phải như vậy, phản ứng của Đường Vũ Tân hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của anh. Không để ý bản thân bị cắn, cũng không quan tâm anh là ma cà rồng, việc anh lo lắng cô bị ám ảnh tâm lý hoàn toàn không tồn tại... sao có thể...

“Nói chuyện chứ? Thật sự không có gì muốn nói à?” Đường Vũ Tân nhìn Min Tae Yun chăm chăm, “Thật sự không nói?! Được thôi, anh không nói thì tôi nói, anh nói thì may ra còn giấu diếm được này kia, tôi mà nói thì một chút cũng không giấu được đâu nhé!”

Này kia? Cái gì này kia? Min Tae Yun hoang mang nghĩ ngợi. Chẳng lẽ cô gái này nắm được rất nhiều chuyện?

“Còn không chịu nói, được, vậy tôi nói.” Đường Vũ Tân kê gối cao lên, nhìn Min Tae Yun bắt đầu nói: “Hung thủ giết em gái anh bảy năm trước chính là con ma cà rồng hôm nay phải không? Trong quá trình anh truy tìm hung thủ bị một con ma cà rồng khác biến thành ma cà rồng, mà người đã biến anh thành ma cà rồng, có lẽ không còn ở đây nữa hoặc là đã chết...tôi đoán đúng chứ?”

Min Tae Yun nhìn Đường Vũ Tân chăm chăm. Cô gái này thật đáng sợ... rốt cuộc từ manh mối nào mà suy luận ra tới kết quả này? Thật ra Min Tae Yun đánh giá cao Đường Vũ Tân quá... cô nàng Đường Vũ Tân này đơn giản là ngón tay vàng [9] mà thôi...

“Sao cô biết Yoon Ji là em gái tôi?”

“Xin anh... rốt cuộc có nghe tôi nói gì không vậy? Lúc mới đến tôi đã từng nói, tôi đã xem qua tất cả hồ sơ vụ án mọi người xử lý một lần, đương nhiên biết vụ án đó. Tuy nói cả hai đều xuất thân từ cô nhi viện nhưng khi anh có khả năng liền nhận nuôi em gái, đăng ký anh em, chuyện này đâu có gì bí mật nhỉ?”

Min Tae Yun nhớ lại thời gian khi Đường Vũ Tân vừa đến, quả thật cô ấy có nói đã đọc qua hồ sơ các vụ án một lượt, bằng không vụ án ma cà rồng giả kia cô không có khả năng nói đầu ra đuôi như vậy.

“Sao cô biết còn có ma cà rồng khác?” Nếu nói Min Tae Yun tò mò trước lời lẽ của Đường Vũ Tân thì câu nói này khiến anh thắc mắc nhất, vì sao lại nghĩ vậy?

“Tôi nhớ tôi đã nói rồi mà. Một người muốn biến thành ma cà rồng chỉ có hai con đường: bị ma cà rồng mới sinh cắn, hoặc là bị truyền máu của ma cà rồng. Hiện giờ công tố Min anh là ma cà rồng, nhưng tôi đã xem qua hồ sơ của anh, không phát hiện có điều trị y khoa nào lớn, không có khả năng truyền máu của ma cà rồng. Cho nên, có khả năng anh bị một con ma cà rồng chưa cắn người bao giờ biến thành ma cà rồng. Người áo đen hôm nay chắc chắn không phải, bởi vì trước đó người này đã cắn em gái anh rồi, lại nói nếu là người này cắn thì hiện giờ anh không thể còn sống! Cho nên có thể khẳng định có một con ma cà rồng khác, hơn nữa rất có thể ma cà rồng này có thù với con ma cà rồng hôm nay.” Đường Vũ Tân đặc biệt nhấn mạnh câu ‘Trước Đó Đã Cắn Em Gái Anh’, hi vọng Min Tae Yun có thể nhờ vào đó mà nghĩ ra điều gì. Đáng tiếc cô không nhận ra được điều gì trong mắt anh...

Nghe Đường Vũ Tân nói, Min Tae Yun kinh ngạc trong lòng. Từ lúc đầu anh đã biết cô gái này thông minh một cách đáng sợ, nên cực lực che giấu hành vi của mình. Vì thế mà cho dù mẩu máu bị Đường Vũ Tân cầm đi anh cũng không đòi hoặc lấy mẫu khác từ chỗ bác sĩ Sok để không gây ra nghi ngờ. Nhưng hôm nay mới phát sinh một chuyện nhỏ, chỉ là một chuyện nhỏ, mình che giấu bao lâu đều bị cô gái trước mắt này suy luận hết sức ăn khớp, còn... có thể lừa gạt nữa không?

“Im lặng không nói là đáp án của anh à? Chẳng lẽ không thể nể mặt cái này, giải thích cho tôi sao?” Đường Vũ Tân chỉ vết cắn còn đang chảy máu trên cổ mình.

“Trước tiên bằng bó vết thương của cô đã.” Lúc này Min Tae Yun mới chú ý, cổ Đường Vũ Tân vẫn còn chảy máu, không lẽ nghĩ ngợi cũng giúp phân tán sự hấp dẫn của nó?

“... Được rồi.”

Đường Vũ Tân cũng không trông mong gì Min Tae Yun sẽ lập tức nói hết mọi chuyện với mình, nhưng anh không cự tuyệt, không có đối xử như với Yoo Jung In khi nói ‘Anh Không Muốn Đề Cập Hoặc Nhớ Lại Quá Khứ, Quay Lại Hồi Ức Sao?’, coi như là khởi đầu tốt, đúng không?

Đường Vũ Tân vươn cổ ra để Min Tae Yun dùng gạc quấn quanh cổ. Min Tae Yun bôi thuốc xong dán băng băng lên chỗ bị cắn, lại dùng gạc cố định.

“Khụ khụ!” Đột nhiên Đường Vũ Tân ho sù sụ, Min Tae Yun nghi hoặc ngược lên, hai má cô đỏ bừng vì ho.

“Sao vậy?” Min Tae Yun nhíu mày nhìn vết thương trên cổ Đường Vũ Tân vì ho mà máu lại rỉ ra, một lát phải băng thêm một lớp nữa...

“Anh sắp siết chết tôi rồi...” Đường Vũ Tân thiếu điều hụt hơi.

“...” Min Tae Yun trước giờ chưa từng băng bó cho ai, mắc phải sai lầm này thật là bình thường.

Thế là Min Tae Yun dễ tính lại cởi băng ra, quấn lại lần nữa. Ai ngờ vừa quấn xong Đường Vũ Tân động đậy cổ, cục bông thấm thuốc từ bên trong rơi xuống.

“...”

“...”

Hai người nhìn cục bông dính máu hồi lâu không nói...

“Rốt cuộc anh có biết làm không?” Đường Vũ Tân bực bội hỏi.

“Cô đừng động đậy có được không?” Min Tae Yun nhăn mày.

“...” Dám kêu cô đừng cử động... xem cô là người chết à?!

Min Tae Yun quấn lại lần nữa, lần này băng xong Min Tae Yun thở hắt ra mà Đường Vũ Tân cũng học ngoan, không dám lắc lư cổ, chỉ cử động một chút kết quả băng gạc tuột xuống...

“...”

“...”

“Tôi kêu anh Ra đến thôi...” Min Tae Yun thật tình chịu thua rồi...

20 phút sau ông chủ Ra chạy đến, nhìn tình hình trong phòng, anh nhin cười thật vất vả...

“Tae Yun à,” Ông chủ Ra đi đến cạnh Min Tae Yun, cười vỗ vai anh, “Cơ hội tốt như vậy mà lại bị kỹ thuật tồi tệ của cậu phá hủy rồi...”

“...”

Có ông chủ Ra đến, công chuyện trở nên đơn giản hơn nhiều. Anh cắt băng gạc thành dải cần thiết, quấn mấy vòng quanh cổ Đường Vũ Tân, làm cho cổ cô dễ hoạt động, kết thúc công cuộc băng bó một cách hoàn mỹ.

“Vây mới giống chứ!” Đường Vũ Tân xoay cổ, phát hiện tay nghề ông chủ Ra thật tuyệt!

“Sau này cô phải cẩn thận một chút.” Ông chủ Ra nhìn Đường Vũ Tân xoay cổ một cách linh hoạt, hài lòng gật đầu.

“Cẩn thận cái gì?” Đường Vũ Tân giả bộ mơ hồ.

“Con ma cà rồng tối nay chắc không bỏ qua cho cô đâu, chỉ cần cô còn sống ngày nào phỏng chừng hắn sẽ truy kích cô ngày đó.”

“Hắn bị thần kinh à?”

“Cái gì?”

“Khụ... ý tôi là hắn rảnh lắm à? Tôi lại không thấy rõ mặt mũi hắn ra sao, đuổi giết tôi làm gì?”

“Để phòng ngừa? Hoặc là trừ hậu hoạn?” Ông chủ Ra cũng phỏng đoán, không chắc chắn lắm.

Nhưng Đường Vũ Tân lại không cho là đúng. Cô cảm thấy trưởng phòng Jang không định giết cô, bằng không lúc đó chỉ cần cắn sâu thêm một chút, nhanh hơn một chút là cô xong đời. Song trưởng phòng Jang lại bỏ qua cho cô, chắc chỉ vì điều kiện “máu xấu” không phù hợp nhỉ? Trưởng phòng Jang cũng là người rất có nguyên tắc...

“Lúc đó có sợ không?” Ông chủ Ra muốn biết cảm giác khi bị ma cà rồng tấn công của Đường Vũ Tân.

Đường Vũ Tân nghĩ nghĩ, sau đó lắc đầu, “Không sợ lắm, sao tôi có cảm giác mình tự làm tự chịu nhỉ?”

“...”

“...”

Đường Vũ Tân lần nữa thành công khiến hai người đàn ông đứng đó hết lời để nói...

“Sợ cũng chẳng sao,” Ông chủ Ra lấy cùn khủy tay mình, nháy mắt với Min Tae Yun, “Đối phương là ma cà rồng cũng không sao, Tae Yun sẽ bảo vệ cô.”

“Công tố Min bảo vệ tôi?”

“Đúng thế, Tae Yun cũng là ma cà rồng mà!” Ông chủ Ra vỗ lưng Min Tae Yun, tỏ ý anh chàng này dựa được đấy.

Ai ngờ Đường Vũ Tân lại chỉ vào cổ mình, nói: “Đến cái này cũng làm không xong, ma cà rồng thì giỏi lắm à?!!”

25. Chương 25: Vụ Án Người Dẫn Chương Trình Lời Nói Ác Độc Bị Giết 01

Ngày hôm sau, uống hết ba chén nước đường đỏ và một chén rượu nho ngâm ớt tảo vàng xong, Đường Vũ Tân vui vẻ phóng đi làm. Tuy vết thương trên cổ vẫn chưa lành, thỉnh thoảng còn rỉ máu ra nhưng vẫn không che dấu được tâm tình vui sướng của cô.

‘Rốt cuộc không cần chơi trò bịt mắt bắt dê nữa rồi...’ Đường Vũ Tân cao hứng nghĩ thầm.

Đẩy cửa Tổ công tố ra, Đường Vũ Tân sải chân chuẩn bị bước vào, lại đụng phải trưởng phòng Jang đang nói chuyện với Yoo Jung In...

“...” Thiếu chút nữa thì Đường Vũ Tân nghẹn thở...

“Vũ Tân đến rồi à.” Trưởng phòng Jang nhiệt tình chào hỏi.

“Vâng, trưởng phòng Jang sớm...” Đường Vũ Tân thản nhiên trả lời.

“Sớm thế, Vũ Tân, cổ cô làm sao vậy?” Yoo Jung In kỹ tính, phát hiện cổ Đường Vũ Tân khác thường.

“Ồ! Công tố Đường bị thương sao?” Choi Dong Man nhìn cổ Đường Vũ Tân, phát hiện có màu đỏ thẫm ra.

“Ừ, tại tôi xui xẻo quá!” Đường Vũ Tân làm như bình thường, vất túi mình lên ghế.

“Sao lại bị thương?” Yoo Jung In lại bắt đầu phát huy bản tính truy tìm nguồn gốc trời sinh.

Có điều sắc mặt Jang Chul Oh không sao khá nổi. Ông đến đây chủ yếu để xem Đường Vũ Tân có đi làm không, vốn không nghĩ Đường Vũ Tân sẽ tới sớm. Dù sao, bị đá kích như vậy, cũng có khả năng sẽ từ chức lắm. Ai ngờ chẳng những Đường Vũ Tân đi làm, tâm tình hình như còn rất tốt... Jang Chul Oh hoàn toàn mù tịt rồi...

“Ồi, đừng nhắc nữa, gặp phải đồ quỷ không có lương tâm.” Đường Vũ Tân than vãn, “Tối qua tụ tập xong, đồ ăn trong nhà không còn gì, tôi tính ra siêu thị thường hay đi mua ít đồ. Mua xong quay về, mọi người đoán coi tôi phát hiện cái gì trên đường?”

“Phát hiện cái gì?” Lòng hiếu kì của mọi người bị khơi lên rồi.

Tim Jang Chul Oh như bị treo lên... nếu cô vạch trần thân phận ma cà rồng trước mặt bao nhiêu người như vậy... nói thật ông cũng không thể làm gì cô được...

“Tôi phát hiện một con chó lang thang!” Đường Vũ Tân đập bàn, mặt đầy tức giận.

“...” Jang Chul Oh thiếu điều phun cả ruột gan ra...

“Xời... chó lang thang thì có gì mà kỳ...” Mọi người chỉ biết bị Đường Vũ Tân lừa rồi, tám chục phần trăm là người ta không muốn khai ra vì sao bị thương.

“Chó lang thang không kỳ, nhưng chó lang thang cắn cổ người ta thì có kỳ không?”

“Cô... ôm nó phải không...” Yoo Jung In bó tay.

“Công tổ Yoo cô thông minh quá!” Đường Vũ Tân lộ ra vẻ mặt như gặp được tri âm, “Tôi thấy con chó đó đáng thương, lấy đồ tôi mua đứt cho nó ăn, nhìn nó cũng có vẻ ngoan, tôi tính ôm nó lên. Ai ngờ vừa ôm nó vào lòng thì con chó đó xực cổ tôi một phát... đau chết luôn! Đau không nói, quan trọng là tôi còn phải đi chích ngừa chó dại nữa... đau đớn quá chừng...”

“Ừm, công tổ Đường, không phải lúc nó đang ăn cô ôm nó đấy chứ?” Choi Dong Man nghĩ nghĩ, hỏi.

“Phải đó, sao cậu biết?” Đường Vũ Tân làm bộ kinh ngạc.

“Chó con nào cũng giữ đồ ăn. Cô không thể chạm vào lúc nó đang ăn, nếu không nó sẽ cắn cô, huống gì cô còn ôm nó...” Vẻ mặt Choi Dong Man như nói nó không cắn cô thì cắn ai.

“Ồ, giữ đồ ăn à...” Đường Vũ Tân vờ giật mình hiểu ra, một bên lén lút liếc trộm đại boss, phát hiện ngài trưởng phòng ma cà rồng nào đó mặt đen tới không thể đen hơn...

“Đúng, cho nên đi một ngày đằng học một sàng khôn!” Choi Dong Man vờ vai Đường Vũ Tân.

“Ừ ừ, tôi biết rồi!” Đường Vũ Tân gật đầu như già tởm nhưng trong lòng thì một cái cười khác đã cười nghiêng ngả...

Jang Chul Oh cảm thấy không thể ở lại thêm một phút nào nữa, bằng không ông không đảm bảo mình sẽ làm ra cái gì quá khích, con mẹ nó, chó lang thang... cả nhà cô mới là chó lang thang...

“Mọi người làm việc đi.” Jang Chul Oh lên tiếng, chuẩn bị cuốn gói.

“Vâng, trưởng phòng Jang đi thông thả.” Đường Vũ Tân vui sướng nói.

“...”

Nhìn mặt trưởng phòng Jang xanh lè, Đường Vũ Tân cười càng đắc ý ‘Cho ông cắn tôi nè!’, Đường Vũ Tân hưởng thụ khoái cảm báo được thù.

“Lạ thật, sao công tổ Min chưa tới nhỉ?” Yoo Jung In nhìn lên phòng làm việc trên lầu, phát hiện bên trong trống không.

Cảnh sát Hwang dõi theo ánh mắt Yoo Jung In, trong lòng cũng cảm thấy kỳ quái. Min Tae Yun trước nay luôn đúng giờ, sao hôm nay lại đến trễ? Chẳng lẽ vụ án 7 năm trước có tình tiết mới?

“Không cần làm việc sao?” Min Tae Yun tò mò nhìn đám người tụm lại một đồng trong phòng, nhìn thấy Đường Vũ Tân anh hơi ngẩn ra.

“Ồ, đúng là không cần nhắc.” Hwang Soon Bum nói.

“Đường Vũ Tân cô vào đây một chút.” Min Tae Yun đẩy cửa phòng làm việc, nói với Đường Vũ Tân.

Thế là công tổ viên Đường Vũ Tân của chúng ta trước con mắt nghi ngờ của mọi người hùng dũng đi vào phòng làm việc.

“Kêu tôi vào làm gì?” Đường Vũ Tân ngồi đại xuống ghế, đối diện với Min Tae Yun.

“Không phải bảo cô ở nhà nghỉ một ngày sao?” Min Tae Yun nhìn sắc mặt Đường Vũ Tân, phát hiện không còn tái nhợt như tối qua nữa, thở hắt trong lòng.

“Tôi cảm thấy không sao nữa rồi nên mới đi làm.”

“Tên áo đen tấn công cô tối qua rất có thể tối nay sẽ tiếp tục hành động, tôi cảm thấy giai đoạn này cô không nên chạy lung tung thì tốt hơn.”

“Hi hi, công tố Min đang quan tâm tôi à?” Đường Vũ Tân cười cười nhìn Min Tae Yun.

“Chẳng lẽ tôi không nên quan tâm đồng nghiệp của mình một chút?” Min Tae Yun khéo léo né tránh vấn đề của Đường Vũ Tân.

“Vậy á... chỉ là quan tâm đồng nghiệp thôi á?” Không biết vì sao Đường Vũ Tân thấy hơi thất vọng, liền đỏ lại mỉm cười: “Không lẽ tôi không thể trở thành “mồi” à?”

“Ý cô là gì?” Min Tae Yun có chút cảnh giác với lời của Đường Vũ Tân.

“Nếu gã áo đen đó tiếp tục truy đuổi tôi, vậy công tố Min có cơ hội báo thù cho em gái mình rồi đúng không?”

Đường Vũ Tân nói xong, Min Tae Yun đột nhiên có cảm giác không kèm được cơn giận, cô gái này sao lại tùy tiện như thế? Tùy tiện đến mức đem tính mạng mình ra đùa bỡn ư?

“Tôi nghĩ không cần, tự tôi có thể bắt được hung thủ.” Min Tae Yun nói bằng giọng vô cảm.

“Công tố Min, nếu bắt được hung thủ anh sẽ làm gì hắn?”

‘Mình sẽ làm gì hắn ư?’ Min Tae Yun nghĩ, sau đó anh phát hiện không có đáp án. Anh muốn giết hắn nhưng lại không cho phép mình trở thành kẻ giết người, không lẽ đưa hắn ra tòa? Cái đó càng không có khả năng... vậy nếu giống như Đường Vũ Tân nói, bắt được hung thủ rồi, rốt cuộc nên làm gì?

“Còn chưa nghĩ ra, đúng không?”

“Ừ.”

“Vậy việc đầu tiên của anh không phải là báo thù mà là như thế nào mới tính là báo được thù.” Đường Vũ Tân nhìn chăm chăm vào mắt Min Tae Yun.

“Như thế nào mới xem là báo được thù ư...” Min Tae Yun cúi đầu lâm vào trầm tư.

“Chết thật rồi...” Hiện trường vụ án, Choi Dong Man nhìn nạn nhân Choi Wook chết trong bồn tắm lớn, thở dài đáng tiếc.

“Căn cứ tình huống cửa bị phá khóa cho thấy là kẻ giết người từ bên ngoài xâm nhập vào.” Yoo Jung In điều tra xong tình hình bên ngoài hiện trường, bước vào phòng tắm.

“Ai là người phát hiện nạn nhân đầu tiên?”

“Là người giúp việc phát hiện sáng sớm nay.”

“Liên lạc với gia đình nạn nhân chưa?”

“Rồi, lát nữa bọn họ sẽ tới.”

“Thời gian tử vong của nạn nhân là chừng nào?”

“Thi thể bị ngâm nước nên không thể xác định chính xác thời gian tử vong... đại khái từ 7 giờ đến khoảng 12 giờ đêm qua.”

“Có thật là Ok Boh Wan giết anh ta không?” Yoo Jung In nghĩ đến Ok Boh Wan tự thú, cảm thấy không thể tin được.

“Không thể là anh ta.” Đường Vũ Tân vừa bước vào, nói.

“Thế này đi, Yoo Jung In cô đi gặp người nhà nạn nhân trước. Dong Man cậu tới phòng kiểm nghiệm một chút, đem sổ tài liệu này về coi có manh mối gì không.” Công tố Min nói với hai người.

“Vâng.” Hai người đồng thanh nhận lệnh đi làm việc.

“Anh không cần giao việc cho tôi.” Đường Vũ Tân giành nói trước Min Tae Yun, “Tôi còn phải kiểm tra hiện trường, anh muốn làm gì cứ việc, tôi không quấy rầy anh đâu.” Nói xong Đường Vũ Tân đi qua chỗ bồn tắm nơi Choi Wook chết.

“Tôi cũng muốn nói cái đó,” Min Tae Yun bắt lực thở dài, “Cô không được đứng trong phạm vi quan sát của tôi, nếu không tôi không thấy được...”

“Ồ ồ ồ, thì ra còn có cấm kỵ này nữa à, không nói sớm. Mau mau, đưa mắt đẹp và răng hổ nhỏ ra nhìn đi!!” Mắt Đường Vũ Tân sáng lấp lánh.

“...” Đột nhiên Min Tae Yun không muốn quan sát hiện trường chút nào...

“Cảnh sát Hwang, tôi về rồi đây...”

Đường Vũ Tân rầu rĩ vác cái mặt bánh bao mở cửa phòng thẩm vấn. Min Tae Yun thật tình không có cách nào mới đuổi cái người điên này về, cô nàng điên điên này lại dám thò tay ra sờ hai cái răng nanh của anh lúc anh quan sát hiện trường... kết quả là lần đầu tiên Min Tae Yun kiểm tra hiện trường thất bại...

“Sao nhanh vậy? Mọi người về hết rồi à?” Hwang Soon Bum thắc mắc, hiện trường gây án lần này đơn giản vậy à?

“Chỉ có tôi về thôi...” Mặt Đường Vũ Tân ỉu xiu như bánh bao nhúng nước...

“Công tố Min để cô về giúp tôi thẩm vấn?” Cảnh sát Hwang hỏi dò.

“Đúng... công tố Min nói để tôi thử một chút...”

“Vậy được thôi.” Cảnh sát Hwang đứng dậy đi ra ngoài, lướt qua Đường Vũ Tân vỗ vai cô, “Công tố Min đang tạo cơ hội cho cô rèn luyện đó, cố lên nhé!”

“...” Nghe cảnh sát Hwang nói xong, Đường Vũ Tân trợn mắt khinh bỉ.

Hwang Soon Bum đi ra khỏi phòng thẩm vấn đã hơn mười phút rồi, thế nhưng trong phòng vẫn yên lặng như tờ.

Đường Vũ Tân chống khuỷu tay xuống bàn, hai tay bắt chéo chống cằm, không biết đang nghĩ gì, ánh mắt rời rạc.

Ok Boh Wan không rõ vị công tố viên trước mặt đang nghĩ biện pháp gì, cũng không dám manh động. Nếu anh ta biết trong đầu Đường Vũ Tân toàn là tiếu nữu vì chưa sờ được răng hổ nhỏ, không biết anh ta có cảm tưởng gì...

“Khụ, công tố viên... công tố viên?” Ok Boh Wan có phần không chịu nổi không khí tĩnh lặng thế này, vốn anh ta đã chuẩn bị sẵn rất nhiều lý do thoái thác khó hiểu, tuyệt đối có thể khiến đối phương không còn manh giáp, nhưng bây giờ im lặng thế này là chuyện gì đây?

“Hơ, xin lỗi tôi thất thần.” Đường Vũ Tân ngượng ngùng cười trừ.

“...” Thất thần... Ok Boh Wan rầu rĩ, cô còn dám không chuyên nghiệp như thế?

“Nói vậy là, anh giết Choi Wook?” Hoàn hồn lại, Đường Vũ Tân bắt đầu thẩm vấn. Cô quyết định lần này phải khắc sâu ấn tượng với Ok Boh Wan.

“Đúng, anh ta kêu tôi giết anh ta, vậy là tôi giết.” Ok Boh Wan nghe công tố viên đối diện hỏi xong âm thầm thở ra, rốt cuộc cũng đi vào đúng quỹ đạo rồi...

“Nghe nói anh tự xưng là nhà tiên tri, sao còn nguyên rửa người khác làm gì? Lại nói, nhà tiên tri cũng không dùng đến trù ếm mà?”

“Cũng có thể dùng chứ, vì sao không thể? Thần chú còn có thể bay mà.” Ok Boh Wan khoa tay múa chân làm động tác bay.

“Ồ, cao hơn mực nước biển mấy ngàn mét?” Đường Vũ Tân tiếp lời.

“Cái gì?” Câu trả lời của Đường Vũ Tân làm Ok Boh Wan ngỡ ra.

“Không phải ông nói thần chú có thể bay được sao? Bay ấy ngàn mét so với mực nước biển hả? Sẽ không va đụng với vệ tinh chứ?” Đường Vũ Tân nói như thật.

Đối với biến cố bất ngờ này Ok Boh Wan không biết nên trả lời thế nào, đành thuận miệng đáp: “Không đâu, có ngài ở đó, sẽ không phát sinh tình huống ấy đâu.”

“Ngài ở đâu? Hệ mặt trời hay là các hệ thiên thể khác?”

“Ngài có mặt khắp nơi, thậm chí ngay bên cạnh chúng ta, nhưng các vị không cảm nhận được.” Ok Boh Wan lại khôi phục trạng thái giả thần giả quỷ.

“Vậy nói tên của ngài xem nào!” Đường Vũ Tân dường như đang tám chuyện thường ngày, cùng Ok Boh Wan tào lao.

“... ngài gọi là ngài.”

“Là ngài để anh đi giết người à?”

“Người là tôi giết nhưng lại không phải tôi giết, tôi chỉ lặng lẽ nói vài câu thôi.”

“Nói là anh nhìn thấy hung thủ?”

“Nhìn thấy ở nhà, ở ga Yeonsinnae cũng thấy, còn cùng nhau uống trà ngọc trúc nữa kìa.”

“Uống cái khác không ngon hơn sao? Trà hoa mai, trà sen đều ngon hơn mà?”

“Bởi vì trái đất hình tròn.”

“Ồ! Thì ra trái đất hình tròn à, sẽ không bị lặn xuống chứ?” Đường Vũ Tân tò mò.

“Đương nhiên không rồi, vì có ngài khổng chế hết tất cả.” Mặt Ok Boh Wan tràn ngập tôn sùng.

“Cho nên nói thật ra thầy họ Choi đúng không?” Về mặt Đường Vũ Tân cũng sùng bái y hệt.

“...”

Chẳng những Ok Boh Wan trong phòng thẩm vấn thiếu điều co giật, Hwang Soon Bum ngồi bên ngoài phòng cách một lớp kính nghe nội dung Đường Vũ Tân tra hỏi cũng muốn khóc... hai kẻ tâm thần này, rốt cuộc đang nói cái gì thế...

26. Chương 26: Vụ Án Người Dẫn Chương Trình Lời Nói Ác Độc Bị Giết 02

“Thẩm vấn thế nào rồi?” Min Tae Yun kiểm tra hiện trường xong quay về, đến phòng thẩm vấn xem thử tình hình hỏi cung Ok Boh Wan, kết quả lại thấy Hwang Soon Bum sắp khóc đến nơi ngồi ngoài cửa.

“Anh, sao thế?” Min Tae Yun nhìn tình huống bên trong, không hiểu gì cả.

“Tae Yun à...” cảnh sát Hwang đứng dậy, chiếu lại tình cảnh Đường Vũ Tân lấy khẩu cung Ok Boh Wan ban nãy.

“...” Xem xong, Min Tae Yun thấy rối mù, cái gì mà họ Choi với chả họ Wo! Nói gì mà lung tung vậy!

“Tae Yun à, rốt cuộc công tố Đường gặp kích thích gì ở hiện trường vậy?” Hwang Soon Bum dùng ánh mắt chất vấn nhìn Min Tae Yun.

Chịu kích thích gì hả... Min Tae Yun trợn trắng mắt, là anh chịu kích thích mới phải! Đến giờ Min Tae Yun còn thấy hai cái răng nanh của mình lạnh lạnh...

Thấy vẻ mặt Min Tae Yun âm u, Hwang Soon Bum càng không thể hiểu, có điều anh nhận ra Min Tae Yun không muốn trả lời, bèn hỏi nữa: “Nói xem cậu ở hiện trường có nhìn thấy gì không?”

“Không thấy gì hết.” Lần này Min Tae Yun trả lời khá nhanh.

“Cái gì?! Gì cũng không thấy?! Thật à?! Không lẽ một hình ảnh mờ mờ cũng không thấy?” Không thấy? Vì sao không thấy? Cảnh sát Hwang nghĩ đến đó đột nhiên liếc Đường Vũ Tân trong phòng thẩm vấn, chỉ tay hỏi: “Chẳng lẽ vì cô ấy nữa?”

“Không phải. Lúc Choi Wook chết hình như bị thủy tinh làm hư mắt.”

“Vậy sao giờ? Cả vụ án bị hẫng sao? Ôi trời, nhìn xem, đang kiểm tra lại bị cướp mất phao, còn dùng được cái gì mà lấy mười điểm hả?”

“Cái gì kiểm tra, cái gì phao?” Đường Vũ Tân ra khỏi phòng thẩm vấn thì nghe thấy đoạn đối thoại đó.

“Khụ, không có gì, công tố Đường thẩm vấn sao rồi?” Cảnh sát Hwang còn chưa biết Đường Vũ Tân đã biết thân phận Min Tae Yun, nên lái sang chuyện khác.

“Thì vậy đó, người này không phải hung thủ, thật tình đến quấy rối thôi.” Đường Vũ Tân liếc Ok Boh Wan ngồi trên bàn tạo dáng.

“Dựa... dựa vào vấn đề đó thôi?” Hwang Soon Bum mù mờ... chỉ dựa vào việc thảo luận ngài có tồn tại hay không là biết người này không phải hung thủ?

“Đương nhiên là không rồi!” Đường Vũ Tân đột nhiên cảm thấy IQ của cảnh sát Hwang thấp quá mức, “Đương nhiên là thông qua tâm lý học tội phạm rồi, cảnh sát Hwang!”

“Ồ ờ...” Hwang Soon Bum hơi xấu hổ vò đầu, anh quên mất vị công tố viên trước mặt là người lão luyện tâm lý học tội phạm...

Reng...

Điện thoại công tố Min đột ngột reo lên.

“A lô, ừ, được, biết rồi.” Vài từ ngắn gọn, công tố Min ngắt điện thoại nói: “Bác sĩ Sok gọi đến, nói chúng ta tới nghe báo cáo nghiệm xác.”

“Ừ, vậy chúng ta đi thôi.”

“Gọi Woo Jung In đi.” Công tố Min nói xong bước ra ngoài.

Để lại Đường Vũ Tân và Hwang Soon Bum đầu óc mù tịt.

“Tóm lại là kêu ai?” Cảnh sát Hwang hỏi.

Đường Vũ Tân chỉ nhún nhún vai, bắm gót Min Tae Yun.

“...”

“Miệng vết thương hẹp lại có dấu tròn, chắc là thứ gì đó giống như khoan điện.” Sở pháp y, người đẹp bác sĩ đứng cạnh thi thể, cúi đầu lộ ngực.

“Là tước nơ vít à? Hiện trường không thấy loại đó?” Hwang Soon Bum vất vả dời mắt đi chỗ khác, hỏi.

“Thông thường tội phạm sẽ không để hung khí lại hiện trường hả?” Yoo Jung In nhìn theo ánh mắt cảnh sát Hwang, cũng nhìn thấy khu vực hùng vĩ của bác sĩ Sok, nhìn cảnh sát Hwang lộ ra vẻ mặt khinh thường, không thể tin được.

“Bác sĩ Sok, tôi nghĩ thấy mùi thuốc tẩy trắng ở hiện trường, còn nhìn thấy chai thuốc tẩy nổi trong bồn tắm nữa, hung thủ xóa toàn bộ dấu tay rồi sao?” Đường Vũ Tân quyết định coi như không biết hai tên háo sắc Hwang Soon Bum và Choi Dong Man.

“Đúng thế! Trên người nạn nhân phát hiện thành phần thuốc tẩy, xem ra nạn nhân và hung thủ có va chạm cơ thể, đến đó mới ngẫu nhiên xảy ra việc giết người. Nhưng dùng thuốc tẩy xóa dấu vết phạm tội, cái này thật khiến người ta bất ngờ, có khoảng cách với việc ngẫu nhiên gây án.”

“Hung thủ liệu có phải người bên cạnh Choi Wook không?” Đường Vũ Tân đứng cạnh thi thể đột ngột hỏi.

“Vì sao?” Yoo Jung In hỏi lại.

“Nếu căn cứ theo tình huống ngẫu nhiên phát sinh, hung thủ và nạn nhân tiếp xúc thân thể rất nhiều, như vậy nếu không phải người thân cận sao có thể tiếp xúc thân thể nhiều được chứ? Nhiều đến nỗi cần ngâm cả người nạn nhân trong thuốc tẩy?” Đường Vũ Tân nói xong ngẩng đầu nhìn công tố Min chứng thực.

“Cũng không loại trừ khả năng này.” Công tố Min gật đầu.

“Tóm lại, từ điểm thuốc tẩy này mà suy ra, khả năng kẻ tình nghi có trí tuệ rất cao.” Người đẹp bác sĩ hơi đầu mà quan tâm thân nhân hay là người ngoài, có thể suy ra trình độ thông minh của kẻ tình nghi đã là cực hạn của cô rồi.

“Choi Dong Man, cậu tới hiện trường, lấy dấu tay trên gương trong nhà tắm về đây.”

“Vâng.”

“Anh, anh đi thăm vấn Ok Boh Wan.”

“Cái gì?” Cảnh sát Hwang lập tức xù lông lên.

“Có vấn đề?”

“Không... không phải... Tae Yun à, vừa rồi không phải cậu nhìn thấy rồi sao, đó là một tên điên... tôi nghĩ tôi không ứng phó được cái chuyện vô tích sự này, để công tố Đường tiếp tục đi.”

“Tôi không đi!” Đường Vũ Tân từ chối ngay tắp lự, khỏi cần nghĩ.

“Vì sao? Ban này không phải biểu hiện của công tố Đường rất tốt sao? Cái gì Wo cái gì Choi đó...”

“Tôi sao bì được với 20 năm kinh nghiệm hình sự của cảnh sát Hwang chứ, tôi tin năng lực của cảnh sát Hwang anh còn mạnh hơn tôi nữa.” Đường Vũ Tân nói xong còn không quên vỗ vai Hwang Soon Bum.

“Công tố Đường à, cô không nên dễ dàng tin tưởng người khác như thế, nhất là kiểu người như tôi. Tôi thế này mà cô cũng tin à! Trí thông minh của tôi đến mẹ tôi còn không tin được nữa, cả trường học cũng không dám để tôi đến, cứ bắt tôi học ở nhà đấy!”

“Ôi chao, cảnh sát Hwang khiêm tốn quá! Tuổi ngài chừng này còn có thể đến nhậm chức ở Tổ công tố chúng tôi IQ của ngài đủ đứng chung với những người ở đây! Càng già càng dẻo dai mà! Cho nên nhiệm vụ này không ai có thể làm được ngoài ngài, trách nhiệm lớn bằng trời nhé! Cảnh sát Hwang tôi thấy anh được đó! Fighting!!”

“Được rồi!” Min Tae Yun đứng cạnh thật tình hết chịu nổi cái màn đối đáp mất dinh dưỡng của hai người, chỉ đạo: “Đường Vũ Tân còn có việc khác, anh, lần này nhờ anh vậy.”

“Ôi trời, hai người thật là...” Hwang Soon Bum tức anh ách, hai người này một người diễn vai trắng một người vai đen đúng là tuyệt!

“Yoo Jung In!”

“Tôi đi làm gì?”

“Kết quả bên gia đình anh ta thế nào?”

“Con của Choi Wook bị ung thư dạ dày, đang nằm viện, tình trạng vợ anh ta cũng không tốt.” Yoo Jung In có chút đau lòng.

“Ừ, đi tìm hiểu tình huống một chút nữa, xem quan hệ gia đình Choi Wook ra sao.”

“Rõ.”

Choi Dong Man, cảnh sát Hwang và Yoo Jung In mạnh ai nấy nhận nhiệm vụ mà đi, để lại mỗi Đường Vũ Tân đứng lơ ngơ ở đó chờ Min Tae Yun giao việc.

“Cô không cần đi nghỉ một chút sao?” Ai ngờ Min Tae Yun mở miệng lại hỏi câu này.

“Hử? Vì sao tôi cần nghỉ chứ?” Đường Vũ Tân ngơ ngác.

Min Tae Yun ngẩng đầu nhìn cổ Đường Vũ Tân vẫn còn quần băng, nói: “Vết thương đỡ chưa?”

“Vì cái này á?” Đường Vũ Tân cười, “Yên tâm, tôi không có yếu xù vậy đâu. Miệng vết thương đóng vảy rồi, quần băng để phòng viêm nhiễm thôi. Hơn nữa ông chủ Ra nói với tôi trước khi lành hẳn không được mở băng ra, tránh hoại nghi.”

“Được rồi, cô đã kiên trì như vậy thì đi gặp mấy người kia với tôi.” Cuối cùng Min Tae Yun thỏa hiệp, không có cách nào khác, anh đành tính cô gái này quá rồi. Nếu thả cô đi một mình, không biết còn gây ra chuyện gì nữa, không bằng dắt theo bên mình chắc ăn hơn.

“Gặp mấy người kia... là mấy vị khách quý của show Lời nói ác độc hả?”

“Đương nhiên, không thì đi gặp ai?” Min Tae Yun cười khen ngợi, nói chuyện với người thông minh thật khỏe.

“Ôi...” Đi hết một vòng quay về, Đường Vũ Tân mệt sắp đứt hơi, không phải là điều tra mệt, mà là cách đám người đó nói chuyện, với cô mà nói thật đúng là một kiểu tàn phá, IQ cái gì đều vất!! Trong số đó có hung thủ sao? Đương nhiên là không...

“Mệt rồi?” Min Tae Yun nhìn Đường Vũ Tân vẹo cổ thất lực, mắt thoáng ảm áp. Đây là người đầu tiên biết thân phận ma cà rồng của anh mà không biểu lộ bất kỳ cảm xúc khác lạ gì... không sợ hãi không hoảng hốt không hiểu kỳ cũng không có gì đặc biệt, ngay cả Hwang Soon Bum lúc biết anh là ma cà rồng cũng kinh ngạc mất một thời gian. Nhưng cô gái này lại không có, cô vẫn như trước, đối xử với anh như người bình thường, điều này khiến trong lòng Min Tae Yun cảm thấy cực kỳ thoải mái...

“Phiền chết được! Công tố Min, tôi nói với anh, đám người này chắc chắn không có ai là hung thủ, bọn họ đơn giản là một lũ ngu mà!” Đường Vũ Tân cảm phẫn.

Nghe Đường Vũ Tân oán giận, Min Tae Yun cười càng vui vẻ, “Sao có thể so được với IQ của công tố Đường?”

“Ừ ừ ừ! Trời ạ!” Min Tae Yun nói xong Đường Vũ Tân giống như phát hiện được lục địa mới, mở to mắt nhìn Min Tae Yun.

“Sao thế?” Min Tae Yun không hiểu phản ứng của cô.

“Thì ra công tố Min anh cũng biết nói đùa nha!!” Đường Vũ Tân lộ ra vẻ mặt như lần đầu tiên gặp Min Tae Yun.

“...” Min Tae Yun quyết định, lần sau, lần sau nhất định anh không cho cô gái này sắc mặt để coi nữa!!

“Nói lại, số 39 Lee In Chul sao không liên hệ được nhỉ?” Thấy mặt Min Tae Yun thoát cái đã đen lại vội vàng di chuyển đề tài.

“Nói thế nào?”

“Nghe nói là mất tích lâu rồi, hình như trước khi khởi quay tiết mục Lời nói ác độc này.”

“Đến tòa nhà CY xem tiết mục kia của anh ta đi.” Min Tae Yun kết luận.

“Đã nắm rõ vụ án của Lee In Chul, hôm nay đến đây?”

“Nghe nói lúc trước Lee In Chul giết chết vợ mình? Chúng tôi chỉ biết đến đó. Nhưng nghe nói hình như tìm được luật sư giỏi, sau hai năm đã được thả ra vì vô tội rồi.”

“Chỉ là vô tội trên pháp luật mà thôi.”

“Cũng tức là nói tìm đúng luật sư đúng không?” Đường Vũ Tân hơi hơi hiểu, gật đầu.

“Vấn đề có tôi, nhưng trên pháp luật là vô tội sao?” Min Tae Yun cười châm chọc.

“Pháp luật vô tình, không phải sao? Công tố viên các vị hẳn là hiểu rõ hơn tôi chứ?”

“Tôi thấy lạ, nếu căn cứ theo các tiết mục trình chiếu lúc đó, vì sao Lee In Chul lại muốn diễn Lời nói ác độc nhỉ? Căn bản không có khả năng?”

“Là chúng tôi giả trò trong đó. Nếu diễn tiết mục đó, lúc đầu sẽ bị đả kích, dần dần tự nhiên sẽ nói ra chuyện giết vợ, tự anh ta cũng muốn mượn cơ hội này để làm sáng tỏ sự thật. Kịch bản cũng đã vạch sẵn rồi, nhưng lại bị người đó thay đổi.”

“Ai? Choi Wook sao?”

“Người đó không rõ... tìm thấy rồi, cái này là show Lời nói ác độc kỳ đó, về mặt này mà cắt bỏ thì tiếc thật.”

“Choi Wook hưng phấn như vậy, chẳng lẽ là vì bản thân cũng bị lay cảm xúc sao?” Đường Vũ Tân nghĩ, chẳng lẽ lúc này người yêu của Choi Wook đã qua lại với người chủ trì tiết mục Lời nói ác độc rồi?

“Tôi cũng không rõ.”

“Tôi nghĩ, cuốn băng này chiếu ra, tỷ suất xem đài nhất định rất cao.” Là người ai cũng có tính hiếu kỳ, chỉ dựa vào kết quả mà suy luận lý do thật tình không phù hợp với khẩu vị của người xem, chắc hẳn Choi Wook cũng nắm bắt chuẩn xác tâm lý người xem mới lâm thời sửa đổi kịch bản?

“Xem ra công tố viên cũng nắm vững đạo lý trong đó. Không sai, tập này chiếu xong tỷ suất rất cao, hơn nữa vụ án Lee In Chul ám độ trần thương lần nữa bị lật lại. Thu được tỷ suất cao tất nhiên chúng tôi rất cao hứng nhưng gia đình Choi Wook lại vì thế mà bất hạnh.”

“Chẳng lẽ Choi Wook bị Lee In Chul uy hiếp?”

“Đúng thế, Lee In Chul đe dọa giết cả gia đình Choi Wook.”

“Đường Vũ Tân, cô liên lạc Yoo Jung In, kêu cô ấy hỏi chuyện có liên quan đến Lee In Chul. Tốt nhất là thuyết phục được vợ Choi Wook chuyển viện cho con.”

“Được.” Đường Vũ Tân lên tiếng, móc điện thoại gọi cho Yoo Jung In.

“Chúng ta đi đâu đây?” Đợi ngồi lên xe rồi, Đường Vũ Tân biết mà còn hỏi Min Tae Yun.

“Đến nhà Lee In Chul.” Min Tae Yun khởi động xe, tăng tốc phóng vút đi.

Đêm khuya, tòa nhà đổ nát.

“Sao Lee In Chul lại ở cái chỗ tồi tệ này chứ?” Đường Vũ Tân bĩu môi ghê tởm.

“Đã thân bại danh liệt rồi, chẳng lẽ còn ở biệt thự hoa viên.” Min Tae Yun tùy tiện trả lời Đường Vũ Tân, thận trọng đi lên lầu.

Nhà Lee In Chul còn tệ hơn trong tưởng tượng của Đường Vũ Tân, tốt xấu gì cũng từng là người giàu có, sao có thể chịu đựng được nhà mình loạn đến mức này?

Không biết Min Tae Yun nghĩ gì trong đầu, ánh mắt anh sớm bị mẫu tin dán trên tường thu hút.

“Xem ra Lee In Chul không đe dọa suông.” Đường Vũ Tân nhìn theo ánh mắt Min Tae Yun, cũng phát hiện số tin trên tường.

Nhìn tới nhìn lui hai người đều cảm thấy không đúng, bởi vì bọn họ nhìn thấy được thứ rất trầm trọng...

“Bệnh viện Han Joong phòng 201, Choi Min Ho...” Đường Vũ Tân gỡ miếng giấy nhớ màu xanh lá xuống.

“Xem ra, Yoo Jung In bọn họ hình như gặp nguy hiểm rồi...”

Đường Vũ Tân bình tĩnh nhìn Min Tae Yun nói.

27. Chương 27: Vụ Án Người Dẫn Chương Trình Lời Nói Ác Độc Bị Giết 03

“Hi vọng đến kịp.” Hiếm khi mặt Đường Vũ Tân lộ vẻ nôn nóng, tuy trong kịch bản có nói công tố Min kịp đến cứu Yoo Jung In, nhưng ai biết bây giờ có cô tham dự vào, kịch bản có thay đổi hay không?

Min Tae Yun không trả lời Đường Vũ Tân, nhưng tốc độ lái xe đã chứng minh tâm trạng sốt ruột của anh. Đường Vũ Tân nhìn cây cối hai bên đường dần dần biến thành đường chỉ xanh mà trán rịn mồ hôi... dừng có chưa cứu được Yoo Jung In mà đã tặng mạng cho đường cao tốc rồi... lỡ Min Tae Yun không cẩn thận lật xe thì sao... cô chưa làm chuyện đó bao giờ...

“Công tố Min... tôi có một vấn đề...” Đường Vũ Tân căng thẳng nuốt nước miếng, “Xin hỏi, năng lực của ma cà rồng giúp được việc đua xe à...”

“...” Min Tae Yun đã sốt ruột đến nỗi lòng bàn tay đầm mồ hôi rồi, bị một câu của Đường Vũ Tân oanh tạc...

Đương nhiên, cuối cùng xe cũng dừng lại vũng vàng trong bãi đậu xe bệnh viện Han Joong, không có tình cảnh dựng xe long trời lở đất ở tập đầu tiên như trong tưởng tượng của Đường Vũ Tân... Lúc Đường Vũ Tân đặt chân xuống đất đột nhiên có cảm giác như đã qua mấy đời, nếu chiếu theo cách lái xe của Min Tae Yun, có khi nào sẽ trượt qua cả thế kỷ luôn chẳng?

Đường Vũ Tân và Min Tae Yun chạy vào cửa chính bệnh viện. Đường Vũ Tân đã chuẩn bị sẵn sàng vừa vào cửa liền hạ gục Lee In Chul, không để ông ta làm hại Min Tae Yun, ai ngờ vào trong, cả đại sảnh rất bình yên...

‘Sao thế này?’ Đường Vũ Tân nghĩ thầm, ‘chẳng lẽ tất cả kết thúc rồi?’ Đột nhiên trong lòng cô tràn ngập sợ hãi.

“Công tố Min, anh có ngửi thấy mùi máu không?” Thế là Đường Vũ Tân dè dặt hỏi Min Tae Yun kiểm chứng.

“Cô đứng trong bệnh viện hỏi tôi có ngửi thấy mùi máu không?” Min Tae Yun dùng ánh mắt “ngu ngốc” nhìn Đường Vũ Tân.

“...” Đường Vũ Tân muốn khóc, phải há... mình ngốc thật...

Hai người đi thẳng lên phòng bệnh của Choi Min Ho, phát hiện phòng trống trơn...

“Chẳng lẽ chuyển viện rồi?” Đường Vũ Tân càng khó hiểu.

“Không, nếu chuyển viện thì Yoo Jung In đã điện thoại rồi.” Min Tae Yun quả quyết.

“Vậy tình huống gì đây?” Đường Vũ Tân cố gắng nhớ lại tình cảnh lúc đó, cô nhớ lúc Yoo Jung In đuổi theo Lee In Chul có leo một đoạn cầu thang.

“Chúng ta quay lại đại sảnh.” Hiển nhiên Min Tae Yun cũng cảm thấy có điểm kỳ lạ.

Màn hình tivi trong đại sảnh vẫn đang chiếu phim, mọi người vẫn đang làm việc của mình đâu ra đấy. Lúc cảm giác hoang mang của Đường Vũ Tân lên tới cực điểm thì, cửa thoát hiểm đột nhiên bật ra, chỉ thấy Lee In Chul và Yoo Jung In một trước một sau chạy ra.

“Thì ra mình đuổi tới đoạn chân không à...” Đường Vũ Tân buồn bực nghĩ.

Chính chủ đã lên sàn, vậy sự tình tiếp theo dễ giải quyết hơn nhiều, Đường Vũ Tân không nói không rằng tặng cho Lee In Chul một cú ném ôm người... tất nhiên ý nghĩa chân chính không phải là ôm người thật, chẳng qua một cú này Lee In Chul lãnh đủ, ông ta bị Đường Vũ Tân quật nằm sấp xuống đất, rên hừ hừ nửa ngày không bò dậy được.

“Woah! Công tố Đường, bản lĩnh tuyệt quá!” Yoo Jung In từ đằng sau đuổi tới, dùng băng thun xách tay trói Lee In Chul lại.

“Nè! Giao thứ trong tay ra đây!” Đường Vũ Tân không trả lời Yoo Jung In, chìa tay ra trước mặt Lee In Chul.

Vốn dĩ Lee In Chul đã móc con dao giống như dao mổ lúc mới ngã sấp xuống đất ra, định dùng nó chạy trốn, ai ngờ lại bị cô công tố viên này phát hiện?

“Gì cơ?” Yoo Jung In mờ mịt.

“Công tố Yoo, cô đứng qua một bên đã.” Đường Vũ Tân kéo Yoo Jung In qua một bên.

“Còn không giao ra? Sao? Muốn động thủ thật à?” Đường Vũ Tân hài hước nhìn Lee In Chul, lần này Min Tae Yun không có lý do bị thương rồi chứ?

Ai ngờ Lee In Chul mãi là kẻ không biết hối cải, chẳng những không giao ra còn đâm luôn. Đường Vũ Tân nghĩ bụng to gan thật, đồng thời thủ thế ngăn cản nhưng có người còn nhanh hơn... nói chính xác là có một con ma cà rồng còn nhanh hơn cô...

Phụp! Một tiếng động nho nhỏ, dao mổ đâm vào sườn trái Min Tae Yun...

“...” Ngay cả ý nghĩ muốn chết Đường Vũ Tân cũng có... hiện tại cô có ý tưởng đập đầu vô tường rồi... Min Tae Yun à, chẳng lẽ anh không tránh được vận mệnh bị đau đớn sao...

“Công tổ Min!” Yoo Jung In hoảng sợ hét to.

“Anh anh anh anh...” Đường Vũ Tân tức đến nổi lắp bắp luôn, tuy anh có lòng tốt bảo vệ cô... nhưng cô không muốn anh bị thương, cô tình nguyện để mình bị thương cũng không muốn anh bị...

Đường Vũ Tân đỡ Min Tae Yun thở ra thì nhiều mà hít vào thì ít dựa vào tường, Min Tae Yun dùng một cánh tay che phần mặt quay về phía Yoo Jung In, bởi vì lúc này răng nanh và đôi mắt xanh của anh đã hiện lên rồi.

“Dẫn tôi... dẫn tôi đi tìm anh La...” Hiện giờ Min Tae Yun muốn thoát khỏi, không phải là cơn đau do bị thương mà là ham muốn vỗ lấy cái cổ của Đường Vũ Tân... mùi vị hấp dẫn khó nói nên lời này trong giây phút anh bị thương dồn dập đổ vào vị giác của anh...

“Được được được...” Đường Vũ Tân quyết đoán đưa công tổ Min vào xe trong lúc Yoo Jung In hoảng loạn đi tìm bác sĩ, cả cô cũng chui vào xe, khởi động máy chạy như điên...

Rầm rầm rầm!

“Ông chủ Ra, cứu mạng với!!!” Đường Vũ Tân đập bùm bùm lên cửa kính nhà ông chủ Ra.

Mới đầu ông chủ Ra nhảy dựng lên, nhưng nghe rõ tiếng Đường Vũ Tân thì đầu tiên là ngỡ vực, sau đó là kinh ngạc. Nghi ngờ cô gái này mượn thể này đến tìm anh làm gì, ngạc nhiên là hình như cô mang theo một người... mà người này rất giống Min Tae Yun...

“Cứu mạng đi, không nhanh lên là chết người đó!!! Không đúng! Là chết ma đó!” Đường Vũ Tân tiếp tục gào như điên, Min Tae Yun vốn đã khó chịu rồi, nghe câu sau của cô thật tình muốn chết quách luôn...

Ông chủ Ra vội vàng mở cửa giúp Đường Vũ Tân đưa Min Tae Yun vào nhà.

“Anh ấy bị đâm trúng, chảy máu nhiều lắm, có cần tiếp máu không?” Đường Vũ Tân tóm tắt tình hình ngắn gọn, đồng thời nuốt nước miếng nhìn cơ bắp nở nang của ông chủ Ra...

Ông chủ Ra đặt Min Tae Yun lên bàn trà, ấn vết thương của Min Tae Yun kiểm tra tình hình, sau đó đột ngột quay đầu lại, “Cậu ấy không cần cô à?”

Đường Vũ Tân ngớ người, kẻ đó đáp: “Vì sao anh ta muốn cần tôi?”

Ông chủ Ra không trả lời, chỉ cười cười nhìn Đường Vũ Tân một cách quỷ dị, cười tới nỗi Đường Vũ Tân ớn lạnh.

“Cậu ấy cần máu, rất nhiều máu, bị thương tới gan.”

Đường Vũ Tân thấy ông chủ Ra không rục rịch, cô nghi hoặc, sao còn không đi lấy hai bình máu sau đó là tình cảnh nổ tung tóe hả? Cái này Đường Vũ Tân cũng mạnh mẽ muốn xem!

Thấy Đường Vũ Tân thắc mắc, ông chủ Ra nói tiếp: “Máu người sống.”

Đường Vũ Tân ngơ ngác nửa ngày, liền tỉnh ngộ “Không nói sớm!”

Lần này đến phiên ông chủ Ra ngớ người. Vốn Min Tae Yun chỉ cần máu trong tủ bảo hiểm là hồi phục được, chẳng qua công dụng không bằng máu người sống mà thôi, hồi phục chậm hơn một chút. Vốn dĩ anh nói thế chỉ để hù dọa Đường Vũ Tân, vì anh bán tín bán nghi khi hỏi cô có sợ ma cà rồng không, cô nói là

không sợ nên định thử cô một chút, đoán chừng cô sẽ không đồng ý, ai dè cô gái này đồng ý sáng khoái như thế?

“Dùng kim tiêm hả? Hay là dùng dao cắt trực tiếp?” Đường Vũ Tân còn đang rối rắm lựa chọn phương thức truyền máu...

“Dùng kim đi.” Đã nói ra miệng rồi ông chủ Ra đành đâm lao thì phải theo lao, anh chỉ sợ Min Tae Yun biết mình dùng máu Đường Vũ Tân đút cho cậu ta, có khi nào sẽ bật dậy siết chết anh không...

Đường Vũ Tân tức tốc xắn ống tay áo lên, vươn cánh tay trắng nõn ra trước mặt ông chủ Ra.

“Không... không cần...” Min Tae Yun còn chút thần trí, khó nhọc lên tiếng ngăn cản.

“Người bị thương thì phải nghe lời, ngoan.” Ai dè Đường Vũ Tân sờ đầu Min Tae Yun, nói một câu làm cả Min Tae Yun và ông chủ Ra đều muốn hộc máu...

Tổng cộng 400cc máu từ người Đường Vũ Tân chảy ra, bị ông chủ Ra đút vào miệng Min Tae Yun. Mới đầu, Min Tae Yun còn kháng cự. Trước giờ anh luôn từ chối máu tươi, nhưng sau khi máu chảy vào bụng anh chừng 100c, đau đớn do mất máu cùng mùi máu tươi đều không cho phép anh chống cự, Min Tae Yun đành phải nuốt số máu còn nóng nóng này vào, nhưng trong lòng thì đau như dao cắt...

“Nhất định nó rất quan tâm cô, trong tình cảnh cần máu bổ sung như thế mà còn nhịn không cắn cô.” Nhìn Min Tae Yun từ từ tiến vào trạng thái ổn định, ông chủ Ra nói với Đường Vũ Tân.

“Có lẽ thế.” Đường Vũ Tân nhìn Min Tae Yun ngủ say, ánh mắt thoáng ảm áp dịu dàng.

Ngày hôm sau, lúc tia nắng đầu tiên lọt qua cửa sổ vào phòng, Min Tae Yun bị chói mắt tỉnh lại. Nhìn chung quanh một vòng phát hiện mình đã về tới nhà, hơi nhức nhích người phát hiện bên cạnh có sự lạ.

Đường Vũ Tân yên lặng nằm sấp bên cạnh ngủ ngon lành, miệng hơi hé, vì ngủ sấp, mạch máu lưu thông không đều mà khẽ ngáy nho nhỏ.

Min Tae Yun không tự giác sờ khoe miệng mình, ngày hôm qua, là máu của cô...

Nghĩ đến đó, màu xanh trong mắt Min Tae Yun thoáng hiện. Mùi vị thật sự rất đặc biệt, khiến người ta ăn rồi còn nhớ mãi nhưng tim anh rất đau... nhìn một bên mặt hơi tái của Đường Vũ Tân, tay Min Tae Yun không tự chủ được vuốt ve đầu cô...

Đến tận cùng, là cảnh ngộ thế nào mới tạo nên được một cô gái không giống mọi người? Đến tận cùng, phải trải qua bao nhiêu kiếp mô của cuộc đời mới sinh ra được thái độ cư xử thản nhiên với tất cả mọi sinh vật?

Min Tae Yun nghĩ không thông. Anh cho rằng, từ sau khi mình biến thành ma cà rồng, hẳn là không có chuyện gì trên đời này mà anh không thể giải thích, anh đặt toàn bộ sinh mạng của mình lên con đường báo thù cho Yoon Ji... Nhưng, giữa con đường báo thù cô độc đột nhiên cô xuất hiện... một cô gái khiến anh hoàn toàn không nhìn thấy, từ lúc ban đầu cảnh giác đối với cô đến kinh ngạc trước vô số thủ đoạn phá án, từ phương pháp phá án máu lạnh không chút lưu tình ban đầu đến nhẫn nại khuyên nhủ hung thủ như đối với bạn bè... hiện giờ nghĩ lại, hình như từ vụ án Yang Si Chul, ở trong phòng thẩm vấn cô nói như thế có lẽ có ý khác không chừng nhưng hỏi cô... chắc gì cô sẽ nói?

Min Tae Yun nhìn Đường Vũ Tân đang ngủ say sưa khê thở dài. Cô gái này chỗ nào cũng có bí ẩn, dường như trên lưng đeo thứ gì đó rất nặng nề. Cô cũng cô độc một mình trên đường đời ư? Chẳng lẽ không có người thứ hai chia sẻ với cô trên con đường đó?

Min Tae Yun nhớ lại vô số tình huống gặp gỡ với cô gái này, lần cô bị người áo đen tấn công, trên mặt cô hoàn toàn không có vẻ sợ hãi thất thố của người bình thường. Về mặt đó Min Tae Yun cũng khó hình dung, giống như... giống như là trút được gánh nặng vậy? Nhưng kẻ đó nó bị thay thế bởi gương mặt rúm rỏ vì đau, khi ấy Min Tae Yun còn cho là mình nhìn lầm, nhưng nghĩ lại có lẽ về mặt đó thực sự tồn tại.

Mà hiện giờ, Min Tae Yun nhìn cô nằm ngủ say bên cạnh, bỗng nhiên có cảm giác nói không nên lời. Anh cảm thấy người này mới là Đường Vũ Tân thực sự, trước đó chẳng lẽ đều là ngụy trang? Nhìn không giống lắm... hay là nhân cách phân liệt?

“Ha ha...” Min Tae Yun bị ý nghĩ của mình làm bật cười.

“Tỉnh rồi à?” Đường Vũ Tân bị tiếng cười của Min Tae Yun đánh thức, dụi mắt, nhìn Min Tae Yun. Kế đó vén áo anh lên nhìn vết thương bên sườn trái.

“Lành hết rồi sao?” Không thấy có vết sẹo nào trên da, Đường Vũ Tân lần nữa cảm thán năng lực khôi phục mạnh mẽ của ma cà rồng.

“Ừ, khỏe rồi. Hôm qua... cảm ơn cô.” Min Tae Yun kéo áo xuống, hơi ngượng.

“Cảm ơn tôi làm gì, không phải anh đã cứu tôi sao?”

“Sao cũng được, tóm lại cảm ơn cô.”

“Đừng nói cảm ơn gì đó, tôi mời anh ăn nhiều vậy, anh không mời tôi lại được một bữa à? Tôi biết anh không ăn này nọ nhưng nhìn người đẹp ăn cũng là một kiểu thưởng thức nhỉ!”

“...”

Thấy vẻ mặt muốn khóc của Min Tae Yun, dưới ánh nắng mai ấm áp, Đường Vũ Tân cười tươi như hoa.

28. Chương 28: Vụ Án Người Dẫn Chương Trình Lời Nói Ác Độc Bị Giết 04

“Nè! Anh định đi đâu?” Đường Vũ Tân cản Min Tae Yun đang muốn xuống giường.

“Đương nhiên là đi giải quyết vụ án rồi, cô giải thích thế nào với Yoo Jung In?” Min Tae Yun thoát khỏi Đường Vũ Tân, cầm áo khoác đi ra ngoài.

“Nè... chờ đã, khoan khoan...” Đường Vũ Tân hấp tấp đuổi theo, cản lại lần nữa “chỗ công tố Yoo có cảnh sát Hwang đối phó, tối qua ông chủ Ra sắp xếp ổn rồi. Vấn đề là anh chắc chắn hiện giờ anh muốn đi làm?”

“Có vấn đề gì?” Min Tae Yun thắc mắc nhìn Đường Vũ Tân.

“Tối hôm qua anh mới bị dao đâm, hôm nay lại không có chuyện gì xuất hiện trước mắt mọi người? Anh điên rồi hả!” Đường Vũ Tân nhìn anh như nhìn người bệnh tâm thần.

“... Nhưng mà, không có tôi, tổ chúng ta làm thế nào?”

Min Tae Yun nói câu này thật ra cũng không có ý gì khác, ai dè lại đối lấy cái lườm trắng mắt của Đường Vũ Tân...

“Ma cà rồng không phải thần nhé! Ôi, không phải tôi muốn đả kích anh, nhưng công tố Min à, tổ chúng ta không có anh vẫn hoạt động như thường... tốt xấu gì cũng còn có tôi mà!”

“...” Có cô tôi mới không yên tâm đây... thật ra Min Tae Yun rất muốn trả cho cô câu này nhưng lại không đành lòng đả kích tự tin của cô.

“Công tố Min, thừa dịp này ở nhà nghỉ ngơi đằng hoàng đi. Túi máu ông chủ Ra cầm đến rồi, anh không có việc gì thì ở nhà xem nó là đồ ăn vặt ăn đi, xem tivi, ngoạn ngoạn nghỉ ngơi, vừa xem phim vừa uống máu, hưởng thụ cuộc sống của người bình thường đi!”

“...” Vừa xem tivi vừa uống máu... còn hưởng thụ cuộc sống của người bình thường... cô nàng này, rốt cuộc có biết mình đang nói gì không?”

“Còn như bên Tổ công tố, sáng sớm nay cảnh sát Hwang gọi điện đến nói trưởng phòng Jang đã thay anh vô tổ chúng ta rồi. Đừng lo lắng vớ vẩn nữa, hiện tại công tố Min chỉ cần làm: uống máu, xem phim, ngủ là OK rồi!”

Đường Vũ Tân mặc cái áo khoác Min Tae Yun vừa lấy xuống lên giá, đẩy Min Tae Yun vào giường bắt anh nằm xuống. Mấy lần Min Tae Yun muốn đẩy cô ra, lại bị cô cứng rắn ấn xuống giường, anh lại không dám tranh đấu với cô, lỡ không cẩn thận làm cô bị thương thì làm sao? Vì thế Min Tae Yun bị Đường Vũ Tân dùng chăn quấn kín mít nằm trên giường.

“Lát nữa tôi sẽ gọi cho ông chủ Ra, để anh ấy đến xem tình hình của anh. Min Tae Yun anh phải ngoan ngoãn nằm trong nhà điều trị, tôi đi làm trước nhá.”

Nói xong Đường Vũ Tân cầm áo khoác của mình lên, đi ra khỏi nhà Min Tae Yun.

“Mọi người, xin lỗi tôi đến trễ...” Ra khỏi nhà Min Tae Yun lúc này Đường Vũ Tân mới lộ ra vẻ mệt mỏi. Không có cách nào, tối qua quỳen tặng 400cc máu, còn lo lắng cho Min Tae Yun mà ngủ không ngon, cô không mệt mới lạ, nếu lát nữa có người bảo cô đi thăm vấn Ok Boh Wan, khẳng định cô sẽ ngủ mất...

“Công tố Đường đến rồi!” Yoo Jung In đang ngồi trong phòng họp thảo luận tình hình vụ án với trưởng phòng Jang, nghe tiếng Đường Vũ Tân lập tức chạy ra.

“Công tố Đường, công tố Min sao rồi?” Yoo Jung In nôn nóng hỏi.

“Hơ? Sao lại hỏi tôi? Hỏi anh ta không tốt hơn sao?” Đường Vũ Tân lộ vẻ kinh ngạc.

“Nhưng tối giờ công tố Min còn chưa đi làm! Chẳng phải ngày hôm qua cô đi chung với công tố Min sao?”

“Vì sao tôi lại ở chung với công tố Min? Yoo Jung In cô nói lạ thật nha! Tối qua thừa lúc cô đi kêu bác sĩ, công tố Min đột nhiên xô tôi ra chạy ra khỏi cửa chính bệnh viện, hôm qua tôi tìm anh ta đến quá nửa đêm! Nguyên nhân vì sao hôm nay tôi đi trễ đấy! Nhưng mà tôi không tìm thấy anh ta!”

“Tự chạy?” Yoo Jung In cảm thấy không thể tin được, hình như anh ấy mất rất nhiều máu... người bị thương nặng như vậy còn chạy mất được ư?

“Đúng thế, cô thấy lạ hả? Tôi cũng lấy làm lạ nữa, tôi đuổi ra khỏi bệnh viện thì không thấy đâu, may mà nhìn thấy dấu máu trên đất, tôi liền nương theo vết máu đi tìm...”

“Cô tìm thấy gì?” Trưởng phòng Jang hiển nhiên cũng rất quan tâm vấn đề này, nó có nghĩa là thân phận của Min Tae Yun chưa bị lộ.

“Vấn đề của trưởng phòng Jang cũng kỳ quá đi. Nếu tìm được thì tôi đã nói cho Yoo Jung In biết tình huống hiện giờ của công tố Min rồi, đúng không?” Hiển nhiên là Đường Vũ Tân còn cảm hận cú cắn của Jang Chul Oh lần trước, tự nhiên giọng điệu cũng chẳng hay ho gì.

“...” Jang Chul Oh phát hiện quả thật mình hỏi rất ngớ ngẩn, có điều từ sau lần cắn cô bị thương trở lại đây, sao thái độ của cô với mình kém thế? Chẳng lẽ cô đã biết thân phận của ông?

“Thì ra Vũ Tân cũng không biết à...” Yoo Jung In thoáng thất vọng, tối qua nhìn thấy máu công tố Min để lại mà muốn nổi điên, vốn đã lo lắng rồi, ai ngờ người bị thương còn đi đâu không rõ nữa...

“Vụ án tiến triển tới đâu rồi?” Đường Vũ Tân thấy mình che giấu khá tốt rồi, ung dung chuyển đề tài.

“Báo cáo phân tích dạ dày nạn nhân có rồi, trong dạ dày phát hiện thành phần của chất kích thích thần kinh và chất làm đẹp da[10].” Yoo Jung In đưa báo cáo kiểm nghiệm cho Đường Vũ Tân.

“Hai loại này dùng chung sẽ sinh ra tác dụng phụ mãnh liệt ư?” Đường Vũ Tân nhìn báo cáo, nói tiếp: “Lee In Chul thế nào? Bắt được chưa? Có nhận tội không?”

“Lee In Chul không phải hung thủ.” Jang Chul Oh đưa ghi chép thăm vấn Lee In Chul cho Đường Vũ Tân.

“Há... đi xin lỗi người nhà kẻ mình muốn giết à?! Người này đúng là...” Đường Vũ Tân khóc dở mếu dở, “Cho nên Lee In Chul này không phải hung thủ, chúng ta phí sức nửa ngày lại quay lại từ đầu?”

“Cũng còn manh mối,” Sau lưng mọi người vang lên tiếng Choi Dong Man, “Đây là báo cáo dấu tay trên gương trong nhà tắm nạn nhân.”

Choi Dong Man đưa báo cáo cho trưởng phòng Jang, Yoo Jung In ghé đầu qua nhìn trong khi Đường Vũ Tân kiểm cái ghế ngồi xuống, hai mí mắt bắt đầu đánh lộn...

“Vậy lần này, Choi Dong Man, cậu và công tố Yoo vất vả một chuyến nhé.” Jang Chul Oh nhìn xong, ra lệnh.

“Ồ? Sao lần này không phải công tố Đường?” Choi Dong Man thắc mắc, nhìn Đường Vũ Tân, liền đó bạn nhỏ Choi Dong Man rơi lệ đầy mặt...trâu bò mà! Trước mặt đại boss mà dám ngủ... quá trâu luôn...

“Tôi cảm thấy... tình trạng bây giờ của công tố Đường, trừ mất cảnh giác với đối thủ ra chẳng làm được chuyện gì khác cả.” Jang Chul Oh bắt lực nhìn Đường Vũ Tân mới đó đã ngủ, triệt để hết chỗ nói.

Lúc Đường Vũ Tân tỉnh lại thì đã là buổi tối. Cô mơ mơ màng màng mở cặp mắt nhấp nhem ra nhìn chung quanh... chỗ này không phải phòng họp à?

“Tỉnh rồi?” Giọng đàn ông quen thuộc lọt vào tai Đường Vũ Tân.

Đường Vũ Tân giật mình quay đầu nhìn, thấy Jang Chul Oh ngồi sau bàn làm việc sắp xếp hồ sơ vụ án.

“Sao tôi ở đây?” Giọng Đường Vũ Tân hơi cảnh giác, kể đó động tác có vẻ như tùy tiện xoa xoa cổ mình. May ghê, trên cổ trống trơn không có gì... khoan, không có gì hết? Băng quấn cô dùng che cổ đâu rồi? Cô sờ sờ chỗ cổ bị đại boss cắn, vậy đã tróc hết rồi nhưng da còn hơi thô ráp, hẳn là nhìn ra sẹo mới đúng...

“Băng quấn của cô tuột rồi, tôi không biết quấn lại, thấy vết thương cũng khá nhiều nên tháo xuống luôn. Tôi có băng dán cá nhân này, dùng không?” Nói xong Jang Chul Oh lấy băng cá nhân ra.

Ma cà rồng còn chuẩn bị băng cá nhân làm gì... Đường Vũ Tân rất muốn ới một chập, nhưng ngại cho sinh mạng của mình nên miễn mở mồm vẫn hơn.

Jang Chul Oh đứng dậy cầm băng cá nhân đi đến bên cạnh Đường Vũ Tân ngồi xuống.

“Vết thương của cô sao bị vậy?” Jang Chul Oh hỏi lần nữa, ông nhất định phải biết cô gái này đã biết được bao nhiêu, nếu cô có uy hiếp với ông... Jang Chul Oh rất muốn áp chế ý nghĩ của mình, bởi dù sao hiện giờ không có ai biết thân phận của ông, vậy chứng tỏ cho dù cô gái này biết, đến giờ vẫn chưa vạch trần.

“Tôi nói rồi thôi... là bị...” Đường Vũ Tân còn định nói là bị chó cắn nhưng nhìn ánh mắt nguy hiểm của Jang Chul Oh, rất tự giác nuốt chữ chó vào miệng “Bị cắn đó...”

Nghe Đường Vũ Tân trả lời, Jang Chul Oh thấy buồn cười. Giờ ông có thể xác định cô gái này biết người hôm đó cắn mình là ông, có điều ông rất tò mò, chẳng lẽ cô không sợ chút nào?

“Lợi hại thật, con chó lang thang đó.” Jang Chul Oh nói kháy.

“Hi hi hi...” Đường Vũ Tân đành cười ngây ngô, “Cũng tạm tạm...”

Jang Chul Oh thiếu điều nghệt thở, cái gì kêu là tạm tạm? Cô có biết mình đang nói gì không?

“Sao biết được?” Jang Chul Oh ném đá giấu tay.

“Sao ngài biết được?” Đường Vũ Tân chơi ném bóng với Jang Chul Oh.

Ngay lúc Đường Vũ Tân đã chuẩn bị sẵn sàng tiếp nhận Jang Chul Oh nổi bão thì có người gõ cửa phòng làm việc của Jang Chul Oh.

“Đã bắt được hung thủ rồi, là Ahn Joon Soo và Kim Sun Hwa. Đã đưa hai người vào phòng thẩm vấn rồi.” Choi Dong Man đẩy cửa vào, hoàn toàn không phát hiện tình hình kỳ quặc trong phòng.

“Ồ!” Nghe được tin này Đường Vũ Tân bật dậy, làm Choi Dong Man hết hồn.

“Chúng ta đến phòng thẩm vấn đi!” Nói xong Đường Vũ Tân làm như có hung thần ác sát rượt đằng sau, lấy tốc độ người bình thường không thể lí giải chạy như bay.

“Ồ... tìm thì tìm được rồi nhưng không có chứng cứ xác đáng. Hiện giờ biện pháp duy nhất là để bọn họ tự khai ra.” Cảnh sát Hwang nghĩ tới nghĩ lui chỉ còn biện pháp này mà thôi.

“Ép khai nhân rất dễ bị bác bỏ, so với việc ép cung chẳng thà để họ tự khai ra đi... nam thì để tôi thẩm vấn, nữ...” Trưởng phòng Jang nhìn Hwang Soon Bum.

“Tôi? Tôi, tôi không tham gia đâu!” Hwang Soon Bum thấy trưởng phòng Jang nhìn mình, lập tức hoảng hồn nói: “Ấu đả, bạo lực, nghiêm khắc, không có mấy cái đó... thật sự tôi hỏi cung không xong...”

Jang Chul Oh nhú mày, quay đầu nhìn Đường Vũ Tân “Cô?”

“Không cần... trạng thái này tôi sẽ ngủ mất...” Đường Vũ Tân lắc đầu.

Jang Chul Oh lĩnh ngộ sâu sắc, gật đầu.

“Để tôi thử đi, trưởng phòng.” Yoo Jung In chủ động xin đi giết giặc.

“Cô làm được chứ?”

“Thử xem thế nào.” Yoo Jung In không tự tin lắm cười trừ, cô đã thất bại một lần, đương nhiên không tự tin vào bản thân lắm.

“Để tôi thăm vấn cho.” Công tố Min ở thời khắc cuối cùng rục rờ lên sàn.

“Công tố Min...” Yoo Jung In rất muốn hỏi thương thế của Min Tae Yun ra sao nhưng Min Tae Yun đã lướt qua bên người cô.

“Lần này thì hay rồi.” Đường Vũ Tân bực bội nhìn Min Tae Yun, “Hung thủ đầy đủ, các công tố viên cũng đủ mặt. Không có chuyện của tôi nữa, tôi đi trước đây.”

“Sao lại đi?” Jang Chul Oh khó hiểu nhìn Đường Vũ Tân, Min Tae Yun đến rồi cô nên ở lại mới phải chứ? Sao lại chạy mất?”

“Còn có chuyện của tôi à?” Giọng Đường Vũ Tân không tốt.

Min Tae Yun đứng bên cũng hơi bất lực, anh thật tình không thể ngậy người trong nhà thêm được, nếu có bệnh thật còn đỡ, đằng này thật sự anh không làm sao hết mà. Máu người sống hữu dụng hơn máu y tế rất nhiều, bản thân căn bản không có vấn đề hư nhược, còn ở nhà dưỡng bệnh làm gì?

“Cô không muốn biết lát nữa chúng tôi thăm vấn ra cái gì sao?” Jang Chul Oh cảm thấy lần này là ví dụ học tập rất tốt, ông muốn để Đường Vũ Tân nổi trội lên một chút.

“Cần phải hỏi sao?” Đường Vũ Tân bày vẻ mặt có gì mà tò mò, “Chẳng qua hai bên đồng thời khởi công, sau đó cần lựa lời cho đối phương nghe, tốt nhất là khiến quan hệ hai bên quyết liệt, như vậy tự nhiên sẽ thu được cái gì đó có ích.”

“Từ đầu cô đã biết rồi à?” Lần này đến phiên Jang Chul Oh tò mò, không lẽ từ đầu cô gái này đã nghĩ ra biện pháp này rồi?

“Cảnh sát Hwang vừa nói không có chứng cứ thì tôi đã nghĩ cách rồi, cuối cùng cảm thấy cách này tốt nhất.” Đường Vũ Tân nói cứ như thật, thật ra cần gì cô nghĩ? Cô có cheat code mà, không phải sao?

“Không xem thật?” Jang Chul Oh chưa từ bỏ ý định, ông cảm thấy Đường Vũ Tân vội đi như vậy là vì có mục đích khác.

“Mệt, đi ngủ.” Đường Vũ Tân quăng lại mấy chữ, đi ra khỏi phòng.

Đường Vũ Tân đi về gấp như vậy đương nhiên không phải muốn ngủ, cô muốn đi tìm nhà của Yoon Ji Hee... trời xanh chẳng lẽ không thương xót cô chút nào sao? Nếu tối nay xui xẻo đụng phải đại boss... nếu đại boss cắn cô lần nữa... vậy thì cầu nguyện ỉnh tiếp tục xuyên qua một cách hoành tráng đi!

Hiện tại, Đường Vũ Tân biết Nam Gwan Wook và Im Jong Hwa đều đã trúng phải độc thủ của đại boss. Hiển nhiên đêm mưa lần đó, Đường Vũ Tân viếng thăm nhà Nam Gwan Wook không có tác dụng. Còn như Im Jong Hwa, Đường Vũ Tân càng không biết anh ta biến mất lúc nào. Hiện tại người duy nhất thoát khỏi miệng đại boss chỉ có Yang Si Chul, kết quả này khiến Đường Vũ Tân trả một cái giá đắt, mà nhân tố mấu chốt nhất là Yoon Ji Hee, đương nhiên Đường Vũ Tân sẽ không dễ dàng buông tay.

Xác định lại phương hướng của mình lần nữa, Đường Vũ Tân đạp mạnh chân ga.

Nhà Yoon Ji Hee cách viện kiểm sát hơi xa, cô ghi nhớ kỹ càng hình dạng con đường để dẫn Yoon Ji Hee chạy trốn, chuẩn bị sẵn sàng.

Dừng xe kế bên tòa nhà của Yoon Ji Hee, Đường Vũ Tân sải bước đi lên, cô phải dẫn Yoon Ji Hee chạy trốn trước khi đại boss tới, bằng không lấy tốc độ của đại boss chắc chắn sẽ đuổi theo bọn họ.

Đường Vũ Tân ấn chuông cửa nhà Yoon Ji Hee, rất lâu mà không có ai lên tiếng.

“Chẳng lẽ đến muộn rồi? Không thể nào! Bên kia hẳn là bọn họ mới thăm vấn xong mới đúng!”

Đường Vũ Tân không cam lòng điên cuồng ấn chuông, kết quả không có ai trả lời. Cô tức mình vặn ổ khóa, kết quả cửa bị cô mở ra...

“Không khóa?” Đường Vũ Tân thận trọng bước vào, phát hiện phòng ốc trống trơn.

“Không có người?!” Đường Vũ Tân phát điên, không lẽ đại boss Jang không bắt Yoon Ji Hee ở đây?!

Đường Vũ Tân không cam lòng lục từ phòng ngủ đến phòng tắm một lần, vẫn không thấy bóng ai...

“Kỳ lạ, người đâu?” Đường Vũ Tân sốt ruột, lát nữa đại boss sẽ đến, Min Tae Yun cũng đến, mình phải nhanh lên một chút mới được.

Đường Vũ Tân lần số điện thoại, tìm thấy số Yoon Ji Hee liền bấm gọi.

“Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi hiện không nằm trong vùng phủ sóng... sorry...” Con mẹ nó, không nằm trong vùng phủ sóng! Chẳng lẽ Yoon Ji Hee chạy trốn lên sao Hỏa rồi?!! Đường Vũ Tân quăng điện thoại lên sofa, sau đó cả mình cũng nhào lên sofa.

“Nhớ ra đi! Đường Vũ Tân mày nhất định phải nhớ ra được! Rốt cuộc hiện giờ Yoon Ji Hee đang ở đâu!!”

Đường Vũ Tân đang vò đầu bứt tóc thì, “két” một tiếng, cửa bị đẩy ra.

Đường Vũ Tân ngẩng phắt lên, chỉ thấy một người đàn ông đội mũ đen mặt mày xanh lè nhìn người lè ra không nên ngồi trên sofa.

“Hi hi... hi hi hi...” Đường Vũ Tân nhìn đại boss Jang, đành tiếp tục cười ngây ngô...

“...”

29. Chương 29: Hình Ảnh Bên Dưới

“Hi hi... hi hi...” Đường Vũ Tân không cần nhìn cũng biết dưới cái mũ trùm đầu màu đen kia giờ phút này về mặt đại boss ra sao.

Jang Chul Oh nhìn Đường Vũ Tân ngồi trên sofa giả ngọc mà trong lòng như có đồng lửa. Ông biết ngay mà! Ông biết ngay Đường Vũ Tân chuồn sớm như vậy chẳng có chuyện gì hay ho hết! Sao lần nào cổ gái này cũng xuất hiện ở chỗ ông muốn tới?! Hiển nhiên không thể dùng một câu trùng hợp để giải thích rõ ràng, trừ khi cô ấy đã biết ngọn nguồn mọi chuyện của ông, ông sẽ tấn công ai, vì sao tấn công những người đó cô đều biết rõ, nếu thật như ông nghĩ cổ gái này biết rõ ông muốn làm gì, vậy thì quá đáng sợ... có lẽ ông đành phải...

Jang Chul Oh nghĩ đến đó, ánh mắt tối lại... Đường Vũ Tân ngồi trên sofa đương nhiên cũng không cười ngu ngơ đơn giản như thế. Bản thân cô vì muốn tìm tung tích Yoon Ji Hee mới làm trễ nải không ít thời gian, bằng không không có chuyện gì ngồi chờ đại boss tới chứ? Đại boss lại không phải ma cà rồng không tranh giành sự đời như Min Tae Yun, làm không khéo là toi mạng ngay....

“Khoan khoan!!” Thấy Jang Chul Oh xông tới chỗ mình, Đường Vũ Tân cảm thấy lại không nói có lẽ thời gian gặp Yoon Ji sẽ sớm hơn cô dự kiến mất. “Nghe tôi giải thích đã!”

“Có gì hay ho mà giải thích! Lần trừng phạt trước còn chưa ném mùi dầy dỏ hay sao?!!” Jang Chul Oh bề nghệ nhìn chằm chằm Đường Vũ Tân, vừa tức vừa thấy buồn cười, lấy thân phận ma cà rồng của ông đi trò chuyện bình thường với người khác, ngoài Lee Yoon Ji ra đại khái chỉ có mình Đường Vũ Tân mà thôi.

“Lúc tôi đến Yoon Ji Hee không có nhà!” Đường Vũ Tân thấy có hi vọng lập tức giải thích, “Tôi hoàn toàn không có giấu Yoon Ji Hee, cô ấy tự đi đâu mất đấy!”

“Ai tin được!” Jang Chul Oh rống lên.

“Thật mà...” Đường Vũ Tân khóc lóc thảm thiết, “Tốt xấu gì ngài cũng là trưởng phòng công tố, tự mình đi xem rác thải và hòm thư trước cửa mà coi, đã lâu rồi chưa có dọn kia? Chúng tôi nơi này lâu lắm không có ai đến, hơn nữa ngài xem,” Nói xong Đường Vũ Tân quẹt lên màn hình tivi, đưa ra chứng cứ quyết định “Bụi!”

“...” Jang Chul Oh nhìn Đường Vũ Tân, hiếm khi lộ ra vẻ mặt ngớ ngẩn: “Cô đến đây làm gì? Sao cô biết thân phận của tôi?”

“Tôi đến đây đương nhiên để tìm Yoon Ji Hee rồi, không phải đã nói với ngài tôi sẽ cố gắng hết sức để bọn họ đi tự thú sao... Ai mà ngờ ngài lại “ra miệng” sớm thế...” Đường Vũ Tân cẩn thận nhìn đại boss Jang, thấy không có dấu hiệu nổi khùng, bèn nói tiếp: “Còn như vì sao tôi biết thân phận của ngài thì...”

Thấy Đường Vũ Tân còn tiếp tục ấp a ấp úng, Jang Chul Oh tức giận tột độ, túm lấy Đường Vũ Tân làm bộ cắn.

“Chờ chờ đã... tôi nói tôi nói mà...” Đường Vũ Tân thấy vậy cũng đủ rồi, lập tức năn nỉ: “Có điều tôi nói ngài đừng không tin à nha!”

“Tin hay không đợi nói xong mới biết.” Mặt Jang Chul Oh giãn ra, dù sao kiểu người như Đường Vũ Tân không nằm trong thực đơn của ông, hơn nữa... Đường Vũ Tân đã biết thân phận của ông từ sớm, thế mà chung quanh không có người nào biết nữa, chúng tôi Đường Vũ Tân che giấu dùm ông. Ông còn lo lắng quá một lần Min Tae Yun sẽ biết chuyện này, ai ngờ cả Min Tae Yun cũng không biết?! Jang Chul Oh còn sợ Đường Vũ Tân cô nàng mê trai này sẽ không kể gì mà nói ra hết, có vẻ ông đã coi thường cô gái này rồi...

“Tôi... căn cứ vào mùi vị mới biết là ngài...” Đường Vũ Tân vừa nói vừa quan sát nét mặt Jang Chul Oh, thấy Jang Chul Oh có vẻ muốn nổi điên vội vàng bổ sung thêm một câu “Thật mà! Trên người ngài có mùi gỗ ngâm trong nước, không tin ngài ngửi thử xem! Mỗi người đều có mùi đặc trưng, phụ nữ thường hay xức nước hoa nên mùi đó không rõ ràng lắm, nhưng mùi cơ thể đàn ông thì nồng hơn, lại cũng không ưa bôi xịt thứ gì khác để che giấu nên mùi phát ra rõ ràng hơn, hôm ngài cắn tôi...” Nói đến đó Đường Vũ Tân nuốt nước miếng, “Ngài cắn tôi thì đúng rất gần...”

Ý là, gần như vậy... không ngửi thấy mới lạ...

“Mùi...” Thật tình Jang Chul Oh nghĩ tới trăm ngàn đáp án lại không nghĩ là cái này...

“Đúng thế, mùi...” Đường Vũ Tân xác nhận lần nữa, không đời nào cô nói chuyện mình xuyên qua sống lại trong thế giới này đâu. So với ma cà rồng, cô cảm thấy chuyện sống lại càng không đáng tin, với lại cô sợ cô nói ra rồi những người này sẽ xa lánh cô. Sự kiện xuyên qua đó sẽ là bí mật cả đời cô...

“Cô không cần nhắc điều đến đội cảnh khuyến đúng là đáng tiếc...” Không nghe được đáp án mình muốn, Jang Chul Oh đột ngột quăng ra một câu.

“...” Đường Vũ Tân thiếu điều nện họng, cái này coi như là giải trừ nguy cơ rồi chứ?

“Tôi có thể không giết cô. Nhất định cô biết phạm vi săn mồi của tôi rồi. Nhưng tôi khuyên cô không cần cản trở tôi mãi, bằng không tôi cũng không biết mình sẽ làm ra chuyện gì đâu.” Jang Chul Oh đe dọa Đường Vũ Tân, cô gái này cần phải dạy bảo đàng hoàng mới được.

“Thật sự không thể tha cho bọn họ?” Đường Vũ Tân chưa chịu thôi, bản thân ăn cắn một lần mà đổi lại kết quả kiểu này, ai mà bỏ cuộc cho được?

“Chẳng lẽ cô chê máu mình nhiều quá hả?”

“Không phải thế... rốt cuộc ngài lôi cái khái luận chính nghĩa đó từ chỗ nào ra vậy...”

“Bởi vì tôi là một công tố viên, dù là một công tố viên ma cà rồng.” Jang Chul Oh có phần thương cảm, tại sao mình lại biến thành ma cà rồng đến giờ ông còn chưa biết. Cái cảm giác mơ hồ lúc đó đến giờ vẫn chưa biến mất, bản thân cứ thế mơ mơ màng màng đi trên con đường vĩnh viễn không có điểm dừng.

Bởi vì tôi là một công tố viên sao... nghe câu ấy, nháy mắt Đường Vũ Tân thất thần. Cô, Min Tae Yun và Jang Chul Oh, ba người đều tự răn đe mình là một công tố viên... đại khái đó là chỗ giống nhau nhất của ba người họ.

“Nói thật, câu này vẫn luôn là động lực cổ vũ tôi trên con đường làm công tố viên.” Đường Vũ Tân thản nhiên nói.

“Vậy sao? Có lẽ với tôi mà nói đó không gọi là động lực, coi như là kiên trì đi.” Jang Chul Oh đột nhiên cười tự giễu mình, ông kéo cái nón xuống lộ ra mặt thật “Cô điều tra vụ án mất tích mấy năm nay mới biết mục tiêu sẵn mỗi của tôi hả?”

“Phải, nói ra cũng buồn cười. Vì vào được Tổ công tố, tôi tốn không ít công sức đâu, manh mối này cũng là ngẫu nhiên mà biết.” Đường Vũ Tân nhìn đại boss cở mũ, đáy lòng đã hiểu, có lẽ ông ta tin tưởng cô rồi. Không biết phần tin tưởng này là thật tình hay vờ vịt, bởi vì muốn lợi dụng cô để đối phó Min Tae Yun hoặc là ít nhiều gì cũng có chen lẫn chút giả vờ trong đó nhỉ...

Kỳ thật Đường Vũ Tân nghĩ không sai, Jang Chul Oh biết Đường Vũ Tân sẽ không tiết lộ thân phận của mình cho Min Tae Yun rồi liền quyết định để phòng sau này Min Tae Yun vạch trần sự tồn tại của ma cà rồng, hơn nữa còn bắt mình, có lẽ có thể lợi dụng vai trò của Đường Vũ Tân một chút. Đường nhiên nếu Min Tae Yun có thể yêu Đường Vũ Tân thì tốt nhất, trong tay mình lại có thể một quả cân.

“Xem ra vì gia nhập Tổ công tố mà cô tốn không ít công nhỉ.” Jang Chul Oh nhìn Đường Vũ Tân, ý nghĩ sâu xa.

“Hi hi hi...” Đường Vũ Tân tiếp tục cười ngớ ngẩn...

‘Rột rột...’

Hai người đang đồng thời lâm vào trầm tư thì, ngoài cửa đột nhiên vọng đến âm thanh kỳ lạ. Hai người đồng thời ngước lên, chỉ thấy danh thiếp chuyên dùng của Min Tae Yun bị nhét vào khe cửa...

“...”

“...”

Mặt Jang Chul Oh khó coi nhìn Đường Vũ Tân.

“Tôi không hề nói với anh ấy tôi sẽ đến đây... cả ngày nay tôi theo chân ngài còn nhiều hơn đi với Min Tae Yun nữa à...” Đường Vũ Tân đen mặt... Min Tae Yun thật là, đến ngay lúc này...

“Ý của tôi là, giờ cô kêu cứu mạng còn kịp...” Jang Chul Oh đứng dậy rút danh thiếp ra.

“Tôi không tính để hai người xung đột vũ trang đâu...” Tốt nhất là cả đời đừng thấy mặt nhau... hai người đánh qua đánh lại, thậm chí muốn chết... nhìn đau lòng lắm đó...

Jang Chul Oh nhìn danh thiếp của Min Tae Yun, “Cậu ta đến đây làm gì nhỉ?”

“Đương nhiên là lần theo manh mối mới đến đây rồi, tất nhiên không phải tôi nói à...” Đường Vũ Tân nhìn về mặt nghi ngờ của Jang Chul Oh, suýt khóc...

Jang Chul Oh ngờ vực ngó Đường Vũ Tân, muốn cất danh thiếp vào ví. Đường Vũ Tân thấy động tác đó của Jang Chul Oh, đột nhiên một ngọn đèn bật sáng trong óc!

“Khoan khoan!” Đường Vũ Tân tức tốc chạy tới trước mặt Jang Chul Oh, giành lấy tấm card, “Cái này cho tôi được không?”

“Cô định làm gì với nó?” Jang Chul Oh cảnh giác.

“Bởi vì tôi là fan cuồng của công tố Min mà ~~”

“...”

“Nếu ngài lo lắng trên đó có dấu vân tay của ngài...” Đường Vũ Tân nghĩ đến chuyện Jang Chul Oh kiêng kỵ, lập tức lấy vạt áo của mình chùi danh thiếp “Vậy là xong.”

“Tùy cô...” Jang Chul Oh dùng vẻ mặt bại não nhìn Đường Vũ Tân.

Đường Vũ Tân phớt lờ ánh mắt đó, hết sức happy nhét danh thiếp vào túi, cô tính có cơ hội là đốt đi. Cái này Đường Vũ Tân cũng mới nghĩ ra, nếu danh thiếp không bị Jang Chul Oh cầm đi, như vậy Lee Yoon

Ji không có lý do gì một mình chạy ra ngoài, đương nhiên Min Tae Yun cũng không cần đối mặt với tình cảnh đau khổ đó. Như vậy việc kế tiếp Đường Vũ Tân cần làm chỉ là cản trở Min Tae Yun và Yoon Ji Hee đã phát điên gặp nhau là được, bản thân cô đại khái có thể chờ đến khi Yoon Ji Hee điên rồi lại làm mấy chuyện này, mà không cần chạy đông chạy tây như hiện giờ, làm một ít chuyện khó hiểu, nhìn nhìn ánh mắt Jang Chul Oh, rõ ràng là xem mình như đồ ngốc mà...

“Tôi đi được chưa?” Đột nhiên Đường Vũ Tân cảm thấy mình hết việc để làm, nhiệm vụ tiếp theo là an phận chờ Yoon Ji Hee xuất hiện là được...

“Rất cuộc cô định làm gì?” Có lúc Jang Chul Oh cảm thấy Đường Vũ Tân thật khó hiểu, hình như cô gái này luôn làm những việc không có ý nghĩa nào cả nhưng cái việc nhìn như vô nghĩa đó lại luôn khiến mình phát điên.

“Thật ra mọi người đều rất hiền lành,” Đường Vũ Tân không trả lời trực tiếp câu hỏi của Jang Chul Oh, “Chính vì như thế, tôi mới luôn nghĩ cách để tránh ọi người tổn thương lẫn nhau.”

Jang Chul Oh giật mình trước câu trả lời đó, người hiền lành... là chỉ mình sao? Sau khi giết bao nhiêu người, còn có người nói với mình như thế ư?

“Đại thúc,” Đường Vũ Tân ngẩng đầu nhìn Jang Chul Oh, “Hối hận vì trở thành ma cà rồng sao?”

“Tôi có cơ hội để hối hận sao?” Jang Chul Oh cười tự giễu mình, bản thân vì sao trở thành ma cà rồng đến giờ còn chưa rõ, chỉ cảm thấy mình có sức mạnh như thế, có lẽ lại tiến gần một bước đến cái gọi là ‘tôi là một công tố viên’...

“Đến tột cùng làm sao mới trở thành một công tố viên hợp tiêu chuẩn, đại thúc có từng nghĩ tới không?” Đường Vũ Tân có thể nhìn thấu tâm tư Jang Chul Oh, lại thốt nên những lời kinh người.

“Nói thế, giết một con ma cà rồng là chức trách nên có của một công tố viên nhỉ?” Đường Vũ Tân tiếp tục ép hỏi, “Có lẽ, đại thúc sớm đã rời khỏi con đường đó cũng không chừng...”

Câu hỏi của Đường Vũ Tân đã đâm thẳng vào tận cùng nội tâm Jang Chul Oh, khiến đại boss Jang giật thót. Có lẽ, đúng như Đường Vũ Tân nói, mình vẫn đang tự lừa dối bản thân...

“Có được sự tin tưởng của người khác mới cảm thấy vui vẻ. Có thành thật với chính mình thì khi đối diện với những người không liên quan mới có thể mỉm cười từ đáy lòng. Đại thúc, trở thành ma cà rồng đến tột cùng đạt được cái gì... đại thúc chú có từng nghiêm túc nghĩ tới chưa?”

Trở thành ma cà rồng rồi sẽ có được cái gì... sức mạnh? tốc độ? Còn có thể thoát khỏi quy tắc xử sự của thế gian... chẳng lẽ là những thứ này sao? Jang Chul Oh chìm đắm vào suy tư.

“Tôi lại nói những thứ khó hiểu rồi, đại thúc đừng để ý...” Đường Vũ Tân nhích dần ra cửa “Tôi đi được chưa? Hay là đại thúc tính biến tôi thành bữa khuya hôm nay đây?”

“Cô đi đi...” Trầm mặc nửa ngày, Jang Chul Oh quyết định đánh cược một chuyến, nếu ông cược thắng, vậy sau này đối phó với Min Tae Yun sẽ dễ hơn rất nhiều. Nếu sai... nếu sai, bản thân có lẽ sẽ sống cả đời như Yoon Ji thôi. Đúng như Đường Vũ Tân nói, có lẽ, đều do mình lý tưởng hóa, có lẽ bản thân đã thay đổi rất nhiều so với thuở ban đầu...

“Cám ơn chú, đại thúc, ngày mai gặp.” Nói xong, Đường Vũ Tân hé cửa bước ra ngoài, biến mất ở đầu cầu thang.

Ngồi vào xe mình rồi, Đường Vũ Tân hít sâu một hơi, cô cảm thấy hình như hôm nay cô nói quá nhiều rồi, mấy câu đó có tác dụng với trưởng phòng Jang không đây? Dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết là không rồi, cô đây là bảo hồ lột da mà...

Đường Vũ Tân hạ cửa kính xe xuống cho gió đêm lùa vào, móc điện thoại mình ra mở nguồn.

“Reng...”

Ai ngờ vừa mở điện thoại, di động liền đổ chuông làm Đường Vũ Tân giật thót.

“A lô?”

“Đường Vũ Tân, cô đang ở đâu?”

Đầu kia truyền đến giọng nói sốt ruột của Min Tae Yun, Đường Vũ Tân nghe mà thấy ảm lòng.

“Tôi đang hứng gió.” Nói rồi Đường Vũ Tân khởi động xe, để tiếng gió lùa vào phát ra âm thanh càng lớn hơn.

“... Hứng gió vì sao không mở điện thoại?” Min Tae Yun đi trên đường từ nhà Yoon Ji Hee trở về gọi cho Đường Vũ Tân liên tục, anh không yên tâm để cô về nhà một mình, bởi vì chắc chắn gã áo đen kia còn đi tìm cô nữa.

“Chắc là không cẩn thận tắt nhầm, mới rồi tôi nằm soài trong xe ngắm cảnh, chắc không cẩn thận đề lên.”

“... Bây giờ về nhà à?”

“Không, tôi tính đến chỗ ông chủ Ra một lúc, muốn uống thứ gì đó, với lại bây giờ còn sớm.” Đường Vũ Tân nhìn đồng hồ, mới 9:30 tối.

Đầu bên kia, Min Tae Yun im lặng một lát, “Đi chung đi, tôi cũng định đến đó.”

“Được.”

Đường Vũ Tân ngắt điện thoại, môi cong lên cười vui vẻ. Cô đạp mạnh chân ga, chiếc xe quay ngoắt đi, đèn đỏ nơi đuôi xe sáng lên, trong bóng đêm chói mắt lạ thường...

30. Chương 30: Vụ Án Họa Sĩ Nổi Tiếng Của Insadong [11] bị Giết 01

“Một chiếc SUV màu bạc, chiếc SUV màu bạc đang truy đuổi kẻ tình nghi, tôi bắt đầu đuổi theo từ Insadong, có người đó không? Ai cản gã đó lại đi?! Không có ai à!! A lô! Người đâu!!”

“Anh biết số xe SUV đó chứ?”

“Công tố Yoo?? 1252551252...”

“Tiếp tục ép hắn đi, tôi ở ngay phía trước rồi!!” Dứt lời, Yoo Jung In ngoặt xe sang phải trên đường cao tốc trung ương, chặn ngang đường đi của chiếc Jeep.

Chiếc Jeep thắng gấp, khó khăn lắm mới dừng lại, thiếu chút đụng vào xe Yoo Jung In, cảnh sát Hwang kịp thời đạp mạnh phanh xe.

“Xem lần này anh chạy đi đâu!” Yoo Jung In nghiêng răng, “Á, sao dám chiếu đèn vào tôi hả, anh chết chắc rồi!”

Ai ngờ chiếc Jeep đột nhiên đạp mạnh phanh, tông thẳng về phía Yoo Jung In, khi cảnh sát Hwang cho rằng đã quá muộn thì chiếc Jeep đó đột nhiên ngoặt đầu rẽ sang làn đường bên trái.

Cảnh sát Hwang và Yoo Jung In hăm hở định đuổi theo, một chiếc Sonata màu trắng từ đằng sau xe cảnh sát Hwang lướt lên, tăng tốc đuổi theo chiếc Jeep đằng trước, mà chủ nhân chiếc Jeep hiển nhiên cũng không ngờ còn có mai phục, thắng lại cũng không kịp nữa, đành trở mắt nhìn hai chiếc xe va vào nhau.

Mũi xe Jeep bẹp dí, chiếc Sonata màu trắng lật mấy vòng, cửa kính xe vỡ nát... lái xe Jeep chớp thời cơ, lập tức tăng tốc biến khỏi hiện trường.

“Công tố Đường!!!” Cảnh sát Hwang và Yoo Jung In đồng thời hét lên, hai người lập tức xuống xe lôi Đường Vũ Tân còn kẹt trong xe qua cửa kính ra ngoài.

“Công tố Đường, cô không sao chứ?!” Yoo Jung In nhìn mặt Đường Vũ Tân toàn máu, kinh hoàng luống cuống tay chân.

Cảnh sát Hwang thấy chẳng những đầu Đường Vũ Tân có máu, cánh tay còn mấy vết thương, trên người không biết có chỗ nào bị thương nữa không, anh không chần chừ bấm số gọi trung tâm cấp cứu...

“Cho nên cô không thể xác định bạn trai cô có bị họ bắt đi hay không?”

Kiểm tra hiện trường xong, công tố Min đi đến ngồi trước mặt Yoon Sae Ah.

“Đúng thế, vốn là anh ấy ở bên cạnh tôi, sau khi tỉnh lại thì không thấy đâu nữa.”

“Cô nói là mình bị nhốt ở một chỗ nào đó, cô bị nhốt ở đâu?”

“Ngột ngạt giống như là một cái tủ...”

“Tủ? Nếu cô bị nhốt, vậy thì làm sao trên áo cô dính máu được? Đó rõ ràng là máu.” Min Tae Yun chỉ vào vết máu trên người Yoon Sae Ah, màu máu nổi bật trên nền áo trắng.

“Ồ? Cái này có lúc nào...” Yoon Sae Ah nghi hoặc nhìn áo mình.”

“Cô Sae Ah, căn phòng đó không có tủ áo.”

“Cái gì? Tôi bị bịt mắt nên không thể biết chân tướng chính xác, nhưng tôi chắc chắn mình bị nhốt trong tủ áo, chỗ đó rất chật, gần như tôi không thể động đậy.”

“Lát nữa mời cô cởi cái áo đó ra cho tôi, chúng tôi muốn cầm đi kiểm tra kỹ hơn.”

‘Riing!’

Đang giám sát Yoon Sae Ah thay đồ thì điện thoại của Min Tae Yun đổ chuông.

“A lô, anh à, sao thế?”

Vốn dĩ Min Tae Yun định hỏi là có bắt được hung thủ không, ai ngờ đầu bên kia truyền đến giọng nói nôn nóng của Yoo Jung In.

“Công tố Min, không xong rồi! Công tố Đường bị tai nạn xe trong lúc truy đuổi tội phạm, hiện tại chúng tôi đang trên xe cấp cứu đến bệnh viện Korea!”

“Cái gì!” Min Tae Yun sửng sốt: “Tôi đến ngay!”

Ngắt điện thoại Min Tae Yun phóng thẳng xuống xe mình, đặt còi báo động lên nóc xe, khởi động xe phóng như bay.

“Đường Vũ Tân sao rồi?” Min Tae Yun phóng như bay tới bệnh viện, hỏi Hwang Soon Bum và Yoo Jung In đang ngồi ngoài phòng bệnh.

“Tình huống không lạc quan lắm...” Lúc Hwang Soon Bum nói câu này, nét mặt anh rất quái dị.

Min Tae Yun vừa nghe không lạc quan lập tức thất lòng lại, không nghĩ ngợi gì cả xông vào phòng bệnh. Đường Vũ Tân ngồi trên giường, đầu quấn băng trắng, máu tươi tứa ra từ vết thương, cánh tay cũng quấn mấy lớp. Lúc này, cô đang nhìn chăm chăm bức tường trắng xóa trước mặt, ánh mắt đờ đẫn, nước mắt không ngừng tuôn trào...

“Đường Vũ Tân?” Min Tae Yun không dám chắc, hươ hươ tay trước mặt Đường Vũ Tân, chẳng lẽ đụng xe nên đầu óc có vấn đề?

“Công tố Min!!” Nào biết Đường Vũ Tân mới rồi còn ngồi đằng hoàng trên giường đột nhiên túm lấy áo khoác của Min Tae Yun, vùi đầu vào lòng anh khóc òa lên, nước mắt nước mũi, cả máu nữa trét hết lên chiếc áo khoác màu nâu của anh...

“...” Min Tae Yun bị động tác bất thành linh của Đường Vũ Tân làm lúng túng, đứng đờ người ra.

“Lại tới rồi...” Hwang Soon Bum và Yoo Jung In lúc này mới dám thò đầu vào phòng bệnh. Hwang Soon Bum vỗ vai Min Tae Yun: “May mà Tae Yun cậu tới rồi, có tuyến thủ thay thế bọn tôi...”

“Là sao?” Min Tae Yun nhìn vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa của Hwang Soon Bum, càng thêm thất mắc.

“Bọn tôi bị cô ấy đầu độc này giờ...” Nói rồi Hwang Soon Bum trở cho Min Tae Yun thấy dấu tích Đường Vũ Tân lưu lại trên áo anh và Yoo Jung In, mặt xỉ ra.

“Công tổ Min... xe của tôi...” Vùi đầu trong lòng Min Tae Yun, Đường Vũ Tân rầu rĩ: “Xe của tôi hư rồi!! Sonata của tôi... hư rồi...” Nói xong Đường Vũ Tân càng khóc to hơn...

“...” Min Tae Yun dùng ánh mắt nghi hoặc hết cỡ quay đầu nhìn Hwang Soon Bum và Yoo Jung In “Xe của cô ấy?”

“Xe cô ấy bị tông nát thành từng mảnh rồi, xe rơ-mooc đã kéo đi, nói là không thể phục hồi được.” Hwang Soon Bum tỏ vẻ đáng tiếc.

“Xe hư thì mua cái khác...” Min Tae Yun thiếu điều không thở được, nói tình hình không xong là cái này hả? Bởi vì xe hư nên tinh thần Đường Vũ Tân mới thất thường à?!!

“Vấn đề là...” Yoo Jung In nhìn Đường Vũ Tân dè dặt nói: “Hình như xe công tổ Đường không có mua bảo hiểm...”

“Hu hu...” Đường Vũ Tân dựa vào lòng Min Tae Yun khóc long trời lở đất.

“...”

“Đường Vũ Tân thế nào rồi?” Nghe Yoo Jung In báo, sau khi biết Đường Vũ Tân bị tai nạn Jang Chul Oh cũng chạy đến bệnh viện Korea, ông vừa vào phòng thì thấy Min Tae Yun, Hwang Soon Bum và Yoo Jung In đứng cách Đường Vũ Tân chừng một mét, đang nói gì đó với cô.

“Sao đều đứng đây?” Jang Chul Oh thắc mắc, không rõ mọi người lộ ra vẻ mặt giống như đang chờ đợi gì đó là sao.

“Đại... trưởng phòng Jang...” Đường Vũ Tân tiếp tục dụi đầu vào lòng Jang Chul Oh, khóc lóc: “Tôi có thể xin tổng bộ trang bị lại một chiếc xe tăng không...”

“...”

“...”

“...”

‘Lần này không phải là Sonata hư mà đổi thành trang bị xe tăng rồi à? Coi như là có tiến bộ nhỉ?’ Hwang Soon Bum có phần hậm hực nghĩ.

“Ai trong các cậu có thể nói cho tôi biết, rốt cuộc xảy ra chuyện gì không...” Jang Chul Oh bị Đường Vũ Tân dụi dụi mà choáng, cô gái trước mặt ông biết rõ thân phận ông, vậy mà vẫn cư xử với ông như trước sao? Hơn nữa, đầu cô bị thương còn đang chảy máu thế kia, không sợ ông mất khống chế à?

Yoo Jung In thuật lại sự tình vừa rồi một lượt cho Jang Chul Oh nghe, khoe miệng Jang Chul Oh co rúm, trán nổi lên dấu gạch chéo đỏ quạch, lơ mơ có khuynh hướng bùng nổ...

“Đường Vũ Tân cô đủ chưa...” Giọng Jang Chul Oh có vài phần đe dọa mơ hồ.

Đường Vũ Tân nhảy cảm ngược đôi mắt sưng đỏ như trái hạch đào, rầu rầu nhìn Jang Chul Oh: “Không được hả?”

“...” Được con mẹ cô ấy! Jang Chul Oh thiếu điều lồng lộn.

“Sonata của tôi...” Đường Vũ Tân buông Jang Chul Oh ra, tiếp tục tưởng niệm cái xe yêu dấu của mình, để dành tiền bao nhiêu lâu mới mua được chiếc xe đó!! Đường Vũ Tân nghĩ tới chuyện sau này lại phải ngồi xe buýt và nhịn ăn để tiết kiệm tiền là cảm thấy uất ức...

“Có điều lần này hẳn là tính tai nạn lao động, tổng bộ chắc sẽ bồi thường...” Jang Chul Oh bất lực đáp.

“Thật à?” Hai mắt Đường Vũ Tân lập tức sáng lóe, nước mắt không thấy đâu nữa...

“Đương nhiên còn phải xem kết quả vụ án lần này...” Jang Chul Oh hoàn toàn bại trận rồi...

Trưởng phòng Jang nói xong, Đường Vũ Tân đột nhiên tung chăn ra, mặt mày tươi tỉnh đứng dậy, hung hăng nói: “Hung thủ lái xe Jeep, mày chết chắc rồi!!”

“... Như vậy, các cậu hiện tại có ai nói cho tôi biết... rốt cuộc vết thương của Đường Vũ Tân ra sao không?”
Thắc mắc của trưởng phòng Jang cũng là tiếng lòng của Min Tae Yun.

“Bởi vì công tố Đường dùng tay che đầu nên đầu chỉ có một vết thương do kính vỡ gây ra, vết thương hơi sâu một chút, chảy rất nhiều máu. Cánh tay che đầu nên vết thương nhiều hơn, những chỗ khác không có gì đáng ngại...” Lúc này Hwang Soon Bum mới nhớ ra hai người này chạy đến bệnh viện làm cái gì.

“ ... ”

“ ... ”

Tức là bọn họ lo lắng uống công à?

“Phí bao nhiêu là máu, đáng tiếc thật.” Jang Chul Oh đứng cạnh Đường Vũ Tân, nói khề.

“Tôi cũng thấy thế.” Đường Vũ Tân gật đầu tiếc nuối.

“ ... ”

“Nói vậy hung thủ trốn rồi à?” Phòng họp nhỏ, năm người đang tiến hành phân tích tình tiết vụ án.

“Đúng, tuy công tố Đường của chúng ta phải trả giá bằng máu...” Hwang Soon Bum nhìn Đường Vũ Tân còn quần băng, hết chỗ nói.

“Không sao, hấn trốn không thoát đâu!!” Đường Vũ Tân thề son sắt.

“Chiếc xe hung thủ lái đi hình như là xe của nạn nhân Kim Jae Young.”

“Họa sĩ giỏi nhất Insadong bị cướp của giết người, có cảm giác gì không...” Yoo Jung In nhìn bốn người.

“Đúng thế!” Cảnh sát Hwang lập tức tiếp lời: “Cô biết không, mỗi khi một nhà nghệ thuật chết đi, giá tranh sẽ lập tức lên trời. Woa! Kẻ cướp thông minh thật.”

“Có khả năng đây là vụ án giết người nguy tạo thành ăn cướp, có người nào đó không muốn nạn nhân vẽ tranh, làm nạn nhân...” Nói xong Yoo Jung In làm động tác giết.

“Công tố Yoo, lần này chúng ta thử tiến hành cùng một hướng đi. Chúng ta có thể hợp tác nhanh hơn, còn cùng ăn chút bánh ngọt nữa... vì sao cô luôn muốn đi theo hướng khác tôi thế nhỉ?” Hwang Soon Bum rầu rĩ.

“Được rồi, mặc kệ thế nào, căn cứ lời khai của nhân chứng Yoon Sae Ah, lúc đó tội phạm có hai người, một nam một nữ. Nữ hành hạ nạn nhân, dùng chai đánh nạn nhân là nam.”

“Vậy là, bọn họ cùng thực hiện.”

“Ừ, vấn đề là bọn họ là hai người hay bốn người cùng làm.” Min Tae Yun quăng ra một vấn đề nghiêm trọng hơn.

“Bốn người?” Yoo Jung In thắc mắc.

“Tình trạng người chứng kiến không ổn, bạn trai cô ta bị bắt đi chỉ là đoán mò.”

“Kỳ lạ thật, bọn họ bắt người đàn ông theo làm con tin, trong tình huống bình thường không phải đều bắt phụ nữ sao?”

“Nam cũng được mà nữ cũng thế, tôi thấy hiện giờ chúng ta đưa ra kết luận cho vụ án này còn quá sớm. Trước tiên chúng ta nên đi nghe báo cáo nghiệm xác đã, sau đó lại hỏi Yoon Sae Ah tình hình lúc đó không phải càng làm rõ suy nghĩ của chúng ta hơn sao?” Đường Vũ Tân lê cả người băng bó đứng dậy, mỉm cười nói với mọi người.

“Cứ vậy đi, đến sở pháp y.” Công tố Min đứng dậy, dẫn đầu mọi người đi đến sở pháp y.

[11] Insa-dong là một con phố dài 700m, trải dài từ Jongno-yiga đến ngã tư Anguk-dong ở giữa trung tâm của Seoul. Chỉ là một con phố ngắn nhưng dọc hai bên đường phố, trong mỗi ngõ nhỏ ở nơi đây đều có sự hiện diện của những hiệu sách cổ, cửa hàng bán bút lông, cửa hàng bán đồ cổ, hiệu may áo truyền thống Hanbok... Các cửa hàng nằm san sát nhau và thể hiện nghệ thuật và không khí truyền thống đã được gìn

giữ suốt mấy trăm năm giữa lòng thủ đô Seoul. Vì vậy, lâu nay Insa-dong đã nổi tiếng là “Khu phố truyền thống tiêu biểu của Hàn Quốc”. Nhưng Insa-dong lại gọi lên trong lòng những nghệ sĩ Hàn Quốc những ký ức đặc biệt.

31. Chương 31: Vụ Án Họa Sĩ Nổi Tiếng Của Insadong Bị Giết 02

“Báo cáo kiểm xác có rồi sao?”

Một đoàn người đi vào sở pháp y, cảnh sát Hwang và Choi Dong Man lập tức chạy đến bên cạnh bác sĩ Sok lộ ra bộ dạng mặt hồn mất vía. Hôm nay bác sĩ Sok lộ ra cặp đùi đẹp mê hồn...

“Không khác nhiều lắm với cái mọi người đã quan sát thấy. Trước ngực bà ta và trên đùi đều bị vật nhọn đâm nhưng không phải vết thương trí mạng. Nguyên nhân tử vong chân chính là vết thương trên đầu gây ra tổn thương não.” Nói rồi bác sĩ Sok đổi hai chân một chút, Hwang Soon Bum và Choi Dong Man thiếu điều chảy nước miếng nhưng công tố Min mà bác sĩ Sok muốn quyền rũ thì vẫn không hề rục rịch.

“Bà ta chết ngay tại chỗ à?” Min Tae Yun bình thản hỏi.

Bác sĩ Sok tỏ vẻ chán nản, bắt đầu chuyển tâm làm việc, chỉ đứng dậy đi đến cạnh nạn nhân: “Vết thương không lớn lắm, hẳn là mất máu từ từ, đau đớn mà chết.”

“Vậy hung khí là gì?” Yoo Jung In đứng bên hỏi.

“Nhìn vết thương trên đùi bầy nhầy lõm chõm thế này, tôi nghĩ chắc không phải dao... xem này,” Bác sĩ Sok vén vải lên, lộ ra vết thương trên đùi Kim Jae Young.

“Thứ gì đó màu xanh...” Đường Vũ Tân vạch miệng vết thương ra nhìn kỹ “Là phẩm màu?”

“Đúng thế, một loại phẩm màu gọi là ultramarine, tôi đoán hung khí hẳn là một trong các dụng cụ vẽ của bà ta.” Bác sĩ Sok nhìn người Đường Vũ Tân quần đầy băng, tốt bụng nhắc nhở “Công tố Đường, tốt nhất là cô cách nạn nhân xa một chút đừng để nhiễm khuẩn.”

“Ồ, phải rồi, cảm ơn.” Đường Vũ Tân nghe nói liền trốn ra sau lưng công tố Min.

“...” ‘Không Lẽ Minh Chặn Được Vi Khuẩn?’ Min Tae Yun rửa thầm.

“Không lẽ là... dao vẽ?” Lần này Yoo Jung In tìm ra đầu mối rất nhanh.

“Cái này thì công tố viên các vị phải tìm hiểu vấn đề rồi. Còn như vết thương trên đầu bà ta thì...”

“Là chai rượu đúng không?”

“Đúng.”

“Nói vậy... nghe công tố Min nói, trong phòng có chai rượu, còn dao vẽ...” Cảnh sát Hwang suy luận.

“Dao vẽ có khả năng còn ở trong nhà Kim Jae Young. Yoo Jung In, lát nữa cô soát phòng làm việc của Kim Jae Young một lượt xem.”

“Được! Mặc kệ ra sao, kẻ cướp dùng dụng cụ vẽ của nạn nhân giết bà ta rồi lái xe của bà ta chạy trốn, rốt cuộc là hai hay là bốn người làm tôi cũng muốn làm rõ manh mối.” Yoo Jung In lộ ra nụ cười đắc ý. Lần này cô cũng vượt qua được Đường Vũ Tân một lần, có điều nguyên nhân không phải là vì Đường Vũ Tân bị tai nạn đụng trúng đầu chứ?

“Cô có ý kiến gì không?” Min Tae Yun hỏi Đường Vũ Tân vẫn trốn sau lưng anh trầm tư.

“Tôi cảm thấy, cái cô Yoon Sae Ah hẳn là đầu mối quan trọng. Có rất nhiều điểm đáng ngờ không giải thích được nên tôi muốn xem thử tình huống bên đó.”

Min Tae Yun nghĩ lướt qua, thấy Đường Vũ Tân nói không sai. Cho dù Yoon Sae Ah bị sốc vì dì mình chết thì cũng không có khả năng ăn nói lộn xộn không có logic như thế, nên anh đồng ý với ý kiến của Đường Vũ Tân.

“Vậy là tiếp theo chúng ta sẽ chuyển chiến tuyến qua phòng thẩm vấn hả?” Hwang Soon Bum hỏi mọi người.

“Vì sao tôi phải làm thế với dì tôi chứ?”

Phòng thẩm vấn. Yoo Jung In đang hỏi cung Yoon Sae Ah, không biết vì sao Yoo Jung In cảm thấy cái cô Yoon Sae Ah này chính là hung thủ, không phải hung thủ thì cũng là đồng lõa.

“Nghe nói tranh của dì cô rất có giá.” Yoo Jung In lộ ra vẻ mặt đương nhiên.

“Ý của công tố viên là, chỉ vì tiền mà có thể giết người dì đã nuôi nấng mình thay cho cha mẹ sao?” Mắt Yoon Sae Ah đầm nước nhìn Yoo Jung In không thể tin được, “Tôi không phải người như thế.”

“Ôi cha, chẳng lẽ cô ta đang đóng kịch?” Cảnh sát Hwang đứng ngoài phòng thẩm vấn quan sát tình hình bên trong, thở dài khó tin: “Nếu là đóng kịch thì cô ta đúng là tài thật.”

“Cô ta không diễn.” Đường Vũ Tân đứng bên cạnh nhìn Yoon Sae Ah trên màn hình, âm thầm thở dài. Một cô gái giỏi giang như thế, đáng tiếc lại bị chứng tâm thần phân liệt.

“Ồ! Vậy những gì Yoon Sae Ah nói đều là thật?” Cảnh sát Hwang vừa nghe Đường Vũ Tân nói liền lên tinh thần, nếu cao thủ tâm lý học tội phạm Đường Vũ Tân cũng không thấy có vấn đề thì chứng tỏ Yoon Sae Ah quả thật không có vấn đề.

“Đúng, ít nhất hiện tại cô ấy nói thật.”

“Nhưng chúng ta vẫn không tìm được manh mối có ích mà...” Cảnh sát Hwang lén lút liếc Min Tae Yun, nói tiếp: “Chúng ta đi tìm chứng cứ khác, công tố Đường, đi chung nhé?”

“Làm gì?” Đường Vũ Tân lấy làm lạ nhìn Hwang Soon Bum muốn hỏi cô ra khỏi phòng thẩm vấn.

“Công tố Min và công tố Yoo đang thẩm vấn Yoon Sae Ah, hai chúng ta đương nhiên đi chỗ khác tìm manh mối rồi. Ôi trời, mau đi nào, cô không muốn nhanh nhanh nhìn thấy Sonata của cô à?”

Thấy hành động bất thành lĩnh của cảnh sát Hwang như thế, Đường Vũ Tân đảo mắt, chìa tay ra trước mặt Min Tae Yun, nói: “Đưa đây.”

“Cái gì?” Min Tae Yun sửng sốt.

“Lấy ra.” Đường Vũ Tân lặp lại, cô muốn xem Min Tae Yun còn cứng đầu đến chừng nào.

“Công tố Đường, cô bị đụng đầu ngớ ngẩn rồi hả?” Hwang Soon Bum sờ trán Đường Vũ Tân “Hình như hơi nóng...”

Không sai, giờ phút này công tố viên Đường của chúng ta đang phát sốt.

“Cô bị sốt?” Min Tae Yun đưa tay sờ trán Đường Vũ Tân, nóng quá...”

“Không quan trọng.” Đường Vũ Tân cao giọng, “Trọng điểm là, lấy đồ ra đây.”

“...” Min Tae Yun cầm nín nhìn Đường Vũ Tân. Chỉ bằng vài động tác nho nhỏ của cảnh sát Hwang là cô biết anh định làm gì sao?

“Ày, tôi nói công tố Đường à... rốt cuộc cô muốn thế nào? Không phải sốt quá ngớ ngẩn rồi chứ? Tôi đã nói rồi mà, bệnh nhân thì ở nhà nghỉ cho khỏe, thanh niên bây giờ thật là, chẳng biết nghe lời gì cả...”

“Cảnh sát Hwang Soon Bum, anh cảm thấy lần nào cũng dung túng cho công tố Min là tốt cho anh ấy ư? Anh không biết thứ đó là độc dược đối với công tố Min sao?”

“Cái gì?” Lần này Hwang Soon Bum cũng ngớ người.

“Rốt cuộc có lấy ra không? Không là tôi cướp đấy!” Nói xong Đường Vũ Tân thật sự thò tay vào túi quần bên phải Min Tae Yun.

“...” Min Tae Yun bó tay, mớ mẫu máu còn nóng hổi ra đưa cho Đường Vũ Tân.

“Cái cái cái... gì? Chuyện này là sao?” Hwang Soon Bum sửng sốt nhìn màn trước mắt.

“Xem ra tôi không thể lơ là chút nào rồi? Anh muốn tôi dưỡng bệnh mà không yên lòng được hả? Có phải tôi nằm liệt giường không dậy nổi rồi anh mới lợt tai không?” Đường Vũ Tân hỏi liền ba câu, đủ thấy trong lòng cô bức bối và âm ức nhường nào.

“Tôi...” Min Tae Yun há miệng, đột nhiên phát hiện mình không biết nói gì.

“Khoan khoan khoan... rốt cuộc có chuyện gì? Chẳng lẽ công tố Đường biết cậu...” Cảnh sát Hwang nhìn hai người, đầu óc rối tinh rối mù.

“Vâng, cô ấy biết.” Min Tae Yun thật thà đáp.

“Lúc nào?”

“Anh còn nhớ chuyện cổ Đường Vũ Tân bị thương không?”

“Nhớ...” Hwang Soon Bum lục lại trí nhớ một chút, lập tức trợn mắt hoảng hồn “Chẳng lẽ vết thương đó?!”

“Đúng, vết thương trên cổ cô ấy là do kẻ kia làm.”

“Vậy mà cô còn sống?” Ai ngờ Hwang Soon Bum lại hỏi Đường Vũ Tân một vấn đề rất đáng ăn đòn.

“Không lẽ anh mong tôi chết?!” Đường Vũ Tân trừng mắt.

“Khụ, tôi không có ý đó... tôi chỉ thấy lạ sao cô còn sống...”

“Nhờ công tố Min cứu tôi, lúc đó tôi cũng tưởng mình chết rồi, may mà công tố Min tới kịp.”

“À.” Hwang Soon Bum lộ ra vẻ mặt thần nhiên, kể đó lại thắc mắc: “Vậy sao cô biết thân phận của Tae Yun?”

“Ngốc thế! Ngoại trừ việc công tố Min không chịu nổi mùi máu của tôi, mắt đổi sang màu xanh ra, cảnh sát Hwang cảm thấy còn có sinh vật nào có thể đánh đuổi được ma cà rồng? Siêu nhân à?” Đường Vũ Tân trợn mắt nhìn Hwang Soon Bum.

Bị Đường Vũ Tân chế nhạo, Hwang Soon Bum cười cười hậm hực: “Vậy cô nói máu thì có chuyện gì? Độc được?”

“Đúng! Tốt nhất là đừng uống máu người chết. Ma cà rồng uống máu người chết sẽ giảm tuổi thọ. Hơn nữa chắc cảnh sát Hwang biết mỗi lần công tố Min uống máu đau đớn thế nào, vậy mà anh nhẫn tâm nhìn được!” Lúc này toàn bộ oán giận của Đường Vũ Tân trút hết lên đầu Hwang Soon Bum, cô luôn canh cánh trong lòng việc Hwang Soon Bum biết Min Tae Yun uống máu có hại thể nào mà không ngăn cản...

“... Sao cô biết rõ thế?” Hwang Soon Bum kinh ngạc trước kiến thức uyên bác của Đường Vũ Tân về ma cà rồng.

“Có gì mà tôi không biết?” Đường Vũ Tân nhướn mày.

“Nhưng, nếu tôi không uống... vụ án làm sao bây giờ?” Lần đầu tiên Min Tae Yun bỏ đi năng lực ma cà rồng để phá án, cảm thấy lúng túng.

“Đương nhiên là dùng cái này.” Đường Vũ Tân chỉ vào đầu mình, “Không phải tất cả công tố viên đều có ma cà rồng trấn thủ, chẳng lẽ bọn họ cũng không thể phá án?”

“Cái gì mà ma cà rồng?” Yoo Jung In thẩm vấn Yoon Sae Ah xong đi ra, nghe một câu khiến cô thấy khó hiểu.

“Tôi nói cái đám bán xe kia đều là lũ hút máu!!” Đường Vũ Tân bất bình gào lên, len lén nhét mẫu máu vào túi mình.

“... Bây giờ đều như thế cả, Vũ Tân cô nên nghĩ thoáng một chút.” Yoo Jung In vỗ vai Đường Vũ Tân.

“Tôi muốn xin xe tăng luôn! Nghĩ luẩn quẩn cái gì!” Đường Vũ Tân hỏi vặn lại.

“Vậy mới nói là nghĩ luẩn quẩn...” Yoo Jung In bó tay, hỏi tiếp “Mọi người thấy sao? Lời khai của Yoon Sae Ah ấy?”

“ ... ”

“ ... ”

Min Tae Yun và Hwang Soon Bum đều im re, mới rồi nói chuyện với Đường Vũ Tân, căn bản hai người không nghe rõ bên trong nói gì...

“Yoon Sae Ah nói thật.” Đường Vũ Tân biết trước kịch bản, lập tức tiếp lời.

“Nói vậy cô ta không phải hung thủ? Vậy cái áo dính máu phải giải thích sao đây?” Yoo Jung In không phục, trực giác mách bảo cô, Yoon Sae Ah có khả năng đứng đằng sau người lái chiếc SUV màu bạc kia.

“Tôi không có nói cô ta không phải hung thủ. Tôi còn có chuyện muốn tìm hiểu nơi Yoon Sae Ah, mọi người cứ lần theo manh mối của mình đi.”

“Đường Vũ Tân, cô phải nghỉ ngơi.” Min Tae Yun nghiêm túc nhìn Đường Vũ Tân. Cô gái này, sao không biết thương mình chút nào thế? Trong ấn tượng của anh, người bị thương nhiều nhất Tổ công tố hình như là cô.

“Tôi hỏi xong sẽ đi nghỉ, được chứ?” Quả thật, Đường Vũ Tân sắp không chịu nổi, đầu óc sắp nóng cháy thành bột rồi.

“Nói có giữ lời không?” Min Tae Yun hỏi.

“Đương nhiên, tôi không giống ai đó đâu.” Đường Vũ Tân chỉ gà mắng chó.

“ ... ”

“Yoon Sae Ah, tôi là công tố viên Đường Vũ Tân. Tôi còn vài nghi vấn với mấy câu trả lời vừa rồi của cô tôi, cô phối hợp với tôi một chút được chứ?” Phòng thẩm vấn, Đường Vũ Tân đi vào mỉm cười với Yoon Sae Ah.

“Được thôi.” Yoon Sae Ah nhìn cô công tố viên ăn bận quái dị trước mặt. ‘Ồ Đây Cũng Có Cosplay sao?’

“Tôi nhớ vừa nãy cô nói, cô cho rằng mình bị bắt trói nhưng cô cũng không chắc chắn lắm. Bởi vì lúc đó bệnh ngủ của cô vừa vận phát tác?”

“Đúng, có lúc tôi bị cưỡng ép chìm vào giấc ngủ, bản thân tôi không thể khống chế được, thậm chí lúc nào ngủ tôi cũng không biết, chỉ biết bản thân bất thành linh ngủ thiếp đi.”

“Vừa nãy cô nói, dù ngủ nhưng cô vẫn có thể nghe được giọng của bà Kim ư?”

“Phải, tôi nghe rõ ràng tiếng của bà Kim, nhưng sau khi tỉnh dậy không nhớ rõ bà ấy đã nói cái gì.”

“Cô không hề nhìn thấy bà Kim à? Đổi câu nói, lúc bà Kim đến đều là khi cô ngủ ư?”

“Phải.” Yoon Sae Ah ngẫm nghĩ một chút, hình như đúng là thế, chẳng lẽ là trùng hợp thật sao?”

“Hồi nãy cô có nhắc đến K, cô chính mắt gặp K rồi à?”

“Hình như cũng không có...”

“Vậy K cũng tới sau khi cô ngủ ư?”

Yoon Sae Ah gật đầu.

Đường Vũ Tân ghi chép lên biên bản, sau đó hỏi: “Lúc nãy cô nói mình bị trói tay chân, bịt miệng và bị nhốt trong một chỗ rất hẹp. Tôi muốn hỏi, nếu cô không bị trói, chỗ đó hẹp đến nỗi không thể nhúc nhích sao?”

“Cũng không phải không có cách, có thể nhúc nhích một chút nhưng cử động lớn hơn thì không được.”

“Vậy có thể miêu tả mức độ cử động mà cô làm được cho tôi không?”

“Cái này khó hình dung quá... chỉ là cảm thấy rất chật chội...”

“Được, tôi biết rồi, cảm ơn cô đã hợp tác.” Đường Vũ Tân xếp giấy bút lại, đi ra khỏi phòng thẩm vấn.

“Hỏi xong rồi?” Không dè Min Tae Yun chưa đi, vẫn đứng bên ngoài chờ Đường Vũ Tân ra.

“Anh có việc gì à?”

“Tôi đưa cô đến bệnh viện.”

“Không phải chứ? Chẳng qua hạ đường huyết mới phát sốt thôi mà, có cần đi bệnh viện đầy dọa không? Tôi uống miếng nước ấm, uống thuốc là ổn rồi. Huống chi vụ án còn chưa xong, tôi cần anh uống máu đường nhiên phải chịu trách nhiệm phá án chứ.”

“Lúc nào cô mới biết yêu bản thân một chút đây?” Min Tae Yun đột ngột hỏi.

“Cái gì?” Đường Vũ Tân hoảng hồn khi thấy giọng điệu dịu dàng đầy bất ngờ của Min Tae Yun.

“Vụ đạo diễn cũng thế, vụ án lần này cũng vậy. Thậm chí cả gã áo đen bám lấy cô cũng thế. Vì sao luôn đẩy bản thân vào nguy hiểm, có thể mất mạng bất cứ lúc nào hả?” Nói xong, Min Tae Yun cảm thấy tim mình đau thắt lại.

“Sao tôi biết chứ...” Lần này Đường Vũ Tân nói thật, ngoại trừ người áo đen lần đó ra, những sự kiện khác đều không nằm trong phạm vi khống chế của cô mà, sao trách cô được?

“Bên người cô đều không phải đồ vô dụng, có lúc có thể để người bên cạnh chia sẻ với mình một chút, không cần chịu đựng một mình có được không?”

“Để người khác chia sẻ ư?” Đường Vũ Tân cười chua chát, nhờ người khác... vậy cô đến thế giới này có ý nghĩa gì nữa?

Thấy vẻ mặt Đường Vũ Tân đột nhiên thoáng nét cười đau thương chua xót khiến người ta không thể hiểu được, Min Tae Yun có cảm giác nơi mềm yếu đóng băng trong đáy lòng bao nhiêu năm nay vang lên tiếng nứt gãy răng rắc...

32. Chương 32: Vụ Án Họa Sĩ Nổi Tiếng Của Insadong Bị Giết 03

“Cô còn đi theo tôi làm chi?” Min Tae Yun quay lại nhìn Đường Vũ Tân còn tò tò đi theo sau lưng anh.

“Tôi muốn đến bệnh viện lấy thuốc... cái đó...” Đường Vũ Tân bẽn lẽn cúi đầu, trong giờ làm việc mà đưa ra yêu cầu cá nhân quả thật có hơi quá đáng.

“Không phải cô nói không cần đi bệnh viện à?” Min Tae Yun bị cô gái nói một đằng làm một nẻo này làm cho hồ đồ luôn, lại muốn bày trò gì nữa đây?

“Cái đó... tôi nghĩ chắc tôi cần truyền một chai đường...” Đầu Đường Vũ Tân càng cúi thấp hơn.

“Thế nên?” Min Tae Yun nhướn mày.

“Nên... cái đó... có thể nhờ công tố Min lái xe chở tôi đến bệnh viện không...” Đầu Đường Vũ Tân cơ hồ vùi trong ngực mình, dường như hổ thẹn vì đã đưa ra yêu cầu không hợp lý.

“Ồ...” Thấy bộ dạng đà điểu của Đường Vũ Tân, nét mặt Min Tae Yun trở nên mềm mại, miệng anh khẽ cong lên, nói: “Đi thôi, vừa hay tôi cũng cần đến chỗ này.”

“Cám ơn lắm lắm!” Đường Vũ Tân cảm động chảy nước mắt.

“Anh biết Yoon Sae Ah chứ?”

Đưa Đường Vũ Tân đến bệnh viện xong, Min Tae Yun đến con phố các họa sĩ thường hay vẽ vật thực, anh phát hiện bức tranh vẽ Yoon Sae Ah của một họa sĩ.

“Sae Ah? Tôi biết cô ấy.” Họa sĩ kia đáp “Nhưng chỉ quen sơ sơ thôi, Đối với các họa sĩ đáng thương ở nơi này như chúng tôi mà nói, cô ấy giống như một bông hoa.”

“Tôi nghe nói cô ấy quen một họa sĩ vẽ chân dung ở đây tên là Min Jung Woo?”

“Hè! Anh biết không?” Họa sĩ đó quay sang hỏi một người khác.

“Anh định nói là cái tên bỏ trốn kia á? Anh có hình hẩn không?”

“Không, tôi không có. Sau khi có phác thảo hình hẩn tôi sẽ quay lại. Nếu có người biết được Min Jung Woo đi đâu, hãy gọi điện thoại cho tôi.” Nói rồi Min Tae Yun móc danh thiếp ra đưa.

“Tiếp theo là K.’ Min Tae Yun vừa nghĩ vừa lái xe tới sông bài nơi K thường đi.

“Tôi phải có tiền trước mới chia bài được. Anh bạn à, bức tranh anh mang tới lần trước đã bán sạch rồi.”

“Đi lấy một tờ giấy vẽ với một cái bàn chải. Cho dù tôi vẽ bằng tay trái cũng bán được 5 tờ tiền đấy! Sao mà anh ác ôn như thế chứ, như vậy mà được à?” Một người đàn ông đội cái nón kết màu xám nói.

“Cũng được đấy, như vậy từ giờ trở đi mày chỉ cần dùng tay trái vẽ là được. Nói xong tên có ria mép nháy mắt ra hiệu cho hai kẻ sau lưng.

“Đừng, thả ra! Cứu tôi với!” Gã đội nón bị túm lấy, gào toáng lên.

Gã có râu gơ búa lên nhè tay phải tên đội nón chặt xuống. Lúc này, Min Tae Yun vẫn đứng bên quan sát tung người lên vung chân đá cả đám ngã nhào.

“Mày là ai?!” Có râu quay đầu lại hỏi.

“Này, anh biết K chứ?” Min Tae Yun tỏ vẻ vô tội.

“Mày chưa tốt nghiệp tiểu học à? K đương nhiên là nằm giữa J và L rồi.” Có râu múa cây búa trong tay, ra lệnh cho thuộc hạ “Chúng mày còn chờ gì nữa? Bắt lấy nó!”

Kết quả tất nhiên chẳng cần tường thuật lại. Người thường được mấy kẻ đánh lại ma cà rồng? Không tốn bao nhiêu sức, Min Tae Yun đã hạ gục bọn chúng. Ai ngờ vừa thở ra, sau lưng có tiếng động lạ.

“... Sao cô lại ở đây?” Min Tae Yun nhìn Đường Vũ Tân vừa hạ gục một tên cầm đao.

“Tôi... tùy tiện đi qua đây xem thử...” Đường Vũ Tân nhìn trần nhà, tránh ánh mắt của Min Tae Yun.

Rốt cuộc Min Tae Yun cũng biết vì sao Đường Vũ Tân muốn mình chở đi bệnh viện, không phải như vậy mới trốn được sao? Nếu để anh biết cô muốn đi điều tra đương nhiên sẽ không đồng ý, vì thế mượn cớ, cô nàng này...

“Ai nói sẽ không lật lọng nữa?” Min Tae Yun bực bội.

“Chúng ta huề mà, đúng không?” Đường Vũ Tân mặt dày cãi.

Cửa chính Tổ công tố đột nhiên bị đẩy “rầm”, Choi Dong Man vẫn gác ở trụ sở nhìn Min Tae Yun mặt đen sì đi vào trước, sau đó Đường Vũ Tân về mặt hối lỗi bám theo sau. Thấy tình hình như thế Choi Dong Man rất biết điều ngậm miệng.

“Nếu cô còn muốn tiếp tục tham gia vụ án lần này, bây giờ lập tức nghỉ ngơi đằng hoàng. Đợi chúng tôi điều tra hết toàn bộ sự việc quay về, cô lại động não suy nghĩ là được. Không cho phép chạy lung tung nữa, rõ chưa?” Giọng Min Tae Yun chưa từng nghiêm khắc như thế, sao lớn rồi mà còn muốn người khác lo lắng chứ? Cứ như trẻ con ấy.

“Tôi”

“Không có nhưng nhị gì hết.” Min Tae Yun nói bằng giọng không cho phép nghi ngờ, cắt lời Đường Vũ Tân.

Đường Vũ Tân y như trái cà tím nhúng nước dính vào ghế.

Min Tae Yun đưa tay sờ trán Đường Vũ Tân. Động tác này khiến Choi Dong Man hoảng hồn tròn mắt ‘Đây Đây Đây... Đây Vẫn Là Công Tố Min Thường Ngày Sao? Không lẽ hai người...’ Bọn nhỏ Choi Dong Man suy nghĩ vẫn vơ.

Min Tae Yun rút tay lại cau mày “Cô còn sốt, như vậy không thể làm việc được, cô cần nghỉ ngơi, về nhà đi.”

Đường Vũ Tân cố chấp lắc đầu. Giỡn hoài, mình đã lấy mất mẫu máu rồi, đi nghỉ thì vụ án làm sao?

“Cô không thể đặt chuyện bản thân lên vị trí thứ nhất được sao?! Không phải còn có chúng tôi sao? Vì sao không chịu giảm bớt áp lực cho bản thân một chút?” Min Tae Yun cao giọng, Choi Dong Man đứng bên thấy tình hình không xong lập tức dọn đồ chạy vào phòng trong.

“Tôi hứa với anh bây giờ ngoan ngoãn nghỉ ngơi nhưng không về nhà, được không?” Đường Vũ Tân mềm giọng.

“Ai chăm sóc cô? Không được tùy hứng!”

“Tôi không cần chăm sóc, tôi tự chăm mình. Vốn dĩ tôi cũng sống có một mình. Vả lại, không phải còn có Dong Man sao?”

“Dong Man cần kiểm nghiệm, mọi người đều bận, cô về nhà nghỉ đi. Vụ án giao cho chúng tôi rồi cuộc có gì mà không yên tâm?” Min Tae Yun có cảm giác thất bại, chẳng lẽ sức mạnh của ma cà rồng không thể thành lý do để ép cô về nghỉ?

“Tôi ở nhà cũng không yên tâm,” Đường Vũ Tân cũng nổi giận “Ai dám cam đoan không có tôi, anh sẽ không lên đi tìm bác sĩ Sok lấy máu. Ai dám bảo đảm trong lúc anh phá án không gặp phải chuyện như vừa rồi?! Anh cảm thấy với tình trạng của tôi bây giờ, nếu anh lại ăn một dao tôi còn máu cho anh sao?!”

Đối mặt với câu hỏi của Đường Vũ Tân, Min Tae Yun không có gì để nói. Quả thật, nếu vừa rồi Đường Vũ Tân không hạ gã kia, có lẽ anh lại bị thương cũng không chừng. Hơn nữa, từ sau lần uống máu của Đường Vũ Tân xong, anh cứ có cảm giác áy náy với cô...

Đường Vũ Tân càng nói càng giận: “Ai vì báo thù mà mạng cũng không cần, nhiều lần uống độc được tàn hại bản thân? Ai ý vào việc mình không giống người thường, chuyện gì cũng xông pha lên đầu, kết quả bị thương không tính, còn làm người bên cạnh lo lắng?! Công tố viên Min Tae Yun, xin hỏi anh có tư cách gì nói tôi hả? Rồi cuộc là ai không chịu để mọi người chia sẻ bớt áp lực? Đến tốt cùng là ai một mình liều mạng giãy dựa trên con đường không có lối ra? Rồi cuộc là ai không chịu, cũng không dám đón nhận sự lo lắng, quan tâm của mọi người? Rồi cuộc là ai không chịu, không dám bày tỏ tình cảm của bản thân? Đến tốt cùng ai ngay từ đầu đã cô lập mình, chuyện gì cũng lặng lẽ chịu đựng?! Ai cần yêu bản thân mình hơn một chút, hả?!”

Đối diện với một loạt chất vấn, Min Tae Yun không nói được gì. Bây giờ nghĩ lại, kỳ thật có lẽ anh và Đường Vũ Tân cùng một loại người không chừng, nó không liên quan gì với ma cà rồng cả. Lúc trước Min Tae Yun cho rằng, thân phận đặc biệt của anh đủ gánh vác mọi chuyện, không cần thiết nói với mọi người; chuyện anh không có khả năng gánh vác tất mọi người cũng không thể, vậy càng không cần phải nói. Cảnh sát Hwang luôn nói anh cậy mạnh, lúc ấy anh không cho là thế nhưng nhìn Đường Vũ Tân bây giờ, đột nhiên anh nhận ra, có lẽ hành vi áp đặt lên suy nghĩ của người khác khiến những người quan tâm anh chưa xót cỡ nào...

“Xin lỗi.” Min Tae Yun nói nhỏ.

Tiếng nói xin lỗi đó như xối nước lạnh lên đầu khiến Đường Vũ Tân sực tỉnh.

“Xin lỗi... tôi... hơi mất kiểm soát...” Đường Vũ Tân hít sâu.

“Có lẽ cô nói đúng, nhìn cô, lại nghĩ tới mình.” Min Tae Yun cười tự giễu, “Tôi có thể hiểu tâm tình cô lúc này, thế nên cô càng phải nghỉ ngơi.”

“Tôi biết, nhưng tôi cũng có chấp nhất của mình, tôi sẽ nghỉ ngơi ở đây, giới hạn cuối cùng của tôi rồi đấy.”

“Tôi hiểu, chúng tôi điều tra xong sẽ quay về đây để cô cùng tham gia, nên...”

“Chờ tin tức tốt của mọi người.” Đường Vũ Tân nhìn Min Tae Yun, gật đầu cười.

“Hai người... cãi xong rồi hả?” Choi Dong Man thò đầu ra khỏi phòng họp, dè dặt hỏi.

“...”

“...”

“Phù...” Min Tae Yun đi rồi, Đường Vũ Tân ngã ngửa ra ghế, đầu cô rất đau, ban nãy thật sự quá kích động.

“Công tố Đường chị không sao chứ?” Choi Dong Man ôm một đồng chai lọ đi ra.

“Không sao, Dong Man cậu ôm cái gì thế?”

“À, cái này là công tố Yoo mang từ nhà Kim Jae Young về, thuốc điều trị chứng ngủ rũ [12] của Yoon Sae Ah, để tôi kiểm tra thử.”

“Cậu gọi điện cho bệnh viện đang điều trị cho Yoon Sae Ah chưa?”

“Gọi rồi, đã xác nhận quả thật Yoon Sae Ah mắc bệnh này, hơn nữa đã hai mươi năm rồi. Tuy rằng gần đây có chuyển biến tốt nhưng vẫn không khả quan lắm.”

“Vậy à...” Đường Vũ Tân day trán bằng ngón cái và ngón trỏ. Choi Dong Man tưởng cô suy nghĩ nên không quấy rầy, bận rộn làm việc của mình, có điều giờ phút này Đường Vũ Tân đơn giản là sốt cao nên đau đầu mà thôi.

“Đang điều tra án mà Vũ Tân còn ở đây sao?” Jang Chul Oh vừa bước vào, định hỏi Choi Dong Man tình hình vụ án thì thấy Đường Vũ Tân uể oải dựa vào ghế.

“Tôi buồn tay...” Đường Vũ Tân tiếp tục day trán.

“Công tố Đường bị bệnh, công tố Min bắt ở sở nghỉ ngơi.” Nói tới đó, Choi Dong Man không khỏi nghĩ tới tình hình hai người Min Tae Yun và Đường Vũ Tân to tiếng ban nãy, tuy cậu trốn bên trong nghe không rõ nhưng Đường Vũ Tân bình thường luôn hòa nhã lại dám gào thét với công tố Min, chắc chắn...

“Lại sao nữa?” Jang Chul Oh phục Đường Vũ Tân rồi, cô gái này, hai ba ngày không xảy ra chuyện là khó chịu à?

“Không phải lại, là di chứng sau lần đụng xe trước, công tố Đường vẫn không khỏe nhưng cứ kiên trì phá án.” Choi Dong Man giải thích.

“Không ổn chỗ nào?” Jang Chul Oh đi tới cạnh Đường Vũ Tân, nhìn vẻ mặt tiêu tụy của cô.

“Sốt cao... hạ đường huyết...”

Jang Chul Oh nghe xong sờ trán Đường Vũ Tân “Nóng quá... tới phòng làm việc của tôi đi, tôi có thuốc.”

“Thuốc?!” Đường Vũ Tân nhìn Jang Chul Oh cứ như mới phát hiện ra lục địa mới.

“Sao? Kinh ngạc lắm à?” Jang Chul Oh hào hứng nhìn biểu tình của Đường Vũ Tân.

“Ặc... không... tôi nói có thuốc tốt quá, chúng ta đi thôi.”

Đến phòng làm việc của đại boss, Đường Vũ Tân nằm soài ra sofa đôi, thoải mái thở hắt ra.

“Khó chịu sao không về nhà nghỉ.” Jang Chul Oh rót nước đưa cho Đường Vũ Tân.

“Không đi được, Sonata của tôi...” Đường Vũ Tân tiếp tục lập lờ.

“Thật ra tôi cứ muốn hỏi cô một chuyện.” Jang Chul Oh nhìn Đường Vũ Tân nằm thẳng cẳng trên sofa không chút đề phòng, nặn ra vấn đề mình nghĩ đã lâu.

“Chuyện gì?”

“Biết thân phận của tôi, còn bị tôi hút máu nữa... cô... không sợ à?”

Ai dè Đường Vũ Tân mở nút áo, lộ ra cái cổ mảnh mai, mơ mơ màng màng nói với Jang Chul Oh: “Nếu bây giờ ngài cần tôi một miếng nữa, chưa biết chừng tôi thật sự về châu thượng đế rồi.”

“...”

“Người mà, ai chẳng chết, vấn đề là sớm hay muộn thôi. Dù sao...” Ý thức của Đường Vũ Tân đã rơi vào trạng thái lơ đãng, cô gắng gượng lên tinh thần.

“Dù sao cái gì?”

“Dù sao cái mạng này của tôi cũng nhạt về uống phí...” Nói xong Đường Vũ Tân ngủ thiếp đi.

33. Chương 33: Vụ Án Họa Sĩ Nổi Tiếng Của Insadong Bị Giết 04

“Đường Vũ Tân, dậy dậy, Đường Vũ Tân...”

“Vũ Tân, công tổ Min gọi cô này...”

“Mẹ... để con ngủ thêm chút nữa...” Đang ngủ ngo Đường Vũ Tân lật mình sau đó... sau đó lăn từ trên sofa xuống hôn nền nhà một cái “Ui da!”

“...”

“...”

“Chuyện gì thế...” Đường Vũ Tân lồm cồm bò dậy, mờ mịt nhìn chung quanh, phát hiện mặt Min Tae Yun và Jang Chul Oh giống như bức tượng >_< đứng=“” cạnh=“”>

“Tôi... nói mơ?” Đường Vũ Tân có dự cảm không ổn.

“Tôi nghĩ trừ giới tính bất thường ra, những cái khác không can gì.” Jang Chul Oh cười khẽ.

“Á... rốt cuộc tôi đã nói gì...”

“Cô nói: mẹ, để con ngủ thêm một lát...”

“...” Đường Vũ Tân dờ dẩn quay đầu vào tường gào lên, “Cho tôi chết đi!!”

“Hạ sốt rồi?” Min Tae Yun này giờ chưa lên tiếng nhìn Đường Vũ Tân dồi dào sinh lực, phát hiện tinh thần cô khá hơn ban nãy nhiều.

“Ừ...” Đường Vũ Tân sờ sờ trán mình “Chắc là hạ rồi, cảm ơn thuốc của trưởng phòng Jang.”

“Không cần cảm ơn, không phải chỉ có lúc thế này trưởng phòng như tôi mới có tác dụng sao?” Jang Chul Oh đùa.

“Vụ án có tiến triển rồi? Đường Vũ Tân nhìn Min Tae Yun, kêu cô dậy lúc này tất nhiên là có manh mối mới.

“Tìm được manh mối mới, chiếu theo ước định, hoan nghênh cô quay về tổ.” Min Tae Yun cười cười.

“Vậy mới đúng chứ!” Đường Vũ Tân vỗ vai Min Tae Yun.

“Ước định?” Jang Chul Oh đứng bên không bỏ qua tí đầu dây mối nhợ nào.

“Công tổ Min hứa, chỉ cần tôi nghỉ ngơi đằng hoàng, lúc bọn họ thu gom hết manh mối quay về tôi có thể tham gia phá án, bằng không tôi phải ngoan ngoãn về nhà nghỉ.”

“Thật ra công tổ Đường là người rất cố chấp.” Min Tae Yun giải thích với Jang Chul Oh.

“Rất đồng cảm.” Jang Chul Oh gật đầu.

“...” Đường Vũ Tân hết chỗ nói nhìn hai người chẳng mấy khi có tiếng nói chung kia, có điều cô dám chắc, hai người này nhất định nói có hai ý khác nhau.

“Chúng ta có nên đi phá án chưa?” Đường Vũ Tân nhìn Min Tae Yun.

“Cứ đi đi, Vũ Tân cứ nhắc mãi Sonata của cô ấy kìa.” Jang Chul Oh hết chịu nổi Đường Vũ Tân luôn tìm ông xin trang bị xe tăng...

“Tôi quyết định lần này không mua Sonata nữa.”

“Ồ? Vậy cô muốn mua gì?”

“Một chiếc Jeep cao.”

“...”

“...”

Sao cô không mua luôn một chiếc scooter đi? Jang Chul Oh rửa thầm.

“Yoon Sae Ah sao vậy?”

Vừa về đến tổ, Min Tae Yun và Đường Vũ Tân còn chưa kịp mở cửa đã thấy Yoon Sae Ah tức giận dùng đũa đi ra.

“Đang tức giận chúng ta nghi ngờ Min Jung Woo.” Công tổ Yoo thuật lại cuộc nói chuyện vừa nãy của mình và Yoon Sae Ah.

“Bọn họ thật sự rất yêu nhau.” Đường Vũ Tân nói.

“Cái này hình như không phải là vấn đề quan trọng mà...” Yoo Jung In trợn mắt.

“Công tổ Đường khỏi bệnh rồi hả?” Choi Dong Man đứng cạnh Yoo Jung In, thấy tinh thần Đường Vũ Tân rất tốt, vui vẻ hỏi.

“Ừ, đã khá nhiều rồi, cảm ơn Dong Man quan tâm.”

“Công tổ Đường sốt à? Sao tôi không biết?” Yoo Jung In ngơ ngác.

“Đúng đó. Lúc ở phòng thẩm vấn đã sốt rồi nên lần này công tổ Đường không được ra ngoài điều tra, công tổ Đường bệnh mà cứ làm việc đây.” Choi Dong Man cực kỳ kính nể tinh thần hết lòng vì công việc của Đường Vũ Tân.

“Bây giờ còn sốt không?” Yoo Jung In bước qua sờ trán Đường Vũ Tân “May mà hạ sốt rồi, bệnh thì phải nghỉ ngơi mới đúng chứ!”

“Các người...” Đường Vũ Tân ôm đầu thụt lùi ra sau “Đầu của tôi là cái toilet công cộng chắc? Sao ai cũng tự tiện sờ thế?”

“Tôi không được sờ à? Hơ... tôi thấy chúng ta đều là phụ nữ nên...” Yoo Jung In không ngờ mình chạm vào Đường Vũ Tân lại khiến cô ấy phản cảm như thế.

“Hoàn toàn không phải... tôi chỉ cầu nhàu thôi...”

“A! Mọi người đều ở đây!” Hwang Soon Bum đột ngột đẩy cửa bước vào “Mọi người đoán xem tôi phát hiện ra cái gì?”

“Không phải anh đi điều tra tình tiết về bà Kim sao?” Yoo Jung In nói “Có kết quả rồi à?”

“Đương nhiên, lão tướng ra tay còn không giải quyết được chắc?”

“Nói trọng điểm.” Min Tae Yun thấy Hwang Soon Bum bắt đầu có dấu hiệu lảng nhảng, vội vàng ngăn cản kịp thời.

“OK, tôi điều tra bằng sao kê thẻ tín dụng của bà Kim nhưng thẻ bà Kim dùng lại là thẻ của Kim Jae Young.” Hwang Soon Bum đặt sổ ghi chép giao dịch tín dụng lên bàn, chỉ ngón tay vào từng hàng một.

“Cái gì?” Yoo Jung In nghe xong không tin nổi.

“Không tin được đúng không? Nên tôi chuẩn bị điều tra chuyên sâu, màu vẽ ultramarine đều do bà Kim mua. Ý tôi là, vì sao bà Kim phải mua màu vẽ mà Kim Jae Young dùng?”

“Cái đó có gì lạ, chẳng có điều luật nào quy định chỉ có Kim Jae Young mới được sử dụng số màu vẽ đó.”

“Cô nói không có gì lạ, vậy muốn tôi nói cho cô điểm còn lạ hơn không?” Hwang Soon Bum gợ ra nút thắt.

“Anh nói điểm chính đi!” Min Tae Yun quá hiểu tính Hwang Soon Bum, nếu mình không lên tiếng can ngăn, không biết chừng nào anh ta mới chịu nói ra.

“Lúc này, tôi tìm bác sĩ Sok hỏi một số vấn đề. Cô ấy nói tay Kim Jae Young không thể cầm bút, đã lâu lắm rồi.”

“Anh nói gì?” Min Tae Yun lộ ra vẻ mặt không thể tin được.

“Tổn thương dây thần kinh sinh ba... tóm lại là thần kinh sinh ba bị tổn thương nên bà ta không thể vẽ được.”

“Cảnh sát Hwang, ý anh là, Kim Jae Young đã không thể vẽ được từ rất lâu rồi, những tác phẩm gần đây đều là người khác chấp bút. Hơn nữa, người vẽ thay kia là bà Kim?” Đường Vũ Tân giúp mọi người khơi dòng suy nghĩ.

“Không sai. Có vẻ như một tháng trước hai người họ bắt đầu giao dịch này. Bọn họ ở chung, bà Kim vẽ giúp Kim Jae Young, đến giờ mới nảy sinh vấn đề. Nhưng vì sao bà Kim đổi ý, mang tranh đi, còn giết bà ta thì tôi không hiểu.”

“Tôi lại nghĩ khác,” Đường Vũ Tân suy tư một chút, nói “Thật ra bà Kim đó không thể gặp ai?”

“Giải thích sao?” Cảnh sát Hwang hỏi.

“Anh nghĩ đi. Người vẽ được tranh như thế chắc phải rất nổi tiếng, hiện giờ không thiếu cách nổi danh, thậm chí chẳng phải quỷ thần tài danh gì, qua bàn tay hô biến của truyền thông đều có thể trở thành ngôi sao, huống chi tranh của bà Kim này lại xuất sắc như thế. Nên tôi nghĩ, nói không chừng bà Kim đó có vấn đề gì mà không thể gặp ai, hoặc là có điểm gì đó lọt vào tay Kim Jae Young, sau đó bà Kim muốn độc lập nhưng Kim Jae Young không đồng ý, kết quả hai người tranh chấp nên bà Kim mới quyết tâm giết Kim Jae Young?”

“Tóm lại là xảy ra việc gì đó khiến bà Kim thay đổi ý định.” Min Tae Yun tóm tắt.

“Không sai.”

‘Reng...’

“A lô? Cái gì? Cậu phát hiện #962 rồi? Được, tôi biết rồi.” Hwang Soon Bum tắt điện thoại nhìn mọi người “Bọn họ đã phát hiện chiếc SUV màu bạc đó, chúng ta còn chờ gì nữa?” Nói xong Hwang Soon Bum đi ra đầu tiên.

“Đường Vũ Tân cô ở lại.” Min Tae Yun cản bước Đường Vũ Tân đang định bám theo.

“Tại sao?” Đường Vũ Tân xụ mặt bảnh bao.

“Không phải chúng ta đã giao hẹn rồi sao?”

“Không phải vì tôi bệnh sao, bây giờ khỏe rồi mà! Không tin anh sờ thử xem!” Đường Vũ Tân chìa trán ra.

“...” Min Tae Yun nhìn Đường Vũ Tân đưa đầu ra, hết chỗ nói “Cô mới lành bệnh, giao hẹn vẫn còn hiệu lực, hay là cô muốn ngoan ngoãn về nhà?”

“Vậy được rồi...” Đường Vũ Tân thỏa hiệp “Bây giờ tôi đi giúp Dong Man phác họa, công tố Min hứa với tôi lần tới nhất định phải để tôi phá án mới được!”

“Được rồi.” Thấy lần này Đường Vũ Tân hợp tác như thế, Min Tae Yun hết sức vui vẻ, hài lòng đồng ý điều kiện của cô.

“Tôi nói với cậu bao nhiêu lần rồi, mặt trắng! Trắng!”

“Cái mũ đó, tên đó thích đội mũ và mặc jacket đen!”

“Cả ngày nay tôi chưa được về nhà rồi, cậu nói các cậu muốn phác họa, vậy tổ các cậu rong chơi ở đâu rồi hả?! Vì sao chỉ có một mình cậu lẳng nhăng ở đây?”

“Xin lỗi... xin lỗi...” Choi Dong Man khom người cáo lỗi.

“Chúng tôi đương nhiên là rong chơi ở nơi cần đến mình rồi, tôi không nhàn nhả mới đến đây chứ?” Đường Vũ Tân đẩy cửa phòng phác họa chân dung, phát hiện Choi Dong Man bận đến sứt đầu mẻ trán.

“Cô là ai?” Nhân viên phác thảo mặt mũi khó coi.

“Tôi là Đường Vũ Tân, công tố viên của Tổ công tố. Vì chuyện của chúng tôi mà làm phiền anh cả ngày thật là ngại quá, còn có mọi người cung cấp tin tức nữa, vất vả ọi người.” Đường Vũ Tân cũng nói với hai người ngồi bên cạnh.

“Không dám, không dám... đây là chuyện chúng tôi nên làm.” Hai người vội vàng đứng dậy lễ phép. Giỡn chơi, cô ả này lợi hại vô cùng, còn dám không hợp tác sao? Không muốn sống nữa chắc?

“VẬY nhờ hai người nói từng điểm một được chứ? Anh phác họa, vất vả anh thêm một lát nữa, mọi người đều vì công việc mà.” Đường Vũ Tân cười ngọt lịm với nhân viên phác họa, đúng tiêu chuẩn luôn!

“VẬY còn được...” Nhân viên phác họa lăm bằm ngồi lại chỗ cũ.

Có Đường Vũ Tân giúp đỡ, tiếng nói có trọng lượng hơn một nhân viên thực tập như Choi Dong Man nhiều. Mặc dù ý kiến vẫn còn bất đồng, chính người mườì ý nhưng dưới sự dẫn dắt, giúp đỡ của Đường Vũ Tân, phác thảo hoàn thành rất nhanh. Bây giờ Choi Dong Man và Đường Vũ Tân đang cùng nhìn hai bức tranh trong tay cô.

“Dong Man, sao tôi thấy hai người này quen quá?” Đường Vũ Tân nói.

“Tôi cũng cảm thấy thế...”

“Xem ra, sự tình bắt đầu phát triển theo hướng thú vị rồi đây...”

“Đoán xem bọn tôi vẽ ra được thứ gì hay ho này?” Phòng họp nhỏ, Đường Vũ Tân đặt hai bức vẽ xuống trước mặt Min Tae Yun vừa ngồi vào ghế.

“Đây là...” Min Tae Yun nhìn hai bức tranh, nghi ngờ càng sâu.

“Nếu tôi không nhìn nhầm... hai người này là Yoon Sae Ah mà?” Yoo Jung In hỏi.

“chính xác.” Đường Vũ Tân gật đầu.

“Tôi nhớ hình như tôi muốn phác họa chân dung bà Kim và K.” Min Tae Yun ngẩng đầu nhìn Đường Vũ Tân.

“Không sai, hai bức tranh này là bà Kim và K, người đội mũ là K, tóc vấn lên là bà Kim.”

“Cô nói gì?!” Min Tae Yun phát ra giọng nói khó tin.

“Bà Kim và K, đều là Yoon Sae Ah.”

“VẬY những người đó... đều do Yoon Sae Ah đóng vai ư?” Min Tae Yun nhìn Đường Vũ Tân, biểu tình không thể tin được.

“Không phải, Yoon Sae Ah là Yoon Sae Ah, bà Kim là bà Kim, mà K là K.” Giọng Đường Vũ Tân hơi run rẩy, rốt cuộc cô có thể nói ra chân tướng rồi, sắp nghẹn chết luôn...

“Tôi không hiểu, cô ta làm tất cả mọi chuyện vì sao còn làm chứng mình nghe thấy giọng của bà Kim và K?”

“Giết Kim Jae Young không phải Yoon Sae Ah mà là K hoặc bà Kim. Chẳng liên quan gì đến Yoon Sae Ah.” Đường Vũ Tân đáp.

“Nhưng không phải vừa rồi cô nói bà Kim hay là K đều là Yoon Sae Ah sao?” Yoo Jung In sốt ruột, công tố Đường vòng vo làm gì thế chứ?

“Ý cô là... kẻ giết người là Yoon Sae Ah nhưng lại không phải Yoon Sae Ah... đổi cách nói, kẻ giết người là K, Yoon Sae Ah hi vọng bắt được hung thủ, có thể giải thích như thế chẳng?” Min Tae Yun nói.

“Rốt cuộc hai người nói cái gì vậy?” Yoo Jung In cảm thấy công tố Min cũng phát điên theo rồi.

“Là ý đó đó, còn động cơ giết người... tôi nghĩ cô xem cái này là hiểu liền.” Nói rồi Đường Vũ Tân lấy túi thuốc cầm về từ chỗ bác sĩ Sok đặt lên bàn.

“Sibutramine?” Yoo Jung In nhìn Đường Vũ Tân, hi vọng cô có thể giải thích.

“Sibutramin, thuốc giảm béo bị cấm sử dụng. Tuy đều có tác dụng ức chế thần kinh trung ương giống như thuốc chữa chứng ngủ rũ, nhưng rõ ràng sibutramine có tác dụng phụ chết người. Không biết ai đã ném thuốc điều trị chứng ngủ rũ của Yoon Sae Ah đi.” Đường Vũ Tân giải thích.

“Hai người có thể giải thích rõ một lần nữa không?” Lần này Yoo Jung In thật sự sốt ruột.

“Chẳng những Yoon Sae Ah mắc phải hội chứng Narcolepsy mà sợ là còn mắc phải chứng đa nhân cách. Bà Kim, K, Yoon Sae Ah đều là những nhân cách độc lập của cô ta. Kim Jae Young bị giết, nhất định là ngoài Yoon Sae Ah ra còn có hai nhân cách cô ta không biết kia chứng kiến hành vi của Kim Jae Young, muốn bảo vệ Yoon Sae Ah mới giết chết Kim Jae Young.” Đường Vũ Tân giải thích ngọn nguồn cho Yoo Jung In nghe một lượt.

“Tôi nghĩ, chúng ta nên điều tra chuyện của mẹ Yoon Sae Ah và vụ án anh trai Yoon Sae Ah giết cha mình 14 năm trước?”

“Đêm khuya, Min Tae Yun lái xe chạy trên đường vắng chỉ có đèn đường, phía trước sớm đã có xã hội đen mở đường.

Lúc này người trong xe đều mang tâm sự riêng, Min Tae Yun nghĩ đến việc Yoo Jung In lại là con gái của đại ca xã hội đen? Còn Yoo Jung In thì đang lo lắng an nguy của Yoon Sae Ah.

Đường Vũ Tân của chúng ta đang nhấp nhòm nhìn ra ngoài cửa sổ, sắp tới vụ án của Yoo Won Gook rồi, mình có nên xen vào vụ án này không? Không phải cuối cùng cũng không tra ra được cái gì sao? Đột nhiên cô không muốn quản vụ án đó, có nên đi du lịch một chuyến không, hay là đi tìm chỗ ẩn nấp của Yoon Ji..

Đường Vũ Tân đang suy nghĩ, Min Tae Yun đã dừng xe trước một cái kho bỏ hoang, hai đám người bên ngoài xe đã bắt đầu nổ súng, hơn nữa trong đó một phe đã thắng áp đảo.

“Giỏi quá!” Đường Vũ Tân cảm thán.

Yoo Jung In lần nữa phát hiện một mặt khác của Đường Vũ Tân. Từ lúc cô gọi người, ngay cả công tố Min cũng không nhin được mà hỏi chuyện gì, chỉ có Đường Vũ Tân này từ đầu chí cuối không hỏi lấy một câu, định lực thật lớn? Hay là vẫn giữ trong lòng? Yoo Jung In không cách nào nhìn thấu ý nghĩ hiện giờ của Đường Vũ Tân.

Ai ngờ Đường Vũ Tân nói xong liền nhặt một khúc cây lên, tặng cho kẻ đang nằm sòng xoài trên đất một gậy ngất xỉu.

“Cô làm gì thế?” Min Tae Yun thấy Đường Vũ Tân bẻ cây thắc mắc.

“Hiện tại tôi đã nghĩ thông suốt rồi, thật ra có lúc chỉ có bạo lực mới ngăn cản được sự việc nào đó xảy ra.” Đường Vũ Tân nhìn kẻ đã từng tặng cho Min Tae Yun một gậy trong phim cười gian xảo.

Đi vào kho, không ngoài ý muốn nhìn thấy kẻ chòng ghẹo Yoon Sae Ah đã nằm trong vũng máu.

“Yoon Sae Ah! Yoon Sae Ah! Yoon Sae Ah?”

“Không cần gọi nữa, nó không ở đây!” Từ trong bóng tối, Yoon Sae Ah bước ra với vẻ mặt dữ tợn.

“Không được lại gần đây! Nếu không tao sẽ tự sát!” Yoon Sae Ah nhìn Yoo Jung In sấn lại gần mình rống lên “Sae Ah sẽ chết, mẹ cũng sẽ chết.”

“K?” Rốt cuộc Min Tae Yun đã phát hiện, Yoon Sae Ah đã biến thành nhân cách của anh trai mình.

“Xem ra mày đã đoán ra hết thấy rồi.”

“Bỏ dao xuống, mọi chuyện đã kết thúc rồi.” Min Tae Yun khuyên can.

“Đúng, tất cả đã kết thúc rồi, kết thúc từ lúc bọn tao hủy diệt Sae Ah rồi. Sae Ah sẽ không trở lại nữa, con bé ngu ngốc nhất gan đó... ừ... biến chúng tao ra nông nổi này...” Yoon Sae Ah đột nhiên giơ một tay lên ôm đầu, hình như đang giãy dụa rất khổ sở.

“Sao cậu lại giết Kim Jae Young?”

“Mới đầu tôi cũng không định giết bà ta, tôi chỉ định đe dọa bà ta chút thôi, để bà ta không làm thế nữa. Tôi cho là Jung Woo sẽ khiến Sae Ah vui vẻ...” Nhân cách bà Kim đột nhiên nhảy ra, sau đó lại tức tốc đổi thành K, tiếp tục nói: “Tất cả đều vì số thuốc đó, lúc tao uống số thuốc đó thì tất cả mọi chuyện xảy ra.”

“Nếu người giết Kim Jae Young không phải Yoon Sae Ah mà là anh, K, anh nên đi tự thú, chúng tôi sẽ giúp anh.”

“Đừng lừa tao nữa, nếu không phải hai mươi năm trước bọn chúng không nghĩ xem Sae Ah là người thế nào, nghĩ xem con bé mắc bệnh tâm thần còn tòa án xử ra sao?! Tất cả sẽ ra sao đây? Từ lúc mọi chuyện biến thành thế này... chỉ có chết, mới có thể...” Nói rồi Yoon Sae Ah giờ dao lên chém xuống cổ mình.

“K, anh có thứ muốn bảo vệ chứ?” Đường Vũ Tân vẫn nấp đằng sau lưng Min Tae Yun im lặng này giờ, lúc này thò ra, đứng cạnh anh.

“Không được lại đây!!!”

“Lúc tâm trạng cô độc bất lực dồn dập kéo đến với Yoon Sae Ah, anh nghĩ thế nào?” Đường Vũ Tân cẩn trọng tiến lên một bước nhỏ.

“Chính vì như thế, anh và mẹ anh mới tồn tại nhỉ? Lúc đó lấy tâm tình gì đối xử với Sae Ah? Rõ ràng biết nếu Sae Ah bị phát hiệnsẽ không được xã hội chấp nhận nhưng các người vẫn không hề e sợ, kiên quyết lấp đầy viễn cảnh tương lai tốt đẹp cho Sae Ah, đúng không? Không phải lúc đó cho dù thế giới có vỡ nát thì cũng phải bảo vệ Sae Ah mà hai người yêu thương nhất sao?” Đường Vũ Tân tiếp tục bước lên.

“Tôi cũng có thứ mình muốn bảo vệ.” Đường Vũ Tân dừng một chút, nói tiếp “Cảm giác đó tôi có thể lý giải, cho dù bản thân chịu uất ức lớn đến mấy cũng không sao. Cho dù tổn thương tới mức nào cũng không có vấn đề gì. Cho dù mình biến mất khỏi thế giới này cũng được, chỉ cần có thể khiến người mình bảo vệ được hạnh phúc, trả giá lớn cỡ nào cũng không tiếc, đúng không?”

Lúc này Đường Vũ Tân đã đi đến bên cạnh Yoon Sae Ah, vì lời nói của Đường Vũ Tân mà nước mắt đã rơi đầy mặt cô ấy.

“K, bà Kim, hai người tồn tại vì điều gì vậy? Vì bảo vệ ai mà có mặt? Người đó bất hạnh cũng không sao ư? Người đó biến mất cũng không có ảnh hưởng gì à? Có lẽ con đường đó gian khổ một chút, có lẽ chìa tay ra cũng không chạm được nhưng lúc cô ấy khóc thì vẫn muốn trở thành chỗ dựa cho cô ấy. Lúc cô ấy ngã lòng vẫn muốn cho cô ấy đứng khi, lúc cô ấy khóc muốn tươi cười dịu dàng với cô ấy, hai người tính cứ thế mà buông tay Sae Ah đã bảo vệ bấy lâu sao?”

“Không phải... không phải... chúng tôi vẫn luôn nỗ lực vì hạnh phúc của Sae Ah mà...” Cổ họng Yoon Sae Ah phát ra hai thanh âm nghẹn ngào lẫn lộn.

“Nơi mạnh mẽ chân chính của một người, không phải là vũ khí sắc bén người đó nắm trong tay, cũng không phải là sức mạnh không ai địch nổi” Đường Vũ Tân nói rồi từ từ rút con dao đã buông lỏng trong tay Yoon Sae Ah ra vạt ra xa “Nơi mạnh mẽ thật sự của một con người là tâm.”

“Muốn sống như thế nào, chuyện đó tôi nghĩ nên để cho bản thân Sae Ah quyết định, đúng không? Hai người không nên tự quyết định cuộc sống thế nào là tốt cho cô ấy.” Nói rồi Đường Vũ Tân dè dặt vỗ vai Yoon Sae Ah.

“Vị công tố viên này nói đúng lắm.” Hwang Soon Bum dẫn Min Jung Woo đi vào kho hàng bỏ hoang.

“Min Jung Woo?” Min Tae Yun thử gọi.

“Không cần hỏi, là tôi giết Kim Jae Young.” Min Jung Woo nói.

“Anh nói gì vậy?”

“Sae Ah à, em ở đó đúng không? Xin lỗi, thật ra là anh vu oan cho em rồi chạy trốn. Công tố viên, Kim Jae Young là do tôi giết.”

“Không phải...” Yoon Sae Ah đã hồi phục lại, khóc nức lên.

“Sae Ah, em nhất định phải hạnh phúc.” Nói xong Min Jung Woo bị Hwang Soon Bum giải ra khỏi kho.

Kho hàng vắng ngắt, chỉ có tiếng khóc nức nở của Yoon Sae Ah không ngừng vang vọng...

34. Chương 34: Cái Gọi Là Hiệu Ứng Bướm Bướm

“Cho dù đã chứng kiến rất nhiều vụ án vì trốn tội mà vu oan cho người khác, nhưng đây là lần đầu tiên tôi thấy có người nhận tội thay thế này.” Jang Chul Oh cảm thán.

Trong phòng làm việc của Jang Chul Oh, Min Tae Yun, Đường Vũ Tân và Yoo Jung In đang báo cáo vụ án lần này.

“Không phải con người ai cũng ích kỷ.” Đường Vũ Tân nói.

Jang Chul Oh nhìn Đường Vũ Tân một hồi, cười nói: “Phải, điểm này tôi thừa nhận, ít nhất thì công tố Đường không phải người ích kỷ.”

“Ngài quá khen, có lẽ tôi là người ích kỷ nhất cũng không chừng.” Đường Vũ Tân tự giễu, thật ra những chuyện cô làm chẳng qua vì không muốn người mình yêu quý khổ sở, ở mức độ nào đó mà nói cũng là ích kỷ?

“Mọi người định làm gì?” Jang Chul Oh phớt lờ lý luận kỳ diệu của Đường Vũ Tân, quay đầu hỏi Min Tae Yun.

“Chúng tôi đã tìm thấy vân tay trên hung khí, nên cũng không có nhiều việc phải làm lắm.”

“Hơn nữa anh ta cũng đã khai nhận rồi.” Yoo Jung In nói.

“Vậy chúng ta chỉ có thể cố gắng giảm hình phạt thôi.” Jang Chul Oh nghĩ nghĩ.

“Ồi chà?!” Đường Vũ Tân kinh ngạc nhìn Jang Chul Oh “Lòng trưởng phòng Jang cũng có lúc bị cảm động sao?”

“Mỗi người đều có chỗ mềm yếu, tôi cũng thế thôi.” Jang Chul Oh mắt tự nhiên nhìn Đường Vũ Tân.

“Ồ... mỗi người sao...” Đường Vũ Tân đặc biệt nhấn mạnh mấy chữ “mỗi người”, đến khi Jang Chul Oh nheo mắt nhìn Đường Vũ Tân đầy đe dọa.

“Dù Yoon Sae Ah phạm tội cô ấy cũng có khả năng được thả.” Min Tae Yun không phát giác điểm bất thường giữa hai người, tiếp tục nói.

“Vậy tức là cô ấy có thể tìm lại sự hồn nhiên của mình rồi... công tố Min, cậu muốn làm thế nào thì làm, mỗi người đều có ý nghĩ của mình, tôi sẽ không phản đối.”

“Muốn làm gì thì làm? Trưởng phòng Jang không phản đối thật chứ?” Đường Vũ Tân cười xảo quyệt nhìn Jang Chul Oh.

“... Tôi tôn trọng ý kiến của người trong tổ.” Con nhỏ này thật là...

“Ha ha, có thể tìm lại nét hồn nhiên của mình... hi vọng sau này Yoon Sae Ah sẽ có cuộc sống tốt hơn...” Đường Vũ Tân vận thất lưng, chẳng có chút hình tượng nào.

“Cứ vậy đi, mọi người đi làm việc đi.” Jang Chul Oh cấp tốc đuổi Đường Vũ Tân ra, nếu không ai biết cái miêng kia còn phun ra thứ gì kỳ quái hơn?

“Tôi dám cá, Yoon Sae Ah bây giờ đang trốn trong suy nghĩ của mình mà khổ sở, người đàn ông yêu cô ấy nhận tội thay cho cô thế mà.” Trên đường trở về, Yoo Jung In nói bằng giọng tiếc nuối.

“Tôi cuộc là sẽ không.” Đường Vũ Tân đáp.

“Tại sao?”

“Tôi nghĩ, nếu tôi là Yoon Sae Ah, tôi sẽ trở nên kiên cường, vì bản thân cũng vì Min Jung Woo.”

“Đó là vì Vũ Tân cô vốn là một người kiên cường.” Yoo Jung In nói bằng giọng đương nhiên.

“Tôi rất mạnh mẽ sao?” Đường Vũ Tân châm chọc.

“Không phải ư?”

“Có lẽ tôi không kiên cường bằng công tố Yoo đâu.” Đường Vũ Tân nhớ tới vụ án sắp xảy ra, thất thần.

“Công tố Yoo cũng là người đa nhân cách mà, có một mặt kiên cường cũng không có gì lạ.” Min Tae Yun vừa đi vừa nói.

“Đa nhân cách? Tôi á?”

“Một nhân cách khác của cô, con gái đại ca xã hội đen?” Min Tae Yun lộ ra vẻ mặt có phần khó tin.

“Nếu anh muốn nhìn thấy một phương diện khác của người ta, trước tiên anh nên để lộ một gương mặt khác của mình trước đã? Đây là phép lịch sự cơ bản đúng không?” Yoo Jung In nhìn Min Tae Yun với vẻ mặt anh rất bất lịch sự, lại quay sang Đường Vũ Tân “Cô cũng muốn hỏi phải không?”

“Không hề, ai hơi đâu mà thích thú với chuyện người ta không muốn nói chứ?” Đường Vũ Tân nhún vai “Vội lại, không phải chúng ta hẹn nhau kết thúc vụ án thì đến Blood uống rượu sao? Còn chờ gì nữa?”

“Ông chủ Ra, nếu lúc đó tôi đuổi kịp xe Min Jung Woo thì ba ngày nay không cần vất vả nhiều người như thế!” Hwang Soon Bum nốc hết nửa ly bia, tức tối: “Đáng lẽ tôi có thể bắt được anh ta!! Nhưng cái cô công tố Yoo lại xuất hiện, còn cản trở đường người ta đi nữa!! Sau đó định đuổi theo thì công tố Đường lại bị xe đụng... aiz, thật là...”

“Ý anh là anh không bắt được anh ta vì tôi và công tố Đường sao?!” Yoo Jung In gây sự.

“Sao mọi người cũng tới?” Nói xấu người ta bị bắt ngay tại trận, Hwang Soon Bum xấu hổ thế nào không cần nói cũng biết nhỉ?

“Chỗ này chúng tôi không thể đến à, huống gì không phải trước đó đã nói rồi sao?” Yoo Jung In gật đầu nhận lấy ly bia trong tay ông chủ Ra, “Nguyên nhân anh bỏ lỡ Min Jung Woo là vì tôi và công tố Đường hả?”

“nên tôi mới nói với cô cái này” Hwang Soon Bum kéo ghế ngồi xuống “Lúc truy đuổi xe như thế, công tố Yoo cô nên tông hấn một cái như thế này, xe thì sao? Sẽ quay một góc thế này, tôi lại tông thêm một cái như vậy, thế là kẹp hấn vào giữa, vậy thì công tố Đường không đến nỗi bị thương rồi?!”

“Ồ... vậy thì anh phải ra dấu cho tôi hoặc làm cái gì khác chứ.”

“Lúc đó tôi định ra hiệu cho cô, nhưng công tố Yoo lại chuẩn bị quay xe cô lại. Chúng ta còn chưa đến nơi thì công tố Đường đã bị đụng rồi không phải sao?!”

“Tôi hiểu rồi!! Lần sau tôi làm thế là được chứ gì? Vũ Tân à, cô cũng nói một câu đi? Cứ để cảnh sát Hwang tiểu nhân đặc chỉ thế mà được à?” Yoo Jung In lập tức tìm viện binh.

“Nói cái gì? Tôi chỉ thấy may là lần này người bị tông là tôi thôi.” Đường Vũ Tân nhìn chằm chằm ly nước đá trước mặt, nghĩ hoài không ra.

“Đường Vũ Tân nói đúng.” Giọng Min Tae Yun vang lên sau lưng mọi người.

“Đúng cái gì mà đúng!!” Đường Vũ Tân xù lông, cô bị đụng xe mà đúng à?

“... Tôi nói là ý nghĩ của cô là đúng. Mọi người có biết lúc mọi người truy đuổi bị đụng xe sẽ xảy ra chuyện gì không?” Min Tae Yun ngồi xuống cạnh Đường Vũ Tân “Có lẽ sẽ xảy ra chuyện không thể nào cứu vãn được.”

“Xảy ra chuyện chỉ có trang bị xe tăng mới giải quyết được.” Đường Vũ Tân làm một hơi hết sạch ly nước, đưa mắt trông chờ ông chủ Ra.

Kết quả ông chủ Ra lại cầm bình nước lạnh lên rót vào ly của Đường Vũ Tân.

“Không cho tôi rượu được à...” Đường Vũ Tân ầm ỨC “Chỉ một chút Whisky cũng được mà?”

Ai ngờ ông chủ Ra nhìn Min Tae Yun.

“Không được.” Min Tae Yun nói bằng giọng không thể thương lượng.

“Công tổ Min anh ác lắm... ông chủ Ra, đừng cho anh ấy ăn cơm!!”

“ ... ”

“ ... ”

“ ... ”

“Ông chủ Ra... chú Ra... hay là bia cũng được, đi mà?” Mắt Đường Vũ Tân ngấn nước, y hệt chú cún con!! Cái này làm Min Tae Yun sao chịu nổi... nếu không cho cô uống chẳng phải anh sẽ bị nói là ngược đãi động vật sao?

“Cho cô ấy một ly thôi.” Min Tae Yun thỏa hiệp.

“Công tổ Min anh tốt quá!!” Đường Vũ Tân hoan hô, mừng rỡ quơ lấy bia lạnh uống một hớp lớn.

“Lát nữa tôi chở cô về.” Min Tae Yun cầm lấy thứ gì đó giống vang đỏ trong tay ông chủ Ra, uống một ngụm.

“ ... ” Đường Vũ Tân nhìn nhìn ly rượu trong tay Min Tae Yun, lại nhìn ông chủ Ra “Ông chủ Ra biết chúng tôi đến à?”

“Tae Yun đã gọi trước rồi.” Ông chủ Ra cười gật đầu.

Thấy ánh mắt của Đường Vũ Tân và ông chủ Ra, Hwang Soon Bum nhìn rượu trong tay Min Tae Yun cũng lộ ra vẻ mặt bình tĩnh. Min Tae Yun càng lúc càng can đảm rồi.

“Reng !!” Điện thoại của Min Tae Yun reo lên, lòng Đường Vũ Tân chùng xuống, xem ra đại boss bắt đầu hành động rồi.

“A lô? Yoon Ji Hee? Bây giờ cô ở đâu... Yoon Ji Hee?!” Trả lời Min Tae Yun là sự im lặng đến vô cùng.

“Chúng ta về thôi.” Đến cạnh quầy bar, Min Tae Yun túm cánh tay Đường Vũ Tân kéo cô ra ngoài.

“Hả?!!” Đường Vũ Tân nuốt ngụm bia cuối cùng “Chúng ta đi đâu?!!”

“Về nhà.” Min Tae Yun dừng lại, nhìn Đường Vũ Tân nghiêm túc.

“Bây giờ? Sớm thế?! Rốt cuộc anh nhận điện thoại của ai thế? Nghe xong liền nổi điên?!!” Đường Vũ Tân nhìn đồng hồ, mới có 10 giờ?!

Không riêng gì Đường Vũ Tân, cả ông chủ Ra, Hwang Soon Bum và Yoo Jung In đều tò mò nhìn hai người.

“Anh, anh đưa Yoo Jung In về nhà.” Min Tae Yun nói.

“Được rồi, nhưng Tae Yun à, rốt cuộc có chuyện gì?” Hwang Soon Bum chưa từng thấy vẻ mặt nôn nóng của Min Tae Yun như thế bao giờ.

“Nếu uống nữa, cô ấy sẽ không về được.” Min Tae Yun giải thích với mọi người.

“Sao?”

“Cái người này chỉ cần uống ba ly Whisky là say khướt.” Min Tae Yun khinh bỉ nhìn Đường Vũ Tân.

“ ... ”

“ ... ”

Hwang Soon Bum im lặng, Yoo Jung In lại cảm khái, chẳng lẽ trên thế giới này còn có người tử lượng kém hơn cả cô...

“Tôi không có say!” Đường Vũ Tân vùng vẫy, cô mà biết trưởng phòng Jang hành động làm ảnh hưởng cuộc vui của mình bà Tổ công tổ thì... sớm đã nói trưởng phòng Jang đổi thời gian kiểm chuyện với Yoon Ji Hee rồi, a a!

“Hôm đó ai cười ngu ngơ trong quán bar hả?” Min Tae Yun chỉ nói một câu đã chẹn họng Đường Vũ Tân.

“Vậy tôi không uống, nói chuyện chơi được không?! Làm gì phải về nhà?!” Cô chơi chưa đã mà, chưa nhìn ông chủ Ra đã mà!!

“Có lẽ Yoon Ji Hee bị hại rồi.” Min Tae Yun thì thầm, “Nếu cô không muốn đi theo thì...”

Được rồi... nếu Min Tae Yun không nói lý do cô còn có cố lằng nhằng một lát nữa, nhưng Min Tae Yun đã nói, không đi không được... Đường Vũ Tân khóc không ra nước mắt...

“Bọn tôi đi trước.” Nói xong Min Tae Yun kéo Đường Vũ Tân biến mất ngoài cửa.

“Hai người đó làm trò gì thế?” Yoo Jung In nhìn bóng hai người biến mất, lộ ra ánh mắt tò mò.

Lái xe trên đường, nội tâm Min Tae Yun khó mà bình tĩnh được. Rốt cuộc phải đưa Đường Vũ Tân về đâu đây? Nhà cô ấy? Anh không yên tâm để cô ở nhà một mình, lỡ tên áo đen kia điều tra ra nơi ở của cô thì sao? Đưa đến khách sạn? Cũng không được...

Min Tae Yun có phần phát điên, kể đó lại nghi hoặc. Tại sao tâm tình anh trở nên buồn bực như thế? Chẳng lẽ vì việc Đường Vũ Tân có khả năng gặp nạn ư? Min Tae Yun nghĩ nghĩ, tuy có chút tức giận vì tên áo đen bắt đầu hành động mà mình lại bất lực nhưng đa phần là vì sợ Đường Vũ Tân gặp nguy hiểm? Không lẽ mình...

Min Tae Yun lặng lẽ liếc Đường Vũ Tân ngồi ở ghế phụ, phát hiện cô nàng đang hồn nhiên nhìn ra ngoài cửa sổ, hứng gió...

“Yoon Ji Hee bị hại rồi?” Nhìn qua cửa kính phản chiếu thấy Min Tae Yun đang nhìn mình, Đường Vũ Tân mở lời.

“Vừa rồi cô ta gọi điện tới, Nam Gwan Wook, Im Jong Hwa đã bị hại rồi, nhờ có cô nên Yang Si Chul mới trốn được. Hẳn là cô ta đã bị tấn công nhưng tôi không biết cô ta đã bị hại hay chưa.”

“Gần gần như thế.” Đường Vũ Tân nhìn bóng đêm vô tận, chậm rãi nói.

“Chúng ta đang đi đâu đây?” Đột nhiên Đường Vũ Tân phát hiện cảnh sắc hai bên đường xa lạ với cô.

“Về nhà.”

“Nhưng đây đâu phải hướng về nhà tôi.” Đường Vũ Tân thắc mắc, chẳng lẽ Min Tae Yun có ý đồ xấu với cô?

“Về nhà tôi.”

“Cái gì?” Đường Vũ Tân tròn mắt sửng sốt “Sao lại là nhà anh? Tôi có nhà mà!”

“Tôi nghe nói cô ở một mình.” Min Tae Yun nói là câu nghi vấn, nhưng lại dùng giọng điệu khẳng định.

Cho nên ý tại ngôn ngoại, anh không yên tâm để tôi ở nhà một mình hả? Đường Vũ Tân nghĩ thầm, liền cảm thấy vui vẻ bật cười.

“...” Xem ra hiểu rồi đây, Min Tae Yun nghĩ. Lại tự hỏi mình, có thật là mình đối với cô... Min Tae Yun mà không thể...

“Tôi có thể về nhà thu dọn ít đồ không, sau đó lại đến nhà anh ở nhờ?” Đường Vũ Tân đưa ra yêu cầu cuối cùng.

“Được.”

Min Tae Yun lại lái xe đến dưới lầu nhà Đường Vũ Tân, chờ Đường Vũ Tân dọn đồ xong liền chở cô về nhà mình.

“Cô ngủ phòng này, đây là nhà vệ sinh, bếp ở đây. Lần trước tôi đã biết rồi nhỉ.” Min Tae Yun dẫn Đường Vũ Tân vào phòng ngủ, thuận tiện chỉ cho cô các phòng chung.

“Trong tủ lạnh của anh không chất đầy máu đấy chứ?” Đường Vũ Tân tò mò nhìn tủ lạnh trong nhà bếp, sau đó... sau đó cô thật sự đi tới mở cửa tủ lạnh ra...

“May mà chỉ có hai ba bình...” Mặt Đường Vũ Tân đen thui, đóng cửa tủ lạnh lại “Sao anh không cắt vô ngăn đá? Để vậy rất dễ bị phát hiện.”

“Chẳng lẽ tôi muốn uống thì phải cắt ra à?” Min Tae Yun tức giận lườm Đường Vũ Tân.

“Lâu lâu đổi khẩu vị cũng được mà...” Đường Vũ Tân cũng chẳng dễ bị kích động, móc túi ra “Đúng rồi, trả cho anh.”

“...” Min Tae Yun lẳng lặng nhìn bật lửa Đường Vũ Tân đưa “Sao cô biết của tôi?”

“Chẳng lẽ không phải của anh?”

“Phải...”

“Cứu tôi ở nhà Oh Minho không phải anh sao? Cái bật lửa này là ký hiệu của anh, chẳng lẽ tôi sẽ bỏ qua thứ anh luôn cầm trong tay chắc? Hơn nữa...”

“Hơn nữa?”

“Tôi đem đi giám định dấu vân tay rồi...”

“...” Thật ra đây mới là nguyên nhân cô biết nó là của tôi chứ gì?

“Cô... từ đầu đã biết tôi...” Min Tae Yun cắt bật lửa vào túi, dè dặt hỏi.

“Đúng, ngay từ đầu tôi đã biết anh không bình thường, có điều chưa xác định được anh thuộc chủng loại nào thôi. Tôi cứ nghĩ anh là người ngoài hành tinh kia...”

“...” Người ngoài hành tinh... Min Tae Yun ói ra máu...

“Được rồi, anh đừng để ý, năng lực tưởng tượng của tôi phong phú hơn người ta thôi mà...” Đường Vũ Tân thấy Min Tae Yun lộ ra vẻ mặt thiếu chút nữa thì nội thương, vội vàng xin lỗi.

“Mấy ngày tới, trong thời gian tôi điều tra tên áo đen, cô ở đây tạm đi.” Min Tae Yun nói câu này thì ánh mắt không nhìn Đường Vũ Tân.

“Cái gì?” Đường Vũ Tân lần nữa sững sờ mở tròn mắt.

Min Tae Yun không trả lời Đường Vũ Tân, chỉ quay đầu mặt mày hờ hững nhìn cô.

“Được rồi... tôi biết rồi...” Không phải là xấu hổ thôi sao... Min Tae Yun chẳng lẽ anh không thành thực được chút à?

“Ngủ sớm đi.” Min Tae Yun quăng lại một câu liền đi vào phòng mình.

“Cái này gọi là hiệu ứng bướm bướm hả?”

Đường Vũ Tân nhìn chung quanh, nở nụ cười thỏa mãn.

35. Chương 35: Vụ Án Đại Ca Khu Vực Phía Bắc Bị Giết 01

Ngày hôm sau, Đường Vũ Tân tỉnh dậy trong ánh nắng sáng sớm. Ngồi dậy trên giường, Đường Vũ Tân mở mắt ngơ ngác nhìn chung quanh một hồi mới nhớ ra mình đang ở nhà Min Tae Yun. Đường Vũ Tân vui vẻ cười hi hi, liếc nhìn đồng hồ trên đầu giường...

“9 giờ rồi?!” Đường Vũ Tân sững sốt, tóm lấy đồng hồ báo thức lắc lia lịa...

“Min Tae Yun, anh tắt hẹn giờ báo thức của đồng hồ phải không?!” Đường Vũ Tân bị trễ giờ, sốt ruột xông vào phòng ngủ của Min Tae Yun, lại phát hiện phòng ngủ trống trơn.

Sau đó, quay ra phòng khách, Đường Vũ Tân phát hiện một phần bánh mì và một ly sữa, ngoài ra còn kèm theo một mảnh giấy nhắn: trước khi tôi bắt được tên áo đen kia, ngoan ngoãn ở yên trong nhà.

“...” Nếu người áo đen không chết, cô phải mất tự do cả đời giam trong nhà Min Tae Yun chắc?!! Người này có biết nói lý lẽ không vậy?!! Đường Vũ Tân lật bần.

Đương nhiên Đường Vũ Tân sẽ không vì một câu của Min Tae Yun mà ngoan ngoãn ở nhà, hướng chỉ tên áo đen đó là đại boss? Thế nên Đường Vũ Tân dứt khoát không ăn sáng, thấy đồ ăn vô tử lạnh, chuẩn bị cho nó hóa thạch... cô nàng làm xong, vệ sinh cá nhân xong liền hùng hăng đi làm...

Đường Vũ Tân xồng xộc chạy vào Tổ công tố, kết quả ngênh đón cô vẫn là vườn không nhà trống...

“Lần này cả Dong Man cũng đi luôn à?” Đường Vũ Tân thắc mắc, lại chạy đến phòng làm việc của trưởng phòng Jang.

Đến cửa phòng, Đường Vũ Tân chần chờ một chút, quyết định gõ cửa hãy vào, lỡ hôm qua chơi với Yoon Ji Hee không vui, tâm tình đại boss bức dọc thì sao?

‘Rầm rầm!’

“Mời vào.” Bên trong vọng ra giọng nói vô cảm của đại boss.

“Trưởng phòng Jang...” Đường Vũ Tân mở cửa, e dè thò đầu vào.

“Sao hôm nay cô đến trễ?” Ngược lại trưởng phòng Jang rất có trách nhiệm của thượng cấp, vừa đến là hỏi nguyên nhân cấp dưới đến trễ, vậy tiếp theo có trừ lương không đây?

“Cái đó... đồng hồ báo thức... chết rồi...” Đường Vũ Tân hậm hực.

“...” Lần trước là Sonata, lần này lại là đồng hồ báo thức... bộ nhà cô là sở nghiên cứu sinh vật à?

Đường Vũ Tân nói khá mập mờ, nếu Jang Chul Oh biết hiện giờ Đường Vũ Tân đang ở nhà Min Tae Yun, không biết sẽ có cảm tưởng gì...

“Cái đó... tôi muốn hỏi... người trong tổ... đều đi phá án rồi sao?”

“Đương nhiên, nếu không cô nghĩ bọn họ đi tụ tập chắc? À, đúng rồi, Min Tae Yun đặc biệt dặn dò, nếu cô đến thì phải ở lại trong tổ.”

“Cái gì?! Anh ta... anh ta... sao anh ta có thể...” Sao Min Tae Yun lại ngang ngược thế này?

“Ha ha, tối qua Yoon Ji Hee gọi điện thoại cho Min Tae Yun hả?” Jang Chul Oh ra hiệu cho Đường Vũ Tân ngồi xuống, rót cho cô một ly nước.

“Phải... tối qua đúng là đau lòng mà...” Đường Vũ Tân oán giận: “Ngài không biết đổi ngày hành động à? Tối qua bọn tôi đang chơi ở bar thật high... kết quả bia uống chưa xong đã bị Min Tae Yun lôi về rồi...”

“... Nên cô muốn tôi chịu trách nhiệm việc cô không uống ngon hả?”

“Phụ trách thì không cần... chẳng qua mất hứng quá thôi...” Ôi, ông chủ Ra... cô ngấm chưa đã...

“Thật ra hôm đó tôi nghĩ một chút, cứ vậy mà buông tha cô thì quả thật có hơi khó nói.” Jang Chul Oh cười khẽ, nhìn Đường Vũ Tân.

“Vậy phải làm sao ngài mới bỏ qua cho tôi?” Đường Vũ Tân hết sức phối hợp, lộ ra vẻ mặt tội nghiệp.

“Bây giờ cô không có xe, đi bộ về nhà hả?”

“Không hề...” Đường Vũ Tân chán nản nằm úp sấp xuống bàn “Công tố Min thành tài xế tư nhân của tôi rồi... ngày nào cũng đưa tôi về... hay là ngài đổi thời gian tấn công đi? Buổi sáng nhé?”

“...” Con nhỏ này, rốt cuộc có biết mình đang nói gì với ông không?!

“Tôi biết ngài nghĩ gì. Ngài cảm thấy chỉ tấn công tôi có một lần thì quá khả nghi. Với tính cách của ngài nhất định phải chết mới thôi, ít nhất cũng đến mức tuy muốn dồn tôi vào chỗ chết nhưng vì có công tố Min nên không có cơ hội thích hợp, đúng không?”

“Nói chuyện với người thông minh đúng là thoải mái, không sai, ý của tôi là thế.”

“Vấn đề là bây giờ không có cơ hội... Yoon Ji Hee xảy ra chuyện ngài lại càng không có cơ hội...”

“Ít ra cũng phải giả vờ một chút.” Jang Chul Oh trầm ngâm.

Nè nè... cô không muốn hai người sử dụng bạo lực à... làm sao đây...

“Hay là cô phối hợp với tôi chút đi.” Nghĩ một hồi Jang Chul Oh đột nhiên ngẩng đầu lên, cười gian.

“Gi cơ?” Đường Vũ Tân có cảm giác không ổn...

“Tối nay cô tìm cơ hội tách ra, sự việc đơn giản hơn nhiều.”

“... Trong máu của Yoon Ji Hee có vi khuẩn ngu ngốc hả?” Đường Vũ Tân khó tin nhìn Jang Chul Oh.

“Sao cơ?”

“Tự tôi tách ra, để... để bị cắn? Tôi có bệnh chắc!!!” Đường Vũ Tân nổi đóa.

“Dù sao tôi cũng định hành động tối nay, cô tự nghĩ đi.” Jang Chul Oh quyết định, hoàn toàn phớt lờ cái mặt mướp đắng của Đường Vũ Tân.

“Ngài muốn làm gì thì làm đi! Lỡ mà hỏng việc, Min Tae Yun không đuổi tới kịp, tôi lại ăn cắn một lần nữa, đừng có nói với tôi là ngài chuẩn bị há miệng lưu tình đây...”

“Ha ha...” Jang Chul Oh lộ ra nụ cười tán thưởng “Hiện tại tôi bắt đầu cân nhắc xem có nên giết cô luôn không rồi, cô thật sự quá thông minh.”

“Huống chi,” Đường Vũ Tân không đếm xỉa đến lời đe dọa của Jang Chul Oh, “Nếu ngài làm vậy, sau này tự do của tôi... tự do của tôi...”

Đường Vũ Tân rên rầm nửa ngày đột nhiên khựng lại, nghi hoặc nhìn Jang Chul Oh: “Không phải tại máu Yoon Ji Hee khó nuốt quá đấy chứ?”

“Ha ha...” Jang Chul Oh không để ý đến Đường Vũ Tân, chỉ vỗ vai cô khích lệ, sau đó hí ha hí hửng đi ra khỏi phòng.

“Nói bên cậu đi.”

“Bên tôi là ý gì, qua sông bài xong anh chỉ học được mấy câu tục tĩu đó à.”

“À, cậu biết mà, uống máu người như trâu ấy, nhìn chăm chăm thật đáng sợ...”

“Uống máu người như trâu gì thế?” Đường Vũ Tân từ phòng làm việc của Jang Chul Oh đi vào phòng họp, nghe tiếng Min Tae Yun và Hwang Soon Bum nói chuyện bèn đi vào.

“Uống máu người như trâu gì thế?” Đường Vũ Tân nghi ngờ nhìn hai người, kể đó dường như nghĩ ra điều gì “Mẫu máu!! Anh lại uống hả?!!”

“Ai da, công tố Đường đừng thế mà, công tố Min cũng vì vụ án thôi.” Hwang Soon Bum vội vàng nhảy ra hòa giải.

“Vụ án nên để một mình tôi ở nhà?!! Tôi ở đây thì anh cần gì phải uống máu?!! Không phải anh đã hứa với tôi sẽ không uống cái thứ đó nữa sao?!”

“Vì sao không ở yên trong nhà?” Min Tae Yun không trả lời Đường Vũ Tân, vẻ mặt không rõ cảm xúc.

“Lần trước anh bị thương cũng không chịu ở nhà, tôi khỏe mạnh sờ sờ ra có thể chịu được chắc?!”

“Đợi xảy ra chuyện cô mới nghe lời phải không?!!” Min Tae Yun đứng bật dậy, cúi nhìn Đường Vũ Tân.

“Nghe lời cái gì mà nghe lời!! Anh không thể tôn trọng ý kiến của tôi chút nào sao?!” Đường Vũ Tân chống mắt nhìn lại Min Tae Yun, không chịu yếu thế.

“Tôn trọng ý kiến càn quấy của cô hả?!”

“Cái gì mà càn quấy? Có lần nào không hỗ trợ phá án chưa?!”

“Chính vì tôn trọng ý kiến của cô nên bây giờ mới phải đề phòng gã áo đen đó gây bất lợi cho cô! Nếu không phải cô tự tung tự tác đi cứu Yang Si Chul thì có rơi vào tình cảnh này đâu, đến mức này rồi còn không chịu nghe lời là sao?!”

“Tôi trốn ở đó cũng thế thôi! Hắn cũng đã cắn tôi rồi, không biết lần theo mùi mà tìm tôi chắc?! Chẳng phải ma cà rồng đều có mũi chó sao?! Trốn ở nhà có tác dụng gì hả? Công tố Min, nếu anh thật tình quan tâm tôi thì nên để tôi bên cạnh không rời anh nửa bước mới đúng! Quăng tôi ở nhà một mình mà nói là bảo vệ hả?!”

“Khoan khoan khoan khoan...” Hwang Soon Bum vội vàng chui vô đứng giữa hai người giang hai tay ra ngăn cản cuộc chiến: “Hai người không cảm thấy phương thức cãi nhau của mình rất kỳ cục à?”

“Kỳ cái gì?” Min Tae Yun nhú mày hỏi. Đường Vũ Tân làm anh tức muốn chết, mình đã dắt về nhà rồi, cô nàng còn không nhận ra sự việc đã nghiêm trọng đến mức nào sao?!

“Hai người không cảm thấy mình rất giống một cặp yêu nhau đang cãi lộn sao?”

“Không hề!!” Đường Vũ Tân và Min Tae Yun đồng thanh kêu lên.

Hwang Soon Bum bật lỗ tai, hết liếc người này lại đến người kia, kết quả bạn nhỏ Đường Vũ Tân của chúng ta không chịu thua kém mà đỏ mặt.

“Thấy chưa... tôi nói mà” Hwang Soon Bum cười hề hề “Bắt đầu từ lúc nào thế?”

“Đã nói không phải mà!” Đường Vũ Tân trừng Hwang Soon Bum.

“Anh...” Min Tae Yun bó tay.

“Được được được, không phải thì không phải. Hai người chẳng qua là quan tâm đồng nghiệp nên mới cãi nhau đến đỏ mặt tía tai thôi đúng không? Công tố Min cũng vì quan tâm đồng nghiệp nên mới đưa công tố Đường về nhà ở đúng không? Còn công tố Đường cũng chỉ quan tâm đồng nghiệp nên mới liều mạng cản công tố Min uống máu đúng không? OK, tôi hiểu mà...” Nói xong Hwang Soon Bum cười mập mờ lui qua một bên, trả lại vị trí cho hai người.

“Ôi, thật là.” Đường Vũ Tân thở hổn hển ngồi xuống ghế, hỏi: “Vụ án tiến hành đến đâu rồi?”

“Đây là manh mối cho tới bây giờ.” Min Tae Yun đưa hồ sơ cho Đường Vũ Tân.

Đường Vũ Tân cầm lấy xem, sau đó ánh mắt trở nên âm trầm. Ở một mức độ nào đó mà nói, thật ra Yoo Jung In rất hạnh phúc. Đối với nội dung tập phim đó, Đường Vũ Tân rối rắm không phải vì thân phận đáng xấu hổ của Yoo Won Gook và Yoo Jung In mà là sau khi Yoo Jung In biết chân tướng sự việc, nỗi đau thương vì bản thân bất lực phát ra từ tận đáy lòng đó, thật lâu cũng không cách nào phai nhạt.

“Máu cũng uống rồi, hiện trường cũng quan sát rồi, vậy anh có phát hiện gì không?” Xem xong hồ sơ Đường Vũ Tân hỏi Min Tae Yun đứng bên cạnh.

“Chìa khóa.”

“Chìa khóa?”

“Mặc kệ là cái gì, hung thủ tìm thứ gì đó mà Jung Kwe Soo giấu, đây là nguyên nhân vì sao bọn chúng hành hạ Jung Kwe Soo.”

“Vậy các anh đã tới nơi cất đồ của Jung Kwe Soo tìm thứ đó chưa?”

“Đã tìm rồi, bị kẻ nào đó nhanh chân chiếm trước rồi.”

“...” Vậy anh quan sát hiện trường, uống mẫu máu còn có ý nghĩa gì nữa hả? Đường Vũ Tân trợn trắng mắt.

“Nghe nhân viên quản lý nói, thứ đó hình như là máy ghi âm. Tôi có thể khẳng định, thứ đó rất quan trọng với vụ án này.” Min Tae Yun phớt lờ ánh mắt của Đường Vũ Tân, tiếp tục nói.

“Cái đó ai chả biết... Yoo Jung In đi đâu rồi?”

Kết quả Min Tae Yun và Hwang Soon Bum đều xấu hổ nhìn nhau, cuối cùng Hwang Soon Bum thuật lại một lượt chuyện xảy ra ban nãy.

“Tôi phát hiện bây giờ mọi người đều ngu ngốc hết trơn?!” Đường Vũ Tân bực bội nói: “Hôm đó đã đoán ra Yoo Jung In là con gái đại ca xã hội đen rồi chứ? Cô ấy biết những thủ đoạn đó đương nhiên là do hoàn

cảnh mà ra, nếu không các anh nghĩ sao cô ấy biết được? Hay là các anh nghĩ lúc trước công tố Yoo là lưu manh hả?”

Nghe Đường Vũ Tân nói xong, Hwang Soon Bum tỉnh ngộ, chính mình cũng chỉ nghe loáng thoáng qua, sắp sửa quên mất luôn, không ngờ là thật?

“Vậy những gì cô ấy nói đều là thật?” Min Tae Yun cảm thấy rất khó tin.

“Đương nhiên, nếu không với tính tình của công tố Yoo sẽ phản bác, sao còn hỏi ngược lại anh với vẻ mặt đó chứ?”

“Công tố Min, tôi tìm thấy dấu tay phù hợp với dấu tay trên chìa khóa rồi.” Choi Dong Man cầm báo cáo chạy vào, nhìn thấy Đường Vũ Tân liền hô: “Công tố Đường tới rồi.”

“Dấu tay của ai?” Đường Vũ Tân sấn lại gần Min Tae Yun, thò đầu nhìn báo cáo kiểm tra.

Hwang Soon Bum nhìn hai người hoàn toàn không có ý thức, không nhịn được cười. Hai người này mặt gần dính vào nhau luôn rồi mà không tự giác, còn nói không có chuyện gì? Nếu là bình thường, còn lâu Min Tae Yun mới để người khác phẩy lại gần mình như thế.

“Là một người tên Yoo Won Gook, một trùm xã hội đen rất thế lực.

“Ai?”

“Yoo Won Gook.” Nhìn ánh mắt đột nhiên dữ tợn của công tố Min, Choi Dong Man dè dặt đáp.

“Được rồi, tôi biết chúng ta lại có chuyện để làm rồi, đúng không? Min Tae Yun, lần này anh đừng mơ tưởng quảng tôi ở lại!” Đường Vũ Tân nhìn trừng trừng Min Tae Yun, vẻ mặt kiên quyết.

36. Chương 36: Vụ Án Đại Ca Khu Vực Phía Bắc Bị Giết 02

“Yoo Won Gook... làm việc trong cái tòa nhà rách nát này á?” Đường Vũ Tân nhìn tòa nhà cũ nát trước mắt, cảm thấy không thể tin được, xem trong ti vi sao cứ có cảm giác hẳn là Yoo Won Gook sở hữu cả tòa building mới đúng.

“Nhìn thì xoàng xĩnh, thật ra bên trong chứa rất nhiều báu vật. Rất nhiều tay trùm như bọn họ lựa chọn những nơi thế này, để tiện hành động.” Hwang Soon Bum giải thích.

“Ra thế.”

Ba người vừa đi vừa nói, leo cầu thang lên đến tầng cao nhất, gió rất lớn. Cửa chính cách đó không xa, có bốn tên lưu manh đứng gác.

“Hai người, đối phó với ba tên đáng ghét hoặc là bốn tên lưu manh, trận này không tính là thiệt quá!” Hwang Soon Bum cười tự tin, phe mình có Min Tae Yun mà, thêm hai tên nữa kết quả cũng thế thôi.

“Đúng, hai người là đủ rồi.” Đường Vũ Tân nóng lòng muốn thử.

“Tôi nghĩ, cảnh sát Hwang nói hai người là chỉ tôi và anh ấy, không có Đường Vũ Tân cô đâu.” Min Tae Yun cười nghiền ngẫm nhìn Đường Vũ Tân.

“Rõ ràng anh không phải là người nhé!”

“...”

“Ôi này, tôi nói hai người, chẳng lẽ không cãi nhau phút nào không chịu được à?” Hwang Soon Bum nể hai người luôn, không thể ngưng chiến một lúc hay sao?

“Bọn tôi cãi hồi nào?” Đường Vũ Tân cãi lại.

“Được rồi, làm chính sự thôi.” Min Tae Yun cũng cảm thấy, từ sau khi thân quen với Đường Vũ Tân rồi lý trí rõ ràng mất kiểm soát, anh quyết định phải giữ bình tĩnh. Kể đó Min Tae Yun bước ra hỏi bốn tên lưu manh “Đã quấy rầy, tôi tìm Yoo Won Gook.”

Ai ngờ tên cầm đầu không cần nghĩ ngợi, móc ra một thanh đao dài chừng một thước.

“Ồ!” Miệng Đường Vũ Tân phát ra thanh âm không rõ ý tứ, “Vừa lên đã động đao, vậy bọn chúng chết càng nhanh...”

“Này này này, mấy thằng ranh chúng mày vừa chạm mặt đã dùng vũ khí là sao?! Chúng ta bình tĩnh nói chuyện, bình tĩnh.” Cảnh sát Hwang là điển hình cáo mượn oai hùm.

“Sao đây? Chúng ta cứ vậy mà đi à?” Min Tae Yun cười nhìn Hwang Soon Bum, nói thật anh chẳng coi mấy tên nhãi nhép này vào đâu.

“Ây, sao được chứ! Tôi còn mang theo đồ nghề này!” Nói xong Hwang Soon Bum vén áo lên lộ ra một cái còng tay.

“Mẹ...” Đường Vũ Tân không để ý chửi bậy “Anh đã chuẩn bị làm nhân viên hậu cần xong rồi hả?”

“Công tố Đường, phải biết bất luận là ngành gì thì nhân viên hậu cần đều cần thiết. Với lại chúng ta có tuyển thủ huy chương vàng công tố Min ở đây mà, đúng không?”

“Công tố Min, anh kết bạn cầu thả quá...” Đường Vũ Tân tiếc nuối vỗ vai Min Tae Yun.

“Trước giờ toàn thế.” Nói rồi Min Tae Yun nhìn Đường Vũ Tân.

“...” Min Tae Yun, ánh mắt của anh là nói tôi cũng là một trong số đó sao?

“Vậy chúng ta không cần để ý nữa, lên thôi.” Min Tae Yun và Hwang Soon Bum bắt đầu khởi động tay chân. Giây phút Min Tae Yun bước chân lên, anh đột nhiên quay đầu lại nói với Đường Vũ Tân “Cô không được ra tay.”

“...” Cô đâu phải hổ giấy! Đường Vũ Tân ngửa mặt than dài.

Có điều đứng ở hậu phương cũng có cái hay của nó. Ít nhất hiện giờ Đường Vũ Tân lại có hứng thú lấy điện thoại ra khởi động chức năng camera. Cảnh tượng như vậy mà không ghi lại có phải quá có lỗi với lần xuyên việt này của mình rồi không? Thế là, Đường Vũ Tân giống như ký giả quay phim, duy nhất không giống là trước mặt cô không có cái bảng Action mà thôi, góc độ hoàn toàn nằm trong tay cô. Nô tỳ đánh chiêu nào cô chụp chiêu ấy, chụp miết đến khi Min Tae Yun đâm con dao vào người một tên lưu manh xui xẻo.

Đường Vũ Tân sớm đã chuẩn bị, thông dong cắt đoạn ghi hình của mình thật kỹ, kể đó móc trong túi áo khoác ra một cái túi nhựa màu vàng nhạt đựng cái gì đó không rõ. Đường Vũ Tân bình thần mở túi nhựa ra, lúc này cảnh sát Hwang cũng phát hiện Min Tae Yun bất thường. Ngay trước khi Hwang Soon Bum tóm tên lưu manh kia đi một giây, Đường Vũ Tân đã nhét thứ trong tay vào miệng Min Tae Yun.

“Khụ khụ khụ...” Min Tae Yun bị sặc bởi thứ bất ngờ đột kích kia.

“Phì...”Ợi nhìn rõ thứ trong miệng Min Tae Yun, Hwang Soon Bum phì cười.

“Anh không sao chứ?” Đường Vũ Tân đi qua vỗ lưng Min Tae Yun, nhìn người nào đó không ngừng ợi bánh mì ra “Tại sáng sớm đi trộm tôi mới mang theo đồ ăn lên sở. Bây giờ xem ra đây phỏng chừng là quyết định sáng suốt nhất của tôi rồi.”

Không sai, thứ Đường Vũ Tân nhét vô miệng Min Tae Yun chính là bánh mì Min Tae Yun mua làm đồ ăn sáng cho cô hôm nay...

Trả thù... chắc chắn là trả thù... Min Tae Yun ra sức lau miệng.

“Xin lỗi mà.” Đường Vũ Tân lộ vẻ mặt xin khoan dung, biết lần này mình đùa hơi quá.

Chùi miệng xong Min Tae Yun nhìn Đường Vũ Tân, mà cô cũng chợt phát hiện màu xanh trong mắt Min Tae Yun không hề biến mất.

“Đừng giận mà, tôi xin lỗi rồi...” Đường Vũ Tân biết tình huống này đơn thuần là vì cô chọc anh tức giận. Ma cà rồng sẽ bộc lộ hình dạng nguyên thủy của mình khi giận dữ.

“Cô có biết hay không?” Min Tae Yun điều chỉnh hơi thở, màu xanh trong mắt biến mất, nói: “Cô có biết hành động của mình vừa rồi nguy hiểm cỡ nào không?”

“Nguy hiểm?” Đường Vũ Tân chớp mắt khó hiểu.

“Lỡ tôi cần cô thì làm sao hả?”

“Anh tức giận vì thế?” Đường Vũ Tân hỏi ngược lại, vẻ mặt không rõ cảm xúc.

“Nếu cô bị cần trúng thì làm sao?!” Min Tae Yun lớn tiếng.

Ngay lúc Hwang Soon Bum cho rằng hai người này lại muốn khai chiến thì, Đường Vũ Tân không tranh cãi với Min Tae Yun như những lần trước nữa.

Cô cứ ngẩn người nhìn Min Tae Yun thật lâu, nhìn thấy cơn giận, lo lắng trong mắt Min Tae Yun dần dần biến thành thắc mắc, lại chuyển sang mờ mịt, kể đó Đường Vũ Tân mỉm cười với Min Tae Yun, nụ cười như nắng xuân “Công tổ Min, cảm ơn anh.”

Cảm ơn anh, cảm ơn anh quan tâm tôi như thế. Cảm ơn anh, khiến tôi cảm nhận được ấm áp ở cái thế giới tôi không có gì này.

Thấy nụ cười thoáng chút đau thương của Đường Vũ Tân, Min Tae Yun có cảm giác đau đến thắt lòng...

“Ba giúp con bắt được hung thủ, con không rút được cho ba chén nước sao?”

Lúc nhóm Min Tae Yun và Đường Vũ Tân về tới Tổ công tố thì nghe thấy đoạn đối thoại như thế.

Kẻ tình nghi lớn nhất Yoo Won Gook, đích thân đưa hung thủ đến Tổ công tố?

“Các cô cậu chắc là đồng nghiệp của con gái tôi nhỉ? Tôi là Young In... à không, hẳn là cha của công tố viên Yoo Jung In.” Nói xong, Yoo Won Gook bắt tay với Min Tae Yun và Hwang Soon Bum, còn Đường Vũ Tân, vì là nữ nên không có hành động như thế được.

“Hung thủ đâu?” Min Tae Yun hỏi Yoo Jung In sắc mặt không khá nổi.

“Đã dẫn đến phòng thẩm vấn rồi.” Yoo Jung In đáp.

“Vậy chúng ta đi xem đi.”

“Ông Yoo Won Gook, ông đúng là biết tìm con dê thế tội trung thành đấy.” Yoo Jung In đương nhiên không tin những gì cô nhìn thấy trong phòng thẩm vấn, thành kiến với cha nên cô cho rằng cha ruột mình là hung thủ giết người.

“Không phải như thế.”

“Ông còn tự đại ư, ông biết Kwang No Seung bị giam trong tù nói gì không?”

“Không biết.”

“Ai có thể tìm ra tên phản bội tổng ông ta vào nhà giam, ai có thể tiếp quản băng nhóm, ông không biết thật à?”

“Thật sự là lần đầu tiên nghe thấy mà.”

“20 năm trước, kẻ phản bội đẩy Kwang No Seung vô tù là Jung Kwe Soo hả? Đây là nguyên nhân ông giết ông ta đúng không? Hơn nữa ông vẫn luôn muốn tiếp quản cả băng nhóm, không phải sao?” Yoo Jung In quan sát Yoo Won Gook một lát, nói tiếp: “Mục nát luôn có nguồn gốc. Đây là nguyên nhân vì sao ông muốn chém phần ngọn, nếu ông không làm vậy, thân thể sẽ bị hoại tử... Gây ra tội lần này, ông cho rằng là ai sai khiến?”

“Ba không có liên quan gì đến chuyện đó.” Yoo Won Gook tiếp tục phủ nhận.

“Xuống tay hạ sát người bạn đã quen ba mươi năm, ông muốn leo lên vị trí đó ư? Trở thành trùm xã hội đen vinh quang tới vậy sao?”

“Nếu con muốn đánh bại người che chở trước mặt mình, con biết bản thân nên làm gì không? Dốc hết sức lực bản thân con có thể vượt qua người đó sao? Không, con chỉ cần hung hăng đẩy ngã hắn, khiến hắn không cách nào đứng dậy được. Đó là cách sinh tồn của ba. Hơn nữa sau này, cũng sẽ... tiếp tục như thế! Cho dù là người nhà cũng không ngoại lệ!”

“Mỗi người đều sẽ đi tới kết cục, lúc nào thì mới tới cái kết của ông đây? Chẳng lẽ ông không tò mò sao?”

“Nếu cô không có gì để nói nữa, vậy tôi đi trước. Công tố viên Yoo Jung In, xin lỗi không tiếp cô được.”

Nói xong, Yoo Won Gook đứng dậy đi ra khỏi cửa.

Đường Vũ Tân nhìn Yoo Jung In lại nhìn Min Tae Yun kéo cửa chớp xuống, sau đó cô hạ quyết tâm, len lén chạy ra khỏi Tổ công tố.

“Ông Yoo Won Gook.” Yoo Won Gook vừa ra tới hành lang thì bị Min Tae Yun gọi giật lại.

“Hai vị công tố viên còn có chuyện gì sao?”

Hai vị? Câu hỏi của Yoo Won Gook làm Min Tae Yun ngẩn ra, nhìn theo ánh mắt Yoo Won Gook thì thấy Đường Vũ Tân từ góc ngoặt đi tới chỗ hai người.

“...” Con nhỏ này đúng là âm hồn không tan... có điều rất hợp với tính cô.

Min Tae Yun móc chiếc chìa khóa đã chuẩn bị sẵn trong túi ra, đưa ra trước mặt Yoo Won Gook: “Ông biết cái này chứ?”

Yoo Won Gook nhìn nó: “Không biết.”

“Chúng tôi tìm thấy dấu tay của ông trên đó, ông còn nói là không biết sao?”

“Nó có liên quan gì đến vụ án anh đang xử lý sao?”

“Tôi nghĩ ông biết rõ hơn tôi chứ?”

“Nếu tôi biết sẽ không hỏi anh đúng không? Công tố viên, tôi biết anh đã dạy dỗ đám đàn em của tôi một trận. Lần đầu tiên nên tôi không so đo, nhưng nếu còn phát sinh loại chuyện như thế nữa, tôi tuyệt đối không bỏ qua cho anh.” Yoo Won Gook ra thông điệp cuối cùng cho Min Tae Yun rồi quay sang Đường Vũ Tân “Vị công tố viên này có chuyện gì sao?”

“Ách... không có... chú Yoo, đi đường cẩn thận...”

“...”

“...”

“Cô là...?” Đột nhiên nhảy ra một công tố viên khác người như thế, Yoo Won Gook không thích ứng được.

Còn Min Tae Yun... nếu không phải Yoo Won Gook đang ở đó, ngay từ lúc Đường Vũ Tân xưng hô như vậy anh đã nổi sùng rồi...

“Tôi là Đường Vũ Tân, cùng thuộc Tổ công tố với Yoo Jung In, là đồng nghiệp của Jung In, chào chú.” Đường Vũ Tân chìa tay ra.

Yoo Won Gook bắt tay Đường Vũ Tân “Xưng hô thế này hình như ảnh hưởng không tốt với cô lắm đâu.” Nói rồi, Yoo Won Gook liếc nhìn Min Tae Yun.

“Chú là ba của Jung In mà, đứng ở góc độ cá nhân mà nói, kêu một tiếng chú cũng là bình thường. Tôi nghĩ trong tổ chúng tôi ngoài cảnh sát Hwang tuổi không hợp ra, những người khác đều có thể gọi chú. Cái người bên cạnh tôi thuộc loại không có lễ phép, chú đừng để ý.”

“...”

“...”

Min Tae Yun ráng nhịn xúc động muốn bỏ đi. Nếu không phải sợ cô nàng này lén lút chạy trốn, anh đã đi từ lâu rồi!! Chú Yoo... nói nhăng nói cuội!!

“Ha ha, công tố viên này thật thú vị, Đường Vũ Tân hả? Có cơ hội mời cô ăn cơm nhé. Không có chuyện gì thì tôi đi trước.”

“Được, chú Yoo, gặp lại sau! À, đúng rồi, tôi thích ăn thịt nướng!” Đường Vũ Tân cười tươi rói.

“Được, tôi nhớ rồi.” Yoo Won Gook vẫy tay, biến mất sau cửa lớn.

“Rốt cuộc cô đang nghĩ gì?” Min Tae Yun lại có dấu hiệu muốn nổi bão.

“Tôi đang nghĩ, đến lúc nào thì mọi người mới bỏ đi lớp nguy trang, thừa nhận sự dục dăng của bản thân đây?”

37. Chương 37: Vụ Án Ông Chủ Khu Vực Phía Bắc Bị Giết 03

“Phục hồi cuộn băng thế nào rồi?” Từ phòng làm việc của Jang Chul Oh đi ra, Min Tae Yun sốt ruột hỏi Choi Dong Man tình hình khôi phục cuộn băng, xem ra không thu được tin tức tốt từ chỗ trưởng phòng Jang.

“Trưởng phòng Jang nói gì?” Đường Vũ Tân thò đầu lại, tuy trong kịch bản cuối cùng trưởng phòng Jang không cần Yoo Won Gook nhưng Đường Vũ Tân không biết sự việc có thay đổi vì cô không.

“Có khả năng sẽ dùng thủ đoạn đặc biệt.” Min Tae Yun thì thào thuật lại cuộc nói chuyện ban nãy cho Đường Vũ Tân nghe, dù sao còn có Yoo Jung In ở đó.

“Đúng là hợp với tính ông ấy...” Đường Vũ Tân than thở. Trưởng phòng Jang cũng không ngại bận, vừa muốn tấn công cô lại muốn gây sự với Yoo Won Gook, còn chăm sóc Yoon Ji, tìm đồ ăn cho Yoon Ji nữa, cuộc sống phong phú thật...

“Chỉ khôi phục được 20%, còn lại trước mắt rất khó sửa.” Nói rồi Choi Dong Man đưa walkman cho công tố Min.

“Theo tôi.” Min Tae Yun gọi mọi người đến phòng họp.

“Giọng nói này... nghe quen quá...” Hwang Soon Bum quay đầu nhìn Min Tae Yun, lộ ra vẻ mặt suy tư, kể đó đột nhiên nhớ ra “Tên thám tử đó! Kim Deok Hwan! Là kẻ giúp chúng ta điều tra vụ án.”

“Vậy là tốt rồi, chứng cứ thu được từ chỗ Kim Deok Hwan không biết có tác dụng gì không đây.” Đường Vũ Tân phấn nộ.

“Mọi người yên lặng chút được không? Yoo Jung In ngồi bên vẫn cẩn thận nghe cuộn băng ghi âm, bởi vì trong đó có một giọng nói rất quen với cô.

“Hết rồi, đây là toàn bộ nội dung trong băng.”

“Vậy,” cảnh sát Hwang vắn vẹo người vì nãy giờ không vận động làm cơ thể cứng ngắc, nói: “Tên phản bội đã tống Kwang No Seung vào tù, không phải Jung Kwe Soo mà là Yoo Won Gook? Vậy sao lại giết Jung Kwe Soo?”

“Ông ta muốn bịt miệng người biết mình là kẻ phản bội, Yoo Won Gook...” Yoo Jung In nheo mắt, cô cảm thấy mình hiểu cha mình hơn ai hết, “Cảnh sát Hwang đi điều tra thám tử Kim và những việc liên quan. Công tố Min điều tra Goo Chi Soon, công tố Đường tiếp tục ở lại tổ giúp Dong Man phục hồi 80% còn lại của cuộn băng...”

Nói xong Yoo Jung In đứng dậy cầm lấy 20% cuộn băng kia định đi.

“Chờ đã!” Đường Vũ Tân lên tiếng “Tôi nghĩ, tìm Yoo Won Gook, công tố Yoo không thích hợp lắm.”

Yoo Jung In đã nghĩ đến vấn đề này từ đầu, cô hít sâu một hơi “Công tố Đường xin yên tâm, tôi biết chức trách một công tố viên là gì.”

“Vấn đề không phải ở đó” Đường Vũ Tân bước tới rút cuộn băng trong tay Yoo Jung In ra “Cô nên biết mọi người đều đang đem chúng ta ra làm trò cười. Mấu chốt không phải là cô sẽ tống Yoo Won Gook vào tù

mà là, bất kể kết quả thế nào đều thành đề tài đàm tiếu của người khác. Ảnh hưởng đó, đối với tổ chúng ta mà nói không phải là ảnh hưởng chính diện.”

“Vậy ý công tố Đường là?”

“Công tố Yoo ở lại tổ làm công tác hậu kỳ, chỗ chú Yoo... Yoo Won Gook do tôi phụ trách.”

“Không được.” Min Tae Yun kiên quyết đứng dậy “Tôi đến chỗ Yoo Won Gook, Goo Chi Soon do công tố Yoo và công tố Đường phụ trách.”

“Anh càng không được.” Đường Vũ Tân càng kiên quyết hơn Min Tae Yun, lắc đầu “Thái độ của anh phỏng chừng sẽ đánh nhau với Yoo Won Gook mất, tôi nghĩ kết quả chắc chắn là điều công tố Yoo không muốn nhìn thấy.”

Nói rồi Đường Vũ Tân quay sang nhìn Yoo Jung In, quả nhiên thấy Yoo Jung In chậm rãi gật đầu.

“Tôi thấy công tố Đường sắp xếp như vậy rất tốt.” Hwang Soon Bum sợ hai người lại kinh cãi, vội vàng xen vào: “Công tố Min à, hay là tin công tố Đường một lần đi? Lần trước thẩm vấn, tuy rằng hành vi của công tố Đường quái dị nhưng lại thu được tin tức có ích đúng không? Tin cô ấy một lần đi, không sao đâu.”

“Được rồi...” Hồi lâu Min Tae Yun mới chậm rãi gật đầu.

“Ông chủ.”

“Chuyện gì?” Yoo Won Gook đang nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ thì nghe gọi, quay người lại.

“Bên ngoài có một công tố viên tìm ông.”

“Jung In đến à?”

“Không phải tiểu thư, công tố viên đó nói mình họ Đường, nói anh còn thiếu cô ấy một bữa thịt nướng. Cô ta nói cô ta đến... đến...” Nói đến đây, tên lưu manh không dám nói tiếp.

“Đến làm gì? Ấp a ập ứng gì hả?”

Tên lưu manh cân nhắc lợi hại một hồi, rõ ràng người trước an toàn hơn người sau, hấn căng thẳng nuốt nước miếng dè dặt đáp: “Cô ta nói đến đòi nợ...”

“Ha ha... để cô ấy vào đi.”

Đã chuẩn bị nghênh đón cuồng phong bão táp, tên lưu manh không ngờ ông chủ lại cười, làm hắn khó mà tưởng tượng được nhưng không dám chậm chạp, hấp tấp đi gọi vị công tố viên đang chờ ngoài cửa kia.

“Chú Yoo.” Vừa thấy Yoo Won Gook, Đường Vũ Tân liền bày ra nụ cười ngọt ngào.

“Công tố viên Đường đến chỗ tôi có giúp gì được không? Không phải là vì thịt nướng thật đấy chứ?” Yoo Won Gook cười mời Đường Vũ Tân ngồi xuống.

“Nếu tôi nói là thật thì sao?” Đường Vũ Tân thoải mái ngồi xuống trước mặt Yoo Won Gook.

Câu trả lời này khiến Yoo Won Gook khựng lại, buột miệng: “Không ngờ công tố viên cũng thích nói đùa.”

“Nếu không tôi đến đây làm gì?”

“Không phải vì vụ án à?”

“Haiz,” Đường Vũ Tân thở dài “Thật ra mấy người trong tổ đều chả có đầu óc.”

“Sao lại nói thế?” Yoo Won Gook bắt đầu thấy hứng thú với cô công tố viên còn trẻ tuổi này.

“Chú là đại ca khu vực phía Bắc, giết một người đương nhiên chẳng cần đích thân ra tay rồi. Giao đại ột tên đàn em nào đó là xong, sau đó lại tìm đại một con dê thế tội. Hình phạt nhiều lắm là 25 năm, chỉ cần sắp xếp đảng hoàng cho gia đình hắn là xong, còn gì phải lo nữa?”

Đường Vũ Tân làm Yoo Won Gook ngẩn ra hồi lâu, mãi sau mới định thần lại, cười nói: “Không ngờ công tố viên cũng am hiểu như thế, thông minh hơn Jung In nhiều.”

“Chú không giết người đương nhiên cũng chẳng có chứng cứ, tôi nghĩ cho dù chúng tôi lấy được cái này cũng vô tích sự nhỉ?” Đường Vũ Tân đặt cuộn băng ghi âm lên bàn.

“Đây là...” Nhìn thấy cuộn băng, đồng tử mắt Yoo Won Gook đột ngột co rút lại.

“Đây là băng ghi âm đã khôi phục được 20%, nghe nói nó là chứng cứ mấu chốt?”

Đường Vũ Tân chờ hồi lâu cũng không thấy Yoo Won Gook trả lời, cô ngược lên thấy Yoo Won Gook nhìn cuộn băng đến mất hồn.

“Khụ, chú Yoo...” Đường Vũ Tân đen mặt, đây là trùm xã hội đen kia đây, sao tính cảnh giác kém thế này?!

Yoo Won Gook hoàn hồn, trong lòng cũng mờ mịt, rốt cuộc bản thân sao thế này? Sao lại buông lỏng cảnh giác trước mặt người lạ? Yoo Won Gook nhìn ánh mắt tò mò của Đường Vũ Tân, trong lòng chợt hiểu. Trên người cô công tố viên này có một sức mạnh khiến người ta trở nên hiền hòa, buông lỏng bản thân. Mà người có sức mạnh đó, chắc hẳn cũng thuần khiết như nước...

“Tôi có thể nhờ công tố viên một chuyện không?” Sau khi nhận định Đường Vũ Tân là loại người gì, trong nháy mắt Yoo Won Gook đã đưa ra quyết định.

“Xin cứ nói.”

“Nếu... nếu có thể phục hồi hoàn toàn cuốn băng này, xin... xin đừng để Jung In nghe được nội dung.” Mặt Yoo Won Gook rất chân thành, biểu tình này đã bao nhiêu năm rồi không xuất hiện? Bản thân Yoo Won Gook cũng không rõ. Ông chỉ biết trên thế giới còn có người như Đường Vũ Tân, giống như nước biển, lắng đọng được hết thảy, khiến tất cả những ký ức đau thương, bất an chìm sâu vào đáy đại dương, phản chiếu lại ọi người lại là trời xanh thăm thẳm...

“Tôi sẽ.” Đường Vũ Tân kiên định đáp lời, kể đó mỉm cười tinh nghịch: “Nhưng tôi phải thu phí đấy!”

Nghe câu này, tim Yoo Won Gook trầm xuống, chẳng lẽ cảm giác mới rồi là sai? Cô công tố viên này kỳ thật cũng chỉ là người trần mắt thịt? Có điều, nếu muốn thu phí, vậy có phải mình càng an tâm giao việc đó cho cô ta không?

“Cô ra giá đi.” Yoo Won Gook đã lấy lại giọng nói lạnh băng thường ngày khi nói chuyện với người lạ.

Song Đường Vũ Tân phớt lờ, tiếp tục cười híp mắt: “Thịt nướng, không được nuốt lời đâu đấy!”

“Ha ha... ha ha...” Thấy Đường Vũ Tân lộ vẻ đắc ý vì đạt được âm mưu, Yoo Won Gook biết ngay mình bị lừa, nhưng Đường Vũ Tân như thế thật sự cực kỳ dễ thương, bông hoa kỳ lạ như thế, Yoo Won Gook rốt cuộc cười phá lên.

“Xong rồi... ba công tố Yoo khiến tôi tra muốn điên rồi... làm sao đây... tôi phải ăn nói với công tố Yoo thế nào đây...” Đường Vũ Tân day trán, mặt nhăn như mướp đắng.

“Tôi thấy, chọn ngày không bằng bất ngờ, công tố Đường chưa ăn đúng không?”

“Thật á?” Đường Vũ Tân hoàn toàn không ngờ Yoo Won Gook thuộc trường phái hành động.

“Đương nhiên.” Nói xong Yoo Won Gook cầm áo khoác lên “Người đâu, chuẩn bị xe.”

Có lẽ, trên thế giới không có công tố viên nào như Đường Vũ Tân, chiến hết tiện nghi, điều tra án xem thành việc nhà không nói, cuối cùng còn muốn kẻ tình nghi mời mình ăn cơm. Quan trọng nhất là, kẻ tình nghi còn cam tâm tình nguyện, hoàn toàn không vì quan hệ bất thường này...

“Thịt nướng ngon thật!” Đường Vũ Tân ăn ngon, thỏa mãn tặc lưỡi, đồng thời trong lòng lại cảm thán, chính tông và hàng lậu đúng là không giống nhau, sạp nhỏ với tiệm ăn xa hoa càng không giống!

“Hài lòng không, tiểu thư công tố viên?” Yoo Won Gook nhìn Đường Vũ Tân, có cảm giác như Jung In của ông đang ở bên cạnh. Tuy biết tâm tình này không nên có ở loại người như ông nhưng chỉ một lát mà thôi, không phải quá xa xỉ chứ?

“Ừ ừ, xét thấy biểu hiện tốt của chú Yoo, tôi miễn cưỡng đáp ứng yêu cầu của chú?” Đường Vũ Tân cười hết sức vô si.

“Công tố Đường điều tra án như vậy à?”

Nhưng khi hai người sắp ra đến xe của Yoo Won Gook, lại vang lên tiếng nói như thế.

“Công tố viên Yoo Jung In? Sao cô lại đến đây?” Đường Vũ Tân nghi hoặc đồng thời trong óc nhanh chóng hiện lên tình tiết phim. Không lẽ công tố Yoo đã nghe hết nội dung cuộn băng rồi? Không lý nào, cảnh đó không phải xảy ra trong phòng làm việc của Yoo Won Gook sao? Chẳng lẽ cả chuyện đó cũng thay đổi chỉ vì một bữa thịt nướng của cô?!

“Con chuột đó... là tôi ư?” Hiện tại Yoo Jung In đã bị chân tướng sự việc rút toàn bộ sức lực. Đường Vũ Tân thăm vấn Yoo Won Gook ra sao, vì sao hai người lại cùng đi ăn thịt nướng, cô đã không còn tâm trí đâu mà tìm hiểu nữa.

“Chú Yoo... xin lỗi... xem ra tôi phải trả bữa thịt này lại cho chú rồi.” Đường Vũ Tân thì thầm với Yoo Won Gook, còn lui qua một bên.

“Con chuột đó, là tôi.” Tuy đây không phải là kết quả ông muốn thấy nhưng Yoo Won Gook đến chết vẫn nhận mình là kẻ phản bội Kwang No Seung.

“Nói cho tôi sự thật!” Yoo Jung In rõ ràng đã mấp mé ở ranh giới bùng nổ.

“Là tôi đẩy Kwang No Seung vào tù, làm tắt cả mọi chuyện vì địa vị ngày hôm nay!” Yoo Won Gook rống lên với Yoo Jung In.

“Ba!”

Rốt cuộc, Yoo Jung In không gọi tên Yoo Won Gook nữa mà là một chữ, nhưng cũng vì tiếng gọi mềm mại đó càng tăng thêm quyết tâm bảo vệ con gái của Yoo Won Gook. Nước trong thế giới của bọn họ sâu lắm, chỉ có người chìm trong đó mới biết.

“Công tố viên Yoo, tôi không có con gái làm công tố viên như cô.” Nói xong, Yoo Won Gook quay người đi lại xe mình, thuộc hạ của ông đã mở sẵn cửa. Yoo Won Gook không chần chừ chui vào, xe chậm chạp lăn bánh.

“Ba!” Yoo Jung In giống như phát điên đập vào kính sau xe, liều mạng gào lên, ai nói cho cô biết tất cả đều không phải sự thật, không phải vì cô nên ba cô mới giết người. Ai nói cho cô biết tất cả đều là mơ, ba cô vĩnh viễn là người cô cho rằng vì địa vị mà bỏ rơi cô và mẹ, hơn nữa còn là người không từ thủ đoạn, máu lạnh vô tình; ai nói cho cô biết, toàn bộ đều không phải sự thật...

“Được rồi, Yoo Jung In.” Đường Vũ Tân tiến lên nhẹ nhàng khoác vai Yoo Jung In.

Yoo Jung In run rẩy, mắt ngập đầy mơ hồ và bất an. Cô là một công tố viên, sao có thể vì cô mà có người phạm tội! Không thể... không phải sự thật...

“Công tố Đường... đã biết kết quả này từ đâu?” Giọng Yoo Jung In khàn đặc.

“Không dám chắc chắn, nhưng... trong số N khả năng tôi nghĩ, quả thật có khả năng này.”

“Vì sao, cô không nói ra hết? Nếu ba của công tố viên là trùm xã hội đen, hơn nữa phạm tội lần này có liên quan đến ba cô... nhưng các người lại chưa từng hỏi tôi lấy một lần.”

“Tôi nhớ tôi từng nói, không ai có hứng thú với chuyện mà người khác không muốn nói. Và lại Yoo Jung In là Yoo Jung In, đúng không? CHÚNG tôi tin cô. Hơn nữa, nỗi đau lớn như thế cô không thể dốc lòng ra như những người khác được.”

“Tôi biết ông ấy là người xấu, nếu như vậy quá hời cho ông ta rồi... ông ta dùng người như dùng một đôi giày cũ, dùng xong là vất qua một bên, sau đó giết chết. Nhưng ông ta lại là người như thế, tôi biết ông ta là người xấu, người như ông ta lẽ ra nên bị tổng vào tù... nhưng nguyên nhân ông ta làm chuyện xấu, lại là vì tôi” Nước mắt Yoo Jung In tuôn chảy “Bây giờ tôi không thể nói ông ấy là người xấu được nữa, tôi cũng không thể hận ông ấy. Đứng ở cương vị công tố viên, tôi biết tổng ông ấy vào tù là đúng, là chức trách của công tố viên, nhưng tôi không thể...”

Cô biết, vụ án này đến cuối cùng chắc chắn sẽ khiến mọi người đều không thoải mái, thực sự muốn khóc! Cô không chịu nổi mấy cảnh suốt mướt... cô cũng muốn khóc đây... ai cứu cô với... hai người đều khóc thì phải làm sao...

“Về nhà thôi.” Lúc Đường Vũ Tân sắp chịu không nổi nữa thì sau lưng vang lên tiếng của Min Tae Yun.

Cứu tinh đến rồi!! Đường Vũ Tân cảm động chảy nước mắt...

“Công tổ Min anh đưa công tổ Yoo về nhà đi.” Đường Vũ Tân vỗ vai Yoo Jung In cổ vũ cô.

Nháy mắt Min Tae Yun hơi do dự, để Đường Vũ Tân ở ngoài một mình sao?

“Yên tâm đi” Đường Vũ Tân biết Min Tae Yun lo lắng cái gì, nghĩ nghĩ bèn nói: “Anh xem, nhà công tổ Yoo cách đây không xa lắm, lái xe đến rất nhanh. Tôi đi dọc theo đường này về nhà, chắc công tổ Min đưa công tổ Yoo về rồi tôi còn chưa đi đến nơi, chừng đó anh quay lại đón tôi.”

Min Tae Yun đưa mắt nhìn con đường trước mặt, phát hiện chỉ có một đoạn ngắn, người khá thưa thớt. Anh nghĩ tên áo đen sẽ không trùng hợp cũng ở khu này, bởi vì lúc anh đến không phát hiện có người mai phục chung quanh, Min Tae Yun hơi yên tâm một chút.

“Nhớ lời cô nói đấy, nhất định phải chờ tôi quay lại.” Min Tae Yun dặn đi dặn lại.

“Tôi biết, ai da, anh thật là lảm lòi!” Đường Vũ Tân dìu Yoo Jung In đang mất hồn lên xe, thuận tiện đóng cửa xe lại “Lo cho tôi thì mau quay lại, đừng lè mề nữa!”

“Chờ tôi.” Min Tae Yun cũng biết mình chậm trễ một phút, Đường Vũ Tân sẽ nguy hiểm thêm một phút. Anh dứt khoát đạp chân ga, phóng về hướng nhà Yoo Jung In.

Sự tình vẫn phát triển đến bước này... đi trên đường Đường Vũ Tân nghĩ ngợi, Không biết sau khi mình cầm danh thiếp đi, Lee Yoon Ji rốt cuộc có điên cuồng chạy khắp nơi không? Thật là... bây giờ nghĩ lại, xem như tự mình chôn xuống ình một nhân tố bất an...

Đường Vũ Tân rối rắm vò đầu, cúi đầu tiếp tục nghĩ sau này sẽ phát triển thành cái gì? Hay là đi bước nào hay bước ấy? Vậy thì quá bị động...

“Ui da!” Đường Vũ Tân chuyên tâm nghĩ ngợi, căn bản không chú ý trước mặt có cái gì, hơn nữa khuya như vậy vốn chẳng có ai. Khi cô nghi hoặc ngẩng đầu lên muốn nhìn xem mình đụng phải thứ gì, đập vào mắt là một người toàn thân quấn trong chiếc áo khoác đen...

“Nghĩ chuyện gì mà chăm chú như thế.” Dưới cái mũ màu đen truyền ra giọng nói đặc biệt của đại boss.

“Ngài hành động cũng nhanh thật...” Đường Vũ Tân khóc không ra nước mắt.

“Cơ hội hiếm có đúng không?” Jang Chul Oh sóng vai đi trên đường với Đường Vũ Tân.

“Nhưng công tổ Min không có ở đây... hay là ngài định tối này giải quyết tôi luôn?”

“Cô hi vọng thế à?” Jang Chul Oh chọc cô.

“Tôi hi vọng về sau hơn...”

Câu trả lời này Jang Chul Oh không ngờ tới: “Cô hi vọng về sau? Vì sao?”

“Mệt, tìm mệt.” Đường Vũ Tân nói như bà cụ non.

“...” Cô được bao lớn hử?! Trong lòng Jang Chul Oh gào thét.

“Cẩn sao? Để phối hợp với ngài, hôm nay tôi mặc áo khoác lộ cổ đó nha.” Đường Vũ Tân nói rồi đắc ý kéo cổ áo.

“...” Jang Chul Oh đột nhiên phát hiện ông không có ham muốn cắn Đường Vũ Tân, hóa ra con mồi như vậy có thể khiến tâm lý nảy sinh cảm giác chống đối sao? Jang Chul Oh quyết định sau này mỗi lần đi săn phải cẩn thận, bằng không gặp phải con mồi như Đường Vũ Tân chắc mình đói chết...

“Không cần là tôi về nhà đây, bây giờ trễ quá rồi... tìm một người cũng mệt... nếu lát nữa ngài muốn hút máu thật thì hút nhiều một chút, để ngày mai tôi ngủ được ngon...” Thực sự Đường Vũ Tân thấy rất mệt, chủ yếu là chuyện của Yoo Jung In làm trong lòng khổ sở.

Thấy Đường Vũ Tân như vậy Jang Chul Oh thật sự không khơi dậy nổi ham muốn hút máu. Ngay lúc ông tính toán tối nay bỏ qua cho Đường Vũ Tân, ông đột ngột quay đầu nhìn phía bên kia đường, kể đó không hề chần chừ đẩy Đường Vũ Tân vào tường.

“Ui da! Tự dưng làm gì thế?!” Động tác của Jang Chul Oh quá bất ngờ làm đầu Đường Vũ Tân hôn tường một cái.

“Min Tae Yun tới rồi.” Nói xong, răng nanh đại boss tức khắc mọc dài ra, không hề ngừng lại cắm ngập vào cổ Đường Vũ Tân...

“Á!!!!!!!” Ngõ hẻm tối mù, vang lên tiếng la như heo bị giết của Đường Vũ Tân...

38. Chương 38: Tâm

Tiếng la như giết heo của Đường Vũ Tân vang vọng trên con hẻm, lỗ tai Jang Chul Oh thiếu chút thì lủng, có thể thấy sức mạnh cuồng hống của Đường Vũ Tân lớn cỡ nào...

“Lỗ tai sắp bị cô chấn điếc luôn rồi!”

“Tôi không hét lớn sao Min Tae Yun nghe thấy được... với lại” Đường Vũ Tân uất ức “Đau thật mà...”

Thính lực của ma cà rồng hơn hẳn người bình thường, đừng nói tiếng rống của Đường Vũ Tân long trời lở đất như thế, cho dù giọng cô nhỏ đi một chút thì Min Tae Yun cũng nghe được. Đang lái xe trên đường, Min Tae Yun vốn đang lo lắng cho Đường Vũ Tân, nghe thấy tiếng hét đó còn thế nào nữa? Mắt biến thành màu xanh, bánh xe sau vì tăng tốc mà phát ra tiếng rít ken két.

“Sao Min Tae Yun còn chưa tới chứ... đợi thêm chút nữa chắc tôi bị hút chết luôn...” Đường Vũ Tân chờ trái chờ phải không thấy, nghĩ bụng chẳng lẽ lần này đại boss vì muốn hút máu mà mượn cố? Giờ phút này, Đường Vũ Tân có thể cảm nhận được máu mình đang tuôn ra từ vết thương nơi cổ, tay chân lạnh dần không nói, đầu óc cũng mơ hồ.

“Đại thúc... sao công tổ Min còn chưa tới...” Hô hấp của Đường Vũ Tân trở nên dồn dập.

“Ừm... có lẽ là cách hơi xa...” Miệng ngập máu, Jang Chul Oh ậm ừ.

“Vậy ngài hút từ từ thôi...!!” Đường Vũ Tân không còn sức nổi cáu, thì ra thính lực ma cà rồng quá tốt nên mới sinh ra chênh lệch khoảng cách sao?

Jang Chul Oh không đếm xỉa đến Đường Vũ Tân, ngẩng đầu khỏi cô Đường Vũ Tân nheo mắt nhìn khúc ngoặt nơi đầu đường. Một chiếc Audi trắng đang phóng tới với tốc độ kinh người.

Min Tae Yun lái xe đến chỗ hẹn, còn chưa kịp hình dung ra tình cảnh của Đường Vũ Tân đã thấy cô bị người áo đen ấn lên tường, hiển nhiên gã đã bắt đầu hút máu.

Tim Min Tae Yun thất lại, cầu mong mình không có đến trễ, cầu mong gã áo đen chỉ mới phát hiện ra Đường Vũ Tân, cầu mong... mình tới kịp...

Lấy phản ứng bình thường của kẻ gây án, Jang Chul Oh vác Đường Vũ Tân lên vai xoay người chạy trốn. Đường Vũ Tân bị xóc dữ dội, thều thào nói “Chậm chút chậm chút”.

Min Tae Yun đằng sau đã xuống xe, dùng năng lực ma cà rồng đuổi theo Jang Chul Oh đang vác Đường Vũ Tân, dùng sức tấn công vào sau lưng bên trái gã, đó là vị trí trái tim.

Jang Chul Oh vừa hút máu xong đương nhiên không để đối phó, ung dung tránh thoát đòn tấn công của Min Tae Yun, còn quăng Đường Vũ Tân về phía anh.

Đường Vũ Tân đã mất máu quá nhiều, cảm thấy nhẹ bẫng, bây giờ bị quăng như thế, lập tức biết được cảm giác bay là thế nào...

Min Tae Yun định tiếp tục tấn công, ai ngờ gã áo đen ném cả người Đường Vũ Tân tới, đành bắt lực đưa tay ra đỡ, đại boss thừa dịp đó chạy mất tăm...

Đón được Đường Vũ Tân, tất nhiên Min Tae Yun không tiếp tục đuổi theo gã. Hiện giờ cô nàng này sống chết chưa rõ, toàn bộ tâm tư Min Tae Yun đều đặt lên người Đường Vũ Tân.

“Đường Vũ Tân! Đường Vũ Tân!” Min Tae Yun nhìn sắc mặt trắng bệch của Đường Vũ Tân, nóng ruột vô cùng.

Anh nhìn vết cắn trên cổ cô, phát hiện lần này sâu hơn lần trước nhiều. Xem ra lúc anh đến, tên áo đen kia đã hành động được một lúc rồi. Căn cứ kinh nghiệm trước đây cho thấy, gã áo đen chưa bao giờ thất bại...

“Vũ Tân!! Đường Vũ Tân!!” Nghĩ đến đó, đột nhiên Min Tae Yun muốn khóc, anh càng lớn tiếng gọi Đường Vũ Tân. Lúc này trong óc lần lượt hiện ra từng cảnh, từ lần đầu tiên gặp mặt Đường Vũ Tân cho tới bây giờ, anh phát hiện trong lúc bất tri bất giác, Đường Vũ Tân đã để lại dấu ấn thật sâu trong đời anh, có đau thương cũng có vui vẻ, có lúc muốn đánh đòn cũng có lúc tự tin, mỗi một cảnh đều rõ ràng trong đầu anh.

Đường Vũ Tân trước mắt anh bây giờ lại xa lạ như thế, trắng bệch không có sức sống, thậm chí hơi thở cũng bắt đầu yếu dần, anh không muốn thế này! Kết cục không thể như thế! Anh không muốn mất cô chút nào!!!

Min Tae Yun nhìn tình trạng Đường Vũ Tân, nghiêng rằng quyết định đưa cô đến bệnh viện. Mặc dù tình trạng này sẽ dẫn đến rất nhiều phiền phức không cần thiết, nhưng anh không thể mất cô được!

Khoảnh khắc này đây, Min Tae Yun không hề dè dặt ý niệm đó trong lòng nữa, bởi vì anh biết chỉ có kiên trì ý nghĩ đó, Đường Vũ Tân mới sống sót!!

Min Tae Yun cẩn thận công Đường Vũ Tân lên, anh biết hiện giờ Đường Vũ Tân không thể chịu nổi bất cứ động tác mạnh bạo nào.

“Em sẽ khỏe lại thôi.” Min Tae Yun nói với Đường Vũ Tân, cũng là tự nói với mình “Nhất định em sẽ khỏe lại, tôi tuyệt đối không cho phép em có chuyện gì!”

“Min... Min Tae Yun...” Trên vai truyền đến giọng nói yếu ớt của Đường Vũ Tân.

“Vũ Tân! Em sao rồi?!”

“Bệnh viện... không đi... đưa tôi... về nhà...”

“Không được, tình trạng của em...”

“Gọi... gọi ông chủ Ra...” Đường Vũ Tân nói xong câu đó thì tia ý thức cố gắng giữ vững này giờ cũng biến mất, chìm vào trong bóng đêm...

“Anh, tình hình cô ấy thế nào?”

“May quá...” Ông chủ Ra thở hắt ra “Nên nói là số cô ấy may mắn hay là em đến kịp đây? Thiếu chút nữa là đến giới hạn mất máu của con người rồi, thiếu chút nữa cô ấy vĩnh viễn tạm biệt chúng ta.”

Nghe ông chủ Ra nói, Min Tae Yun không biết nên hình dung tâm tình hiện giờ của anh ra sao, anh chỉ cảm thấy tim rất đau, nỗi đau đớn này vượt xa cả những gì anh đã từng trải qua cho tới bây giờ.

“Nhưng tình hình của cô ấy vẫn không ổn định.” Câu kế tiếp của ông chủ Ra làm trái tim thoáng buông lỏng của Min Tae Yun lại căng như dây đàn “Do không có nhóm máu phù hợp nên có thể vượt qua mấy tiếng đồng hồ tới nay hay không... phải nhờ vào bản thân cô ấy.”

“Vậy thế nào mới coi như là vượt qua được?”

“Sáng sớm mai, nếu năng lực sống còn của cô ấy không có dấu hiệu chuyển biến xấu, vậy chúng tôi Vũ Tân đã thật sự thoát khỏi nguy hiểm.”

“Sáng sớm mai...” Min Tae Yun nhìn đồng hồ treo tường, hiện tại là 2 giờ sáng, đến sáng mai còn ít nhất bốn tiếng nữa...

“Tae Yun à,” ông chủ Ra lấy một túi máu từ trong hộp dụng cụ cấp cứu ra đưa cho Min Tae Yun “Ăn chút đi, em không thể tiếp tục như vậy, nếu không Vũ Tân chưa khỏe em đã ngã trước rồi.”

Min Tae Yun lặng lẽ cầm lấy túi máu, chưa bao giờ anh cảm ghét thân phận ma cà rồng của mình như lúc này, đồng thời cũng cảm thấy may mắn chưa từng có vì mình thật sự là ma cà rồng, nếu anh không phải ma cà rồng... hậu quả tối nay sẽ không thể nào tưởng tượng được...

“Tae Yun à,” ông chủ Ra nhìn Min Tae Yun đang chăm chú quan sát Đường Vũ Tân: “Bây giờ hẳn là em đã hiểu được lòng mình rồi chứ?”

“Anh, em...”

“Chẳng lẽ thái độ của em với cô ấy hôm nay còn chưa đủ chứng minh sao?”

Min Tae Yun trầm mặc. Anh biết, có lẽ trong lúc vô tình đã thích cái cô công tố viên vừa đáng đánh đòn lại hơi động kinh này rồi. Có lẽ ngay từ đầu, khi anh chú ý đến Đường Vũ Tân, tình cảm anh dành cho cô không đơn giản là cảnh giác và nghi ngờ mà thôi. Min Tae Yun thừa nhận, anh có cảm tình với Đường Vũ Tân. Nhưng thân phận của anh...

Ông chủ Ra thấy Min Tae Yun trầm ngâm, nét mặt có chút chua xót thì thở dài: “Tae Yun, em nói thật đi, chẳng lẽ em không có chút cảm giác nào với Đường Vũ Tân sao?”

“Em là ma cà rồng...” Ý là, em là ma cà rồng, ngay cả việc hưởng thụ cuộc sống của người bình thường cũng đã là một điều xa xỉ, huống chi là yêu đương...

Em là ma cà rồng... câu nói của Min Tae Yun như một quả chùy nặng nề giáng vào lòng ông chủ Ra. Nếu, lúc đầu không phải anh lỗ mãng, Park Jun sẽ không chết. Như thế, em gái Min Tae Yun, Lee Yoon Ji sẽ không thành người hi sinh trong vụ án ma cà rồng 7 năm trước. Như thế, hiện tại Min Tae Yun sẽ có cuộc sống của người bình thường, được yêu thương, chừng đó có lẽ cậu ấy đã cùng Đường Vũ Tân tiến vào giáo đường kết hôn không chừng...

Tất cả đều là lỗi của anh... lòng ông chủ Ra tràn đầy áy náy, hổ thẹn. Nó khiến anh càng quyết tâm, anh muốn làm hết sức mình để vãn hồi mọi chuyện do sai lầm đó gây ra!!

“Khác biệt giữa con người và ma cà rồng đến tận cùng là ở đâu?” Nghĩ thông suốt rồi, ông chủ Ra hỏi bằng giọng hết sức kiên định.

Ở đâu... Min Tae Yun cúi đầu suy tư.

“Chỉ ít, những ma cà rồng mà anh biết không có ai thoát ly khỏi xã hội loài người mà tồn tại.” Ông chủ Ra quần đồng hồ đo huyết áp lên tay Đường Vũ Tân, tiếp tục nói: “Mọi người cũng sẽ đau lòng sẽ khóc giống nhau, lúc vui sướng đều cười, khi bức bối sẽ nghiêm mặt, sẽ cảm thấy phần nộ khi người mình để ý không biết yêu quý bản thân, sẽ đau lòng khi người mình quan tâm gặp nguy hiểm. Lúc tức giận tới độ sẽ có xúc động muốn đánh người, đau lòng đến tận cùng sẽ không nhận được muốn chảy nước mắt... Tae Yun, em nói cho anh biết đi, rốt cuộc ma cà rồng và con người khác nhau chỗ nào?”

Min Tae Yun lưỡng lự nhìn ông chủ Ra. Anh không nghĩ ông chủ Ra sẽ nói những lời này. Tuy trong lòng anh, ông chủ Ra chẳng khác người anh trai nhưng hôm nay, biểu hiện tình cảm chân thật thế này, lần đầu tiên Min Tae Yun chứng kiến.

“Bởi vì ma cà rồng là quái vật ư? Chúng ta cũng ăn thịt giống họ, không phải sao? Lấy ví dụ không thích hợp lắm đi, Đường Vũ Tân chưa chết, vậy chứng minh ma cà rồng các cậu có thể khiến mình sống sót mà điều kiện tiên quyết là không giết chết đối phương. Đối với con người không sát sinh, không ăn thịt thì không sống được như chúng tôi mà nói, chẳng phải con người mới là ma quỷ đáng sợ nhất ư?” Ông chủ Ra cởi máy đo huyết áp, nhìn chỉ số dần trở lại bình thường, thở phào nhẹ nhõm trong lòng.

“Anh, thật ra anh định nói gì?”

“Những lời đó không phải anh nói, tuy anh cũng từng nghĩ qua nhưng người sắp xếp nó thành lời không phải anh.” Ông chủ Ra thành thật.

“Vậy là ai?”

“Chính là người đang nằm trên giường chưa biết sống chết kia.”

“Cái gì?”

“Đường Vũ Tân rất khác chúng ta, cô ấy không hề che giấu lòng tốt muốn quan tâm đến người khác của mình. Lúc chúng ta gặp cô ấy, cô ấy luôn nở nụ cười rạng rỡ, cho dù có phiền não hoặc buồn bực gì thì nháy mắt đều thay đổi. Nhưng anh nghĩ đến lần cô ấy đổ hoe mắt tối đó, chắc trong trí nhớ của em và anh đều còn mới mẻ. Chúng tôi Đường Vũ Tân cũng có hồi ức đau khổ không ai biết song tính cách của cô ấy không phải là kiểu không bệnh mà rên. Có lẽ chính vì đã trải qua mới biến cô ấy thành người kiên cường, có lẽ đã từng trải qua mới khiến cô ấy biết cái gì gọi là bao dung. Cũng có lẽ đã trải qua rồi, cô ấy mới có thể thản nhiên chấp nhận thân phận của em, chẳng những không có biểu hiện lạ thường mà còn không hề làm bộ làm tịch, hoàn toàn không để ý điều đó.”

Không hề giả vờ không quan tâm... mà là thật tình không để ý... nghe ông chủ Ra nói xong, lòng Min Tae Yun dâng lên từng đợt sóng. Thật sao? Đường Vũ Tân thật sự không để ý thân phận của anh từ tận đáy lòng sao? Ngay từ đầu đã chưa từng quan tâm ư? Cô ấy, thật sự lấy thái độ bình thường nhất đối xử với anh sao?

“Tae Yun, chúng ta cá cược đi?”

“Cược cái gì?” Min Tae Yun thắc mắc, Đường Vũ Tân sống chết chưa rõ mà ông chủ Ra còn có tâm tình làm loại chuyện này sao?

“Chúng ta cá, tuy Đường Vũ Tân bị tên áo đen tấn công hai lần, lần này thiếu chút thì chết nhưng chắc chắn cô ấy không hề hận gã đó.”

“Cái gì?” Min Tae Yun cảm thấy không thể tin được ý tưởng này, hoặc là nói khó mà tưởng tượng thì càng đúng hơn, có thể sao?

“Sao, cá không?”

“Không thể nào...”

“Anh cá là có.” Ông chủ Ra nhìn Đường Vũ Tân nằm yên lặng trên giường, nói: “Tiền cược là tâm của em, Min Tae Yun.”

“Tâm của em?”

“Đúng. Nếu anh thua, Tae Yun, em cứ tiếp tục phớt lờ ý tốt của Vũ Tân, tiếp tục sống trong thế giới chán ghét chính mình của em, cũng có thể tiếp tục phớt lờ những người quan tâm em, có thể tiếp tục sống trong thế giới tư duy, ý thức mà em cho là đúng.”

“nếu em thua?” Min Tae Yun hỏi.

“Nếu em thua, anh cũng không ép em làm chuyện gì quá đáng. Anh chỉ yêu cầu em chú ý nhiều hơn đến người chung quanh, dùng tâm cảm nhận thế giới chung quanh, đừng tự mình đi trên con đường báo thù nữa, thỉnh thoảng hãy lưu tâm thưởng thức phong cảnh hai bên đường.”

Nghe ông chủ Ra trả lời, Min Tae Yun cười khổ. Vậy mà còn nói không quá đáng? Lấy tâm mình ra còn khó hơn thực hiện những điều kiện đó...

Nhưng mà, nếu Đường Vũ Tân thật sự không hận người áo đen kia, cho dù anh đồng ý những chuyện này thì có làm sao? Nếu thật là vậy, có lẽ thế giới này không tồi tệ như anh đã nghĩ...

39. Chương 39: Có Thứ Tình Cảm Gọi Là Lương Thiện

Sáng sớm hôm sau.

“Anh, tình trạng cô ấy thế nào rồi?”

“Về cơ bản thì ổn định rồi, còn hơi sốt.” Ông chủ Ra cất nhiệt kế, thở hắt ra “Nhưng lúc nào tỉnh thì không nói trước được.”

Nghe ông chủ Ra nói xong Min Tae Yun cũng thở phào nhẹ nhõm “Em cần làm gì?”

“Cố gắng cho cô ấy ăn đồ bổ máu.” Ông chủ Ra trầm tư một chút “Mới đầu ăn đồ cứng có lẽ hơi khó, mua thức ăn lỏng cho cô ấy. Nhớ kỹ, cô ấy không muốn ăn cũng bắt ăn, nếu không sẽ không bù được lượng máu đã mất nhanh chóng.”

“Vâng, em biết rồi.” Min Tae Yun ghi nhớ kỹ, anh biết người bệnh thường không có khẩu vị gì nhưng nếu không hấp thu dinh dưỡng, cơ thể sẽ không chịu đựng nổi. Anh quyết định mặc kệ là dùng cách gì đều phải ép Đường Vũ Tân ăn!

“Tình trạng cô ấy cơ bản đã ổn, anh về trước đây.” Dọn đồ xong, ông chủ Ra nhìn Min Tae Yun, hỏi: “Sao em còn chưa đi?”

“Đi đâu?”

“Em xem mấy giờ rồi.” Ông chủ Ra chỉ lên đồng hồ treo tường.

“Hôm nay em không đi làm, vụ án vừa kết thúc xong.”

“Ồ...” Ông chủ Ra kéo dài giọng đầy ẩn ý, “Xem ra quyết định tối qua của anh là chính xác.”

“Quyết định gì?”

“Tối qua anh cầm thêm mấy bạch máu cho em làm thức ăn dự trữ. Hiện giờ nó đang nằm yên trong tủ lạnh nhà em, có phải quyết định đó rất sáng suốt không?”

Min Tae Yun quyết tâm phớt lờ ông chủ Ra, vì sao anh cứ thấy ông chủ Ra nói cái gì cũng có mấy phần bóng dáng Đường Vũ Tân trong đó? Thói xấu đáng đánh đòn trên người Đường Vũ Tân sao bị ông chủ Ra học nhanh thế? Không lẽ đúng là học cái tốt thì khó cái xấu thì dễ sao?

“Tae Yun, đừng quên vụ cá cược của chúng ta.” Ông chủ Ra vỗ vai Min Tae Yun, đi ra khỏi phòng.

‘Nếu em thua, em hãy chú ý nhiều hơn đến người chung quanh, dùng tâm cảm nhận thế giới chung quanh, đừng tự mình đi trên con đường báo thù nữa, thỉnh thoảng hãy lưu tâm thưởng thức phong cảnh hai bên đường.’

“Lưu tâm thưởng thức phong cảnh bên đường ư...” Min Tae Yun cười chua chát, mình thật sự có thể thản nhiên tiếp nhận phần tình cảm này sao?

“Kỳ lạ, sao đến giờ này rồi mà cả công tố Min và công tố Đường đều chưa đến?” Tổ công tố, Choi Dong Man nhìn phòng làm việc trống trơn, thắc mắc.

Yoo Jung In nghe Choi Dong Man nói, ánh mắt tối lại, không phải tối qua mình nói quá nặng nề hôm nay Đường Vũ Tân không đi làm chứ? Nhưng hình như không có nói gì quá đáng mà?

“Cảnh sát Hwang, biết hai công tố viên đi đâu không?” Choi Dong Man hỏi.

“Khụ, cái này á...” Sáng sớm Hwang Soon Bum đã nhận được điện thoại của Min Tae Yun, biết được chuyện xảy ra tối qua nhưng làm sao giải thích được với người trong tổ? Nếu mình nói công tố Đường bị bệnh, công tố Min muốn ở nhà chăm sóc cô ấy, khoan nói đến chuyện mọi người hiểu lầm quan hệ của họ, hai vị trước mắt đây chắc chắn sẽ âm ỹ đòi đến nhà thăm, như vậy chẳng phải vụ ma cà rồng phơi bày ra hết?

“Sao người ít vậy? Công tố Đường và công tố Min chưa tới à?” Jang Chul Oh định xem phản ứng hôm nay của Min Tae Yun ra sao, ai ngờ đẩy cửa vào chẳng thấy Min Tae Yun đâu, lòng Jang Chul Oh chợt căng thẳng. Không lẽ tối qua mình quá mức rồi? Đường Vũ Tân thật sự có chuyện sao?

“Chúng tôi cũng không rõ lắm.” Yoo Jung In lắc đầu.

“Cảnh sát Hwang Soon Bum, anh qua đây một chút.” Jang Chul Oh gọi người duy nhất có khả năng biết chuyện, Hwang Soon Bum ra ngoài. Tuy ông không cần biết sự việc đã xảy ra nhưng ông cần một cái cớ, một cái cớ có thể giúp ông đi xem tình trạng của Đường Vũ Tân.

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Phòng làm việc, Jang Chul Oh hỏi Hwang Soon Bum bằng giọng nghiêm nghị chưa từng thấy, bởi vì chỉ có vậy mới đạt được kết quả ông muốn trong thời gian ngắn nhất.

“Tôi cũng không rõ lắm...” Hwang Soon Bum áp úng.

“Cảnh sát Hwang Soon Bum, anh có tin tôi có cả ngàn lý do để anh vĩnh viễn mất nghề cảnh sát này không?” Jang Chul Oh nheo mắt.

“...” Hwang Soon Bum nghe xong đổ mồ hôi lạnh, trưởng phòng Jang chắc ăn là anh biết rõ sự tình, hơn nữa hình như nếu không nói sẽ cách chức anh? Hwang Soon Bum vẫn chưa tin, nếu thật không nói ông ta có đuổi việc anh không?!

“Tôi không biết thật mà.” Hwang Soon Bum ngửa mặt nhìn trần nhà “Tôi có gọi cho hai người nhưng không liên lạc được.”

“Được rồi.” Jang Chul Oh gật đầu, “Anh đi viết đơn từ chức đi.”

“Cái gì?” Hwang Soon Bum sửng sốt nhìn Jang Chul Oh, thằng cha này dám?

“Lừa dối cấp trên, thăm vấn bạo lực... nội hai điều này thôi đã đủ cho anh vác đơn hầu tòa rồi, tôi kêu anh viết đơn từ chức là lời cho anh rồi đấy.” Jang Chul Oh liệt kê từng chiến tích hiển hách trong quá khứ của Hwang Soon Bum ra, trong bụng thì cười thầm, còn dám giấu không?

Nghe trưởng phòng Jang liệt kê từng thành tích quá khứ của mình ra, trán Hwang Soon Bum đổ mồ hôi, trong lòng đấu tranh kịch liệt. Kể đó khi anh ta nghe mấy câu “Nếu Anh Vẫn Không Nói, Sẽ Không Có Chuyện Từ Chức Đơn Giản Như Vậy, Tôi Sẽ Tìm Người Nhà Của Những Kẻ Tình Nghi Từng Bị Anh Sử Dụng Bạo Lực Nói Chuyện” Hwang Soon Bum nhanh chóng thỏa hiệp.

“Tôi nói là được chứ gì, tôi nói...” Tae Yun à, cậu đừng trách tôi không đủ nghĩa khí...

Thế là, dưới uy quyền của Jang Chul Oh, Hwang Soon Bum nói tắt tần tật chuyện lớn chuyện nhỏ. Jang Chul Oh nghe mà nhíu mày, Hwang Soon Bum này đúng là thiên tài ăn nói, chuyện đơn giản như vậy qua miệng anh ta biến thành nguy hiểm liên tục?

“Sự việc đại khái là như thế... trưởng phòng Jang có thể dừng báo cáo lên bộ không?”

“Ừ, tôi biết rồi, anh đi ra ngoài đi.”

Đợi Hwang Soon Bum đi ra, Jang Chul Oh ngồi trong phòng làm việc suy nghĩ một lát, kể đó ông không chán chờ cầm chìa khóa xe lên chạy ra khỏi trụ sở viện kiểm sát.

‘Anh nghĩ đến lần cô ấy đổ hoe mắt tối đó, chắc trong trí nhớ của em và anh đều còn mới mẻ. Chứng tỏ Đường Vũ Tân cũng có hồi ức đau khổ không ai biết song tính cách của cô ấy không phải là kiểu không bệnh mà rên. Có lẽ chính vì đã trải qua mới biến cô ấy thành người kiên cường, có lẽ đã từng trải qua mới khiến cô ấy biết cái gì gọi là bao dung. Cũng có lẽ đã trải qua rồi, cô ấy mới có thể thần nhiên chấp nhận thân phận của em, chẳng những không có biểu hiện lạ thường mà còn không hề làm bộ làm tịch, hoàn toàn không để ý điều đó...’

“Không phải giả vờ không để ý, mà là thật sự không quan tâm... rốt cuộc em là người thế nào vậy?” Min Tae Yun ngồi bên giường nhìn Đường Vũ Tân yên tĩnh ngủ say... không quen, Đường Vũ Tân như thế này anh không quen chút nào.

“Em thật sự không quan tâm tôi là người thế nào sao? Vì sao lại...” Vì sao lại thích người như tôi chứ? Thậm chí tôi không thể tự nhận mình là con người nữa...

‘Rốt cuộc con người và ma cà rồng khác nhau chỗ nào?’ Bên tai dường như loáng thoáng giọng nói của Đường Vũ Tân.

“Trong mắt em thật sự không khác biệt sao?” Tay Min Tae Yun vuốt ve khuôn mặt tái nhợt của Đường Vũ Tân, lẩm bẩm: “Tôi chìm vào vực thăm đã lâu, có thể cứu rồi được sao?”

“Em từng nói với tôi, không cần cô lập mình, chuyện gì cũng muốn một mình gánh vác. Em từng nói tôi phải yêu bản thân nhiều hơn... nhưng vì sao em không nghĩ như vậy? Còn đi nói tôi...” Min Tae Yun nói một hồi, đột nhiên bật cười, nhưng hai giọt nước mắt từ khóe mắt anh lăn xuống má, đến khóe môi “Ít nhất... ít nhất lần này để tôi có cơ hội chia sẻ được không?”

Min Tae Yun vùi đầu vào chăn, anh quyết định chờ sau khi Đường Vũ Tân tỉnh lại, anh sẽ bảo vệ cô thật tốt, nỗi đau này anh không muốn trải qua lần nào nữa...

“Anh khóc sao...” Đột nhiên bên tai Min Tae Yun vang lên giọng nói thều thào, kể đó anh cảm nhận được một bàn tay vuốt ve đầu anh “Anh khóc ư, vì tôi sao?”

Min Tae Yun ngước lên, thấy Đường Vũ Tân mỉm cười yếu ớt với mình.

“Tôi...” Min Tae Yun còn chưa kịp trả lời, tiếng chuông cửa đột ngột reo inh ỏi.

“Mở cửa trước đi.” Đường Vũ Tân hươ tay chỉ về phía cửa.

Min Tae Yun đứng dậy đi ra mở cửa, chỉ thấy Jang Chul Oh vẻ mặt nặng nề đứng bên ngoài.

“Trưởng phòng Jang?” Min Tae Yun ngạc nhiên.

“Tôi đến thăm Vũ Tân, đừng trách cảnh sát Hwang.” Nói xong Jang Chul Oh bước vào nhà, đi thẳng vào phòng Đường Vũ Tân đang nằm.

“Cảm thấy thế nào?” Đến phòng ngủ, nhìn Đường Vũ Tân nằm trên giường, sắc mặt tái nhợt, đột nhiên Jang Chul Oh có cảm giác khổ sở không nói nên lời.

“Cũng được, chưa chết.” Đường Vũ Tân cười hiền lành.

Thấy Đường Vũ Tân mỉm cười với mình, Jang Chul Oh bỗng cảm thấy nơi mềm yếu trong lòng bao nhiêu năm chưa từng bị ai chạm vào giờ phút này có cái gì đó xôn xao vắng.

“Cùng một người gây ra vụ án bảy năm trước ư?” Jang Chul Oh quay đầu hỏi Min Tae Yun vừa đi vào phòng, cổ gồng dần cảm giác khó chịu xuống.

“Chắc là vậy.” Min Tae Yun gật đầu.

Jang Chul Oh đi đến bên giường, đưa tay sờ đầu Đường Vũ Tân hỏi: “Nghe nói cô đã bị tấn công hai lần.”

“Phải.” Đường Vũ Tân trong lòng phỉ nhổ Jang Chul Oh, hai lần đó không phải do ông làm à?

“Cô... hận hẳn ta sao?”

Đường Vũ Tân biết Jang Chul Oh cảm thấy lần này mình làm quá đáng nên mới hỏi một câu ngu ngốc như thế, bèn không hề chần chừ buột miệng: “Không hận.”

“Vì sao?” Lần này người hỏi không phải là Jang Chul Oh mà là Min Tae Yun.

Đường Vũ Tân cười cười, ngọc ngậy muốn ngồi lên. Min Tae Yun đứng bên cạnh thấy cử động của cô, lập tức bước lên đỡ cô ngồi tựa vào đầu giường, lại chèn một cái gối sau lưng cô.

“Cảm giác hận không phải một người có thể tùy tiện không chế được.” Hơi thở Đường Vũ Tân hơi dồn dập, cô hít sâu một hơi “Con ma cà rồng đó, tôi không hề hận hẳn.”

Đường Vũ Tân ngoẹo đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt không có điểm dừng, dường như xuyên qua cả bầu trời nhìn thấy vũ trụ bao la “Mỗi người chúng ta đều tồn tại độc nhất vô nhị trên thế giới này, từ tầng lớp bình dân đến cấp cao, thậm chí là chủng loại khác. Mỗi sinh vật đều tồn tại độc nhất vô nhị, thế nên ý nghĩ của mỗi người đều khác nhau, phương thức tư duy cũng không giống. Cách làm đương nhiên cũng sẽ khác, thế giới quan của từng người tất nhiên bất đồng.”

Đường Vũ Tân quay đầu nhìn hai người “Giết người, là bởi vì có người cùng thế giới quan của mình rời đi, hơn nữa còn ảnh hưởng đến mình. Bị giết, bởi vì bản thân làm chuyện gì đó khiến người khác không cách nào nhẫn nhịn. Nhưng, nếu mọi người có thể đứng ở vị trí đối phương mà suy nghĩ, có lẽ thế giới này sẽ không xảy ra nhiều bi kịch như thế.”

Đường Vũ Tân động đậy cơ thể một chút, để bản thân thoải mái hơn, tiếp tục nói: “Nhất định tôi đã làm chuyện gì đó khiến con ma cà rồng đó căm ghét, nên mới rơi vào tình cảnh này. Nhưng tôi cũng đã làm chuyện mình cho là đúng. Vì thế, tôi không hận con ma cà rồng đó, cũng không hối hận chuyện mình đã làm, bởi vì tôi không có lỗi với lương tâm của mình.”

“Có lẽ, hấn tấn công cô không phải vì cô làm chuyện hấn chán ghét.” Giọng Jang Chul Oh trầm xuống, dường như đang dần xuống tâm tình nào đó: “Cô đừng quên, hấn là ma cà rồng, một con quái vật hút máu.”

“Vậy tôi càng không có lý do để hận.” Đường Vũ Tân bất ngờ cười rạng rỡ. Rốt cuộc Jang Chul Oh cũng thừa nhận lần này tấn công cô hoàn toàn không vì muốn giảm bớt nghi ngờ của Min Tae Yun.

“Vì sao?” Min Tae Yun càng thắc mắc.

“Bởi vì hấn là ma cà rồng mà. Chẳng phải hấn đang làm chuyện mà một con ma cà rồng nên làm sao?” Đường Vũ Tân đột nhiên khôi phục lại giọng điệu không nghiêm túc ngày thường, cười nói với mọi người.

Nhìn nụ cười sáng lạn của Đường Vũ Tân, cuối cùng Jang Chul Oh cũng biết từ sau khi nhìn thấy Đường Vũ Tân, cảm giác khó chịu trong lòng kia là gì. Ông làm tổn thương một người lương thiện trong treo như nước, hơn nữa rốt cuộc ông đã hiểu, nơi mềm mại nhất trong lòng ông bị cái gì chiếm cứ, đó là hạt giống thiện lương.

“Xin lỗi.” Jang Chul Oh đột ngột nói, câu này là nói với Đường Vũ Tân, đồng thời... nói với Min Tae Yun.

Nói xong, Jang Chul Oh không chịu nổi bầu không khí dửng dưng bao dung này thêm chút nào nữa, chạy trốn khỏi nhà Min Tae Yun...

40. Chương 40: Mê Mẩn Bởi Nụ Cười Kiếp Này Chỉ Vì Anh

“Xin lỗi?” Min Tae Yun cau mày, không hiểu câu nói Jang Chul Oh bỏ lại trước khi về “Vì sao ông ấy lại xin lỗi?”

“Có lẽ ông ấy cho rằng mình đã làm chuyện gì đó không ổn.” Đường Vũ Tân biết thừa câu nói ấy của Jang Chul Oh có ý gì.

“Chuyện không ổn?” Min Tae Yun càng nghi hoặc hơn.

“Biết đâu người cần tôi là trưởng phòng Jang thì sao? Nên ông ấy mới xin lỗi tôi!” Đường Vũ Tân cười ranh mãnh.

“...” Cô nàng này, bệnh mà sao ưa nói đùa thế?

Đôi khi luôn xảy ra những chuyện như vậy. Khi bạn nói láo mọi người đều tin là thật nhưng khi bạn nói sự thật, họ lại cho rằng bạn dối trá.

“Tôi hôm qua là ông chủ Ra khám bệnh cho tôi hả?”

“Ừ, nếu đi bệnh viện thì bây giờ cô đang nằm trong phòng bệnh mà không phải là phòng ngủ nhà tôi.”

“Vậy thì tốt.” Đường Vũ Tân thở hắt ra.

“Tôi qua cô bị tấn công lúc nào vậy?”

“Sao tôi biết được, không lẽ trước khi bị tấn công còn phải xem đồng hồ?”

“Sao lại trùng hợp như thế?” Min Tae Yun cúi đầu suy nghĩ.

Đương nhiên không phải trùng hợp rồi... Đường Vũ Tân hơi bất lực, làm gì có chuyện ma cà rồng dễ dàng biết cô ở trong cái hẻm đó chứ... thấy Min Tae Yun vì vậy mà nhăn mày suy nghĩ, Đường Vũ Tân thoáng áy náy.

“Min Tae Yun.” Đường Vũ Tân gọi.

“Gì thế?”

“Cám ơn anh.”

“Cám ơn tôi cái gì?” Min Tae Yun thắc mắc, nên nói cảm ơn nhất là anh mới đúng. Lần đầu tiên trong đời có người chân thành thừa nhận mình, khiến người không tin dị đoan như anh cũng phải cảm tạ trời xanh đã đưa Đường Vũ Tân đến bên cạnh anh.

“Cám ơn anh, tôi không ngờ, thế giới này còn có người khóc vì tôi, thật sự cảm ơn anh. Nước mắt của anh cho tôi biết, tôi... không cô độc một mình.” Nước mắt của Min Tae Yun rốt cuộc cũng khiến Đường Vũ Tân có cảm giác thuộc về thế giới này, rốt cuộc cô không cần lẻ loi một mình nữa, tuy rằng việc thành cặp thành đôi còn xa lắm nhưng có chuyện gì còn đẹp hơn việc mình được chấp nhận nữa đâu?

“Em không hề cô độc một mình...” Min Tae Yun ngượng ngùng nên nói rất nhỏ.

Song anh chờ mãi vẫn không thấy câu đáp lại của Đường Vũ Tân, ngẩng đầu lên thì thấy Đường Vũ Tân dựa vào đầu giường ngủ say sưa...

Giấc ngủ này Đường Vũ Tân không ngủ yên, cô nhanh chóng bị đánh thức, hoặc là nói cô cho rằng mình bị đánh thức thật sớm. Nguyên nhân cô thức dậy là do cánh tay trái bị cô đè lên tê rần, còn có tiếng “tích tắc tích tắc” không ngừng vang bên tai cô.

“Làm cô thức à?”

Đường Vũ Tân mở mắt, nhìn thấy gương mặt đầy sức hấp dẫn của đàn ông trưởng thành của ông chủ Ra.

“Tôi ngủ bao lâu rồi?” Đường Vũ Tân nhìn đồng hồ, phát hiện đã 9 giờ tối...

“Đối với bệnh nhân mà nói, cô ngủ như vậy không tính là dài.” Ông chủ Ra hiểu rõ biểu tình của Đường Vũ Tân.

“Đúng là, để tôi ngủ một giấc thật ngon đi...” Đường Vũ Tân than thở trong bụng.

“Ha ha, có lẽ sẽ hơi đau.”

Đường Vũ Tân còn chưa kịp hiểu cái gì mà hơi đau, ông chủ Ra đã đâm kim vào tay cô.

“Thật ra không hề gì...” Đường Vũ Tân liếc nhìn đầu kim đã chui vào hơn phân nửa, nói bằng giọng thần nhiên “So với bị ma cà rồng cắn, cái loại đau nhức này có thể xem như không có.”

“Bị hút máu đau lắm à?” Ông chủ Ra lộ vẻ hứng thú xuất phát từ nghề bác sĩ đã làm trước đây. Đường Vũ Tân là người may mắn đặc biệt thể cơ mà, không phải nên phỏng vấn một chút sao?

“Đau chỉ rất đau...” Nhớ tới tình cảnh hôm đó, Đường Vũ Tân vô thức sờ chỗ cổ bị cắn “Đau đến kêu cha gọi mẹ luôn ấy!!”

“Khụ,” Min Tae Yun bưng một tô chất lỏng không biết là thứ gì tiến vào, nghe Đường Vũ Tân miêu tả, mắt tự nhiên ho một tiếng.

“Cho nên lúc công tố Min cần ai nhớ phải nhẹ một chút!” Đường Vũ Tân nhìn Min Tae Yun, nói như thật.

“...”

“Xem ra không sao rồi.” Ông chủ Ra giúp Đường Vũ Tân băng bó cổ một lần nữa, sau đó nói: “Còn có sức chăm chọc công tố Min của chúng ta, xem ra không có vấn đề gì to tát.”

“Vốn dĩ chẳng có gì...” Chỉ không cẩn thận thiếu chút mất mạng thôi... Đường Vũ Tân phỉ nhổ.

“Uống đi.” Trong lúc nói chuyện Min Tae Yun đã đặt cái tô trong tay xuống trước mặt Đường Vũ Tân.

“Cái gì đây?” Đường Vũ Tân nhìn chất lỏng màu xám xám trong tô, dè dặt ngửi thử, sau đó nhíu mày “Không uống được không?”

“Uống đi.” Min Tae Yun bê tô đến bên miệng Đường Vũ Tân, anh biết canh này chắc rất khó uống nhưng ai bảo cô cần bổ máu chứ?

“Tôi là bệnh nhân...” Đường Vũ Tân bất lực nhìn hành vi ngang ngược của Min Tae Yun.

“Bệnh nhân thì càng phải uống. Tôi biết cô không thích ăn nội tạng động vật nhưng canh gan heo này là loại bổ máu nhất, anh Ra cũng đồng ý mới làm.”

“Biết tôi – khoan! Anh làm?” Đường Vũ Tân chỉ vào tô canh lại chỉ Min Tae Yun.

Min Tae Yun không trả lời Đường Vũ Tân, chỉ nhìn cô chăm chăm.

“Anh ấy làm?” Đường Vũ Tân quay sang kiểm chứng ông chủ Ra.

“Chắc thế, ít ra lúc tôi đến, thứ này đã nằm trên bếp rồi.”

“... Ông chủ Ra, vừa rồi hình như anh nói canh này là thứ?”

“Á... cô nghe lộn rồi...” Ông chủ Ra ngược nhìn trần nhà.

Thứ này... cả ông chủ Ra cũng kêu thứ này... chẳng lẽ thứ này không thể gọi là canh sao? Đường Vũ Tân nhìn chất lỏng màu xám còn đang bốc hơi nghi ngút, căng thẳng nuốt nước miếng. Uống? Không uống? Không không không, chắc chắn không thể không uống, cái này là Min Tae Yun làm đấy!!! Nhưng uống thì... Đường Vũ Tân nhú mày.

Trong lúc Đường Vũ Tân đang làm công tác đấu tranh tư tưởng, cô cảm thấy có một thứ gì đó âm ỉ chạm vào môi cô, kể đó có chất lỏng từ vật âm ỉ ấy chảy vào miệng.

Đường Vũ Tân sững sờ mở to mắt nhìn Min Tae Yun cầm muỗng dứt canh cho cô, quên luôn việc nuốt canh vào miệng, làm nước canh chảy xuống khóe môi.

“Khó uống lắm sao?” Min Tae Yun cau mày, anh không thể ăn đồ ăn nên lúc nấu canh đương nhiên không có nêm, có điều tỷ lệ gia vị hẳn là rất ngon, chẳng lẽ sách hướng dẫn có vấn đề?!

“Ông ông ông... ông chủ Ra...” Đường Vũ Tân đột ngột cà lăm.

“Cái gì?”

“Anh chắc chắn là tôi bị ma cà rồng cắn chứ? Không phải là công tố Min bị cắn hả?!”

“Tuy lúc trước Tae Yun từng bị ma cà rồng cắn... nhưng lần này là cô không sai...” Ông chủ Ra đỏ mặt, phản ứng của con bé này đúng là quá kỳ quặc, không thể có dáng vẻ của con gái sau đó mặt hiện ra trái tim ư?

Nghe Đường Vũ Tân nói, Min Tae Yun đã hiểu, cô nàng này được chiều mà sợ đây? A a... vì sao phản ứng của cô ấy luôn nằm ngoài dự đoán của anh chứ?

“Uống.” Nói xong Min Tae Yun lại nhét một muỗng canh vào miệng Đường Vũ Tân.

“Ừm ừm.” Lần này Đường Vũ Tân ngoan ngoãn nuốt canh, kể đó liền cau mày. Canh có vị tanh nồng, nhưng đó là mùi đặc trưng của gan heo, mà canh này... dễ uống đến bất ngờ...

“Thật không ngờ...” Lại uống thêm mấy muỗng, Đường Vũ Tân khen ngợi: “Công tố Min, không ngờ anh mất vị giác mà tay nghề khá như thế!”

“...”

“...”

Con nhỏ này... không phá hoại phong cảnh không được à?!

Cuối cùng, bát canh rốt cuộc đã kết thúc trong không khí thế nào, ba người có mặt đều rất khó diễn tả. Bởi vì Đường Vũ Tân bị muỗng đụng trúng răng vô số lần, có thể thấy Min Tae Yun nghiêng răng nghiêng lợi với cô nàng đến mức nào. Ông chủ Ra đứng bên thì nhin cười thiếu chút nội thương. Cô nàng này đúng là một đóa hoa lạ, Min Tae Yun mất khống chế vô số lần toàn là vì cô ấy, nói hai người là một đôi oan gia vui vẻ không quá đáng chút nào.

“Cám ơn...” Nuốt xong muỗng canh cuối cùng, Đường Vũ Tân nhìn gương mặt đen hết chỗ nói của Min Tae Yun, dè dặt lên tiếng.

“Vũ Tân, tôi hỏi vấn đề này có lẽ hơi quá, cô hứa với tôi đừng tức giận nhé.” Dọn xong dụng cụ, ông chủ Ra nhìn Đường Vũ Tân tâm tình không tệ, dù sao mình hỏi vấn đề không thích hợp như thế, Đường Vũ Tân có tức giận không? Nên hỏi hay không?”

“Sao hôm nay nhiều người hỏi thế?” Đường Vũ Tân nghi hoặc.

“Còn ai nữa?” Không lẽ Tae Yun đã hỏi rồi? Ông chủ Ra còn lâu mới tin Min Tae Yun sẽ chủ động lên tiếng.

“Ách... trưởng phòng Jang của chúng tôi... không sao, anh hỏi đi, tôi không giận.”

“Cô.. hận con ma cà rồng đã cắn mình chứ?” Ông chủ Ra nhìn ra giường trắng tinh hỏi.

Anh rất sợ mình hỏi xong Đường Vũ Tân sẽ lập tức bật dậy khỏi giường, sau đó nói với anh “Tôi thiếu chút thì chết, làm sao không hận hần!!” Nhưng ông chủ Ra chờ cả ngày cũng không thấy câu trả lời, ngẩng lên thì thấy Đường Vũ Tân nhìn mình như nhìn ma quỷ.

“Sao vậy?” Ông chủ Ra bị Đường Vũ Tân nhìn chằm chằm, hoang mang.

“Trước khi đến đây anh đã gặp trưởng phòng Jang rồi hả?”

“Ai?”

“Hồi này trưởng phòng Jang cũng hỏi cô ấy câu đó.” Min Tae Yun nói nhưng mắt lại nhìn ra ngoài cửa sổ đến xuất thần.

“Cô trả lời thế nào?” Ông chủ Ra lại nhìn Đường Vũ Tân.

“Anh đoán xem?” Đường Vũ Tân cười tinh nghịch.

“Cô là bệnh nhân thật hả...?” Ông chủ Ra khóc không ra nước mắt, cô ấy có ý thức được mình đang dưỡng bệnh không đây? Tinh thần dồi dào sinh lực thế này không bằng đi làm cho rồi?

“Cô ấy nói không hận hần.” Min Tae Yun tiếp tục dùng giọng nói dường như phát ra từ nơi nào khác trả lời, mắt vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ song trong đầu toàn vọng vọng những lời ban nãy của Đường Vũ Tân.

‘Bởi vì hần là ma cà rồng mà, không phải hần chỉ làm chuyện một con ma cà rồng nên làm sao?’ Chuyện một ma cà rồng nên làm ư? Là hút máu à? Đường Vũ Tân nói như một hiện tượng bình thường nhưng sao mình lại có cảm giác đau lòng chứ?

“Vì sao ông chủ Ra cũng hỏi vấn đề này?” Đường Vũ Tân hỏi, đồng thời nghĩ bụng, chắc chắn không phải ông chủ Ra nhất thời hứng trí mới hỏi.

“Là thế này...” Ông chủ Ra thuật lại cuộc cá cược của mình với Min Tae Yun cho Đường Vũ Tân nghe.

“Ha ha... để Min Tae Yun làm chuyện anh nói, chẳng thà thật sự móc tim anh ta ra...” Nghe ông chủ Ra kể xong, Đường Vũ Tân cười khổ. Nếu, dễ dàng thoát khỏi ám ảnh đó, vậy rốt cuộc mấy năm nay Min Tae Yun sống vì cái gì? Cô tin, nếu Min Tae Yun không có ý niệm báo thù trong đầu, có lẽ 7 năm trước, khi biết Lee Yoon Ji chết, mình thì biến thành ma cà rồng, Min Tae Yun đã không tồn tại trên thế giới này nữa.

Nghe Đường Vũ Tân nói, Min Tae Yun từ từ quay đầu lại nhìn Đường Vũ Tân, trong mắt lộ ra sự dịu dàng thấu hiểu. Câu trả lời này, từng lóe lên trong óc anh khi ông chủ Ra đưa ra điều kiện, nếu không vì báo thù cho Yoon Ji, có lẽ anh không cho phép mình sống trên đời như thế này.

“Cũng không cần quá để ý tôi.” Bỗng nhiên Đường Vũ Tân nghiêng mặt nhìn ra ngoài cửa sổ, thì thào: “Tôi chỉ hi vọng cuối cùng có một ngày công tố Min sẽ bước ra khỏi bóng đêm, có lẽ bây giờ thực hiện hơi khó khăn nhưng tôi thật lòng hi vọng công tố Min sẽ làm từng chút từng chút một. Không cần phủ nhận sự tồn tại của mình nữa, không cần một mình cày mạnh. Lúc đau lòng có thể rơi nước mắt như vừa nãy, không sao cả. Muốn cười thì không cần miễn cưỡng mình nghiêm mặt lại. Khi giận, nếu đối diện với người quen, cho dù biến thành ma cà rồng cũng không sao. Tôi nhớ hình như mình đã nói, bộ dạng ma cà rồng của công tố Min cũng rất đẹp trai, đương nhiên không phải lời nói lấy lòng. Tuy rằng không thể trở thành con người nhưng cũng không cần cứng rắn đi hưởng thụ cuộc sống vĩnh viễn không có tận cùng, phù dung sớm nở tối tàn còn nỗ lực tìm ý nghĩa cho sự ra đời của mình, như vậy ma cà rồng sở hữu sinh mệnh vĩnh hằng sao có thể cam lòng đi sau đây?”

Nói xong, Đường Vũ Tân quay đầu, nhìn hai người còn đang ngơ ngẩn, nói tiếp: “Nếu... nếu những chuyện này thật sự quá khó làm, đã cố gắng rồi mà vẫn không thể thích ứng cuộc sống như thế thì công tố Min chỉ cần giữ như bây giờ là tốt rồi, bất kể Min Tae Yun anh biến thành bộ dạng gì, tôi... tôi đều ủng hộ anh...”

Cái này xem như bày tỏ hả...? Đường Vũ Tân nghĩ bụng, đầu cúi càng lúc càng thấp, sắp vùi vào trong chăn tới nơi.

“Min Tae Yun...” Ông chủ Ra kinh ngạc không nói nên lời, cô bé này can đảm thật, có mặt người thứ ba mà dám tỏ tình? Khụ, coi như là tỏ tình đi? Chẳng lẽ muốn cô phải nói em yêu anh mới được?

“Tae Yun à, trả lời đi chứ!” Ông chủ Ra nhéo Min Tae Yun, thì thầm.

“Vì người như tôi... đáng sao?” Min Tae Yun nhìn Đường Vũ Tân với ánh mắt phức tạp, nhìn cô gái này vì thẹn thùng mà hai má đỏ bừng lên, đột nhiên có cảm giác đau lòng, bản thân có lẽ không thể cho cô ấy hạnh phúc bình thường được, như vậy có đáng không?

“Mê mẩn bởi nụ cười, kiếp này chỉ vì anh.” Đường Vũ Tân mỉm cười dịu dàng, giọng nói lại sắt đá kiên định vô cùng.

41. Chương 41: Vụ Án Giết Người Ở Đại Hội Xem Mắt Tập Thể 01

“Công tố Min, để tôi đi làm được không?” Đường Vũ Tân nhìn Min Tae Yun bằng đôi mắt ngập nước, năn nỉ.

Min Tae Yun thấy bộ dạng cún con của Đường Vũ Tân, trong lòng cảm thấy hơi bất lực: “Khỏe hẳn chưa?”

“Khỏe rồi, không phải tới qua ông chủ Ra đã kiểm tra rồi sao? Anh ấy nói tôi không sao rồi.”

“Anh ấy còn nói tốt nhất là nghỉ ngơi thêm hai ngày, cô không nghe thấy sao?”

“Ồ? Anh ấy có nói thế à?” Đường Vũ Tân giả vờ ngu ngơ.

“...”

Thừa dịp Min Tae Yun không biết nói gì, Đường Vũ Tân mặc áo khoác vào nhanh như chớp: “Chúng ta đi thôi!”

“...”

Thật ra Min Tae Yun cũng hiểu, muốn cô nàng này không sinh chuyện, trừ phi lại xảy ra chuyện như lần trước, bằng không cả đời này cũng đừng mong cô ấy ngoan ngoãn ngồi yên trong nhà.

“Đi làm cũng được, nhưng tôi có điều kiện.”

“Ừ ừ, nếu tôi có thể đáp ứng...” Đường Vũ Tân dè dặt chọn lựa từ ngữ, sợ bị Min Tae Yun vòng vo.

“Qua sự việc lần này chắc cô cũng biết vấn đề nguy hiểm cỡ nào, nên điều kiện đầu tiên là cô phải nghe lời.”

“Ồ? Có lúc nào tôi không nghe lời đâu?” Đường Vũ Tân tiếp tục giả ngu.

“...” Số lần cô không nghe lời còn ít hay sao?!!

“Được rồi, tôi nghe lời...” Thấy Min Tae Yun lộ ra vẻ mặt nguy hiểm, Đường Vũ Tân ngoan ngoãn thỏa hiệp.

“Điều kiện thứ hai, cô phải đồng ý với điều kiện thứ nhất vĩnh viễn.”

Nghe xong Đường Vũ Tân ngẩn ra hồi lâu, khi hiểu ra liền nổi xung thien: “Min Tae Yun anh gian xảo quá!!”

“Không còn cách nào khác, dù sao cô có quá nhiều tiền lệ rồi...” Tuy rằng Min Tae Yun cũng không thích dùng cách này để ràng buộc Đường Vũ Tân nhưng ít nhất trước khi tìm được tên áo đen anh sẽ bắt cô giữ lời.

“Tôi kháng nghị! Còn có nhân quyền hay không!!” Mặc dù ngay từ đầu đã biết chắc Min Tae Yun sẽ đưa ra một số yêu cầu nhưng Đường Vũ Tân không sao ngờ được, lần này Min Tae Yun lại gian manh như thế, hoàn toàn căn cứ vào tình trạng của mình mà ra chiêu, lần này cơ hội trở mình hoàn toàn không có nữa rồi!!

“Có muốn đi làm nữa không đây?” Min Tae Yun chẳng giải thích nhiều, chỉ quăng ra một câu nhưng đủ để Đường Vũ Tân ngậm miệng.

Thấy Đường Vũ Tân nháy mắt xụ mặt, khóe môi Min Tae Yun không tự chủ được mà khê cong lên.

“Đã như vậy,” Đường Vũ Tân ngẩng đầu, vẻ mặt quyết liệt nhìn Min Tae Yun “Đã như vậy, Min Tae Yun anh cũng phải đáp ứng một điều kiện của tôi.”

“Chỉ cần không quá đáng là được.” Min Tae Yun ra dấu cho Đường Vũ Tân nói tiếp.

“Nếu, nếu yêu cầu của công tố Min làm tôi khóc vậy yêu cầu đó coi như không tính nữa.”

“Hạn chế này có phải quá bình thường không?” Khóc? Khó khóc vậy sao?

“Công tố Min, từ lúc quen tôi đến giờ, anh thấy tôi khóc bao giờ chưa?”

Min Tae Yun ngẩn người. Phải, anh biết Đường Vũ Tân lâu như vậy nhưng chưa hề thấy cô khóc. Anh thấy cô giận dữ, thấy cô hưng phấn, rầu rĩ, thấy cô nổi nóng thậm chí thấy vành mắt cô đỏ hoe... nhưng chưa bao giờ thấy cô khóc cả. Đường như hành vi đó không hề thuộc về cô gái này, thật sự không có việc gì đáng cho cô khóc sao? Hay là...

Min Tae Yun ngược lên nhìn Đường Vũ Tân còn đang chờ anh trả lời, trong lòng đã hiểu, thật ra không hề... không hề có việc gì đáng khóc. Chuyện cô có thể khóc quá nhiều quá nhiều rồi, một người hai lần bị ma cà rồng cắn, cô có đủ lý do để khóc nhưng cô không làm... cô bằng lòng bộc lộ cảm giác như trút được gánh nặng cũng không muốn chảy một giọt nước mắt sao? Min Tae Yun cho là ít nhiều gì anh cũng hiểu cô gái này một chút, nhưng vừa nghĩ thế lại có cảm giác mình rơi vào trong mây mù. Kỳ lạ, đúng là kỳ lạ, cô gái này rõ ràng chỉ là con người bình thường đúng không? Vì sao anh cảm thấy có rất nhiều sương mù bao vây quanh cô ấy?

“Này?!” Đường Vũ Tân hươ tay trước mặt Min Tae Yun “Công tố Min?”

“Được rồi.” Min Tae Yun hoàn hồn, gạt đầu đồng ý. Nghe sao cũng thấy đấy là một yêu cầu cổ tình gây rối, nhưng Min Tae Yun vẫn đồng ý, có lẽ, chỉ vì một chút mong chờ nho nhỏ để thỏa mãn lòng hiếu kỳ của anh mà thôi...

“A! Công tố Đường quay về rồi! Sức khỏe không có vấn đề gì chứ?” Đường Vũ Tân vừa vào cửa đã bị Choi Dong Man phát hiện, cậu bé ngoan lập tức chạy tới quan tâm, khiến Đường Vũ Tân thấy ấm lòng.

“Ừ, không sao rồi.” Đường Vũ Tân gạt đầu.

“Hoàn toàn không có vấn đề gì.” Min Tae Yun xuất hiện sau lưng Đường Vũ Tân giống như hồn ma “Công tố Đường vẫn đang trong thời gian quan sát, nên giai đoạn này mọi người giúp đỡ công tố Đường nhé.”

“Ồi chà, cái đó là chuyện nên làm mà!” Cảnh sát Hwang từ ngoài cửa hí ha hí hửng đi vào “Nể mặt thân phận bà Min tương lai, sao chúng tôi có thể khiến công tố Đường vất vả chứ!”

“Hóa ra thân phận bà Min tốt như thế?” Đường Vũ Tân đảo mắt cười hì hì “Không bằng cảnh sát Hwang làm thì hay hơn, tôi có thể làm phù dâu nha! Còn đặt dùm hai người vé máy bay đi Hà Lan nữa.”

“ ... ”

“ ... ”

“ ... ”

“Đứng ở đây làm gì thế? Woa! Công tố Đường cô về đội rồi?! Đã khỏe hẳn chưa?” Yoo Jung In đẩy cửa bước vào, hoàn toàn không phát hiện không khí kỳ quặc trong phòng, nhìn thấy Đường Vũ Tân đi làm, hết sức cao hứng.

“Vâng, khỏe hẳn rồi. Công tố Yoo... không sao chứ?” Đường Vũ Tân e dè nhìn vào mắt Yoo Jung In.

“Không sao rồi.” Yoo Jung In lộ ra nụ cười có chút hui quạnh “Thật sự không sao.”

“Vậy thì tốt.” Đường Vũ Tân vỗ vai Yoo Jung In, hỏi: “Mấy ngày nay không có án hả?”

“Ai ui... nói tới cái này” Cảnh sát Hwang chắc lưỡi, “Mấy ngày nay thái bình cứ như sắp đến ngày tận thế ấy.”

“Xin hỏi... hai từ ngày tận thế và thái bình này có thể dùng ngang hàng à?” Bạn nhỏ Choi Dong Man yếu ớt giơ tay lên hỏi.

“À, thật là. Dong Man, một ngày không đối chọi với tôi cậu khó chịu phải không?! Hả?!” Hwang Soon Bum tặng cho Choi Dong Man một cái cốc vào đầu.

“Mấy ngày nay khá yên ổn.” Yoo Jung In trả lời Đường Vũ Tân với giọng nói thường ngày “Cũng nhận mấy vụ án, nhưng sau khi điều tra đều không thuộc phạm vi của Tổ công tố, nên giao cho bộ phận khác hết rồi.”

“Một vụ cũng không có?” Đường Vũ Tân gặng hỏi.

“Không có.”

“Quái lạ...” Đường Vũ Tân lẩm bẩm.

“Quái cái gì?” Yoo Jung In không hiểu.

“Á... không có gì...” Hóa ra, vụ đại hội xem mắt tập thể cách vụ án này lâu như vậy sao?

“Vũ Tân tới rồi à, sức khỏe không có vấn đề gì chứ?” Jang Chul Oh theo lệ thường sáng sớm đi một vòng qua Tổ công tố, vào cửa liền thấy Đường Vũ Tân cúi đầu suy nghĩ, lòng không khỏi nhẹ hẫng.

“Vâng, không đáng ngại nữa rồi, cảm ơn trưởng phòng Jang đã quan tâm.”

“Đến phòng làm việc của tôi một chút.” Nói xong, Jang Chul Oh quay lưng bỏ đi.

“Được.” Đường Vũ Tân gật đầu, đi theo sau.

“Khỏe hẳn thật chứ?” Đến phòng Jang Chul Oh, đại boss ra hiệu cho Đường Vũ Tân ngồi xuống, sau đó đặt một cái chén tỏa hơi nóng nghi ngút trước mặt cô.

“Vâng, không sao nữa rồi.” Đường Vũ Tân thò đầu nhìn trong chén, chỉ thấy màu đỏ thắm bốc hơi ngùn ngụt.

“Hơ... đây là cái gì...” Giọng Đường Vũ Tân run run, không phải máu đun sôi đấy chứ?!!

“Canh táo đỏ long nhãn, nghe nói có công hiệu bổ máu.”

“Ách... cảm ơn...” Đường Vũ Tân muốn khóc, hết canh gan heo giờ tới táo đỏ long nhãn à... đừng nói kết cục cuối cùng là bổ quá mà chảy máu mũi đấy? Xem tình thế này, rất có khả năng...

“Xin lỗi.” Thấy Đường Vũ Tân không do dự uống một ngụm canh, Jang Chul Oh hơi thở ra, may quá, Đường Vũ Tân không trách ông.

“Sao lại xin lỗi? Hơn nữa hôm đó ngài cũng đã xin lỗi rồi.” Uống xong Đường Vũ Tân cảm thấy cả người như đang ngâm trong nước nóng, rất ấm.

“Hôm đó...” Jang Chul Oh cũng không biết mình nên nói gì, không lẽ nói hôm đó do mình không cẩn thận à? Câu này mà nói ra sẽ không bị cho là gây sự chứ?

“Không sao, tôi không sao rồi mà.” Đường Vũ Tân mỉm cười.

Vì nụ cười này, lòng Jang Chul Oh xao động lần nữa. Từ khi thành ma cà rồng đến nay, lần đầu tiên bị con người cảm động, lần đầu tiên vì làm hại con người mà nảy sinh áy náy, hổ thẹn.

“Hôm đó... không có nắm bắt lực đạo tốt... tôi chưa từng thử hút máu kiểu đó... nên...” Jang Chul Oh không biết nên dùng từ thế nào nữa, dù sao ý ông đại khái là: trước giờ tôi chưa có cân nhắc để con mồi còn sống mà hút máu, nên hút bao nhiêu để không làm hại đối phương chính tôi cũng không rõ, bởi vậy mới xảy ra tình trạng đó.

“Tôi biết, điểm đó tôi có thể nghĩ ra được.” Đường Vũ Tân hiểu, gật gật đầu, kể đó lại lộ ra nụ cười ranh mãnh “Đại thúc, hỏi một vấn đề được không?”

“Vấn đề gì?” Nhìn nụ cười của Đường Vũ Tân, tự dưng Jang Chul Oh có linh cảm chẳng lành.

“Máu tôi uống ngon chứ?”

“...” Jang Chul Oh nhìn ánh mắt mong đợi của Đường Vũ Tân, khóe mắt co giật. Bầu không khí tốt đẹp hiem hoai lắm mình mới có được vì câu này của Đường Vũ Tân mà bay không còn mảnh vụn.

“Ngon không? Ngon không?” Đường Vũ Tân tiếp tục nhìn Jang Chul Oh bằng ánh mắt mong chờ.

Đối mặt với câu hỏi của Đường Vũ Tân, Jang Chul Oh tiếp tục lạnh mặt nhìn cô, hiện giờ ông không biết nên trả lời sao mới được...

“Không ngon à...” Đường Vũ Tân thất vọng cúi đầu, dáng vẻ như sắp rơi nước mắt.

“Không phải không ngon...” Jang Chul Oh thấy bộ dạng Đường Vũ Tân như vậy, rốt cuộc mở miệng.

“Ngon chứ?!” Đường Vũ Tân lại khôi phục sức sống.

“À, là thứ ngon nhất tôi đã uống.” Nếu cả Đường Vũ Tân cũng không để ý, vậy mình còn nghĩ chuyện này làm chi?

“Tốt quá rồi.” Đường Vũ Tân hét sức happy.

Còn như vì sao vẻ mặt Đường Vũ Tân lại sung sướng như thế, Jang Chul Oh nghĩ muốn bể đầu cũng không ra...

“Vừa nói không có án, sao giờ có nhanh vậy?” Đường Vũ Tân bị Choi Dong Man lôi ra khỏi phòng Jang Chul Oh, thông báo có vụ án cần làm.

“Đúng thế, vừa nhận điện thoại xong.” Yoo Jung In gơ ống nghe còn cầm trong tay lên.

“Lần này là gì?” Hiện tại Đường Vũ Tân cũng không dám chắc lần này có phải vụ đại hội xem mắt tập thể hay không nữa.

“Công tố Đường à, lần này chúng ta phải đi ra ngoài rồi.” Hwang Soon Bum ngậm tăm xĩa răng lắc lư đi tới.

“Không phải lần nào cũng đến hiện trường kiểm tra sao?”

“Lần này không giống.” Choi Dong Man thò đầu ra khỏi máy tính “Lần này hiện trường gây án có hơi xa một chút, có lẽ chúng ta phải phá án ở đó.”

“Rốt cuộc là vụ gì?” Sao lần này mọi người đều thích chơi đoán mò thế?

“Trường quay Kênh truyền hình thực tế ‘Chúng Ta Kết Hôn Đi’ xảy ra vụ giết người.” Hwang Soon Bum nhìn màn hình ghi chép của Dong Man rồi nói.

“Nói như thế... không lẽ từ bây giờ chúng ta phải lái xe, sau đó đi đường cả một đêm, đến sáng mai mới tới được hiện trường?!” Đường Vũ Tân không khỏi cao giọng. Cô cứ nghĩ chỉ lái xe trễ chút thôi, ai dè cả buổi chiều mà không tới nơi sao?!

“Là vậy đó, nên chúng ta mau xuất phát thôi.” Nói rồi, Min Tae Yun dẫn đầu đi ra khỏi trụ sở.

“Đường Vũ Tân.” Sắp lên xe, Min Tae Yun bước chậm lại chờ Đường Vũ Tân đi đến.

“Cái gì?” Đường Vũ Tân hoang mang ngược lên.

“Sau khi lên xe, cô ngủ một giấc đi.”

“Cái gì?!”

“Đừng quên, giao ước số một là vĩnh viễn.” Nói xong, Min Tae Yun ngồi xuống vị trí lái phụ.

“...” Đường Vũ Tân không nhận được lườm anh, bây giờ cô... có thể khóc không?

42. Chương 42: Vụ Án Giết Người Ở Đại Hội Xem Mắt Tập Thể 02

“Nhìn thấy gì?” Đường Vũ Tân theo Min Tae Yun lên đến sườn núi, vừa lúc Min Tae Yun dùng năng lực ma cà rồng quan sát hiện trường xong.

Tổ công tố đi đến rạng sáng mới tới hiện trường gây án, mọi người không kịp nghỉ ngơi mà bắt tay ngay vào công việc, trong đội ngũ mặt mày phờ phạc có mỗi mình Đường Vũ Tân mặt mũi sáng láng là khác biệt. Có cách nào đâu, chiếu theo ‘Giao Hẹn Vĩnh Viễn’, công tố Đường của chúng ta ở trên xe ngủ rất ngon lành...

“Không phải tự sát, là mưu sát.” Min Tae Yun nói, sau đó đi xuống hiện trường phát hiện vụ án dưới dốc núi.

“Hả? Có nhiều đó manh mối thôi á? Không nhìn thấy hung thủ sao?” Đường Vũ Tân nói gót theo sau.

“Jung Yoon In bị tấn công từ đằng sau.”

Min Tae Yun và Đường Vũ Tân nhanh chóng đi tới hiện trường bên dưới sườn núi, liền nghe thấy Yoo Jung In đã bắt đầu suy luận.

“Không phải tự sát. Nếu tự sát thì vết thương sẽ từ cổ đi xuôi xuống dưới tạo thành hình chữ V có vết ứ thật sâu. Còn cô gái này lại tấn ra hai bên, rõ ràng là bị xiết cổ đến chết rồi ngụy tạo thành tự sát.”

“Ôi cha, công tố Yoo lợi hại ghê nha.” Đường Vũ Tân khen ngợi.

“Không thể dựa vào đầu óc công tố Đường mãi mà. Thỉnh thoảng bọn tôi cũng phải động não chứ. Huống chi công tố Min đã nói rồi, công tố Đường cần nghỉ ngơi nhiều, nên có một số việc đương nhiên bọn tôi phải tự làm rồi!” Nói xong Yoo Jung In đảo mắt nhìn hai người Đường Vũ Tân và Min Tae Yun một cách mờ ám.

“Công tố Yoo, cô bắt chước thói xấu của cảnh sát Hwang rồi.” Đường Vũ Tân thở dài, đúng là học cái tốt thì khó chứ cái xấu lại dễ vô cùng!

“Này này, tôi chọc các người bao giờ? Công tố Đường nói vậy quá bắt công!” Hwang Soon Bum bất bình thay ình nhưng lại nháy nháy mắt nói nhỏ với Min Tae Yun: “Quản vị kia nhà cậu cho chặt vào.”

“...” Bỗng nhiên Min Tae Yun cảm thấy, nếu đường đến hiện trường vụ án kéo dài thành hai ngày hai đêm có phải tốt hơn không? Như vậy đám người này sẽ không dồi dào sinh lực như bây giờ nữa.

“Có thời gian nói tào lao ở đây, chi bằng chú ý đến vụ án đi?” Min Tae Yun nói bằng giọng lạnh nhạt không nghe ra cảm xúc gì như trước giờ.

“Tôi đi xem chung quanh coi hung thủ có lưu lại chứng cứ gì không.” Choi Dong Man phát hiện không khí có phần không ổn, sợ lửa bén vào người, hấp tấp biến khỏi hiện trường.

“Nếu siết cổ từ đằng sau nhất định phải gãy dựa chứ?” Yoo Jung In làm như không có việc gì, tiếp tục kiểm tra thi thể Jung Yoon In, dường như không nghe thấy giọng nói lãnh đạm đáng sợ của Min Tae Yun.

“Đúng thế, nếu đầu ngón tay có DNA gì đó thì đơn giản rồi.” Hwang Soon Bum phụ họa.

Yoo Jung In đứng dậy đi đến trước mặt thi thể ngồi xuống, cầm tay nạn nhân lên xem xét kẽ móng tay, sau đó lại lắc đầu.

“Ôi,” Hwang Soon Bum tiếc nuối thở dài “Đúng nhỉ, nếu đơn giản như vậy là kết án được thì đâu cần tổ chúng ta nữa... vậy, tôi đi thẩm vấn nghi phạm đây. Aiz, ai lại ở cái nơi thế này chơi trò tìm bạn trăm năm chứ? Tìm bạn đời không phải chỉ có ở thế giới động vật thôi sao?” Nói xong Hwang Soon Bum để Min Tae Yun hoang mang đứng đó, biến mất ở cuối đường.

“Jung Yoon In xuất phát từ sơn trang đến nơi tuyển chọn lúc 3 giờ, ba giờ 15 phút camera bị tắt.” Khoảng đất trống trước sơn trang, Tổ công tố đang ngồi nghe đến bây giờ, báo cáo sắp xếp manh mối vụ án.

“Chắc chắn là bị hung thủ tắt.” Hwang Soon Bum nói bằng giọng quả quyết.

“Vậy lát nữa tôi đi thu thập dấu vân tay trên camera.” Choi Dong Man móc ra một cuốn sổ nhỏ, ghi chú lên đó.

“Tác giả kịch bản và đạo diễn tìm thấy thi thể lúc mấy giờ?” Min Tae Yun hỏi.

“4 giờ.” Choi Dong Man nhìn sổ, lại nói: “Cho nên thời gian tử vong ước chừng từ 3 giờ 15 phút đến 4 giờ.”

“Trong thời gian đó có bao nhiêu người ra vô?” Min Tae Yun lại hỏi.

“Người đi ra, ngoại trừ người chết là 7 người, nam số 1, số 3 và số 5. Nữ số 1, số 4... còn có đạo diễn và tác giả.” Yoo Jung In nhìn tư liệu trong tay.

“Có khả năng có người ngoài xâm nhập vào không?”

“Đây là trường quay biệt lập, hơn nữa trong lúc thu hình không cho phép người ngoài vào quấy nhiễu nên không có ghi chép ra vô của xe cộ và nhân viên.” Hwang Soon Bum đưa tài liệu mình vừa điều tra được lên.

“Ồ ồ ồ, ở sơn trang biệt lập, nam nữ không có trở ngại... sau đó trong số bọn họ xuất hiện hung thủ... cái này đúng là trinh thám nha, trinh thám.” Choi Dong Man hí hửng.

“Dong Man à,” Hwang Soon Bum khoác vai Choi Dong Man, “Trong tình huống thế này, người tiếp theo xảy ra chuyện luôn là kẻ hưng phấn nhất đấy...”

Nghe Hwang Soon Bum nói xong, bạn nhỏ Choi Dong Man lập tức xám lại.

“Như vậy” công tố Min lại cắt ngang chuyện gây rối vô cơ của mọi người “Hung thủ chắc chắn là một người trong số những người ở đây, điều tra từng người một sẽ có kết quả.”

“Nhưng cũng cần cái gì trọng điểm chứ?” Yoo Jung In nhìn từng cặp nam nữ phía trong cửa sổ, cảm thấy đau đầu, đối phó với đám đàn ông đàn bà đang phát điên này cô thật sự không giỏi...

“Trước tiên tìm xem số 3 có thù oán với ai không, chỉ có thể bắt đầu từ chỗ này đã.” Đường Vũ Tân này giờ không nói đột nhiên lên tiếng.

“Thì ra đầu óc còn hoạt động hả?” Min Tae Yun đột nhiên vắt cho Đường Vũ Tân một câu.

“Gi?” Đường Vũ Tân hoang mang nhìn Min Tae Yun.

“Dong Man đi kiểm tra vụ camera, công tố Yoo điều tra bên đạo diễn và tác giả, anh và công tố Đường điều tra đám người tham gia diễn xuất.” Min Tae Yun ra một loạt mệnh lệnh xong liền quay lưng đi lên núi về hướng phát hiện vụ án.

“Ôi trời, thật là. Ra lệnh xong thì một mình lại chạy mất, không biết đi đâu nữa?” Yoo Jung In bĩu môi.

“Chuyện thường ngày, cố gắng lên, công tố Yoo!” Hwang Soon Bum vỗ vai Yoo Jung In.

Thế là mọi người tản ra theo các hướng khác nhau.

“Tôi nói này, lần này công tố Đường không có phương pháp nào hay để điều tra đám nghi phạm này à? Cứ cảm thấy đám người này thành thật nhưng biết đâu lại thuộc kiểu không bao giờ thành thật trả lời thì sao...” Hwang Soon Bum hơi bất lực, xem mắt tập thể, cần một nửa tới cỡ nào mới tham gia cái loại tiết mục này chứ?!

Hwang Soon Bum vừa đi vừa cẩn thận, chờ nửa ngày cũng không thấy Đường Vũ Tân trả lời bèn quay đầu lại nhìn, đằng sau trống không, làm gì có bóng dáng Đường Vũ Tân chứ...

“Ủa? Người đâu?” Hwang Soon Bum ngơ ngác...

“Có cách gì không? Tiếp tục kiểm tra chuyên sâu một chút, nếu có gì khác thường lập tức gọi điện thoại nhé.” Min Tae Yun ngắt điện thoại của bác sĩ Sok xong hơi thất vọng. Tuy anh đã dự đoán trước kết quả nhưng vẫn hi vọng có thể kiểm tra ra cái gì, xem ra đành phải uống máu nạn nhân mới tiến triển thêm được một chút.

Min Tae Yun đi tới tảng đá có dính máu nạn nhân ngồi xổm xuống, lấy đầu ngón tay chấm một chút máu, vừa định cho vô miệng thì sau lưng có tiếng nói.

“Anh đúng là đáng ăn đòn.” Đường Vũ Tân đứng sau lưng Min Tae Yun nghiêng rằng, cô sắp phát điên mất, bắt cô nghe lời mà bản thân thì năm lần bảy lượt bội ước?

Min Tae Yun bắt lực buông tay xuống, đứng dậy quay người nhìn ánh mắt sắp bốc cháy của Đường Vũ Tân.

“Cô nghe điện thoại của bác sĩ Sok rồi chứ?” Lần này Min Tae Yun định giải thích một chút, không phải anh muốn vi phạm lời hứa nhưng thật sự không tìm thấy đầu mối có ích nào, và lại sức khỏe Đường Vũ Tân còn chưa hồi phục hoàn toàn, không thể lao lực quá độ?

“Nghe thì làm sao? Có thể lấy đó làm lý do uống thuốc độc của anh hả?” Đường Vũ Tân móc trong túi ra một cái khăn giấy, hung hăng lau máu trên đầu ngón tay Min Tae Yun.

“...” Min Tae Yun hết nói, nhìn chằm chằm động tác thô bạo của Đường Vũ Tân. Tuy anh là ma cà rồng, chẳng biết đau là gì nhưng sức lực Đường Vũ Tân dồn vào đầu ngón tay lại khiến anh cảm thấy đau âm ỉ...

“Rõ ràng anh đã hứa với tôi...” Cách một lớp khăn giấy, Đường Vũ Tân nắm chặt lấy ngón tay dính máu của Min Tae Yun, âm ỉ nói.

“Nhưng...”

“Tôi không sao.” Đường Vũ Tân ngược lên đối diện với Min Tae Yun, tiếp tục nói: “Tin tưởng tôi.”

“Đã nghĩ được biện pháp hay rồi sao?”

“Đã có mạch suy nghĩ rồi... sẽ có chỗ dùng đến Min Tae Yun anh, nên không cần uống cái thứ rác rưởi này nữa được không? Hay là anh thật sự muốn uống? Bằng không uống của tôi?” Nói xong Đường Vũ Tân vén ống tay áo lên, chìa cánh tay đến miệng Min Tae Yun.

“Không thể cắn lên cổ à?”

Min Tae Yun nói làm Đường Vũ Tân ngớ người, kể đó ngẫm hiểu lập tức ngửa đầu lên: “Xin mời.”

Min Tae Yun nhìn hai dấu sẹo trên cổ Đường Vũ Tân, lòng lại đau nhói, anh giơ tay sờ lên vết thương đã nhạt đi rất nhiều: “Đau không?”

“Đã ổn rồi mà.” Đường Vũ Tân đưa mắt nhìn khuôn mặt Min Tae Yun, cảm nhận bàn tay anh còn sờ trên cổ mình, mặt hơi nóng nóng.

“Tôi nói lúc bị cắn kia.”

“Đương nhiên!” Đường Vũ Tân ra sức gật đầu “Nhất là lúc cái răng kia cắm vào... thiếu điều muốn xỉu luôn, may mà không sao, lúc bị hút máu còn chịu đau được.”

“Cô quan sát hơi bị kỹ đấy...” Min Tae Yun âm thầm trợn mắt, nói vậy rốt cuộc có phải bị ma cà rồng cắn không nữa? Sao nghe cô nói cứ như là bị một con chó cắn phải ấy?

“Không thì sao? Min Tae Yun anh cảm thấy lúc đó ngoài việc gào thét âm ỉ và trải nghiệm cái cảm giác bất ngờ đặc biệt đó ra còn làm được gì?”

“...” Min Tae Yun đang định mở miệng dạy dỗ Đường Vũ Tân một chút. Lần sau gặp phải chuyện như vậy thì việc đầu tiên nên nghĩ đến là bảo vệ mình mà không phải nghĩ linh tinh trong đầu, còn chưa kịp nói thì điện thoại trong túi đã ngắt ngang.

“A lô?” Min Tae Yun móc điện thoại ra ấn phím nghe.

“Ừ, cái gì? Tôi biết rồi.” Nói ngắn gọn vài câu, Min Tae Yun ngắt điện thoại.

“Tôi muốn đi làm chút chuyện.” Min Tae Yun nói với Đường Vũ Tân.

“Cái gì? Chuyện gì?” Không phải là điện thoại nói chuyện ông chủ Ra chứ? Cú điện thoại đó không phải sau khi xuống núi thấy Yoo Jung In mới nhận được à?

“Anh Ra bị bắt rồi.”

“Cái gì? Ông chủ Ra anh ấy... xảy ra chuyện gì?”

“Có một cô gái bị giết ở quán anh ấy, lúc cảnh sát đến thì bắt gặp anh ấy ngồi bên cạnh cô ta, tay dính đầy máu.”

“Đúng là nhảy xuống Hoàng Hà cũng không rửa sạch..” Đường Vũ Tân vỗ trán.

“Cô tin anh ấy trong sạch?” Nghe Đường Vũ Tân nói, Min Tae Yun thấy ảm lòng, cô gái này vĩnh viễn có khả năng nắm bắt lòng người một cách chính xác, cũng vĩnh viễn tin tưởng những người thân quen với mình.

“Đương nhiên, ông chủ Ra không phải người như thế. Công tố Min đi điều tra rõ ràng sự việc đi, sau đó giúp anh Ra, có điều nhớ không được uống cái thứ rác rưởi ấy đấy!”

“Cố hết sức.” Nói xong Min Tae Yun quay người đi xuống núi.

Đường Vũ Tân nhìn bóng lưng Min Tae Yun, trong lòng có chút khổ sở. Đến lúc Min Tae Yun biết hai mươi phần trăm chân tướng rồi, cho dù lúc đó ông chủ Ra xuất phát từ lòng tốt... thế nên...

“Xin anh nhất định phải tha thứ cho anh ấy...” Đường Vũ Tân nhìn về phía đầu con đường trống trải, lẩm bẩm một mình.

43. Chương 43: Vụ Án Giết Người Ở Đại Hội Xem Mắt Tập Thể 03

“Dáng người đẹp thật.” Hwang Soon Bum nhìn bằng video than thở.

“Cái gì mà dáng đẹp?” Đường Vũ Tân đi từ ngoài vào.

“Ôi chào, công tố Đường cô chạy đi đâu thế? Mới chớp mắt đã không thấy người rồi.” Hwang Soon Bum oán giận, nếu Đường Vũ Tân biến mất, Min Tae Yun hỏi tới thì anh ắt nói sao đây?

“Đi quan sát hiện trường thêm một chút, xem thử có bỏ sót manh mối nào không.” Có mặt Yoo Jung In, Đường Vũ Tân cũng không tiện nói mình đi cản Min Tae Yun uống máu?

“Tìm được gì không?” Yoo Jung In ngồi bên cạnh nhíu mày hỏi.

“Không có, gì cũng không có. Bác sĩ Sok mới gọi điện thoại nói không phát hiện dấu vết đặc biệt nào trên xác nạn nhân. Tôi đề nghị cô ấy điều tra thêm một chút, có manh mối nào mới lại gọi cho tôi... mọi người có tiến triển gì không?”

“Vừa lấy số bằng ghi hình từ chỗ đạo diễn về.” Hwang Soon Bum chỉ màn hình ghi chép “Đã xác định nữ số 1 và nam số 3 ở cùng một chỗ... còn lại phải hỏi công tố Yoo.”

“Nữ số 4 ở một mình khoảng 3 giờ 10 phút, vì không có người đến nên về sơn trang. Chứng cứ nam số 1 và số 5 ở sơn trang là đúng, nhưng thời gian trước đó có hơi thừa ra.” Yoo Jung In đặt tư liệu điều tra trước mặt Đường Vũ Tân.

Đường Vũ Tân cầm lên nhìn “Nói thế, ngoại trừ thời gian sớm hơn một chút thì đều ăn khớp ư?”

“Phải.”

“A, chẳng lẽ không có sơ hở gì sao?” Hwang Soon Bum vò đầu.

“Quan hệ giữa nữ số 3 và những người còn lại ra sao?” Đường Vũ Tân bắt đầu kế hoạch dẫn dắt.

“Nghe nói quan hệ khá tốt.” Yoo Jung In nhớ lại một chút, nói: “Nghe nói nữ số 4 từng sơ sẩy làm nữ số 3 ngã xuống nước. Nữ số 4 liều mạng cầu cứu mà nam số 5 bất chấp tất cả nhảy xuống cứu số 3 lên.”

“Ngoại trừ nam số 3 ra, hình như những người còn lại đều rất có cảm tình với nữ số 3...” Đường Vũ Tân nhìn bằng video đang chạy “Ồ! Cái khăn quàng cổ này là của nam số 5 tặng cho nữ số 3 hả?”

“Đó không phải là cái khăn đã treo cổ cô ta sao?” Hwang Soon Bum chỉ vào chiếc khăn quàng cổ trên màn hình “Ha ha, tự tay đan khăn chuẩn bị tặng cho nữ số 3. Đến mức đó rồi mà cuối cùng lựa chọn không có sao?”

“Xem bằng tiếp đi đã.” Đường Vũ Tân đề nghị mọi người xem cho hết số bằng.

“Xem ra nữ số 3 thích nam số 1 nhỉ,” Mắt Yoo Jung In thoáng nét vui sướng khi người gặp họa “Xem kìa, nam số 5 tặng cô ta khăn quàng, cô ta lại lấy lót ghế, còn để nam số 5 nhìn thấy.”

“Không những thế.” Trong mắt Đường Vũ Tân hiện lên ý cười gian xảo “Cô xem sắc mặt nữ số 4 kìa, thế này mà nói là quan hệ khá tốt sao?”

“Như vậy cung đường tình ái này đã rõ ràng hơn một chút rồi: số 5 thích cô số 3, cô số 3 thích anh số 1... mà anh số 1 thì lượn lờ không dứt khoát giữa cô số 3 và cô số 4.”

“Nhưng đến lúc lựa chọn cuối cùng vẫn đeo khăn số 5 tặng mà, có phải cô ấy cũng có ý với anh số 5 không?” Yoo Jung In không dám chắc.

“Cho nên nói phụ nữ các cô có vấn đề!” Hwang Soon Bum đột ngột kích động “Chỉ cần để tâm một người là được rồi, như thế này khiến người khác không rõ tâm tư của mình nên sự việc mới ra nông nổi này!!”

“Hừ... sao anh hưng phấn thế? Hay là anh từng bị tổn thương bởi phụ nữ?!” Yoo Jung In tò mò nhìn Hwang Soon Bum hoa chân múa tay.

“Tổn thương gì mà tổn thương... aiz... Soon Ja...” Hwang Soon Bum phiền muộn, than thở: “Nếu tất cả đều giống công tố Đường thì hay rồi.”

“Hơ?! Liên quan gì đến tôi?” Đang nghiên cứu làm sao để dẫn dắt mấy người này đi đúng đường, đột nhiên bị Hwang Soon Bum nhắc đến làm Đường Vũ Tân không khỏi thắc mắc.

“Chung tình giống như cô đối với công tố Min thì tốt rồi!”

“... Ai nói với anh tôi và công tố Min... cái đó?”

“Người sáng mắt chỉ cần liếc một cái là thấy mà?” Hwang Soon Bum hùng hồn.

“Có thể thấy được?” Đường Vũ Tân bèn quay sang nhìn Yoo Jung In hỏi dò.

“Đúng thế. Chỉ có trước mặt công tố Đường, công tố Min mới cười nhiều hơn một chút. Hơn nữa lúc công tố Min nói chuyện với cô, giọng điệu hiền dịu hơn nhiều. Còn nữa, chỉ có lúc công tố Đường bị thương mới khiến công tố Min lộ ra vẻ lo âu khó xử, cái này mới là quan trọng nhất.” Yoo Jung In cười mờ ám.

“Có à...?” Đường Vũ Tân chống cằm suy nghĩ, sao cô không phát hiện ra nhỉ? Thì ra hai người cãi nhau trong mắt người ngoài lại là cảnh tượng ngọt ngào thế ư? Sao mình không biết chứ... cô dám cá Min Tae Yun cũng không biết...

“Xác định được dấu tay trên camera rồi!!” Choi Dong Man học tốc chạy từ ngoài vào, đặt báo cáo lên bàn.

“Để tôi đoán xem,” Hwang Soon Bum vượt chòm râu dưới cằm “Là nam số 5 đúng không?!”

“Bingo! Cảnh sát Hwang thông minh quá!” Choi Dong Man cười nịnh nọt.

“Đã thế chúng ta còn chờ gì nữa?” Hwang Soon Bum đứng bật dậy “Chúng ta đi gặp thẳng nhãi không nói thật đó một lần nữa đi!”

“Không chỉ số 5, tôi thấy cần thẩm vấn những người khác một lần nữa.” Trước khi ra cửa, Đường Vũ Tân đề ra mục tiêu điều tra lần hai một lần nữa.

“Sao có cảm giác sự việc càng lúc càng phức tạp?” Trở lại phòng họp tạm thời, mọi người đều suy nghĩ lại tình huống thẩm vấn vừa rồi, cảm thấy cả sự việc giống như bóc từng lớp kén một vậy, điểm bất đồng duy nhất là, sau lớp kén này còn có lớp nào nữa không?

“Có phải cảm thấy rút dây động rừng không.” Đường Vũ Tân thong dong ngồi xuống ghế uống nước, thẩm cái cổ khô ran.

“Đúng, là cảm giác này.” Yoo Jung In tán đồng.

“Phải đó, cảm giác này thật kỳ quái. Rõ ràng chỉ thẩm vấn một người, nhưng sau đó lại lòi ra một người nữa, phim trinh thám nha, đúng thật!!!” Hwang Soon Bum cũng mù tịt.

“Chẳng lẽ tất cả đều là trùng hợp?” Đường Vũ Tân tiếp tục dẫn mọi người tới gần chân tường.

“Chẳng lẽ công tố Đường không thấy thế?”

“Người này đi thì người khác tới, sau đó cứ vậy hết người này đến người khác... vừa khéo thành chứng cứ vắng mặt của mỗi người... không thấy lạ sao?”

“Ý công tố Đường là, tất cả những người đó đều nói dối?” Yoo Jung In không nắm bắt được ý nghĩ của Đường Vũ Tân.

“Không phải nói dối, chẳng phải có camera làm bằng chứng sao?” Hwang Soon Bum chỉ vào ghi chép.

“Đúng. Mỗi người quả thật đều có gặp đối phương.” Đường Vũ Tân hết cách, xoa đầu, cô quyết định dẫn dắt thêm một chút, xem có khả năng xuất hiện chứng cứ nào khác không. Nếu thật không có vậy cô phải chuẩn bị gỡ thủ đoạn cuối cùng ra.

“Nói vậy, chúng ta cần phải tìm ra sơ hở dựa vào chênh lệch thời gian?” Yoo Jung In nhìn hai người, nói.

“Nếu thế chúng ta kiểm tra giờ giấc lại một lần nữa đi.” Hwang Soon Bum cầm bút ghi chép lên nói: “Đi lên đầu tiên là nam số 5, sau đó tắt camera, bị nữ số 3 từ chối liền xuống núi, đúng không?”

“Đúng, lúc 3 giờ 24 phút nam số 5 bị camera ghi hình được.” Yoo Jung In cầm sổ đối chiếu.

“Sau đó là nam số 1 xuống, sau đó gặp nữ số 4.”

“Đúng, chụp được lúc 3 giờ 32 phút.”

“32...” Cảnh sát Hwang ghi 32 xuống phía dưới số 24.

“Sau đó là nữ số 4.” Yoo Jung In lật hồ sơ “Nữ số 4 xuống tới nơi là 3 giờ 41, một lát sau nữ số 1 và nam số 3 xuống, lúc đó 3 giờ 46 phút.”

“Vậy... những người này đều nói thật?” Cảnh sát Hwang nhìn tình tiết, không phát hiện thấy lỗ hổng nào.

“Người cuối cùng gặp nữ số 3 là cô số 1 và anh chàng số 3...”

“Nhưng nữ số 3 và hai người đó đâu có quan hệ gì?”

“Hơn nữa bọn họ cũng không có đủ thời gian gây án... giết người xong 6 phút sau còn phải đi xuống dưới dốc... tính sao cũng không đủ?”

“Vậy kết quả là nữ số 3 tự sát à?” Hwang Soon Bum bó tay, vòng tới vòng lui kết quả là tự sát?

“Không phải nói vết thương kéo ra hai bên à? Tình huống đó không phải là bị giết sao?” Đường Vũ Tân im lặng nãy giờ mở miệng.

“Ui trời! Đúng là muốn điên luôn!!” Yoo Jung In vò đầu bứt tóc.

“Không cần điên, phát điên không bằng đi tự sát cho rồi, hả? Công tố Đường đồng ý chứ?” Hwang Soon Bum cười nói với Đường Vũ Tân.

“Anh nói đủ chưa cảnh sát Hwang Soon Bum? Đường Vũ Tân trợn mắt lườm Hwang Soon Bum.

“A, mẹ nó...” Yoo Jung In bực bội đến cực điểm chửi bậy.

“Nói đùa thôi nói đùa thôi, just kidding, OK? Tôn chỉ của chúng ta là chỉ cần có một chút nghi ngờ thì phải tiếp tục điều tra đúng không?”

“Lần này, tôi tưởng không có công tố Min chúng ta có thể tự giải quyết chứ, thật là...” Yoo Jung In còn đang so tài với Min Tae Yun đây.

“Ôi, nhớ công tố Min quá, công tố Đường không nhớ sao?” Hwang Soon Bum lại nhìn Đường Vũ Tân bằng ánh mắt mập mờ.

“Nhớ, sao không nhớ chứ” Đường Vũ Tân cười tươi như hoa “Nhớ muốn điên luôn, được chưa?”

“Tôi quyết định rồi, phải điều tra lại vụ án này từ đầu, từng chi tiết một.” Yoo Jung In hung hăng nói, đứng dậy đi ra ngoài.

“Này, công tố Yoo cô đi đâu vậy?” Hwang Soon Bum nhìn khí thế của con nhóc này mà giật mình, không phải bị vụ án làm phát điên rồi chứ?

“Tôi đi ghi lại thời gian bọn họ từ trên núi xuống một lần nữa, lần này phải đích thân đi, tôi không tin không tra ra được gì!” Nói xong Yoo Jung In chạy như điên.

“Cô ta thật sự định đi một lần sao?” Cảnh sát Hwang quay đầu hỏi Đường Vũ Tân bằng cái giọng không thể tin được.

“Rất có khả năng, đừng quên cô ấy là Yoo Jung In.” Đường Vũ Tân cười gật đầu, bản thân cũng đi ra ngoài.

“Công tố Đường định làm gì nữa? Không phải đi điều tra lại một lần đấy chứ?”

“Ừ, tôi tìm chỗ có tín hiệu tốt một chút gọi cho bác sĩ Sok, sau đó còn tìm một thứ...” Nói xong Đường Vũ Tân cũng không nói cụ thể thứ đó là gì liền biến mất sau cánh cửa.

“Phụ nữ... thật là...” Phòng họp tạm thời chỉ còn một mình Hwang Soon Bum nhìn sắc trời tối thui không ngừng chặc lưỡi.

Một mình Đường Vũ Tân đi ra góc xa nhất của sơn trang, móc điện thoại bấm số của Jang Chul Oh.

“A lô, Vũ Tân?” Đầu bên kia vang lên giọng của Jang Chul Oh.

“Vâng, là tôi, đại thúc.”

“Vụ án có rắc rối à?”

“Đúng thế...” Đường Vũ Tân tóm tắt lại một lượt tình hình vụ án cho Jang Chul Oh nghe.

“Thú vị thật, chứng cứ vắng mặt ở hiện trường của mỗi người đều hoàn hảo vậy sao?”

“Ha ha, xem ra đại thúc có cùng cách nghĩ với tôi?” Đường Vũ Tân cười cười, không thể không thừa nhận, cả Min Tae Yun hay Jang Chul Oh, đầu óc đều hữu dụng vô cùng, chức vị cao xem ra là đương nhiên rồi.

“Vậy cô tìm tôi làm gì?”

“Tôi muốn xin lệnh khám xét.”

“Xét sơn trang ư?”

“Không, là lệnh khám xét người.”

Đầu bên kia Jang Chul Oh khựng lại một hồi mới nói: “Không phải không được nhưng chắc cần một ít thời gian.”

“Tôi biết, lệnh xét người khó hơn nên mới nhờ tới đại thúc chứ.”

“Phải há, chỉ có trong tình huống thế này tôi mới có tác dụng sao?” Jang Chul Oh cười vang trong điện thoại.

“Còn nữa... còn một chuyện muốn nhờ đại thúc.”

“Chuyện gì nữa?”

“Xác chết... đều đốt hết... được chứ?”

“cái gì?”

“Xác những người bị đại thúc hút máu ấy... đều hỏa thiêu hết được không?”

Lần này Jang Chul Oh im lặng lâu hơn. Thật lâu, lâu đến nỗi Đường Vũ Tân tưởng Jang Chul Oh đã ngắt điện thoại thì tiếng Jang Chul Oh vang lên lần nữa.

“Được, tôi hứa với cô.”

“Thật sao?!! Cảm ơn đại thúc, sau khi về có thể tìm tôi lấy quà nhé, trừ chuyện lấy thân báo đáp ra thì cái gì cũng được hết!”

“Hút máu được chứ?”

“Đương nhiên được, chỉ cần đại thúc muốn hút!”

“Tôi... sẽ không hút máu cô nữa.” Nói xong, Jang Chul Oh lập tức cúp máy.

“Hả?” Nghe điện thoại vọng đến tiếng tút tút, ánh mắt Đường Vũ Tân trở nên hoang mang...

44. Chương 44: Vụ Án Giết Người Ở Đại Hội Xem Mắt Tập Thể 04

“Người... này là ai?” Đường Vũ Tân nhìn Hwang Soon Bum đang thắm vấn người cải trang thành tên tóc đỏ, thắc mắc.

“Nam số 4, lén la lén lút một mình ở trong rừng không biết làm cái gì bị tôi tóm được, lần này hung thủ còn chạy đi đâu?” Yoo Jung In nheo mắt dữ tợn, nhìn nam số 4.

“Công tố Yoo...” Đường Vũ Tân bắt lực gọi.

“Sao thế? Chẳng lẽ công tố Đường cho rằng thằng ranh này không phải hung thủ?”

“Có hung thủ nào sẽ quay lại hiện trường nhìn thử không? Tôi thấy 80 phần trăm là thằng nhãi này nói đúng, không thấy tóc đỏ luôn rồi sao.”

“Ai ui, mặc kệ là tóc xanh hay tóc đỏ đều được...” Yoo Jung In trợn mắt khinh bỉ.

“Ôi trời thật là...” Hwang Soon Bum đột ngột đẩy cửa bước vào, thở dài.

“Sao vậy?”

“Diễn đàn người nghe đài! Quá khứ đề tiện của nữ số 3! Ôi... toàn là thứ linh tinh gì đâu... tôi đi tìm đạo diễn một chuyến.” Hwang Soon Bum không giải thích tình hình thắm vấn ra sao, ngược lại chạy như điên.

“Toàn là thứ linh tinh gì đâu?” Đường Vũ Tân hỏi Yoo Jung In.

“Ai biết, đâu phải cô không biết người của tổ chúng ta, vừa tra án là rơi vào trạng thái kỳ cục hết... tôi đi kiểm tra thời gian đã.” Nói xong Yoo Jung In giờ đồng hồ bấm giờ trong tay ra, cũng biến mất khỏi tầm mắt Đường Vũ Tân.

“Thì ra, tôi là người rảnh nhất?” Đường Vũ Tân nhìn hướng hai người biến mất cười khổ.

“Ai nói tôi quen số 3?”

Hiện giờ Đường Vũ Tân đã là người rảnh nhất, đương nhiên muốn tìm nữ số 1 gây chuyện rồi.

“Ai nói quan trọng lắm à? Hay là cô muốn chối?” Đường Vũ Tân bắt chéo hai tay chống cằm, khuỷu tay chống lên bàn.

“Cũng đâu phải chuyện gì to tát chứ? Bất quá là người quen của bạn trai có dây dưa với Jung Yoon In thôi.”

“Chỉ là bạn thôi sao?”

“Đúng nhưng cuối cùng tôi đều giữ kín bí mật của cô ta... giả vờ ngây thơ hiền lành, tôi nhìn mà ghê tởm nhưng tôi không có nói với các chàng trai tham gia chuyện đó, nếu nói thì không phải cạnh tranh công bằng rồi?”

“À... cạnh tranh công bằng có ý nghĩa gì hả?” Đường Vũ Tân nhếch môi cười khẩy.

“Tôi có nhân chứng, ngược lại công tố viên nói như vậy là có ý gì?” Nữ số 1 lộ vẻ bực mình.

“Có ý nghĩa hay không chỉ có cô biết đúng không? Oh Eun Young, cảm giác sau khi trả được thù vui vẻ chứ?”

“Cái gì?” Đường Vũ Tân làm Oh Eun Young sững sờ.

“Có điều cũng không thể trách cô, gia đình tan nát vì nữ số 3... tình trạng như vậy sẽ khiến người ta phát điên, chẳng qua...” Đường Vũ Tân ngừng một chút, thưởng thức sự hoảng loạn trên mặt Oh Eun Young,

tiếp tục nói: “Chẳng qua cô rất may mắn, có nhiều người bên cạnh giúp đỡ như thế. Có điều các người lại dám nghĩ ra kế hoạch như vậy, tưởng tất cả công tố viên đều là đồ ngốc sao?”

Đường Vũ Tân cười giễu cợt, cho dù tất cả mọi người đều có chứng cứ vắng mặt hoàn hảo, nhưng vì sao cuối cùng còn muốn ghi hình, để lại chứng cứ quyết định chứ? cái này là nhân tính đây... Đường Vũ Tân than thở trong lòng.

“Cô nói bậy gì đó?!” Nữ số 1 hiển nhiên bắt đầu hoảng sợ, nghe cô công tố viên này nói cứ như đã nắm chắc kế hoạch của bọn họ vậy? Sao có khả năng chứ, rõ ràng không chèn vào đâu được cơ mà?!

“Nói bậy cái gì...” Đường Vũ Tân vô vị nhún vai, “Sau khi chân tướng lộ ra cô còn nói được như thế ư?”

Oh Eun Young nhìn bộ dạng công tố viên như đã biết sẵn trong đầu, tim đập càng loạn: sẽ không có chuyện gì, bọn họ sẽ không lấy được chứng cứ, cho dù biết quan hệ của chúng ta, bọn họ cũng sẽ không giải được chứng cứ vắng mặt hoàn hảo đó!! Nghĩ đến đây, tâm tình Oh Eun Young dần bình tĩnh lại.

“Có phải cảm thấy chúng tôi sẽ không tìm được chứng cứ hay không?” Phản ứng của Oh Eun Young lệt hết vào mắt Đường Vũ Tân, sao lại không biết cô ta nghĩ gì chứ?

“Các người có chứng cứ sao?!” Chỉ một câu, lại đẩy Oh Eun Young vào trạng thái sợ hãi.

“Quả thật không có.” Tuy không có nhưng Đường Vũ Tân không hề có vẻ gì là chán nản, ngược lại càng tự tin: “Có điều rất nhanh sẽ có thôi, bởi vì chúng tôi đã có đầu mối. Cô Oh Eun Young, cô có thể nắm bắt lòng người được bao nhiêu? Nhất là phương diện yếu đuối nhất...”

Lúc này cửa phòng bị đẩy ra. Hwang Soon Bum xuất hiện ở ngưỡng cửa nhìn hai người trong phòng khó hiểu: “Công tố Đường sao lại ở đây?”

“Hả? Không phải nói nữ số 1 và số 3 lúc trước có quan hệ không tốt sao, đương nhiên tôi muốn hỏi một chút rồi.”

“Hình như tôi không có nói mà? Sao công tố Đường...” Anh nhớ hình như mình chưa có nói với công tố Đường và công tố Yoo chuyện này mà? Sao công tố Đường biết chứ?

“Cảnh sát Hwang...” Đường Vũ Tân lườm anh ta “Tôi có miệng, chẳng lẽ không biết tự mình đi hỏi?”

“...”

“Sao rồi, bên cảnh sát Hwang tra được gì không?”

Lúc này Yoo Jung In còn đang ra sức đi vòng quanh núi tính thời gian, nên phòng họp tạm thời chỉ có Đường Vũ Tân và Hwang Soon Bum thảo luận vụ án.

“Ừ, hỏi đạo diễn Kim rồi, quả thật lúc bắt đầu ghi hình tiết mục có lời đồn đại không tốt về nữ số 3, vì sợ ảnh hưởng đến tiết mục nên đạo diễn đã cắt bỏ hết.”

“Cái đó là tất nhiên hả?”

“Những lời đồn không hay đó do nữ số 4 làm ra sao?”

“Cô ta phủ nhận mình đã làm chuyện đó.”

“Tôi đã giao IP cho Dong Man rồi, chắc sẽ có kết quả nhanh thôi.”

“Ừ, rất nhanh.” Nói rồi Đường Vũ Tân chỉ vào túi đựng điện thoại của Hwang Soon Bum.

“Ồ, nhanh thật...” Hwang Soon Bum cầm điện thoại lên nghe: “A lô, ừ, kết quả có rồi? Sao... cái gì? Không phải? Vậy là ở đâu? Seoul? Được, tôi biết rồi...”

“Sao, không phải à?”

“Ừ...” Cảnh sát Hwang nhét điện thoại vào túi, nói: “Dong Man nói là ở Seoul, chẳng lẽ không liên quan gì đến nữ số 1?”

“Không thể chỉ giải thích phiên diện như vậy được.” Đường Vũ Tân nghĩ nghĩ, “Cảnh sát Hwang, anh đi thẩm vấn nam số 3 lần nữa đi, xem có thu được manh mối có ích nào không. Nhớ kỹ, nhất định phải xoay quanh việc nhấn mạnh nữ số 1 là hung thủ.”

“Được rồi, chuyện địa chỉ...”

“Địa chỉ đương nhiên không cần chúng ta lo lắng, công tố Min của chúng ta đang ở Seoul mà? Lát nữa tôi sẽ gọi cho anh ấy, với lại tôi còn có chuyện khác muốn hỏi một chút.”

“Ừ ừ, đúng, công tố Min của chúng ta ở Seoul. Vậy xem ra, công tố Min đúng là dự đoán trước được nha.”

“Đương nhiên rồi, anh ấy là Min Tae Yun mà.” Đường Vũ Tân kiêu ngạo nói.

“Đúng, là Min Tae Yun của công tố Đường mà, đương nhiên không giống.” Hwang Soon Bum nói lấp lửng.

“Cảnh sát Hwang anh ghen tị à? Tôi thật sự có thể đặt hai vé đi Hà Lan đấy! Không sao, không cần khách sáo với tôi.”

“...”

Sai Hwang Soon Bum mặt như muốn khóc đi rồi, Đường Vũ Tân tìm chỗ vắng vẻ gọi điện cho Min Tae Yun.

“Chuyện gì?” Điện thoại nối thông, đầu bên kia lại là giọng nói nản lòng thoái chí của Min Tae Yun.

“Min Tae Yun, anh ổn chứ?” Đường Vũ Tân nghe giọng Min Tae Yun mà thấy đau lòng.

Đầu bên kia trả lời Đường Vũ Tân bằng sự im lặng.

“Anh Ra... ông chủ Ra không sao chứ?”

“Không sao, cô gái đó không phải anh ấy giết, đã bắt được hung thủ rồi.”

“Vậy à...” Không khí có hơi ngưng ngập, Đường Vũ Tân không biết nên mở miệng an ủi Min Tae Yun thế nào. Vả lại, hình như Min Tae Yun không tính nói chuyện đó với cô bây giờ.

“Cô gọi điện thoại vì chuyện này ư?”

“Không, liên quan đến vụ án.”

“Có manh mối gì?”

“Là thế này, lát nữa anh gọi cho Dong Man, tình hình cụ thể có thể hỏi Dong Man, sau đó lấy địa chỉ cụ thể nơi phát ra IP đó, đi điều tra một chút chuyện liên quan đến người phát tán lời đồn đại. Còn có một chuyện muốn nhờ anh. Điều tra một chút quan hệ giữa mấy người nữ số 1, nam số 3, nam số 5 và nữ số 4; quan hệ giữa mấy người đó với nữ số 3, tốt nhất... là điều tra cả quan hệ giữa đạo diễn và tác giả kịch bản với bọn họ.”

“Lại có ý tưởng gì mới sao?” Nghe Đường Vũ Tân nói xong, giọng nói nặng nề đầu bên kia trở nên nhẹ nhàng hơn, dường như tâm tình Min Tae Yun đã khá lên đôi chút.

“Vâng, có chút ý niệm, cụ thể phải đợi điều tra xong mới kết luận được. Với lại tôi nghĩ, có lẽ điều tra xong công tố Min cũng đưa ra kết luận được rồi.”

“Được, trước khi quay về tôi sẽ điều tra rõ ràng, tạm biệt.”

“Công tố Min, chờ một chút.” Trước khi Min Tae Yun ngắt điện thoại, Đường Vũ Tân do dự một chút nhưng vẫn gọi Min Tae Yun lại.

“Còn gì nữa sao?”

“Xin anh, tha thứ...”

“Gì cơ?”

“... Không có gì, lái xe cẩn thận.”

“Được.” Min Tae Yun không nghi ngờ gì, ấn phím tắt kết thúc cuộc gọi.

“Xin anh, tha thứ cho ông chủ Ra...” Đường Vũ Tân thì thảo với chiếc điện thoại đã tắt.

Đến cuối cùng, Đường Vũ Tân vẫn không nói hết câu với Min Tae Yun.

“Phù...” Đường Vũ Tân thở hắt ra, lại ấn số máy khác.

“Vũ Tân?”

“Đại thúc, có lệnh khám xét chưa?”

“... Làm gì nhanh thế, nhanh nhất cũng phải ngày mai mới đưa xuống.” Jang Chul Oh đổ mồ hôi, con nhỏ này làm gì mà nôn nóng thế.

“Nói vậy là cấp trên đồng ý rồi?”

“Ừ, không đồng ý cũng phải đồng ý, dù sao là vì vụ án.”

“Tốt quá...” Đường Vũ Tân nhẹ nhõm, lệnh khám xét đã đưa ra rồi, vậy mình có thể đường đường chính chính tìm chứng cứ, thật ra thủ đoạn cuối cùng của cô là định trộm lấy...

“Lệnh khám xét quan trọng thế à?”

“Vâng, vụ án có thể phá hay không toàn dựa vào nó.”

“Thế à...” Jang Chul Oh nghĩ nghĩ, bỗng nhiên quyết định.

“Chắc đại thúc lại phí không ít công sức nhỉ? Vất vả cho chú quá.”

“Đây là chức trách của tôi, đúng không?”

“Cái đó... đại thúc... có thể hỏi chú một chuyện nữa không?” Đường Vũ Tân thành linh áp a áp ứng.

“Cái gì?”

“Cái đó... cái đó... Yoon Ji Hee... còn sống không?”

Hiển nhiên Jang Chul Oh không ngờ Đường Vũ Tân hỏi chuyện này, đây vốn là vấn đề ông muốn tránh nhất.

Jang Chul Oh im lặng một hồi mới đáp: “Đã chết.”

“Thật ư?” Giọng Đường Vũ Tân đột ngột cao vút khiến người ta khó hình dung được.

“Ừ.”

“Tốt quá!” Đầu bên này vang lên tiếng Đường Vũ Tân hoan hô.

“Cái gì?!” Jang Chul Oh sững sốt không tin nổi lỗi tại mình. Mới vừa rồi ông còn sợ Yoon Ji Hee chết sẽ làm Đường Vũ Tân đau lòng, sao lại nhảy ra một câu tốt quá?!

“Ách... ý tôi là, cái đó chứng minh Yoon Ji Hee không chịu đau đớn nhiều lắm đúng không? Ít nhất đại thúc đã vui vui về về giải quyết sinh mệnh của chị ta...”

“...” Cái này có thể trở thành lý do tốt quá sao? đầu óc Jang Chul Oh đầy sương mù.

“Tóm lại, tôi gọi điện thoại để hỏi về lệnh khám xét. Nếu đã hạ lệnh rồi, tôi cũng không quấy rầy đại thúc nghỉ ngơi nữa, cứ vậy đi, bái bai.” Đường Vũ Tân nói xong vội vàng ngắt điện thoại.

Yoon Ji Hee chết rồi, Yoon Ji Hee đã chết rồi! Đường Vũ Tân sung sướng nghĩ. Tuy ý nghĩ này quá vô đạo đức đi nhưng Yoon Ji Hee chết tức là Min Tae Yun không cần bị truy đuổi khắp thế giới nữa sao? Yoon Ji Hee chết không phải chứng minh Lee Yoon Ji chưa nhìn thấy tầm danh thiếp của Min Tae Yun sao? Nghĩ đến đó Đường Vũ Tân hưng phấn lạ thường. Phỏng chừng thỉnh thoảng mình cũng có thể chó ngáp nhắm ruồi đúng một việc, lần đó cầm danh thiếp đi là đúng. Nói như vậy, kế tiếp hai người đó không cần đánh nhau đến chết đi sống lại, sau đó Min Tae Yun cũng không phải ôm nỗi khổ mất đi em gái một lần nữa, đúng không?

“Thật sự là quá tốt!!” Đường Vũ Tân tán thưởng, đi về sơn trang.

“Ồ, công tố Đường gặp chuyện gì tốt à? Cười vui vẻ như thế?” Yoo Jung In thấy Đường Vũ Tân cười tươi như hoa liền hỏi.

“Công tố Yoo à, ban này công tố Đường đi gọi điện thoại cho công tố Min.” Hwang Soon Bum đi tới vỗ vai Yoo Jung In, tỏ vẻ đương nhiên.

“Ồ, ra là thế!” Yoo Jung In đã hiểu.

“... Tôi mới điện thoại nói công tố Min đi điều tra, công tố Yoo có manh mối mới không?” Đường Vũ Tân quyết định không nhìn tới hai người này.

“Manh mối mới thì không có nhưng phát hiện một điểm không biết có tính là kỳ lạ hay không?”

“Cái gì kỳ?” Đường Vũ Tân hỏi.

“Công tố Yoo vừa mới nói.” Hwang Soon Bum đi qua, đưa sổ ghi chép của Yoo Jung In cho Đường Vũ Tân, nói: “Công tố Yoo mới thực hiện lại phương thức những người đó nói một lần. Vấn đề duy nhất là, muốn từ sườn núi quay về cần rất nhiều thời gian nhưng thời gian của mỗi người trong số họ đều quá ngắn.”

“Có điều, mất thời gian ngắn không phải càng chứng minh bọn họ không thể làm gì ư? Trong khoảng thời gian ngắn như vậy càng không thể giết người.” Yoo Jung In lại bắt đầu nghi hoặc.

“Tôi nghĩ, vấn đề này đợi công tố Min quay lại là giải đáp được rồi.” Nói rồi Đường Vũ Tân ngồi xuống ghế.

“Bây giờ chúng ta làm gì đây?” Hwang Soon Bum hỏi.

“Chờ.” Đáp án của Đường Vũ Tân chỉ có một chữ.

“Chẳng lẽ bây giờ chúng ta chỉ có thể chờ sao?” Yoo Jung In cảm thấy bất lực, không có công tố Min không được à?

“Tôi nghĩ, đại khái là vậy...” Đường Vũ Tân giơ tay ra, tỏ vẻ hết cách.

45. Chương 45: Vụ Án Giết Người Ở Đại Hội Xem Mắt Tập Thể 05

“Điều tra thế nào rồi?” Trước sơn trang, nhận được tin Min Tae Yun sắp quay lại qua điện thoại, sáng sớm Đường Vũ Tân đã châu chực ở chỗ này, không đơn thuần là vì kết quả điều tra, chắc hẳn chuyện ông chủ Ra đã khiến Min Tae Yun không dễ chịu gì.

“À, đã tới thăm kẻ phát tán tin đồn trên mạng rồi.” Giọng Min Tae Yun dường như đang đè nén gì đó, ánh mắt lóe lên chút giả dối.

“Sao, điều tra được chuyện thú vị ư?” Đường Vũ Tân phát hiện Min Tae Yun không chán nản như cô tưởng tượng. Không lẽ ông chủ Ra đã nói gì với Min Tae Yun? Hay là Min Tae Yun tự nghĩ thông suốt cái gì? Aiz, cô nên đi chung với anh mới phải...

“Tôi chỉ nghĩ, nếu chúng ta sớm ra tay từ chỗ này thì tốt rồi.”

Hai người vừa đi vừa nói, vào đến phòng họp tạm thời gặp Hwang Soon Bum và Yoo Jung In.

“Tae Yun à, nhớ cậu chết mất!” Hwang Soon Bum làm như gặp được cứu tinh, Yoo Jung In đứng một bên trợn mắt xem thường. Cô rất muốn giải quyết vụ án khi không có mặt công tố Min, rõ ràng mình đã cố gắng hết sức, lại còn có Đường Vũ Tân nữa, thế mà đến cuối cùng vẫn phải chờ công tố Min đích thân ra tay mới được ư?

Min Tae Yun phớt lờ cử chỉ của Hwang Soon Bum, lấy một xấp ảnh từ túi áo khoác ra thả lên bàn.

“Cái gì vậy?” Yoo Jung In tò mò cầm lên, liếc qua mấy tấm liền biến sắc “Không phải chứ?!”

“Sao vậy?” Hwang Soon Bum cũng sán lại gần, sắc mặt nhanh chóng trở nên khó coi.

Min Tae Yun chú ý đến Đường Vũ Tân không hề lại coi bèn hỏi cô: “Cô đã biết từ đầu ư?”

“Giải thích hợp lý duy nhất đúng không? Ngay từ đầu lúc bọn họ chứng minh chứng cứ vắng mặt của nhau, ý nghĩ này đã thoáng qua trong đầu tôi, xem ra lần này tôi lại đúng rồi!” Đường Vũ Tân cười tinh nghịch nhìn Min Tae Yun.

“Đúng là khiến người ta khâm phục.” Min Tae Yun cảm thán.

“Nói vậy là mấy người họ đều biết nhau sao? Có cả đạo diễn nữa?” Xem hết ảnh chụp, Hwang Soon Bum quay đầu hỏi Min Tae Yun.

“Hơn nữa quan hệ còn không giống nhau.” Min Tae Yun chỉ vào cô gái số 1 “Oh Eun Young, em gái Oh Eun Tae” kế đó anh tiếp tục chỉ vào những người còn lại “Nữ số 4, chị họ Oh Eun Tae; nam số 1, đàn em của Oh Eun Tae; nam số 3, bạn trai Oh Eun Young; nam số 5, bạn thân của Oh Eun Tae. Ba năm trước, Jung Yoon In qua lại với anh trai Oh Eun Young là Oh Eun Tae, sau khi Oh Eun Tae chết, Jung Yoon In biến mất không thấy tăm hơi. Tuy kết luận là tự tử nhưng rõ ràng những người này tin là bị Jung Yoon In giết chết hơn, bởi vậy mới có tiết mục truyền hình thực tế lần này. Thuận tiện bổ sung thêm một câu, đạo diễn Kim Eun Sang là đàn anh của Oh Eun Tae.”

“Cái... cái gì?” Yoo Jung In không thể tin nổi.

“Nói... nói như thế, có khả năng những người này cùng nhau giết Jung Yoon In?”

“Rất có thể.” Min Tae Yun gật đầu.

“Nhưng vấn đề bây giờ là chứng cứ đâu? Không có chứng cứ, chúng ta có nói nhiều đến mấy cũng không thể kết tội bọn họ được.” Hwang Soon Bum đưa ra vấn đề mấu chốt.

“Bên mọi người điều tra không ra manh mối gì ư?” nghe Hwang Soon Bum hỏi, Min Tae Yun cau mày.

“Không có... trừ công tố Yoo luyện thể lực nửa ngày ra không có manh mối gì hết.” Hwang Soon Bum thất vọng lắc đầu.

“Cô cũng không có?” Min Tae Yun quay đầu nhìn Đường Vũ Tân đang ngó ra ngoài cửa sổ.

Nghe Min Tae Yun hỏi mình, Đường Vũ Tân quay đầu nhe răng cười “Chứng cứ rồi sẽ có.”

“...” Vô nghĩa! Min Tae Yun hết chỗ nói.

“Công tố Đường, lần này thật sự không được à? Công tố Đường làm ơn động não suy nghĩ đằng hoàng đi, nghĩ biện pháp được không? Nếu không vụ án sẽ bị bỏ trống mất...” Hwang Soon Bum nghĩ đến chuyện nếu cuối cùng báo cáo lên cấp trên là tự sát, không biết mấy công tố viên cấp cao sẽ có biểu tình gì? Cảnh sát Hwang Soon Bum của chúng ta rét run.

“Chờ chút nữa đi, sắp có bước ngoặt mới rồi.” Tất nhiên gọi điện cho Min Tae Yun xong cũng đã gọi cho đại boss. Theo nhu Jang Chul Oh giải thích, đại khái tối nay lệnh khám xét sẽ đến, vấn đề bây giờ là làm sao để đám người đó ngoan ngoãn cho kiểm tra. Cuối cùng nếu thật sự không được, Đường Vũ Tân không để ý sử dụng chút bạo lực.

“Bước ngoặt gì?” Yoo Jung In không hiểu.

“Không làm gì thì chúng ta có thể tập trung đám người đó lại một chỗ. Tôi nghĩ, chỉ riêng mối quan hệ bí mật giữa bọn họ là đủ cho chúng ta có lý do thẩm vấn lần nữa rồi?” Đường Vũ Tân nói với ba người đang ở trong tình trạng ừ ừ cạc cạc.

Thế là, sáu người, kể cả đạo diễn Kim bị mời đến phòng họp tạm. Thấy mọi người đều bị mời đến, còn có cả đạo diễn Kim, tuy nét mặt vẫn m= mỉm cười như không có gì nhưng trong lòng đã bắt đầu hơi căng thẳng.

“Để tôi nói trước hay là các người khai nhận?” Không thăm dò gì cả, vừa bắt đầu Đường Vũ Tân đã lấy thái độ khoan dung đối diện với bọn họ.

“Những gì nên nói chúng tôi đã nói hết rồi, còn muốn khai nhận gì nữa?” Nam số 1 chế nhạo “Chẳng lẽ các công tố viên lại muốn gán một tội vô căn cứ cho chúng tôi?”

“Đến bây giờ mà còn không chịu nói sao? Các người tưởng công tố viên ngu ngốc hết rồi? Loại chuyện như vậy chẳng lẽ còn hi vọng lừa bịp suốt đời?”

“Rốt cuộc công tố viên ám chỉ cái gì đây? Hình như tôi không hiểu lắm, được thôi, thật ra là tôi hoàn toàn không hiểu. Vì sao cả tôi cũng bị mời đến đây?” Kim Eun Sang hùng hổ, tỏ vẻ bất mãn và nghi ngờ. Người không biết nghe chuyện chắc chắn sẽ nghĩ ông ta bị oan.

“Ông làm đạo diễn là để làm chuyện này sao?” Giọng Đường Vũ Tân đột nhiên cao vút, chỉ trích Kim Eun Sang làm ông ta nhảy dựng lên.

“Rốt cuộc tôi làm gì chứ?” Kim Eun Sang cố bày ra vẻ oan ức, nhưng vẻ mặt đó chỉ làm Đường Vũ Tân thấy ghê tởm.

“Ôi... lại là một vụ án có can đảm làm mà không có gan nhận...” Đường Vũ Tân dùng ngón cái và ngón trỏ day trán.

“này, các người không thể cử một công tố viên bình thường ra sao? Sao có thể cho phép loại người này nổi điên ở đây chứ?” Nam số 1 nói với Yoo Jung In đứng bên.

“Nói nghe hay lắm, không phải các người vì quan hệ với Oh Eun Tae mới cùng nhau vạch ra kế hoạch giết người này sao?” Yoo Jung In nhìn nam số 1 hung hăng kiêu ngạo, không nhin được nữa “Cho nên lần này, cũng muốn bắt chước như lần Jung Yoon In giết Oh Eun Tae không để lại dấu vết mà giết chết Jung Yoon In đúng không?!”

“Công tố viên cô thật là biết nói đùa. Chúng tôi chỉ nhận lời mời của anh Eun Sang mới tham gia ghi hình tiết mục lần này, vì sao công tố viên cứ ghép chúng tôi vào vụ giết người này chứ?”

“Sáu người cùng nhau lên núi, sau đó dùng cách nhanh nhất giết chết Jung Yoon In, lại ngụy tạo thành tự tử. Kế đó theo đã hẹn, lần lượt từng người đi xuống. Nhìn thì thấy kế hoạch không có chỗ hở, nhưng vì sao còn muốn giữ lại chứng cứ quyết định hả?” Đường Vũ Tân nói xong nhìn đạo diễn Kim. Cô biết giờ phút này, cái USB chứa chứng cứ có tính quyết định đang nằm trong túi quần bên phải của đạo diễn Kim.

“Xí, nói cứ như thật ấy, chứng cứ gì chứ? Lấy ra xem?” Nữ số 4 đột nhiên cao giọng.

“Muốn tôi lấy thật?” Đường Vũ Tân nheo mắt.

Sáu người có mặt nhìn Đường Vũ Tân, trong lòng bồn chồn, không lẽ phương pháp của bọn họ bị công tố viên này phát hiện rồi? Không thể nào, rõ ràng không có chút sơ hở nào mới đúng... đúng, sẽ không bị phát hiện!

“Đương nhiên muốn lấy, chúng ta phải tuân thủ trình tự pháp luật đúng không? Nam số 1 thối thối cặp kính gọng đen của mình, tiếp tục giọng điệu chế giễu.

“Xem ra các người đều rất tin tưởng trình tự luật pháp nhỉ.” Đường Vũ Tân cười cười.

“Đương nhiên rồi.” Không chỉ nam số 1, những người khác cũng gật đầu. Lần này bọn họ lợi dụng kẽ hở luật pháp, tạo ra chứng cứ vắng mặt hoàn hảo nhất, nên bọn họ mới dám thực hiện kế hoạch.

“Xem chừng, đám khốn kiếp các người xúi quẩy rồi.” Nói xong Đường Vũ Tân quay đầu nhìn cánh cửa đang bị gõ, kết quả lại thấy Jang Chul Oh đứng ngoài.

Đường Vũ Tân ngăn ra, lập tức giao hiện trường lại cho Yoo Jung In chủ trì, tự mình đẩy cửa đi ra.

“Trưởng phòng Jang? Sao lại là chú?” Đường Vũ Tân dùng ánh mắt nghi hoặc quan sát Jang Chul Oh một chút, không phải đại boss ăn cơm xong không có chuyện gì làm chạy đến đây tiêu cơm đấy chứ? Không có khả năng?!!

“Tôi mang lệnh khám xét tới.” Jang Chul Oh đưa một phong thư cho Đường Vũ Tân.

“Hả? Đích thân chú?” Đường Vũ Tân sững sốt tròn mắt.

Mìn Tae Yun đứng bên cạnh nghe xong cũng nhúu mày thắc mắc. Hwang Soon Bum lặng lẽ nhích lại gần Mìn Tae Yun, kề tai anh thì thào: “Tae Yun à, cậu có tình địch rồi.”

“...”

“Vì tôi đi thì nhanh hơn.” Jang Chul Oh nói câu này có ý khác, người ngoài không nghe ra thâm ý của Jang Chul Oh nhưng Đường Vũ Tân còn không nhận ra sao?

“Ặc... chờ một ngày cũng được...” Đường Vũ Tân đỏ mặt, hóa ra trong điện thoại Jang Chul Oh hỏi cô cái này cần gấp hay không là ý này đây... được đấy... tự mình đưa tới...

“Có điều vẫn phải cảm ơn chú, coi tôi làm sao mà trị đám khốn này.” Đường Vũ Tân hung hăng nói.

“Đưa cái gì tới?” Vốn dĩ Min Tae Yun không hiểu kỳ lắm với thứ được đưa tới nhưng nghe Đường Vũ Tân nói, lòng hiểu kỳ bị khơi dậy.

“Lệnh khám xét.” Đường Vũ Tân nói xong mở phong thư lớn bằng tập hồ sơ, rút văn kiện bên trong ra bày ra trước mặt mọi người.

“Lệnh khám xét người?!” Hwang Soon Bum la lên.

“Lúc nào thì cô...” Min Tae Yun cũng hơi kinh ngạc, có điều nghĩ hẳn là trong lúc mình không có ở đây liền hiểu ra “Cô nghi ngờ chứng cứ nằm trên người bọn họ?”

“Không cần nghi, chắc chắn trên người bọn họ.” Đường Vũ Tân khẳng định.

“Đường Vũ Tân cô nên biết,” Min Tae Yun nhìn Đường Vũ Tân chăm chú “Cho dù có lệnh khám xét người, nếu không tìm ra chứng cứ trên người kẻ tình nghi sẽ phải đối mặt với nguy cơ bị khởi tố, cô đã chuẩn bị chưa?”

“Tất nhiên, nhưng mà dù có bị khởi tố tôi vẫn làm vậy. Bởi vì... tôi là một công tố viên, không phải sao?” Đường Vũ Tân nói rồi, mỉm cười nhìn Min Tae Yun và Jang Chul Oh vì câu nói của cô mà có phần thất thần.

“Nếu cô đã kiên trì như vậy.” Hoàn hồn lại, Min Tae Yun nhìn cô, ánh mắt và giọng nói đều trở nên kiên định.

Lúc Đường Vũ Tân quay lại phòng họp tạm lần nữa thì tâm tình Yoo Jung In đã bùng nổ tới cực điểm.

“Công tố Yoo bớt giận, đừng làm hại thân thể.” Đường Vũ Tân vỗ lưng Yoo Jung In giúp cô thở ổn định lại, nhìn sáu người đang ngồi “Bây giờ, xin mời các vị móc hết đồ đạc trong túi ra đây để kiểm tra.”

“Cái gì?!” Nam số 1 đứng dậy đầu tiên, phản nộ: “Công tố viên, chúng tôi có nhân quyền!”

“Nhân quyền à?” Đường Vũ Tân cười quơ quơ lệnh khám xét trước mặt từng người một “Trước mặt cái này các người còn muốn nói nhân quyền à? Châm chọc nhỉ, hiện giờ các người bị chính pháp luật mà các người tin tưởng tước đoạt nhân quyền đấy!”

Sáu người ghen hòng không nói được gì, có điều cho dù lấy ra bọn họ cũng không biết cái nào là chứng cứ? Có khác gì mò kim đáy bể đâu cơ chứ?

Dưới ánh mắt ra hiệu của đạo diễn Kim, tuy không tình nguyện nhưng mọi người vẫn lôi hết đồ đạc ra. Bọn họ đã quyết định, nếu không tìm được chứng cứ, bọn họ sẽ kiện công tố viên này.

Song ai mà ngờ được, ngay lúc đạo diễn Kim đặt USB lên bàn, Đường Vũ Tân giống như có mục đích cầm lấy cái USB đó lên.

Một đám người nhìn hành động của Đường Vũ Tân, ngỡ ngàng nửa ngày không có phản ứng.

“Hiện tại, các người còn gì để nói?”

Đường Vũ Tân đối mặt với bọn họ, cười đến gian xảo.

46. Chương 46: Nên Đến, Ai Cũng Không Thay Đổi Được

“Thật không ngờ, vụ án lần này lại kết thúc như thế.” Yoo Jung In nhìn sáu người bị cảnh sát giải đi, than thở một cách khó tin.

“Phải đó, còn phát sầu vì tưởng không có chứng cứ... nói lại, sao công tố Đường biết cái USB đó có chứa chứng cứ quyết định?” Hwang Soon Bum cảm thán trong lòng đồng thời cũng không bỏ sót cảm giác lạ lùng đang tồn tại, vì sao Đường Vũ Tân biết mấu chốt nằm ở cái USB đó? Vừa lấy đồ ra cô đã tóm lấy chiếc USB đầu tiên, quá lạ.

Min Tae Yun và Jang Chul Oh nghe Hwang Soon Bum thắc mắc cũng chú ý quan sát Đường Vũ Tân, rất hiển nhiên hai người này cũng chú ý đến thái độ dứt khoát cầm lấy USB của Đường Vũ Tân, giống như ngay từ đầu đã biết cái USB đó sẽ mang tới bước ngoặt vậy.

“Tôi cứ nghĩ đó là chuyện rõ ràng rành rành.” Giọng Đường Vũ Tân chẳng mấy may sợ hãi “Không lẽ mọi người không phát hiện những người khác lôi đồ trong túi ra, không điện thoại, tiền thì là khăn lau mặt, chỉ có trong túi đạo diễn Kim là USB ư?”

“Túi áo đạo diễn có USB chẳng phải là chuyện rất bình thường à?” Jang Chul Oh nói, ngữ khí giống như thường ngày Đường Vũ Tân sẫm soi mình.

Song Min Tae Yun nghe giọng Jang Chul Oh thì lại nhủ mày, vì sao anh cảm thấy hai người này dường như rất thân thiết? Áo giặc à? Trong con mắt anh, Jang Chul Oh luôn giữ khoảng cách với người trong tội, vì sao chỉ có Đường Vũ Tân là giọng điệu nói chuyện khác hẳn? lểiữa cấp trên và cấp dưới nói chuyện phải lễ phép, đi đâu mất rồi? Được rồi, tuy anh không thể không thừa nhận tính Đường Vũ Tân trước giờ rất thân thiện, nhưng Jang Chul Oh chắc chắn không phải. Bây giờ Jang Chul Oh lại nói chuyện với Đường Vũ Tân kiểu này, hay là đúng như Hwang Soon Bum nói, trưởng phòng Jang với Đường Vũ Tân... không phải chứ?!

Nghĩ đến đó tim Min Tae Yun khẽ thất lại.

“Haiz...” Đường Vũ Tân nghe giọng Jang Chul Oh là biết sắp xui xẻo. Kết quả nhìn vẻ mặt Min Tae Yun, đúng như cô dự đoán, chắc Min Tae Yun đã bắt đầu nghi ngờ quan hệ không bình thường giữa cô và Jang Chul Oh rồi. Ngay từ lúc Jang Chul Oh đến thăm cô lần đó, trong lòng cô đã bắt đầu đắn đo. Tuy không thể phủ nhận sau khi tấn công cô, đại boss đột nhiên thay đổi, mặc dù tốt hay xấu còn chưa nói được nhưng theo như Đường Vũ Tân thấy, nét mặt Jang Chul Oh đã hiền hòa hơn trước nhiều, nụ cười có thêm vài phần chân thật, tuy là thế... nhưng dù sao sự thật còn chưa vạch trần, bộc lộ quá sớm có nên chăng? Đường Vũ Tân cũng không chắc chắn lắm.

“Vũ Tân?” Yoo Jung In thấy Đường Vũ Tân ngơ ngác cả nửa ngày, không nhận được hươ tay trước mắt cô.

“Hả! À! Nói chuyện đạo diễn mang theo USB là chuyện bình thường nhỉ? Mọi người có chú ý không, ngay khi Kim Eun Sang lấy USB ra thì tay hơi khựng lại, chứng tỏ trong lòng ông ta đang do dự. Hơn nữa, mọi người có phát hiện ra không, lúc năm người còn lại lấy đồ ra thì đều thấp thỏm, ánh mắt không tự chủ được mà liếc về phía đạo diễn Kim. Đặc biệt là lúc đạo diễn Kim lấy USB ra, lúc đó đồng tử mắt nam số 1 đứng bên cạnh tôi hơi co lại, cái này chứng tỏ bọn họ rất chú ý tới nó. Cho nên tôi nghĩ, nó có phải là chứng cứ chúng ta vẫn đang tìm hay không? Đương nhiên là không chần chừ mà cầm lên rồi.”

“Ồ, tôi còn đang thắc mắc, “Hwang Soon Bum nghe xong thì ngộ ra “Tôi còn đang thắc mắc vì sao khi đó công tố Đường lại muốn tôi điều chỉnh lại thiết bị chiếu sáng, làm đèn trong phòng sáng hẳn lên, hóa ra là để quan sát phản ứng từng người kỹ hơn sao?”

“Ừ. Bởi vì lúc đó chúng ta không biết nó có phải là thứ chúng ta cần không, nếu chứng cứ thật sự nằm trên người bọn họ vậy chắc chắn bọn họ sẽ chú ý đến nó. Huống chi bọn họ lại không phải nhân tài đã qua huấn luyện, trên phương diện tâm lý, trong lúc ra sức che dấu hành vi của mình nhất định sẽ để lộ sơ hở. Như việc sau khi giết người, phải mất một thời gian mới về tới sơn trang chẳng hạn nhưng bọn họ lại về sơn trang với tốc độ thật nhanh. Nó có ý gì, tôi nghĩ đến giờ bọn họ cũng chưa hiểu.”

“Ý gì?” Yoo Jung In đã chạy tới chạy lui giữa sơn trang và trên núi nhiều lần để diễn thử, hỏi.

“Đây là tiết mục có liên quan đến chuyện yêu đương mà. Vì sao bọn họ lại vội vàng vàng vằng thế? Núi sông gấm vóc, ngày lành cảnh đẹp, không phải là thời điểm bồi dưỡng tình cảm tuyệt hảo sao? Trừ người bị từ chối, bởi vì tâm tình không vui mà bức dọc ra, nữ số 1 và nam số 3 vì sao xuống núi còn nhanh hơn những người khác? Rất hiển nhiên, trên sườn núi có xác chết ở chung với bọn họ, một giây cũng không muốn ở lại thêm, biểu hiện chột dạ đó!”

“Thì ra là thế! Tôi chạy bao nhiêu lần cũng không nghĩ đến điểm này!” Yoo Jung In vò đầu bực bội.

“Quá xuất sắc!” Jang Chul Oh vỗ tay “Lần đầu tiên tôi nghe cô suy luận trực tiếp, lúc trước toàn xem báo cáo, không có hiệu quả hay như ở hiện trường.”

“Cám ơn.” Đường Vũ Tân mỉm cười.

Nghe Đường Vũ Tân suy luận rồi đại boss Jang mới tin. Mặc kệ mình có che giấu giải cỡ nào, đến cuối cùng cũng sẽ bị Đường Vũ Tân lần ra. Năng lực suy luận cỡ đó, có lẽ chỉ có Min Tae Yun và mình mới có thể bắt nhịp được mạch suy luận của Đường Vũ Tân, phỏng chừng mình che giấu chẳng có ý nghĩa gì. Còn Min Tae Yun thì sao? Đến chừng nào mới nhận ra mình trong vô vàn mối liên hệ rối rắm? Mình có nên thừa nhận trước không? Nếu thừa nhận rồi liệu có phải đưa Yoon Ji về lại bên cạnh Min Tae Yun không? Thành thật mà nói có chút quyền luyến...

Đột nhiên một loạt tia sáng lướt qua mắt mọi người, chói đến nỗi mọi người đều bị chứng mù tạm thời. Hoàn hồn lại, thì ra bạn nhỏ Choi Dong Man cầm một cái máy chụp hình bấm đèn flash chụp ọi người một tấm ảnh chung.

“Dong Man, sao cậu cũng tới đây?”

“Tôi dẫn cậu ấy tới.” Jang Chul Oh giải thích.

“Chúng ta liên hoan đi!” Choi Dong Man cười hì hì bỏ máy ảnh xuống, giơ xiên nướng thịt trong tay lên.

“Liên hoan? Bây giờ? Ở đây?” Yoo Jung In hỏi liền một mạch, tỏ vẻ ngạc nhiên.

“Có vấn đề gì sao?” Choi Dong Man nhìn chung quanh, cậu cảm thấy phong cảnh ở đây đẹp lắm mà, lại nhìn mọi người “Chắc chắn mọi người còn chưa ăn đúng không?”

“Cô chưa ăn cơm?” Min Tae Yun cau mày hỏi Đường Vũ Tân. Bệnh nhân này sao có thể sơ sẩy bản thân, khó khăn lắm mới khỏe lại?

“Có ăn cháo, anh biết giờ tôi ăn gì cũng không có khẩu vị mà.

Tuy Min Tae Yun vẫn nhăn mặt nhưng gật đầu tỏ ý đã hiểu.

Choi Dong Man đã bắt đầu gác giá nướng lên, thức ăn cũng đặt hết lên bàn, sau đó nói: “Công tổ Đường cũng cảm thấy chủ ý này không tệ đúng không? Phong cảnh ở đây quả thật rất được nha!”

“Ừ, tôi thích dã ngoại nướng thịt lâu lắm rồi.” Đường Vũ Tân nhìn chung quanh, ngoại trừ việc trời tối một chút, quả thật là một nơi rất được.

“Vậy chúng ta cùng nướng thịt đi! Công tổ Min và trưởng phòng Jang cũng đến chung vui nào!” Choi Dong Man đổ than nóng xuống phía dưới bếp, cảnh sát Hwang vội vàng gấp một miếng thịt sống đặt lên.

“Nướng thịt à... he he...he he...” Đường Vũ Tân liếc Min Tae Yun và Jang Chul Oh đứng hai bên cô, miệng nhếch lên cười mập mờ.

“...”

“...”

Từ sơn trang về đến tòa nhà viện kiểm sát đã là sáng sớm ngày thứ hai, do lần này vụ án xảy ra bên ngoài, mọi người tất nhiên muốn về nhà nghỉ cho khỏe. Yoo Jung In, Hwang Soon Bum và Choi Dong Man không về trụ sở mà lái xe thẳng về nhà. Lúc này trong Tổ công tố chỉ còn mỗi Min Tae Yun và Đường Vũ Tân.

“Ài, để tôi về nhà ở một tuần được chứ?” Trong Tổ công tố, Đường Vũ Tân đang năn nỉ Min Tae Yun để mình về nhà ở vài ngày. Không phải ở nhà Min Tae Yun không được, chỉ là... mấy ngày đặc biệt của cô tới rồi, không thể ở nhà Min Tae Yun được!!

“Cô thấy, xảy ra chuyện như vậy, tôi yên tâm để cô ở nhà một mình được?” Min Tae Yun hỏi lại.

“Có một tuần thôi, sẽ không có chuyện gì.”

“Tối đó có một tiếng đồng hồ đó thôi?”

“Hôm đó là ngoại lệ, lần sau sẽ không.”

“Cô còn muốn có lần sau?”

Đương nhiên không muốn, nhưng cũng sẽ không xảy ra nữa đúng không? Đường Vũ Tân hậm hực nghĩ.

“Vậy đi, anh để tôi về nhà dọn ít đồ được chứ? Đã lâu lắm tôi không về nhà rồi, có rất nhiều việc chưa sắp xếp xong, cho dù muốn đến nhà anh ở thì cũng phải dọn ít đồ chứ? Hôm đó quá vội vàng, hôm nay vừa vặn có một ngày nghỉ, tôi dọn xong đồ sẽ qua, tôi đảm bảo!”

Min Tae Yun nhìn Đường Vũ Tân giống như học sinh cấp một giơ tay lên thẻ, trong lòng hết chỗ nói. Thật ra anh muốn đi theo, nhưng... anh ngửi thấy mùi máu... được rồi, anh biết Đường Vũ Tân đang né cái gì, vấn đề là, để cô ấy ở nhà một mình không sao chứ? Kiểu gì thì trong lòng Min Tae Yun, đáp án cũng là phủ định...

“Dọn đồ xong phải tới.” Rốt cuộc Min Tae Yun bật đèn xanh, cùng lắm thì mỗi ngày ăn no một chút.

“Ừ ừ, tôi hứa.”

Nói xong, Đường Vũ Tân nhanh như chớp biến khỏi tầm mắt của Min Tae Yun.

Đường Vũ Tân lái xe về nhà, cầm số báo mấy ngày nay không lấy vô nhà, chỉ lựa mấy món đồ cần thiết, lại chào hỏi hàng xóm, nhờ họ nhận giùm thư từ và báo chí mới đi. Ngay lúc cô cầm chìa khóa lên chuẩn bị khóa cửa, đầu đề của tờ báo mới nhất đã hấp dẫn cô.

“Ở Kangwondo xảy ra hỏa hoạn lớn, sau khi điều tra không có thương vong về người nhưng nguyên nhân cháy cụ thể còn đang điều tra...” Đường Vũ Tân xem xong hít sâu một hơi “Cuối cùng thì thể cũng đã thiếu hết rồi...” Đường Vũ Tân đứng lặng hồi lâu, tâm tình không biết là cao hứng hay tồi tệ nữa. Lấy tình huống bình thường mà nói, bây giờ chắc hẳn Yoon Ji đã xuất hiện hơn nữa còn bị dẫn đến phòng thẩm vấn của Tổ công tố nữa. Nhưng bởi vì mình, Yoon Ji Hee cũng đã chết, như vậy Min Tae Yun không còn bị truy lùng khắp nơi nữa, song còn một vấn đề... đến tột cùng có nên để Lee Yoon Ji và Min Tae Yun gặp nhau không?

“Ôi, thật là rối rắm mà...” Đường Vũ Tân than vãn.

Đường Vũ Tân lại cúi đầu nhìn tờ báo trên tay, sau đó quơ đồng báo và đồ dùng lên chiếc Audi màu trắng mượn của Min Tae Yun.

Ping poong! Ping poong! Ping poong!

“Không có nhà?” Đứng trước cửa nhà Jang Chul Oh, Đường Vũ Tân sững sốt.

“Còn ở viện kiểm sát?” Đường Vũ Tân lầm bầm, ma xui quỷ khiến vặn tay nắm cửa một chút, ai dè cửa không khóa?!

Đã không khóa, Đường Vũ Tân cũng chẳng thêm lạ, hiên ngang lăm liết đẩy cửa bước vào, khuê phòng của đại boss Jang mà lại! Đương nhiên cô phải vô xem thử!!

Phòng ốc cực kỳ sạch sẽ, tóm lại không phải là cung cách của một người đàn ông độc thân nên có như Đường Vũ Tân tưởng tượng. Đến nhà Jang Chul Oh, mục tiêu đầu tiên của Đường Vũ Tân là nhà bếp, sau đó giống như ở nhà Min Tae Yun, mở cửa tủ lạnh ra...

“Cái gì cũng không có?!!” Đường Vũ Tân kinh ngạc há hốc miệng, nhìn tủ lạnh nào là bia, café, sữa tươi, đồ uống gì cũng có, ngày ra nửa ngày.

Đóng cửa tủ lạnh lại, Đường Vũ Tân tham quan một vòng, cuối cùng tập trung chú ý vào phòng khách, nơi Min Tae Yun và Jang Chul Oh đánh nhau, cô nhìn một vòng, cuối cùng phát hiện thứ mình muốn tìm.

Đó là mấy cái lọ hoa màu trắng, cô nhớ hình như cuối cùng toàn bộ số lọ này đều bị bể hết. Thế là bạn Đường Vũ Tân của chúng ta dọn số lọ hoa đó ra ngoài sân, để chúng dựa vào tường đằng hoàng. Tuy không chắc lắm hai người đó có đánh nhau ở đây không nhưng cô nhớ rõ, lúc đó đại boss dùng một cái trong số đó đập vào đầu Min Tae Yun!!

Nhất định phải dời đi chỗ khác! Đường Vũ Tân quyết tâm. Ánh mắt cô lướt qua bàn trà, hình như Min Tae Yun cũng đánh đại boss ngã xuống bàn trà? Thế là Đường Vũ Tân lại dời nó ra một góc sân...

“Vậy là xong.” Làm xong mọi chuyện Đường Vũ Tân hài lòng vỗ tay.

Lúc Đường Vũ Tân định đi, cô sực nhớ ra gì đó lại chạy vô phòng tắm.

“Ui, đúng là thú vị thật.” Đường Vũ Tân bĩu môi chán ghét nhìn chất lỏng đỏ thẫm chứa đầy trong bồn tắm.

Kế đó, Đường Vũ Tân cởi áo khoác ra, cởi nút tay áo, xắn tay áo lên tới khuỷu, thò tay rút nút dưới đáy bồn tắm...

“Ốt” một tiếng nhẹ nhàng, chất lỏng màu đỏ trôi tuột vào vùng xoáy dưới đáy bồn, sau đó biến mất tăm.

Làm xong hết thấy, Đường Vũ Tân lấy nước rửa tay tẩy sạch sẽ máu dính trên cánh tay, hời hợt rửa sạch ra khỏi phòng tắm. Cô tính đi thì, đại boss đột ngột đẩy cửa bước vào.

“Sao lại là cô?” Nhìn Đường Vũ Tân đứng ngu ngơ trong phòng, cả đầu Jang Chul Oh cũng toàn là dấu chấm hỏi.

Đường Vũ Tân nhìn vẻ mặt nghi ngờ của Jang Chul Oh, đảo mắt một vòng liên tưởng lý do, xe cô lái là của Min Tae Yun...

“Được rồi, tôi mượn xe của Min Tae Yun.”

“Ra thế...” Jang Chul Oh đi vào phòng mấy bước, thỉnh thoảng đứng khựng lại. Ông phát hiện hình như phòng khách nhà mình trống trơn?

“Ồ... đồ đâu?” Đầu óc Jang Chul Oh rối tinh, không lẽ Đường Vũ Tân trộm hết rồi?!

“Ơ... trong sân...” Đường Vũ Tân mất tự nhiên vặn vẹo tay.

“Sao lại bỏ vô đó?”

“Tại nhìn đẹp...”

“...” Thiếu chút nữa Jang Chul Oh tức nghẹn thở, kể đó lại loáng thoáng nghĩ thấy mùi vị trong không khí, sắc mặt lập tức biến hẳn, vội vã chạy vào phòng tắm.

Một hồi sau, Jang Chul Oh từ phòng tắm đi ra nhìn Đường Vũ Tân không biết đã ngồi xuống sofa từ bao giờ, mặt rất khó coi: “Ồ... đồ trong bồn đâu?”

“Cái đó...” Đường Vũ Tân ngượng ngùng cúi đầu “Không nhìn được... tôi xả rồi...”

Jang Chul Oh chỉ cảm thấy trước mắt tối thui, thiếu chút thì ngất, hàng dự trữ của ông!!! Đi thăm Đường Vũ Tân về xong, Jang Chul Oh tính không hút máu tươi nữa, ông cũng định như Min Tae Yun, dựa vào máu túi của bệnh viện mà sống, nhưng không có nghĩa là ông không muốn uống máu tươi, số máu trong bồn tắm ông mới thay vài ngày trước...

“Đường Vũ Tân...” Jang Chul Oh nghiêng răng nghiêng lợi xông tới chỗ Đường Vũ Tân, đôi mắt xanh biếc bốc lửa.

“Bớt giận bớt giận, tôi cũng vì tốt cho đại thúc mà. Chú xem, lỡ để người khác phát hiện ra thì làm sao? Chú nghĩ đi, lần này chú quên khóa cửa đấy.” Đường Vũ Tân cũng không sợ Jang Chul Oh, còn thò tay vỗ lưng ông cho ông bớt giận.

Nhìn Đường Vũ Tân cười híp mắt, Jang Chul Oh thất bại quẳng mình lên sofa.

“cô không sợ tôi cắn cô hả?” Jang Chul Oh rất rõ ràng, vừa rồi ông bày ra dáng vẻ ma cà rồng trước mặt Đường Vũ Tân. Ai dè con nhỏ này nhìn thấy mình như thế còn xông lên, lại còn dám vỗ lưng mình nữa.

“Đại thúc đã nói không hút máu tôi nữa.”

“Cô tin?” Jang Chul Oh cười khở.

“Tin.” Đường Vũ Tân bình tĩnh đáp.

Jang Chul Oh quay phắt lại nhìn Đường Vũ Tân, cô không nói dối, ánh mắt đầy tín nhiệm.

Thấy ánh mắt Đường Vũ Tân như thế, Jang Chul Oh đột nhiên rất muốn cười, dường như đáy lòng dâng lên hi vọng. Kể như mình mà có người bằng lòng tin tưởng, cho dù người này lại làm ra chuyện kia lần nữa thì có làm sao?

“Tìm tôi có chuyện gì? Khóe miệng Jang Chul Oh tràn ngập ý cười, nhưng ông che giấu rất tốt, không để Đường Vũ Tân phát hiện.

“À, tôi xem báo thấy cái này.” Đường Vũ Tân lấy tờ báo trong túi ra, “Nhìn thấy tin tức tôi thật sự rất vui sướng. Cảm ơn chú, đại thúc.”

“Không cần cảm ơn tôi, tôi nghĩ chúng tôi đều phải cảm ơn cô mới đúng.”

“Cảm ơn tôi gì chứ... chẳng qua tôi chỉ làm chút chuyện nhỏ nhặt không đáng kể mà thôi. Lòng của mình chỉ có bản thân mới nắm giữ được nên tôi muốn cảm ơn chú.”

“Có điều tôi rất tò mò, cô rất để ý những thi thể đó ư?” Quả thật đại boss không hiểu. Đường Vũ Tân muốn khuyên ông không hút máu nữa thì còn hiểu được nhưng vì sao lại muốn ông đốt số thi thể đó?

“Như vậy, mọi người đều không bị tổn thương.” Đường Vũ Tân nói hết sức dịu dàng.

Nghe âm thanh đó, Jang Chul Oh không thể không ngừng lên quan sát Đường Vũ Tân lần nữa. Trên mặt cô bây giờ thoáng chút đau thương thoáng chút may mắn, lại mỉm cười vô cùng dịu dàng. Jang Chul Oh nhìn Đường Vũ Tân đột nhiên cảm thấy mình có thể ngừng giết sáu người kia, quyết định đó thật sự rất đúng.

“Tuy lúc trước tôi đã nói một lần nhưng tôi vẫn muốn nói lần nữa, Đường Vũ Tân, cô là người tốt.”

“Có lẽ vậy, có lẽ... tôi chẳng qua chỉ là người tốt trong mắt mọi người mà thôi...”

Riing!

Điện thoại Đường Vũ Tân đột ngột đổ chuông.

“A lô?”

“Đường Vũ Tân, cô ở đâu?” Đầu bên kia vang lên giọng nói nôn nóng của Min Tae Yun.

“Tôi đang chuẩn bị lái xe về chỗ anh, sao vậy?” Không phải mình mới đi có một chút Min Tae Yun đã bắt đầu nghĩ lung tung rồi chứ?!

“Phù...” Min Tae Yun thở phào.

“Này, công tố Min, không phải chứ?! Tôi mới đi có một chút, hơn nữa bây giờ đương là ban ngày ban mặt, con ma cà rồng đó có to gan đến mấy cũng không thể chui ra tấn công người chứ!!!” Đường Vũ Tân nói rồi nháy mắt với Jang Chul Oh.

Người sau nhún vai, cười cười, làm động tác cản người.

“Đường Vũ Tân, không phải tôi muốn đả kích cô nhưng lần này cô sai rồi.”

“Ý gì?” Nghe Min Tae Yun nói, tự dưng Đường Vũ Tân có cảm giác chẳng lành.

“Vụ án ma cà rồng lại xảy ra rồi, chúng ta vừa nhận được báo án, tính thời gian chắc là một giờ trước.”

“Cái gì?!!” Đường Vũ Tân đứng bật dậy khỏi sofa.

47. Chương 47: Đường Vũ Tân, Cảm Ơn Cô

“Rốt cuộc có chuyện gì?” Nhận được điện thoại của Min Tae Yun xong, Đường Vũ Tân và Jang Chul Oh ba chân bốn cẳng chạy tới viện kiểm sát. Đường Vũ Tân đặc biệt chú ý sắc mặt của đại boss, mặt Jang Chul Oh tràn ngập thẳng thốt và nghi ngờ.

“Vừa nhận được báo án liền gọi cho cô ngay lập tức.” Min Tae Yun đưa ảnh chụp hiện trường mà cảnh sát địa phương gửi tới cho Đường Vũ Tân xem.

“Cùng hung thủ với vụ án bảy năm trước ư?” Yoo Jung In đoán.

“Không phải.” Ai ngờ Đường Vũ Tân không cần nghĩ ngợi, buột miệng.

Min Tae Yun nhìn cô đầy ẩn ý, hỏi: “Sao dám chắc được?”

“Không biết, có lẽ là kinh nghiệm đúc kết sau khi bị hút máu.” Đường Vũ Tân nói bừa.

“Cái gì... cái gì bị hút máu?!” Yoo Jung In nhanh chóng phát hiện ra vấn đề.

“Tôi đã bị hung thủ bảy năm trước hút máu hai lần rồi.” Đường Vũ Tân thừa nhận.

“Nói vậy là có ma cà rồng thật ư?” Hiển nhiên Yoo Jung In không thể tin được.

“Có lẽ nói là một con ma cà rồng giả càng hay hơn?” Đường Vũ Tân đâm chiêu sờ cảm.

“Vì sao?” Yoo Jung In hỏi, sao công tố Đường có vẻ rất hiểu biết về ma cà rồng?

“Sau khi bị ma cà rồng cắn không phải sẽ biến thành ma cà rồng sao? Cô coi, bất kể là phim ảnh, tiểu thuyết hay là bách khoa toàn thư đều nói thế nhưng công tố Yoo, bây giờ không phải tôi rất khỏe mạnh à?” Đường Vũ Tân nói xong đứng tại chỗ quay một vòng, tỏ ý mình là con người bình thường đến không thể bình thường hơn được nữa.

“Nói vậy có lẽ người kia không phải là ma cà rồng?”

“Chắc chắn không phải, không tin cô xem.” Nói rồi Đường Vũ Tân lôi trong balo ra một cái túi nhựa trong suốt bên trong có đựng vật gì đó màu trắng. Mới đầu mọi người còn chưa rõ, đến khi Đường Vũ Tân lấy thứ đó ra gắn lên miệng thì mọi người mới phát hiện, đó là một hàm răng ma cà rồng.

“Cái... cái này lấy từ đâu ra?” Jang Chul Oh nhìn mô hình hàm răng muốn khóc >_<>_<>

“...” Min Tae Yun nhìn hàm răng gắn trên miệng Đường Vũ Tân mà ho khụ khụ, nếu không có khả năng anh sẽ bị tức chết vì cô.

“Vampire Fan Club, chỗ đó ngay cả huyết tương cũng có rất nhiều người uống sạch trơn, thật ra chỉ là nước đường thôi, khó uống lắm.” Đường Vũ Tân bĩu môi cứ như đó là chuyện rất ghê tởm.

“Công tố Đường... uống rồi? Yoo Jung In dè dặt hỏi, cô không ngờ Đường Vũ Tân lại có sở thích này.

“Chỉ lấy đầu ngón tay chấm một chút.”

“Đã xác định không phải ma cà rồng” Hwang Soon Bum mới đầu còn sợ Đường Vũ Tân không có cách dàn xếp, ai ngờ cuối cùng cả mình cũng bị hù không ít, bèn dõng dè tài “Vậy chúng ta nên đi hiện trường chứ? Hoặc là để bên cảnh sát gửi hồ sơ về?”

“Địa điểm ở đâu?” Yoo Jung In nhìn hồ sơ vừa gửi tới, phát hiện không có địa chỉ.

“Kangwondo hả?” Đường Vũ Tân mở miệng giành trước.

“Sao cô biết?” Min Tae Yun càng thêm nghi ngờ, thậm chí trên mặt cũng lộ ra ý dò xét, kể đó anh thấy balo Đường Vũ Tân lôi ra một góc báo bèn hỏi: “Cô nghi ngờ có liên quan đến trận hỏa hoạn ở Kangwondo?”

“Không hề.” Đường Vũ Tân kiên quyết lắc đầu.

Nhưng trong mắt Min Tae Yun, sao anh lại cảm thấy cô đang giấu đầu lòi đuôi?

Jang Chul Oh từ lúc Đường Vũ Tân lấy hàm răng giả ra đã sững sốt như bị sét đánh, sau đó lại nghe mấy câu trả lời của cô, cuối cùng ông dám khẳng định, chẳng những bản lĩnh điều tra của Đường Vũ Tân rất xuất sắc mà bản lĩnh cãi chày cãi cối của cô còn giỏi hơn một bậc...

“Khụ, đến hiện trường là đương nhiên rồi, xa mấy cũng phải đi.” Sau khi vụ án xảy ra, Jang Chul Oh đã đoán chừng là do Yoon Ji trốn ra, trong lòng trở nên âm ảm, không lẽ mình lựa chọn không cung cấp máu tươi nữa là sai lầm sao? Quả nhiên Yoon Ji còn chưa cách nào tự kềm chế như ma cà rồng trưởng thành?

“Ngài chắc chắn? Đường Vũ Tân quay ngoắt lại, hỏi dò.

“Chẳng lẽ không đến hiện trường?” Jang Chul Oh hoang mang, sao cô nàng nghe nói đến hiện trường còn lo lắng hơn cả mình? Đường như cô ấy có bí mật nào đó không muốn bị ai phát hiện?

“Ý tôi là, Kang Won kỳ thật khá xa xỉ?” Đường Vũ Tân cũng nhận ra mình thất thố, vội vàng chuyển đề tài.

“Phải đi chứ nhưng lần này, Đường Vũ Tân cô không được phép đi.” Min Tae Yun hoàn toàn không đếm xỉa đến suy nghĩ của Đường Vũ Tân, tự mình quyết định.

“Tại sao?” Đường Vũ Tân kinh ngạc.

“Đừng quên, cô đã bị tấn công hai lần rồi. Cô cảm thấy chúng tôi để cô đi được ư?” Min Tae Yun tử tế nhắc nhở cô nương luôn mơ màng này, nói gì thì anh cũng sẽ không cho Đường Vũ Tân có cơ hội tiếp xúc với thằng khốn ấy.

“Đã nói là không phải cùng một người rồi mà!” Khóe mắt Đường Vũ Tân liếc Jang Chul Oh một cái, tiếp tục tranh luận: “Công tố Min, nhân quyền, tôi yêu cầu nhân quyền! Một công tố viên không được đến hiện trường vậy tôi còn là công tố viên gì nữa!”

“Lần này nói gì tôi cũng không nhượng bộ. Đừng quên giao ước vĩnh viễn!” Min Tae Yun nói dứt khoát.

Đường Vũ Tân ghen hờn không nói nên lời, nửa ngày đột ngột lên tiếng: “Chúng ta cá cược đi.”

“Cá cái gì?” Min Tae Yun nhướng mày, anh còn nghĩ là Đường Vũ Tân sẽ khóc đấy...

“Tôi biết địa điểm phạm tội tiếp theo của hung thủ ở đâu.” Đường Vũ Tân nhìn Min Tae Yun.

“Cái gì?” Min Tae Yun sửng sốt, sao được chứ?!

“Ngày mai còn có người chết nữa, tôi sẽ xuất hiện ở đó trước mọi người. Nếu tôi đúng, vậy phải cho tôi tham gia điều tra lần này.”

“Nếu sai thì sao?”

“Sai, tôi sẽ ngoan ngoãn ở nhà, đến khi mọi người giải quyết xong vụ án này tôi mới xuất hiện.”

Min Tae Yun nghe Đường Vũ Tân nói mà lòng hơi căng thẳng. Anh phát hiện lần này cô nàng thật sự tức giận, không phải hờn dỗi mà là rất tức giận. Nhưng, anh có lòng tốt mà? Thế nên, dù có giận anh cũng không chú ý nhiều.

“Được, tôi hứa với cô. Có điều nếu chúng tôi đến trước có phải cũng tính là chúng tôi thắng không?”

“Tất nhiên.” Đường Vũ Tân gật đầu “Thật ra công tố Min cũng có thể đoán địa điểm giết người ở đâu, chẳng qua không rõ anh có nhớ ra không thôi.”

“Tôi cũng biết?” Nghe Đường Vũ Tân nói, đầu óc Min Tae Yun lập tức hoạt động ra sức tìm tòi đầu mối.

“Đúng, công tố Min cũng biết, đáp án nằm trong chính trí nhớ của anh.”

“Cô thật sự biết địa điểm phát sinh án giết người?”

Tiến bộ Min Tae Yun đi rồi, Đường Vũ Tân đến phòng làm việc của đại boss theo lời mời của Jang Chul Oh.

“Tất nhiên, tôi có nói dối bao giờ đâu?” Đường Vũ Tân nhấp trà đại mạch Jang Chul Oh đưa.

Sắc mặt Jang Chul Oh đột ngột trở nên phức tạp, có một số việc ông không biết có nên nói với Đường Vũ Tân không.

“Ngài nói ma cà rồng mới sinh là trẻ con thì có năng lực tự kềm chế không?” Buồng chén trà xuống Đường Vũ Tân thỉnh linh quang ra một câu.

“Cái... cái gì?” Còn đang rối rắm, Jang Chul Oh nghe Đường Vũ Tân nói xong mà sửng người.

“Tôi muốn biết, rốt cuộc có phải bởi vì là trẻ con, còn vì lúc đầu không dạy dỗ đàng hoàng nên mới không thể kềm chế ham muốn hút máu tươi hay không?”

Cái này bảo ông trả lời kiểu gì? Jang Chul Oh bắt lực nghĩ, bản thân ông cũng trong tình trạng mơ hồ mà biến thành ma cà rồng. Song Đường Vũ Tân nói khiến Jang Chul Oh đảo mắt, cô ấy hỏi vậy là có ý gì? Không lẽ cô ấy biết cái gì?

“Tôi đoán chừng chắc là giáo dục ban đầu rất quan trọng.” Đường Vũ Tân sờ cằm đắm chiêu “Đại thúc, chú có biện pháp nào hay không?”

“Thật ra cô định nói gì?” Jang Chul Oh nhìn Đường Vũ Tân bằng ánh mắt hơi dè phòng.

“Ý gì á,” Đường Vũ Tân nhún vai “tôi muốn biết đến tột cùng vì sao Yoon Ji lại chạy ra ngoài?”

Con người trong mắt Jang Chul Oh co lại, sao Đường Vũ Tân biết sự tồn tại của Yoon Ji?

“Đại thúc không có gì muốn nói với tôi ư?” Đường Vũ Tân liếc Jang Chul Oh đang trầm tư.

“Cô muốn tôi nói gì?”

“Tôi tưởng là chú sẽ hỏi vì sao tôi biết Yoon Ji còn sống.”

“nếu tôi hỏi cô có nói không?”

“Không.” Đường Vũ Tân cười.

“Cô có tính toán gì?” Jang Chul Oh cũng đoán Đường Vũ Tân sẽ không nói nên dứt khoát không hỏi.

“Đầu tiên phải tìm Yoon Ji đã. Tôi còn chưa nghĩ xong, có nên để Min Tae Yun và Lee Yoon Ji gặp nhau không.”

“Tại sao không?” Jang Chul Oh nghi hoặc, với quan hệ của cô và Min Tae Yun, hẳn là hi vọng Yoon Ji và Min Tae Yun gặp nhau mới đúng.

“Đại thúc, có khi cùng một nỗi đau, trải qua một lần là đủ rồi. Hơn nữa, nếu để Min Tae Yun biết em gái Yoon Ji của mình giết những người đó, anh ấy có đưa Yoon Ji ra tòa hay không? Tôi không muốn Min Tae Yun khó xử, thật ra có lúc tôi nghĩ, lúc đầu nếu đại thúc cản Yoon Ji đến chết luôn thì tốt rồi.”

“...” Cái gì kêu là cản cho chết hẳn... Jang Chul Oh cầm nín, không lẽ ông không cản chết Yoon Ji cũng là sai lầm?

“Với lại, không phải đại thúc có chút để ý đến em ấy sao.” Đường Vũ Tân nháy mắt với Jang Chul Oh.

“Tôi...” Jang Chul Oh không biết nói sao. Không sai, ông quan tâm Yoon Ji, nhưng hẳn là vì áy náy mới đúng, nói để ý có phải hơi quá?

“Cho nên lúc cần, đại thúc chú dẫn Yoon Ji chạy trốn đi!”

“Cô nói chơi hả?” Jang Chul Oh cảm thấy Đường Vũ Tân đang mơ tưởng hảo huyền.

“Sao giờn được, không lẽ chú không muốn nghe Min Tae Yun kêu chú một tiếng đại thúc?”

“Không hề...” Jang Chul Oh muốn ngắt, đầu óc con nhỏ này toàn thứ linh tinh.

“Cũng phải, kêu chú là đại thúc thì phải kêu Yoon Ji là thím, hơi rắc rối...” Đường Vũ Tân nhú mày.

Nhìn Đường Vũ Tân phiền não vì những thứ này, bỗng dưng Jang Chul Oh có cảm giác nhẹ nhõm không nói nên lời. Được rồi, chuyện mình đã làm sai thì thừa nhận có làm sao? Nháy mắt Jang Chul Oh cảm thấy thoải mái hẳn lên.

“Nghĩ thông rồi?” Thấy Jang Chul Oh giãn chân mày ra, Đường Vũ Tân cười hiểu ý.

“Ha ha.” Jang Chul Oh cười không nói. Xem ra vì muốn mình cởi mở tâm tình Đường Vũ Tân mới nói tào lao để mình thả lỏng một chút. “Tiếp theo cô định làm gì?”

“Tôi cũng không biết... tôi cảm thấy để Min Tae Yun tự phát giác sự tồn tại của Yoon Ji thì tốt nhất.”

“Cho nên vừa rồi cô mới nhắc Min Tae Yun, có lẽ có thể tìm thấy trong ký ức của cậu ta?”

“Đúng. Chờ đến khi Min Tae Yun tự phát hiện ra Yoon Ji, lại từ miệng Yoon Ji phát hiện ra ngài, sau đó ngài lại hợp tình hợp lý xuất hiện... đến chừng đó tôi sẽ khuyên Min Tae Yun chấp nhận sự thật này. Dù sao cả sự việc không phải lỗi của bất kỳ ai, chẳng qua vừa vặn trùng hợp nên mỗi người đều trở thành nạn nhân. Đại thúc, chú cũng là người bị hại, tôi... không muốn lại nhìn thấy một người nào bị tổn thương nữa.”

Thấy gương mặt thành thực của Đường Vũ Tân, Jang Chul Oh càng thêm kiên trì quyết tâm của ông.

“Đường Vũ Tân, cảm ơn cô.” Hồi lâu, Jang Chul Oh thông thả mở miệng.

48. Chương 48: Dần Dần Bóc Trần Chân Tướng

“Trên cổ nạn nhân trừ hai vết thương ra thì không còn vết thương trí mạng nào.” Bác sĩ Sok đưa kết quả kiểm xác cho Tổ công tố.

“Không có sao?” Hiển nhiên Yoo Jung In không tin chỉ có hai vết thương mà rút hết máu một người dẫn đến tử vong.

“Phải.” Bác sĩ Sok tháo găng tay, ọi người nhìn xác chết đã đầy kín xong, nói: “Như vậy có khả năng lần này là ma cà rồng?”

“Còn không rõ ràng lắm nhưng công tố Đường nói là giả mạo ma cà rồng.” Nói xong Yoo Jung In liếc Đường Vũ Tân.

“Thế à.” Bác sĩ Sok gật đầu, chẳng qua cô chỉ hỏi chơi mà thôi, bản thân cô rất hiếu kỳ với vụ án bảy năm trước.

“Mới chỉ suy đoán sơ bộ, bác sĩ Sok tiến hành kiểm tra chuyên sâu một lần nữa đi.” Đường Vũ Tân ngáp. Sức khỏe còn chưa hoàn toàn bình phục đã công tác liên tục trong thời gian dài như thế, quả thật chịu không thấu, số mình đúng là vất vả, hết chuyện này đến chuyện khác không cho cô thời gian nghỉ ngơi nữa!”

“Vâng, tất nhiên rồi.” Bác sĩ Sok đồng tình: “Bây giờ mới kiểm tra sơ bộ chừng đó, lát nữa tôi sẽ kiểm tra tiếp, có kết quả sẽ báo với mọi người.”

“Chỉ có thế à.” Hwang Soon Bum sờ mũi, anh biết vụ án này liên quan đến ma cà rồng, vấn đề là làm thế nào để điều mấy người không liên quan đi chỗ khác?

“Yoo Jung In!” Min Tae Yun gọi Yoo Jung In đang đắm chiều nhìn chăm chăm xác chết.

“Hà?”

“Cô đi điều tra mối quan hệ của nạn nhân, xem có thù hằn gì với ai không, điều tra cả quan hệ của nạn nhân với người nhà. Tóm lại là tất cả các mối quan hệ của nạn nhân đều phải làm rõ, kể cả việc gần đây nạn nhân đã đi đâu, gặp ai.”

“Ồ?” Yoo Jung In ngăn người, Min Tae Yun ra một loạt mệnh lệnh như vậy, đây là lần đầu tiên anh giao nhiều việc ột người như thế.

“Có vấn đề?”

“Không có, tôi đi làm ngay.” Yoo Jung In vội vàng chạy đi, số việc đó không phải một hai ngày là nắm được hết.

“Choi Dong Man.” Min Tae Yun lại chuyển sang Choi Dong Man.

“Tôi cần làm gì?”

“Cậu cầm hết những thứ khả nghi trên người nạn nhân đi phân tích, tất tậ từ chất liệu vải quần áo mua ở đâu, còn phụ kiện trên quần áo xuất hiện ở chỗ nào cũng phải điều tra rõ.”

“Cái... cái gì?” Choi Dong Man nghe xong cũng ngớ người, có cần điều tra tỉ mỉ tới cỡ đó không?

“Cậu cũng có vấn đề?” Min Tae Yun cau mày.

“Không có, em cũng đi đây.”

“Có lẽ sẽ mất một ít thời gian. Mặc kệ là tốn bao nhiêu lâu cũng phải làm rõ tất cả.” Min Tae Yun dặn với theo Choi Dong Man.

“Vâng, em biết rồi.” Bóng Choi Dong Man biến mất ngoài cửa.

“Chắc...” Đường Vũ Tân tắc lưỡi, công tố Min vẫn lợi hại nhất, giao nhiệm vụ cho hai người như thế, không mất một hai ngày không làm xong được.

“Lợi hại”. Cảnh sát Hwang than thở.

“Ừ ừ.” Đường Vũ Tân gục gặc.

“Bác sĩ Sok, cho tôi lấy mẫu máu.” Thấy hai người kia đi rồi, Min Tae Yun hỏi bác sĩ Sok lấy mẫu máu.

Kết quả bác sĩ Sok không trả lời Min Tae Yun ngay mà đưa mắt nhìn Đường Vũ Tân.

“Đưa anh ta đi, cũng không biết anh ta cứ muốn cái này làm gì, uống cả bình rồi.” Đường Vũ Tân xua tay như xua ruồi.

“...”

“...”

Động tác của Đường Vũ Tân làm bác sĩ Sok bật cười, quay lưng lấy máu đưa cho Min Tae Yun, còn nghiêm túc hỏi “Lấy uống thật à?”

“Ui chao, đúng thế đấy.” Đường Vũ Tân bày ra vẻ mặt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép “Tôi thấy rồi đấy, uống xong còn liếm liếm môi thích thú nữa, cái tên này, còn hơn cả ma cà rồng nữa đấy!”

“Khụ khụ khụ...” Lời nói của Đường Vũ Tân làm Hwang Soon Bum ho sặc sụa.

“Thì ra là thế. Xem ra tôi phải chuẩn bị nhiều chút, thì ra công tố Min luôn sống nhờ vào mấy thứ này ha.” Bác sĩ Sok hơi bị bội phục Đường Vũ Tân. Cô ấy đúng là dỡ hơi, dám xem công tố Min như thú vật, chỉ sợ trong tổ này ngoài cô ấy ra không có người thứ hai!

“thế nên, bác sĩ Sok, sau này đồ ăn của công tố Min phải nhờ cô đấy.” Đường Vũ Tân đi qua vỗ vai bác sĩ Sok, vẻ mặt nhờ vả.

“Hai người đủ rồi đó...” Min Tae Yun siết chặt lọ máu trong tay, anh sợ mình không cẩn thận sẽ ném nó vào mặt Đường Vũ Tân. Quả nhiên không thể xem thường phụ nữ, tất nhiên phải trên phương diện nào đó...

“Được rồi, công tố Min xấu hổ kìa, giờ tới đây thôi.” Đường Vũ Tân cười đã đời mới lấy lại sắc mặt nghiêm chỉnh: “Chuyện thi thể nhờ cô.”

“Được, giao cho tôi.” Bác sĩ Sok cũng nghiêm chỉnh đáp lại.

“Sao tôi cảm thấy hai chúng ta bây giờ cứ như hung thủ giết người nhỉ...” Đường Vũ Tân nhún mày gãi cằm.

“...”

“...”

Về đến Tổ công tố, Min Tae Yun không nói tiếng nào đi thẳng về phòng làm việc của mình. Tuy rất muốn hỏi vì sao lần này Đường Vũ Tân không cần anh uống máu nhưng ý nghĩ muốn biết tên áo đen đó là ai đã chiến thắng.

Min Tae Yun đi vào phòng, đang định đóng cửa thì bị chặn lại. Đường Vũ Tân và Hwang Soon Bum hai người một trước một sau chắn ngay cửa phòng.

“Hai người...”

“Nhanh nhanh nhanh, nhanh tránh đường.” Đường Vũ Tân thò đầu chen vô.

Min Tae Yun bó tay, đành nhường lối, nhìn hai người chen lấn vào hỏi: “Hai người đến làm gì?”

“Đương nhiên là giúp cậu rồi.” Hwang Soon Bum nghiêm túc nói “Hai người kia không thích hợp tham gia, nhưng tôi nghĩ bọn tôi chắc sẽ giúp được. Nhất định công tố Đường cũng nghĩ thế.”

“Tôi đâu có nghĩ nhiều thế” Đường Vũ Tân trề môi “Tôi đến xem anh ta tự ngược.”

“ ... ”

“ ... ”

“Sao lần này cô không ngăn cản tôi?” Min Tae Yun hỏi.

“Cản anh có tác dụng?” Đường Vũ Tân liếc xéo “Không bằng chết sớm đầu thai sớm.”

Chết sớm đầu thai sớm... nói cái gì... Hwang Soon Bum ngửi thấy mùi thuốc súng.

“Mau uống đi, uống xong là được siêu sinh rồi.” Đường Vũ Tân giục.

“...” Không cho tôi uống cũng cô, bảo tôi uống nhanh lên cũng cô... cô nàng này sao trở mặt nhanh thế chứ?!

“Anh không uống tôi lấy à!”

Đường Vũ Tân thò tay lấy mẫu máu trong tay Min Tae Yun nhưng bị anh gạt đi.

“Đừng quậy.” Giọng điệu mang theo sự cứng chiều chưa từng thấy.

Đường Vũ Tân bị giọng điệu đó làm sững sờ, nhất thời quên mất mình đang làm gì.

“Tuyệt không?” Hwang Soon Bum sán lại, nói giọng mập mờ.

“Tuyệt.” Đường Vũ Tân gật đầu “Da gà nổi hết lên rồi.”

“ ... ”

“Ôi cha, chậm chạp chết đi được. Uống mau đi chứ, tôi bị hút máu xấu thế nào anh thấy hết rồi, uống máu người chết thôi mà sao vất vả thế!” Đường Vũ Tân tính đợi Min Tae Yun uống xong sẽ nói với anh chuyện luật sư Park Jun ở sở Sự Vụ. Bằng không nếu đột nhiên để Lee Yoon Ji nói cho Min Tae Yun biết, người biến em gái anh thành ma cà rồng là Jang Chul Oh, không biết Min Tae Yun có kích động lên mà liều mạng với Jang Chul Oh không?

“...” Min Tae Yun cảm thấy anh lấy mẫu máu này đúng là sai lầm rồi, thật sự...

Min Tae Yun quyết định không xoắn xít vấn đề này với Đường Vũ Tân nữa, anh hít sâu một hơi, định thần, mở nút lọ ra rót máu vào miệng. Cảm giác lâu ngày xuyên qua thực quản chảy xuống dạ dày, tiếp đó vô số tế bào máu xâm nhập vào từng góc ngách mạch máu nơi tim, lên đến não...

“Á...” Min Tae Yun khó chịu ôm lấy bên trái cổ mình, đau đớn co người như con tôm. Nếu không phải Hwang Soon Bum nhanh tay lẹ mắt, lúc này Min Tae Yun đã thân mật tiếp xúc với nền nhà.

Hwang Soon Bum đỡ Min Tae Yun dậy, để anh nằm sấp trên bàn, ngẩng đầu lên thì thấy không biết từ lúc nào Đường Vũ Tân đã nhéo mặt mình vụn vụn...

“Công tổ Đường... mặt cô rút gân hả...”

“Chẳng lẽ cảnh sát Hwang không đau lòng sao...” Đường Vũ Tân nhìn Hwang Soon Bum tội nghiệp, biểu tình đó, dường như người vừa uống máu là cô.

“...” Hwang Soon Bum rất muốn nói anh nhìn cũng khó chịu lắm, song vấn đề là, có phải sẽ khiến công tổ Đường tốn tiền mua vé máy bay đi Hà Lan không?

“Tôi đau lòng mà!” Đường Vũ Tân nói rồi đi tới cạnh Min Tae Yun “này này, còn sống chứ?!”

“...” Cô mà đau lòng!! Hwang Soon Bum chửi thầm.

“Yên tâm, chưa chết được.” Min Tae Yun vỗ cánh tay Đường Vũ Tân đang đặt trên vai anh, anh biết Đường Vũ Tân rất lo lắng, cũng rất đau lòng bởi vì cánh tay cô dùng sức như thế mà còn run rẩy...

“Chỉ có lần này thôi nhé. Sau khi án này kết thúc, không cho phép anh đụng vô thứ đó nữa!” Đường Vũ Tân tung chân đạp nát cái lọ đựng máu bên chân cô.

“ ... ”

“...”

“Cậu nhìn thấy gì?” Hwang Soon Bum thấy Min Tae Yun có vẻ khá hơn, bèn mở miệng hỏi.

“Viện Sát Hạch, còn có đôi mắt của một bé gái.”

“Cái gì? Khoan... khoan khoan... cậu nói bé gái?” Hwang Soon Bum kinh ngạc.

“Sao lại là bé gái? chẳng lẽ tên áo đen đó là nữ?” Hwang Soon Bum nhìn Đường Vũ Tân, muốn kiểm chứng từ đương sự.

“Cẩn tôi không phải nữ. Lần này đại khái là một con ma cà rồng khác, bé gái ma cà rồng, không cảm thấy rất non sao?”

“Công tố Đường, hình như chúng ta không nói cái này...” Hwang Soon Bum lạnh người, thì ra chuyện này còn có điểm khác có thể chen vào sao?

“Được thôi, các anh tiếp tục đi.”

“Hết rồi.” Min Tae Yun hơi thất vọng, anh chỉ thấy bấy nhiêu, không còn gì khác nữa, hiển nhiên hung thủ không phải kẻ 7 năm trước.

“Hết rồi? Được, vậy tôi nói vấn đề tôi đang nghĩ.” Đường Vũ Tân ngồi đối diện Min Tae Yun, nói: “Park Jun, công tố Min biết người này chứ?”

Min Tae Yun nghe xong đồng tử co rút lại. Rốt cuộc vẫn bị cô biết, không phải anh không muốn nói với cô, chỉ là chuyện nguy hiểm như vậy anh không muốn cô dính líu quá nhiều.

Thấy vẻ mặt Min Tae Yun, Đường Vũ Tân nói tiếp: “Hồ sơ những người bị ma cà rồng áo đen tấn công mấy ngày nay tôi đã chỉnh sửa một chút, loại trừ tôi là nhân tố ngoài ý muốn, gây trở ngại nửa đường cho hấn ra, tôi phát hiện những người khác có chung một đặc điểm.”

“Đặc điểm gì?” Min Tae Yun hỏi dồn.

“Máu xấu.”

“Máu xấu? Là sao?” Hwang Soon Bum không hiểu.

“Hồ sơ những người bị tên áo đen tấn công 7 năm trước. Tôi xem tin báo mất tích của những người đó trên báo chí, kết hợp với hồ sơ cục cảnh sát lưu trữ cho thấy, tất cả bọn họ đều từng có tiền án nhưng không ai bị kết tội, toàn bộ đều thoát khỏi chế tài của pháp luật, không có ngoại lệ. Song đến cuối cùng đều mất tích một cách khó hiểu, càng trùng hợp là, người giúp bọn họ thoát tội là một luật sư ở SCD trong sở Sự Vụ, Park Jun chính là người quản lý luật sư ở đó.”

“SCD... sau đó thế nào?” Min Tae Yun hỏi tiếp.

“Không có.” Đường Vũ Tân đáp gọn.

“Không có?!”

“Phải, không có. Tôi định đến tổng bộ SCD xem thử nhưng ở đó quản lý quá nghiêm, căn bản tôi không vào được nên đành nói toàn bộ cho cái người không phải người là anh, để anh dùng biện pháp phi nhân loại xâm nhập vào đó.”

“Cô nghi ngờ tên áo đen và luật sư sở Sự Vụ có quan hệ?”

“Chắc chắn là có, không phải sao? Không phải luật sư sở Sự Vụ lúc đó thì cũng là nhân viên quản lý cấp cao ở sở. Dù sao có thể nắm chắc danh sách thoát tội như thế, chỉ có hai khả năng đó mà thôi? Hoặc là người đó là Park Jun?” Đường Vũ Tân đảo mắt, đưa ra kết luận đã biết từ sớm “Cái người tên Park Jun đó cũng là ma cà rồng phải không?”

Min Tae Yun không thể không tán thưởng IQ của Đường Vũ Tân lần nữa, bất lực đáp: “Park Jun cũng là ma cà rồng, nhưng anh ta cũng đang truy lùng ma cà rồng áo đen kia, người biến tôi thành ma cà rồng cũng là anh ta.”

“Vậy thì thông hết rồi. Có lẽ Park Jun cố ý giúp những người đó thoát tội để bắt cho được con ma cà rồng kia?”

“Nói như thế thì có thể giải thích hết toàn bộ.” Min Tae Yun nhú mày trầm ngâm.

Thấy bộ dạng suy nghĩ của Min Tae Yun, Đường Vũ Tân mỉm cười, lôi trong túi ra một cuốn sổ bìa da màu đen đưa cho Min Tae Yun.

“Cầm lấy cái này, có lẽ anh sẽ dùng đến.”

Min Tae Yun cầm lấy xem, lại lấy bật lửa trong túi ra đối chiếu, quả nhiên cùng hình vẽ trên bìa cuốn sổ giống như đúc.

“Hi! Giống hệt! Xem ra tôi nghĩ đúng rồi.”

“Cô lấy thứ này ở đâu?” Min Tae Yun thắc mắc.

“Nè, đừng trừng tôi, cái này là đồ giả đó. Tôi nhờ ba công tố Yoo làm, xã hội đen lợi hại thật, mấy thứ này cũng làm ra được. Lúc đó tôi gọi điện thoại nói một chút, ai ngờ ba công tố Yoo đưa cho tôi một cái thật. Đương nhiên để không bị nhân viên trong đó nghi ngờ nên phải làm nhái. Có điều đừng lo, xài như thật ấy, lấy thân phận của Yoon Ji Hee. À, tôi quên nói, Yoon Ji Hee cũng từng là luật sư ở SCD.”

Ba Yoo Jung In... bữa thịt nướng thật sự tạo nên mối liên hệ giữa hai người... Min Tae Yun hết cách, tính cách thân thiện của cô nàng này, tiếp xúc với người tốt không nói, gặp trùm xã hội đen còn chú ý chú à gọi hết sức thân mật, chẳng lẽ không sợ mình bị kéo vào như vụ ma cà rồng này ư?

“Anh có đi không?” Đường Vũ Tân phát hiện Min Tae Yun thật sự ngớ ngẩn, đưa tay đẩy anh.

“Đi, nhất định phải đi.” Min Tae Yun nhìn thẻ luật sư trong tay, kiên quyết.

49. Chương 49: Em Gái, Chị Dẫn Em Đi Tìm Anh Trai Nhé?

“Nếu tôi hỏi cô bây giờ Yoon Ji đang ở đâu, có phải cô sẽ không nói cho tôi biết không?”

Hôm sau, trong phòng làm việc của đại boss, Đường Vũ Tân nhàn nhã gặm đồ ăn sáng trong tay. Không còn cách nào, toàn bộ người của Tổ công tố đều đi điều tra vụ án này. Người duy nhất không đi ra ngoài là Choi Dong Man cũng vui đầu trong phòng kiểm nghiệm cả ngày, vì thế chỉ có một mình Đường Vũ Tân ở trong tổ quả thật quá chán.

“Đương nhiên.” Đường Vũ Tân đặt chén cháo bào ngư trong tay xuống, cầm lấy bịch sandwich lên mở ra, há miệng ngọam một miếng thật bự “Ai dà, quả nhiên phải thêm phomai gấp đôi ăn mới ngon...”

Nhìn Đường Vũ Tân cắn một phát hết một phần ba miếng sandwich, khóe mắt Jang Chul Oh co giật. Nếu con nhãi này mà biến thành ma cà rồng, dám cổ người ta sẽ bị đứt mất quá nửa.

“Đại thúc thật đáng thương. Đồ ăn ngon như vậy mà không thể ăn.” Đường Vũ Tân lộ ra ánh mắt thông cảm nhìn Jang Chul Oh.

“Đồ ăn ngon á...” Jang Chul Oh nheo mắt “Trước mắt tôi chẳng phải có một sao?”

Kết quả Đường Vũ Tân căn bản không đếm xỉa đến uy hiếp trắng trợn của đại boss, một hơi nuốt chửng sandwich còn dư, ăn xong lại cầm bánh trứng tiramisu bên cạnh lên...

“Cô ăn nhiều thế...” Bất lực xoa thái dương.

“Tôi đói mà. Với lại, mất máu nhiều quá, không ăn nhiều sao bồi bổ lại được? Tôi lại không giống ma cà rồng mấy người, hút chút máu là có thể bổ sung máu lại, có lúc thấy làm con người đúng là bất tiện thật.” Đường Vũ Tân vừa nói vừa ngồm ngoàm nhét tiramisu vô miệng.

“Cô... có từng nghĩ tới việc trở thành ma cà rồng không?” Nói xong, Jang Chul Oh giật mình trước tiên, bản thân ông cực lực phủ nhận sự tồn tại mất cân bằng của ma cà rồng, sao còn hỏi vấn đề này.

“Tạm thời chưa có.” Đường Vũ Tân không chú ý đến thái độ khác lạ của Jang Chul Oh, không dừng lại chút nào, lôi trong túi giấy ra một cái bánh vòng, chuẩn bị há miệng cắn. Miệng còn chưa kịp ngậm thì bánh vòng trong tay đã biến mất tăm.

“Không được ăn nữa...” Jang Chul Oh giật lấy bánh vòng vắt vào sọt rác.

“Này...” Đường Vũ Tân ngăn người nhìn bánh vòng nằm trong sọt rác.

“Đừng ăn nữa, hôm nay cô sao vậy?” Rốt cuộc Jang Chul Oh cũng phát hiện điểm bất thường nơi Đường Vũ Tân, sự bất an dần lắng đọng trong mắt con nhỏ này.

“Có lẽ tối nay Min Tae Yun sẽ tới tổng bộ SCD. Chú biết đấy, đối với ma cà rồng mà nói bảo vệ ở đó chẳng là gì.” Đường Vũ Tân than khẽ.

“Thế à.” Thì ra cô nàng cứ mãi lo lắng chuyện này, cho nên ăn uống quá độ là biểu hiện bất an sao?!!

“Tôi cũng không biết làm như vậy đến tột cùng là đúng hay không đúng... nhưng cứ cảm thấy có một số chuyện lừa gạt mãi càng không đúng... đúng rồi! Nói mới nhớ, vì sao Lee Yoon Ji lại chạy ra khỏi khi hàng?” Đường Vũ Tân mãi không đề cập đến vấn đề này. Nếu Yoon Ji không chạy ra thì tốt rồi!

Jang Chul Oh nhìn Đường Vũ Tân, trong mắt lộ ra vẻ bất lực: “Ngày đó, sau khi xảy ra chuyện kia, tôi không tính hút máu người sống nữa.”

“Ngày đó?” Đường Vũ Tân mờ mịt nhìn Jang Chul Oh, chẳng lẽ xảy ra chuyện mình không biết ư?

“Là lần đó, lần tôi cắn sau cùng...” Nói tới đây, Jang Chul Oh ách ách nhìn Đường Vũ Tân.

“À à à, tôi hiểu rồi, ngài tiếp tục đi.”

“Thái độ lần đó của cô đối với tôi mà nói có ảnh hưởng rất lớn, thế nên tôi định không hút máu tươi tiếp nữa, tất nhiên sẽ không mang mối sống về cho Yoon Ji.” Jang Chul Oh dừng lại một chút mới nói tiếp: “Mới đầu cứ nghĩ từ từ sẽ dạy Yoon Ji có thể sống dựa vào máu bạch, nhưng tôi không ngờ cơn thèm khát máu tươi của Yoon Ji lại lớn như thế.”

“Ý ngài là, cơn khát đó lớn đến mức khiến cô bé bất chấp nguy hiểm chạy ra ngoài tự đi tìm mồi sao?”

“Ừ.” Jang Chul Oh gật đầu.

Trầm mặc thật lâu. Jang Chul Oh chìm trong suy nghĩ liệu quyết định của mình là đúng hay sai mà Đường Vũ Tân thì lại thêm một lần cảm thán sức mạnh của tác giả kịch bản, đúng là ứng với câu: nên đến cuối cùng sẽ đến, không ai có khả năng thay đổi được.

“Thật ra Yoon Ji là đứa bé biết nghe lời.” Trong im lặng đột nhiên Đường Vũ Tân nói ra câu này.

“Cô nói gì?” Jang Chul Oh sững sờ ngẩng đầu lên.

“Ít nhất, trong khoảng thời gian cô bé có thể hút được máu tươi, cô bé chưa từng chạy ra ngoài làm hại đến những mục tiêu đặc biệt ngoài sinh mệnh. Rõ ràng còn là một đứa bé nhỏ như vậy, khao khát hưởng ra thế giới bên ngoài hẳn là đầy ắp nhưng cô bé lại nghe lời ngài như thế, ngoan ngoãn sống ở trong kho hàng 7 năm như một con thú cưng, so sánh vẫn thấy chúng ta hạnh phúc hơn nhiều.”

Hồi lâu Jang Chul Oh vẫn không nói nên lời. Trải qua nhiều sự việc khó bề tưởng tượng như thế, cô gái này vẫn không thay đổi, trái tim vẫn trong trắng mềm mại như nước, vẫn như mình phán đoán lúc đầu. Chỉ nghe cô nói vậy thôi mà lòng đã dần dần ấm áp trở lại, thân thể lạnh băng dường như có hơi ấm trở lại.

“Nếu... nếu Yoon Ji bị bắt, cô có đưa con bé ra tòa không?” Jang Chul Oh dè dặt hỏi.

“Có, không có.”

“Sao cơ?”

“Nếu Yoon Ji là con người, tôi mặc kệ cô bé có phải là em gái của Min Tae Yun hay không, chỉ cần chứng cứ đầy đủ tôi sẽ không do dự mà dẫn giải ra pháp đình. Nhưng cô bé không phải, thế nên chuyện này luật pháp của con người không thể tiến hành ước thúc với cô bé.”

“Cô không đưa nó ra tòa chỉ vì nó là ma cà rồng?”

“Đúng.” Đường Vũ Tân gật đầu.

“Vậy sao không giết luôn con bé đi, như vậy xã hội sẽ không bị rối loạn vì nó.”

“Trưởng phòng Jang, ngài nói vì sao Hàn Quốc không có án tử hình đây?” Đường Vũ Tân nhìn Jang Chul Oh sau đó nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ “Thế giới này, ai mà có tư cách tước đoạt sinh mệnh của người khác chứ...”

Mãi đến gần tối, nhân tài của Tổ công tố mới lục tục quay về, người nào cũng mệt gần chết, đương nhiên trừ công tố Min của chúng ta ra. Tên này từ sau khi vụ án xảy ra, hàng lông mày nhăn nhúm chưa hề giãn lấy một chút.

Được công tố Min đặc xá, Yoo Jung In và Choi Dong Man vội vàng về nhà nghỉ ngơi. Hơn nữa hiếm khi thấy Min Tae Yun an ủi hai người lấy một lần, nói cái gì mà sự việc hơi rắc rối nhưng thời gian có dài mấy thì chuyện anh giao phó cũng phải nắm rõ ràng, thế nên nhờ mọi người vân vân và vân vân. An ủi đột xuất thế này làm hai người vừa mừng vừa sợ, đi về nhà.

“Các anh có tiến triển gì không?” Đường Vũ Tân cầm một quyển tiểu thuyết, nhàn nhả ngồi trên ghế đọc. Sau khi quăng ra một câu có sức nặng như thả bom, cô không để ý Jang Chul Oh bị nổ thương tích đầy mình, một mình quay về tổ ngồi đọc sách cả buổi chiều, trong tay còn cầm một ly trà chiều chưa kịp lạnh.

“Kim Deok Hwan còn chưa tỉnh. Y tá nói nếu hôm nay không tỉnh lại thì phải chờ đến mai. Tôi tính ngày mai lại đến lần nữa. Nghe bác sĩ điều trị nói, tuy Kim Deok Hwan còn chưa tỉnh nhưng tình hình đã chuyển biến tốt, tỉnh lại chỉ là chuyện của vài ngày tới.” Hwang Soon Bum tự rót ỉnh một ly nước to.

“Bên công tố Min thì sao?” Đường Vũ Tân quay qua Min Tae Yun.

“Ban ngày thang máy đông người, đợi đến tối lại đến.” Nói rồi Min Tae Yun đi vào phòng mình.

Nghe hai người trả lời, Đường Vũ Tân khẽ thở phào.

“Thế à.” Tùy tiện buông một tiếng lại cầm sách lên đọc tiếp.

“Công tố Đường à, sao tôi cảm thấy cô rất vui khi chúng tôi không tìm được manh mối thế?” Hwang Soon Bum nhìn khéo môi Đường Vũ Tân hơi nhếch lên một cách đáng ngờ, nghi hoặc hỏi.

“Làm gì có.” Đường Vũ Tân quay đầu lại tặng cho Hwang Soon Bum một nụ cười hoàn mỹ.

“Hôm nay công tố Đường làm gì?”

“Tôi á, trao đổi tình cảm với trưởng phòng Jang một chút, sau đó lại trao đổi với Alexandre Dumas.” Nói rồi Đường Vũ Tân gờo quyển Bá Tước Monte Christo lên, cô xem lần này là lần thứ ba rồi.

“Cô đúng là rảnh thật... còn nhớ vụ cá cược của cô và công tố Min chứ?” Hwang Soon Bum choáng, anh khó mà hình dung được người hờ chút là như bị động kinh này lại có thể ngồi yên trong tổ cả ngày...

“Đương nhiên nhớ.” Đường Vũ Tân ngẩng đầu nhìn sắc trời đã chuyển sang màu đen, khép sách lại rồi cầm lấy chìa khóa xe, quay đầu nói với Hwang Soon Bum: “Tôi giữ sức cả một ngày là vì giành chiến thắng trong vụ cá này. Trời tối là lúc lên vũ đài tốt nhất, nhưng cảnh sát Hwang và công tố Min mệt cả một ngày rồi, còn thể lực mà thắng trận cá này không?”

Nói xong Đường Vũ Tân cười gian tà, đi ra khỏi cửa phòng làm việc.

Đến hôm nay Hwang Soon Bum mới phát hiện, kỳ thật Đường Vũ Tân là ác ma thích chọc phá người khác. Đáng thương cho công tố Min, tối nay rốt cuộc là nên đi so tài với Đường Vũ Tân xem ai phát hiện hiện trường vụ án trước, hay là tiếp tục đến SCD điều tra... Hwang Soon Bum nháy mắt trở nên rối tinh rối mù...

Ra khỏi viện kiểm sát, Đường Vũ Tân lái chiếc xe mượn từ chỗ Jang Chul Oh lên đường đến viện sát hạch Noryanji. Nếu tối nay có thể bắt được Lee Yoon Ji, vậy mình nên đưa cô bé đến chỗ Jang Chul Oh hay là Min Tae Yun đây? Hoặc là dứt khoát tự mình nuôi?!!

Ý nghĩ này làm Đường Vũ Tân giật mình, kể đó liền lắc đầu muốn xóa sạch ý tưởng đó ra khỏi óc nhưng không làm sao xua đi được.

Chẳng lẽ muốn tự nuôi thật? Tuy nói dựa vào quan hệ với ông chủ Ra, có thể lấy được máu tươi nhưng lỡ đến cuối cùng Yoon Ji vẫn không thể không chế ham muốn hút máu của bản thân, vậy không phải cái mạng nhỏ của mình xong rồi? Nhưng nếu mình không nuôi thì giao em gái nhỏ cho ai bây giờ?

Rối thật...

“Đủ rồi, đến chừng đó nói sau.” Đường Vũ Tân quyết định không nghĩ tới vấn đề đau đầu này nữa, đập mạnh chân ga nhắm mục tiêu phóng tới.

Trắc trở mấy lần Đường Vũ Tân mới tìm được đúng đường. Không có biện pháp, ai kêu cô là cái đồ ngoại lai, cho dù bổ sung kiến thức thế nào đi nữa thì áp dụng vào thực tiễn cũng phải cần thời gian thích nghi. Có điều cuối cùng Đường Vũ Tân cũng lái xe vào được bãi đậu xe cách viện sát hạch Noryanji không xa.

Xuống xe rồi, miệng Đường Vũ Tân luôn treo một nụ cười nhàn nhạt, nhờ phúc Lee Yoon Ji mà mình cũng có may mắn đi qua nơi Min Tae Yun từng đi, không biết tương lai liệu mình có vinh hạnh được cùng đi với Min Tae Yun không.

Cảnh cáo mình đừng có nghĩ mấy vấn đề khiến người ta mặt đỏ tim đập này nữa, Đường Vũ Tân nhìn chung quanh, bắt đầu tìm cái ghế dài mà người qua đường đáng thương ngồi. Chung quanh viện sát hạch có rất nhiều ghế dài, trời mới biết là cái nào...

Đi qua đi lại một vòng lớn, miễn cưỡng khoanh vùng vài mục tiêu xong, Đường Vũ Tân tìm một quán đồ ăn nhanh gần đó ngồi xuống, gọi một ít đồ ăn đơn giản, bữa sáng và bữa trưa đã ăn quá no rồi.

Vốn Đường Vũ Tân không tính ăn trưa, kết quả giữa trưa đại boss chắc bị mấy câu của cô kích thích, chạy tới muốn mời cô đi ăn cơm... Đường Vũ Tân không do dự chọn ngay quán cơm Tàu. Tuy mùi vị không chính tông được nhưng vẫn không thể ngăn cản khẩu vị ngon lành của cô. Nhìn Đường Vũ Tân ăn hăng say, Jang Chul Oh thề sau này không bao giờ mời cô nài đi ăn nữa. Không phải tiếc tiền mà là sợ Đường Vũ Tân chết no... ăn cơm cũng có thể mất luôn mạng...

Nhớ đến đó là Đường Vũ Tân không nhịn cười được, có thể khiến đại boss lộ ra vẻ mặt đó, coi như cô rất có bản lĩnh rồi?! Nhưng rất nhanh, nụ cười của Đường Vũ Tân tắt đi. Cô không khỏi nghĩ đến, sau khi tìm được Yoon Ji rồi, hoặc là không tìm được Yoon Ji, sau khi biết Jang Chul Oh là ma cà rồng áo đen... sau đó, nên làm sao đây?

“Aizz...” Nghĩ tới đó Đường Vũ Tân thở dài, nghĩ bụng còn không bằng xem phim nữa. Kịch bản nói bỏ là bỏ, đạo diễn thích viết sao thì viết, thích diễn thế nào thì diễn. Bây giờ mình lên không được xuống không xong...

Đường Vũ Tân bực bội nằm sấp xuống bàn, nhìn bầu trời tối đen như mực, mi mắt không ngừng đánh lộn, sau đó... sau đó cô ngủ mất tiêu...

Đường Vũ Tân bị nhân viên quán ăn đánh thức. Nhân viên phục vụ đó còn xin lỗi nói quán muốn đóng cửa rồi. Thấy ánh mắt áy náy của phục vụ, Đường Vũ Tân đỏ bừng mặt. Nhắc tay xem đồng hồ, đã hơn 11 giờ đêm...

“Trời ạ...: Đường Vũ Tân xoạc cẳng chạy tới khu vực gần viện sát hạch Noryanji, hi vọng mình đến kịp.

Thở hồng hộc chạy đến cửa viện, quan sát ghế dài chung quanh, vẫn không có xác chết nào hết, Đường Vũ Tân thở hắt ra, đặt mông ngồi xuống một cái ghế trong số đó.

“May quá may quá.” Đường Vũ Tân đập đập ngực mình cho dễ thở, vỗ vỗ một hồi liền cảm thấy không đúng. Sao cô cảm thấy có một đôi mắt đang nhìn mình chằm chằm?

Theo bản năng ngẩng đầu lên, chỉ thấy một cô bé học sinh trung học tóc đen dài buông xõa ngực trái còn đeo băng tên Lee Yoon Ji đứng trước mặt mình.

Bây giờ, Đường Vũ Tân rất muốn khóc...

Hai người nhìn nhau rất lâu, bỗng chốc Đường Vũ Tân nở nụ cười nhìn giống như sắp khóc đến nơi, nói với Yoon Ji mắt đã biến thành màu xanh: “Em gái, chị dẫn em đi tìm anh trai được không?”

Đường Vũ Tân nói làm Lee Yoon Ji khựng lại, kể đó không biết cô bé nghĩ gì mà quay lưng bỏ chạy. Tình thế điên cuồng đó làm Đường Vũ Tân nhảy dựng lên, theo bản năng thò tay chụp lấy, chụp được một cánh tay của Yoon Ji.

Tay phải Yoon Ji bị giữ, quay người lại chộp lấy tay phải Đường Vũ Tân hất ra, móng tay dài ngoằn rạch một đường lên cánh tay Đường Vũ Tân, Đường Vũ Tân đau quá thả tay ra, Yoon Ji liền chạy như bay, biến mất tăm tích.

“Ui da, mẹ ơi...” Đường Vũ Tân đau đến hít hơi, bản thân xui xẻo quá sức, thì ra mình thay thế người qua đường đáng lẽ phải chết ở đây sao?!

Lúc Đường Vũ Tân còn đang than thở cho vận mạng trắc trở của mình thì đằng xa vang lên tiếng bánh xe ma sát với mặt đường, tiếp đó là ánh đèn xe sáng choang thiếu chút nữa làm Đường Vũ Tân mù mắt. Đợi đèn tắt Đường Vũ Tân mới phát hiện, một chiếc Audi trắng dừng lại phía trước cách mình không xa. Min Tae Yun vén gương mặt đen thui từ trong xe đi ra.

“Sao... sao anh biết tôi ở đây?” Đường Vũ Tân hoảng hồn.

“GPS xe của trưởng phòng Jang.” Min Tae Yun kéo cánh tay bị thương của Đường Vũ Tân lên, khê vén ống tay áo ra để lộ vết thương bị cào máu thịt bầy nhầy.

“Ách... cái này là ngoài ý muốn...” Đường Vũ Tân muốn rút tay ra khỏi tay Min Tae Yun nhưng sức cô sao mà bằng được ma cà rồng chứ?

“Cô nhìn thấy rồi à?” Min Tae Yun quay đầu hỏi.

“Không có, tóc dài quá, giống y Sadako [14].” Nói rồi Đường Vũ Tân kéo mái tóc dài ngang vai của mình từ đằng sau ra che mặt.

“...” Min Tae Yun nhìn cử chỉ ngu ngốc của Đường Vũ Tân, triệt để cảm nín.

Thấy vẻ mặt Min Tae Yun, Đường Vũ Tân cười hì hì, kể đó hết nhìn Min Tae Yun bằng ánh mắt khiến anh khó hiểu lại nhìn cánh tay đang chảy máu, sau đó đưa cánh tay bị thương tới miệng Min Tae Yun, nói: “Mời anh uống.”

“Cô làm gì thế?!” Mùi máu nồng nặc kích thích Min Tae Yun, ánh mắt lập tức biến thành màu xanh.

“Mời anh uống đó. Đẳng nào cũng lãng phí, anh xem, bao nhiêu là máu!” Đường Vũ Tân chỉ vào chỗ cánh tay máu đã sắp chảy thành thác.

“Đừng quậy, tôi đưa cô đi bệnh viện.” Min Tae Yun nói rồi lờ Đường Vũ Tân định đi.

“Anh không uống tôi không đi bệnh viện.” Đường Vũ Tân nín tay vịn chiếc ghế, ghì người lại.

Min Tae Yun hết cách đành thả tay ra, không lẽ anh phải túm tay cô giật ra khỏi cái ghế?

“Đừng quậy nữa.”

“Tôi không quậy, anh và ông chủ Ra cãi nhau rồi hả? Tôi thấy lâu lắm rồi anh không đến bar ăn cơm, thân thể chịu sao nổi? Uống đi, chảy cũng chảy sưng, cho anh uống coi như không lãng phí.” Nói rồi Đường Vũ Tân lại đưa cánh tay đến miệng Min Tae Yun, đương nhiên tay kia vẫn nín chặt lấy ghế, giữ đến nỗi khớp xương trắng bệch.

Min Tae Yun nhìn cánh tay bị thương trước mặt, lại nhìn cái tay nắm chặt ghế chết cũng không buông, rồi chuyển sang nhìn ánh mắt quyết liệt của Đường Vũ Tân, thở dài không biết làm sao.

“Ôi, cô bảo tôi nói gì mới được đây...”

“Không cần nói gì hết, uống là được.” Nói rồi kê tay mình sát vào miệng Min Tae Yun.

Tiếp xúc với vết thương gần như thế, rốt cuộc Min Tae Yun không áp chế nổi ham muốn, cơ hồ gần như bản năng há miệng áp lên, chậm rãi hút lấy chất lỏng đang không ngừng tuôn ra ngoài.

Đường Vũ Tân khẽ “ui” một tiếng, sau đó rất nhanh để cho tiếng kêu mà cô sợ làm ảnh hưởng tới bữa ăn của Min Tae Yun biến mất trong người.

50. Chương 50: Không Thể Tha Thứ Cho Người Đó Sao?

Ngày hôm sau, Hwang Soon Bum nhìn cánh tay quần bằng của Đường Vũ Tân không nhịn được muốn khóc, anh quay đầu nhìn sắc mặt Min Tae Yun, phát hiện sắc mặt công tố Min đã khá hơn mấy ngày trước đó nhiều, có điều cũng không dễ nhìn tí nào. Dù sao, làm gì có chuyện công tố Đường bị thương mà công tố Min lại tỏ vẻ rất happy chứ.

“Nói vậy, tối qua công tố Đường thật sự đến hiện trường gây án trước?” Hwang Soon Bum dè dặt hỏi dò.

“Đương nhiên, bốn cô nương có khi nào chiến đấu mà không chuẩn bị đâu?” Đường Vũ Tân nhướn mày đắc ý.

“Vậy có thấy hung thủ không?” Hwang Soon Bum hỏi tiếp.

“Không có.” Đường Vũ Tân khẽ nhúc nhích cánh tay từng chút một, đặt nó lên bàn xong mới thở ra, nói tiếp: “Tóc dài quá nhìn không thấy mặt, nhưng là một cô bé, không sai.”

“Cô bé à...” Hwang Soon Bum cúi đầu suy nghĩ, vì sao anh cảm thấy sự việc càng lúc càng phức tạp? Loại sinh vật như ma cà rồng này nhiều lên đến nỗi chạy đầy đường từ lúc nào thế?

“Những người khác đâu.” Min Tae Yun phát hiện phòng làm việc vắng tanh bèn hỏi.

“Còn không phải tại cậu” Hwang Soon Bum than vãn “Người trong tổ chúng ta đúng là bán mạng nha. Sáng sớm công tố Yoo đã đi ra ngoài tiếp tục điều tra quan hệ của nạn nhân. Dong Man sáng sớm đã ngâm mình trong phòng kiểm nghiệm. Công tố Min, cậu không cảm thấy mệnh lệnh dành cho hai người đó quá hà khắc sao.”

“Tôi chỉ không muốn để bọn họ dính líu vào mà thôi. Trước mắt chúng ta đã có một ví dụ mơ mơ hồ hồ tự kéo mình vào sau đó thương tích đầy mình rồi, tôi không muốn xuất hiện cái thứ hai.” Nói rồi Min Tae Yun liếc xéo Đường Vũ Tân.

“Nhưng tôi vẫn còn sống đấy thôi?” Đường Vũ Tân dong đưa cánh tay, vẻ mặt rất đắc ý, ít nhất lúc cô cho là mình chết chắc rồi thì lại sống sót, có thể thấy bất luận là kiếp trước hay là đời này đều là người chưa tới số chết.

“Chết rồi cô sẽ không có cơ hội hối hận.” Min Tae Yun chán nản.

“Cánh tay công tố Đường bị thương tối qua à?” Hwang Soon Bum nhìn băng vải thấm máu, hỏi.

“Ừ, không cẩn thận bị rách, không có gì đáng ngại.” Đường Vũ Tân cảm kích cười với Hwang Soon Bum, sau đó quay đầu hỏi: “Điều tra SCD sao rồi?”

Min Tae Yun có chút bất lực liếc Đường Vũ Tân một cái, không thèm quay đầu lại đi thẳng vào phòng làm việc đóng cửa đánh “sầm” một tiếng.

“Anh ta sao thế?” Đường Vũ Tân hoang mang nhìn cánh cửa, hoàn toàn không hiểu rốt cuộc vì sao Min Tae Yun giở tính trẻ con ra.

Hwang Soon Bum nhìn cử chỉ giận dữ của Min Tae Yun phì cười thành tiếng.

“Là thế này” Hwang Soon Bum cười ha ha nói với Đường Vũ Tân “Tối hôm qua, vốn dĩ công tố Min định đến SCD điều tra, lúc cậu ta ra khỏi phòng làm việc tôi tốt bụng nhắc cậu ta giao kèo với cô.”

“Sau đó sao?” Đường Vũ Tân nhìn vẻ mặt kỳ quặc của Hwang Soon Bum đột nhiên có xúc động muốn cười.

“Sau đó tôi nói với cậu ta cô đã mượn xe trưởng phòng Jang đi tìm hiện trường gây án. Kết quả Tae Yun nhú mày lôi Dong Man vừa về nhà không lâu quay lại, định vị xe của trưởng phòng Jang.

“Cho nên anh ta đi tìm tôi, không đến SCD?” Đường Vũ Tân cau mày, trong lòng không rõ là cao hứng hay là gì nữa.

“Đúng thế.” Hwang Soon Bum gật đầu cười “Công tổ Min không đi được, có phải công tổ Đường rất cao hứng không?”

“Aizz...” Đường Vũ Tân khẽ thở dài “Nên đến rồi cuộc sẽ đến, cho dù tôi cản trở cũng vô dụng.”

“Có ý gì thế?” Hwang Soon Bum giật mình, nói cứ như cô ấy biết gì vậy.

“Bên Kim Deok Hwan sao rồi?” Đường Vũ Tân chuyển đề tài.

“Tôi đang chuẩn bị đi, bác sĩ nói có lẽ hôm nay sẽ tỉnh.” Hwang Soon Bum lắc chìa khóa xe trong tay, tỏ ý mình sắp đi.

“Vậy để trễ chút nữa đi, thật sự không tỉnh cũng không có cách nào nhưng ít nhất trong phạm vi năng lực của mình có thể cam đoan là người đầu tiên biết được tin tức ông ta tỉnh lại.”

“OK, tôi biết rồi.” Hwang Soon Bum biết cuộc trò chuyện của mình và Đường Vũ Tân đã kết thúc, có hỏi thêm nữa cũng không được gì. Nói cũng lạ, rõ ràng là một người bình thường, sao còn hiểu biết về bí ẩn ma cà rồng hơn cả một người quen với ma cà rồng như mình chứ?

Đợi Hwang Soon Bum đi xong, Đường Vũ Tân mới lộ ra vẻ mặt nhe răng trợn mắt. Không có cách, lần này mặc dù chỉ bị cào rách da rách thịt nhưng máu chảy không ít, tuy chưa tới mức phải đi bệnh viện. Dưới sự năn nỉ đủ cách của Đường Vũ Tân, Min Tae Yun đành đưa cô tới chỗ ông chủ Ra. Giữa hai người mặc dù còn ngưỡng ngấp song có mặt Đường Vũ Tân, Min Tae Yun cũng không tiện phát tác. Vả lại Min Tae Yun cũng không thật sự trách ông chủ Ra, nên khoảng cách giữa hai người về căn bản đã gần như biến mất vào tối qua.

Đường Vũ Tân đau nhe răng nhếch miệng nửa ngày mới nhớ hình như lúc này trong tổ chỉ còn mình cô và Min Tae Yun, bèn ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy Min Tae Yun ngồi trên ghế dựa nghịch bật lửa trong tay, song cả người thì ngơ ngẩn như mất hồn...

“Tên này rảnh thật...” Đường Vũ Tân mắng thầm, đứng dậy đi tới phòng làm việc của Min Tae Yun.

‘Cốc cốc!’

Gõ cửa tượng trưng hai tiếng, cũng không đợi Min Tae Yun mời Đường Vũ Tân đã tự mình đẩy cửa vào. Min Tae Yun chỉ liếc Đường Vũ Tân một cái lại chìm đắm trong suy nghĩ của mình.

Đường Vũ Tân thấy Min Tae Yun suy nghĩ, cũng không quấy nhiễu anh, tìm vị trí thoải mái đối diện với Min Tae Yun ngồi xuống, học bộ dạng ngơ ngẩn của Min Tae Yun. Điểm khác biệt duy nhất là, ánh mắt Min Tae Yun trống rỗng đến đờ đẫn, còn Đường Vũ Tân thì nhìn Min Tae Yun đờ đẫn...

“Có chuyện à?” Min Tae Yun thật tình không chịu nổi ánh mắt soi mói dò xét này của Đường Vũ Tân, đành lên tiếng.

“Anh định lúc nào mới phơi bày toàn bộ sự việc với tôi?” Đường Vũ Tân nhàn nhã nhìn Min Tae Yun.

“Cô nói cái gì.” Min Tae Yun mở bật lửa lên nghe tách một tiếng, sau đó lại đóng cụp lại.

“Toàn bộ.” Đường Vũ Tân cười tít mắt “Thật ra anh nên sớm nói với tôi, có lẽ tôi sẽ không bắt cần làm ra bao nhiêu chuyện ngốc nghếch như vậy, tuy rằng xuất phát từ ý tốt của anh.”

“Cô đoán không sai.” Hồi lâu Min Tae Yun mới mở miệng.

“Tôi đoán cái gì?” Đường Vũ Tân mù mờ.

“Suy đoán khi cô bị cản lần đầu tiên, toàn bộ đều đúng.”

“Tôi đoán gì?” Không phải Đường Vũ Tân giả vờ hồ đồ, cô không nhớ thật... trời mới biết lúc đó cô nói cái gì?! Kịch bản cô biết hết không nói, lúc đó cô căn cứ một phần kịch bản, nói cái gì cô quên mất rồi...

“...” Min Tae Yun nhìn bộ dạng Đường Vũ Tân không giống giả vờ, nháy mắt câm lặng.

“Hay là... anh nhắc tôi một chút?” Thấy mặt Min Tae Yun đen lại, Đường Vũ Tân rất tử tế đề nghị.

“Park Jun đã chết rồi. Anh ta đúng là ma cà rồng, cũng là người biến đổi tôi.” Min Tae Yun phớt lờ đề nghị của Đường Vũ Tân, chỉ bổ sung thêm một chút thông tin Đường Vũ Tân để sót.

Tiếp đó, Min Tae Yun vừa nhớ lại vừa tường thuật vụ tai nạn xe đó một lần.

“Cho nên, cảnh sát Hwang mới đi tìm Kim Deok Hwan sao? Là vì ông ta biết chủ xe và chiếc xe bị lật do tai nạn, lại căn cứ tin tức anh thu được từ chỗ ông chủ Ra; người đó kỳ thật là do ông chủ Ra lấy trộm máu ma cà rồng, trong lúc vô tình bị ông chủ Ra biến thành ma cà rồng, cắn chết em gái anh thật ra là chuyện ngoài ý muốn ư?”

“Ngoài ý muốn à...” Min Tae Yun cười khổ.

“Công tố Min, tôi nhớ tôi từng hỏi anh một câu.”

“Câu gì?”

“Tôi từng hỏi anh, rốt cuộc như thế nào mới coi là báo được thù... lúc đó anh không cho tôi đáp án, bây giờ thì thế nào? Đã có đáp án chưa?”

Min Tae Yun nhìn Đường Vũ Tân thật lâu, lần trước anh không trả lời cô nhưng lần này, anh cũng không có đáp án...

“Hoặc là tôi đổi cách hỏi khác, nếu hiện tại người giết em gái anh đứng trước mặt, anh sẽ làm sao?”

Nghe xong Min Tae Yun hơi rùng mình, anh cũng vẫn không có đáp án...

“Giết người đó? Giao cho luật pháp? Hay là đánh người đó một trận?” Đường Vũ Tân hỏi liền một mạch.

“Tôi không biết...” Min Tae Yun thú nhận. Giết hấn? Chẳng khác nào trả thù cá nhân. Đưa ra tòa? Thẩm phán sẽ thụ lý vụ án gần như là bệnh thần kinh này sao? Đánh hấn một trận? Cái này đương nhiên rồi, nhưng như vậy là trả thù được rồi sao?

“Ôi...” Thấy ánh mắt mờ mịt của Min Tae Yun, Đường Vũ Tân thở dài, thử đề nghị “Công tố Min... chẳng lẽ không thể tha thứ cho người đó ư?”

“Nếu là cô cô sẽ tha thứ sao?!” Min Tae Yun hơi tức giận nhìn Đường Vũ Tân, sao cô có thể nói như thế?!

“Tôi nghĩ tôi sẽ.” Ai ngờ Đường Vũ Tân nói ngay không cần suy nghĩ.

“Cô sẽ?!” Min Tae Yun nhạo báng “Công tố viên Đường Vũ Tân, người chết là em gái tôi.”

“Công tố viên Min Tae Yun, có lẽ anh đã quên, nếu không có anh, chắc tôi đã chết hai lần rồi.” Đường Vũ Tân không trách thái độ của Min Tae Yun, dù sao mối thù của người thân không thể nói tha thứ là làm được.

Hồ hấp của Min Tae Yun chợt cứng lại, thì thào: “Xin lỗi.”

Tức giận khiến anh quên mất, quên rằng cô gái này từng nhiều lần mấp mé bên bờ vực sinh tử, nhưng đến bây giờ cô không hề oán hận bất cứ ai. Phẫn nộ khiến anh quên, quên rằng cô gái này từng mang đến cho anh ấm áp, hơi ấm làm tan chảy được ngay cả băng tuyết ngàn năm...

“Nếu Yoon Ji còn sống, không biết cô bé có tha thứ cho người vô ý giết mình hay không?” Đường Vũ Tân lẩm bẩm với mình, cũng là nói cho Min Tae Yun nghe.

Nghe câu nói đó, lòng Min Tae Yun lại quặn đau lần nữa, căn bản anh không cần hỏi Yoon Ji đáp án, vì anh biết chắc chắn Yoon Ji sẽ tha thứ cho người đó.

Sau đó, cả hai không nói thêm lời nào, dường như đều đang nghĩ chuyện của mình, phòng làm việc tĩnh lặng đáng sợ. Choi Dong Man nữa dường như quay về Tổ công tố, nhìn không khí quỷ dị trong phòng làm việc, không tự chủ được mà rụt cổ. Tuy cậu biết hai người này thường hay cãi nhau nhưng lần này có vẻ là lạ, trong không khí tản mát hơi thở khiến người ta muốn rút lui.

“Reng...”

Một loạt tiếng điện thoại dồn dập vang lên trong khung cảnh yên lặng nghe cực kỳ chói tai, Choi Dong Man giống như con thỏ bị sợ hãi nhảy dựng lên, liền chớp lấy điện thoại.

“A lô? Tổ công tố... cái gì?! Được, tôi biết rồi, địa điểm ở đâu?” Choi Dong Man kẹp điện thoại sát vào vai, rảnh hai tay lấy giấy bút ghi chép gì đó trên giấy “Bờ sông Hàn... được tôi biết rồi, chúng tôi lập tức tới ngay.”

Ngắt điện thoại, Dong Man cũng không để ý được bầu không khí trong phòng lúc này có bao nhiêu quái lạ, ba chân bốn cẳng chạy tới phòng công tố Min, cửa cũng không kịp gõ liền xông vào: “Vừa nhận được báo án, bên bờ sông Hàn phát hiện một xác chết. Căn cứ manh mối camera giám sát ghi được ở hiện trường, lần này, vẫn là ma cà rồng.”

“Cái gì?!” Nghe thấy tin này, Đường Vũ Tân nhảy dựng lên y như lúc ở nhà Jang Chul Oh nghe được tin.

51. Chương 51: Yoon Ji... Còn Sống Đúng Không?!

Bờ sông Hàn, khung cảnh tĩnh mịch vốn có bị phá vỡ. Dải cách ly màu vàng chói mắt giăng xung quanh, phong tỏa con đường dẫn tới bờ đê ngăn cản du khách và người đi đường. Tổ công tố đứng chung quanh nạn nhân, về mặt trầm trọng.

“Lại là ban ngày ban mặt.” Hwang Soon Bum nhìn mặt trời trên đỉnh đầu, hai mắt nhắm lại.

“Lần này vẫn là bắt chước gây án à?” Yoo Jung In ngược nhìn Đường Vũ Tân trầm tư bên cạnh.

“Công tố Yoo tin rằng trên thế giới này có ma cà rồng sao?” Thấy Đường Vũ Tân không trả lời, Jang Chul Oh đích thân đến hiện trường tiếp lời.

Yoo Jung In mím môi, đáp: “Đương nhiên không có.”

“Phải tin tưởng khoa học.” Jang Chul Oh nói xong cũng không nhiều lời nữa.

Nhất thời chung quanh trở nên trầm mặc, mọi người đều như chìm trong suy nghĩ của mình.

“Dong Man, kết quả kiểm tra sao rồi?” Thật lâu, Min Tae Yun phá vỡ yên lặng.

“Tình huống giống như lần trước, giám định sơ bộ, nạn nhân chết do mất máu quá nhiều.” Choi Dong Man đưa báo cáo tạm thời cho Min Tae Yun.

“Rốt cuộc là vì lý do gì lại muốn bắt chước thành ma cà rồng chứ?” Yoo Jung In nhíu mày hung dữ, lại nhìn Đường Vũ Tân “Công tố Đường thấy thế nào?”

“Ai biết chứ, ăn no rừng mỡ.” Đường Vũ Tân bồn chồn trong bụng.

“Vụ án lần này không nằm trong dự đoán?” Min Tae Yun quay đầu nhìn Đường Vũ Tân không biết đang mơ màng chồn nào.

Đường Vũ Tân thở dài, lắc đầu: “Địa điểm không sai lệch nhưng thời gian lại không như tôi nghĩ.”

“Vậy có tính là cô thua không?” Hiếm khi thấy trong tình huống này rồi mà Min Tae Yun còn nhớ được chuyện cá cược.

Đường Vũ Tân lườm anh “Đương nhiên không tính, đừng quên lần trước nếu tôi không đến hiện trường kịp, sẽ có ba người bị con nhóc kia hại chết.”

“Công tố Đường thật sự đoán được hiện trường gây án thứ hai?” Yoo Jung In kinh ngạc.

“Tất nhiên, nếu không cô cho rằng vì sao tay tôi quần băng nhiều như thế?” Nói rồi Đường Vũ Tân hươ hươ cánh tay quần băng như thể đang khoe khoang luân chương chiến thắng.

Vết thương thật ra chỉ có ba đường. Song ông chủ Ra phát huy tối đa nét đẹp trong y học, quần cánh tay Đường Vũ Tân vừa chắc chắn vừa rất dễ nhìn. Tất nhiên kết quả là băng quần trên tay Đường Vũ Tân hoàn toàn không xứng với vết thương của cô...

“Rốt cuộc trông hung thủ ra sao?” Yoo Jung In giống hệt Hwang Soon Bum khi lần đầu tiên nghe đáp án, hỏi dồn.

“Giống Sadako.”

“Hả?” Câu trả lời của Đường Vũ Tân làm Yoo Jung In mù tịt.

“Ý công tố Đường là, tóc hung thủ quá dài, gì cũng không nhìn thấy.” Hwang Soon Bum rất hiểu phản ứng của Yoo Jung In, giải thích.

“Cũng không phải không nhìn thấy gì, ít nhất biết hung thủ là nữ, xem ra chúng ta không cần tốn công sức tìm bên cánh nam giới.” Đường Vũ Tân vung vẩy tay.

“Nữ?!” Yoo Jung In sững sờ mở to mắt, hung thủ giết người liên tiếp lại là nữ?! Thật khó mà tưởng tượng được.

“Chẳng những nữ, mà còn là cô”

“Chỉ là nữ, những cái khác còn chưa xác định.” Đường Vũ Tân cắt ngang câu nói còn lại của Hwang Soon Bum.

Hwang Soon Bum thấy vậy cũng rất biết điều ngậm miệng song trong lòng thì buồn bực, sao mới có một lúc đã từ cô bé biến thành nữ rồi? Mới rồi rõ ràng còn khẳng định...

Min Tae Yun đứng bên cạnh thấy phản ứng của Đường Vũ Tân như vậy cũng nhịu mảy. Vì sao muốn phủ nhận đó là một bé gái? Mới rồi còn rất chắc chắn? Bản thân anh vì dùng năng lực ma cà rồng để quan sát nên không thể nói ra sự thật, không lẽ cô cũng có nguyên nhân gì không thể nói?

“Thật quá đáng tiếc.” Yoo Jung In tính đơn thuần, không nghi ngờ cô, tiếc nuối trề môi.

Thấy lửa được Yoo Jung In rồi, Đường Vũ Tân thở phào, cúi đầu quan sát xác chết nằm trên ghế dài, bỗng đứng nãy sinh cảm xúc bực bội.

“Tôi đi quan sát bờ đê.” Đường Vũ Tân tùy tiện quăng lại một câu, cũng chẳng quan tâm những người khác đồng ý hay không, sải chân men theo bờ đê đi tới.

“Vì sao là ban ngày chứ! Không phải ban đêm mới đúng sao!!” Đường Vũ Tân nhịu mảy lăm bầm.

“Chẳng lẽ nhất định phải đến đê biển mới giải quyết được toàn bộ vấn đề? Không thể chống lại đại thần kịch bản như lời đồn sao?!” Đường Vũ Tân dùng sức nhéo cánh tay bị thương của mình, đau đến lấn át phiền muộn trong lòng khiến đầu óc cô khá lên một chút, kể đó lại thì thào: “Cũng không đúng, ít nhất Min Tae Yun không bị truy nã. Ông chủ Ra cũng không bị biến thành ma cà rồng, nhưng rốt cuộc Yoon Ji là sao, sao đứa nhỏ này luôn không theo sắp xếp chứ?!”

Đến cuối bờ đê, Đường Vũ Tân bực bội ném một cục đá xuống giữa sông, dưới ánh nắng cục đá bắn bọt nước lên tung tóe, tạo thành từng vòng sóng lăn tăn trên mặt sông...

Đường Vũ Tân nhìn gợn sóng đến xuất thần. Chẳng bao lâu sau khi cô cho rằng mình đã đến một thế giới xa lạ, lúc cô muốn bắt đầu lại một cuộc sống bình thần qua ngày, cô gặp phải Jang Chul Oh... tuy khó khăn khác nhìn thấy Jang Chul Oh, thiếu chút nữa cô nghẹt thở chết nhưng trong lòng lại hoạt bát hẳn lên.

Song, cho dù cô trở nên hoạt bát, cô cũng chưa từng nghĩ đến chuyện gây ra sóng gió gì ở nơi này. Dù sao ở đây có nhiều sinh vật phi nhân loại như vậy, bản thân chỉ là một cô gái nhân loại yếu ớt không ai bằng, dựa vào đâu mà làm mưa làm gió? Vì thế cô tưởng tượng chính mình là gió, là sóng nhấp nhô, là giọt sương ban mai, cô chỉ cần nở rộ trong thoáng giây là đủ.

Nhưng cô không bao giờ ngờ được, trong lúc cô không ngừng thâm nhập, không ngừng tiến sâu vào quá trình, sự tình tuy có ngoắt ngoéo nhưng cũng phát triển theo hướng cô chờ mong. Cô ngàn vạn lần không ngờ rằng, sau lần đầu tiên bị đại boss cắn cô vẫn còn sống như kì tích?!

Về sau, trong vụ án mục sư bánh mì, nhờ cô mà Yang Si Chul thoát chết. Min Tae Yun nhét danh thiếp vào khe cửa nhà Yoon Ji Hee không đến được tay Lee Yoon Ji do có sự can thiệp của cô. Sau đó nữa, đại khái vì cô, Jang Chul Oh bỏ việc săn mồi hơn nữa còn thiêu hủy xác chết có khả năng trở thành chứng cứ.

Yoon Ji Hee cũng vì không có tám danh thiếp bảo đảm mà bị Lee Yoon Ji hút máu đến chết. Min Tae Yun nhờ đó mà không rơi vào cảnh bị truy nã khắp nơi, ông chủ Ra cũng không bị liên lụy đến nỗi thành ma cà rồng... vốn dĩ mọi chuyện đều ổn, nhưng Yoon Ji lại cứ xuất hiện không theo sắp xếp, hoặc nói là căn cứ đúng theo kịch bản mà xuất hiện rồi...

“Ôi trời ạ... đi không được ở cũng chẳng xong, ông trời, không lẽ hai người đó đánh nhau đến chết đi sống lại trên bờ biển này ông mới vui sao?! Ông trời, ông quảng tôi một mình ở đây chưa đủ hay sao mà còn muốn đùa bỡn tất cả mọi người?!” Đường Vũ Tân nổi giận đùng đùng chất vấn trời xanh.

“Ai chọc cô...” Jang Chul Oh định hỏi Đường Vũ Tân có phải trông thấy Yoon Ji thật không, lại thấy Đường Vũ Tân đi dọc bờ đê bèn đi theo. Còn chưa tới gần đã nghe Đường Vũ Tân lầm bầm một mình, không biết là lên cơn điên gì...

“Hơ...” Đường Vũ Tân không nghĩ vụ án đang điều tra mà còn có người đến, sắc mặt hơi ngượng ngùng.

Thấy Đường Vũ Tân không đáp, Jang Chul Oh cũng không hỏi nữa. Ông chần chờ một hồi, dường như hạ quyết tâm, hỏi “Cô... gặp Yoon Ji rồi?”

“vâng.” Đường Vũ Tân cũng không định giấu, thản nhiên thừa nhận.

“VẬY...”

“Cái gì cũng đừng hỏi, trừ việc tôi bị cào ra không có thu hoạch gì nữa.” Đường Vũ Tân chìa cánh tay bị thương ra trước mặt Jang Chul Oh.

Bị Đường Vũ Tân chặn họng, Jang Chul Oh không đoán ra được, thực sự cô không tiếp xúc gì hay là không muốn nói. Jang Chul Oh mím môi, cuối cùng quyết định nuốt vế sau vào bụng, ông biết nếu Đường Vũ Tân không muốn nói, cho dù ông hút khô máu trên người cô cũng không thu được gì.

“Chú rất khẩn trương việc Yoon Ji, không cần nhắc chuyện dẫn cô bé chạy trốn thật à?” Đường Vũ Tân nhìn Jang Chul Oh muốn nói lại thôi, cười ranh mãnh.

“...”

“Này!” Đẳng xa vọng đến tiếng Hwang Soon Bum.

Đường Vũ Tân và Jang Chul Oh nhìn theo tiếng kêu, chỉ thấy Hwang Soon Bum đứng cạnh hiện trường vẫy tay với họ “Kết thúc điều tra rồi, về thôi!”

“Ồ, tới liền!” Đường Vũ Tân nói rồi chạy về chỗ bọn Hwang Soon Bum trước tiên.

“Lần này giống như lần trước, cùng một hung thủ.”

Sở pháp y, người đẹp bác sĩ tháo găng tay xuống, kết luận hung thủ cùng một người.

“Có thể khẳng định là cùng một người ư?” Yoo Jung In hơi nghi ngờ, dù sao nếu hung thủ thật sự là nữ, có thể liên tục chế ngự đàn ông đứng tuổi chứng tỏ sức lực rất bất thường, hay là đã qua luyện tập? Ý nghĩ này xẹt qua trong đầu Yoo Jung In.

“Xem chỗ này.” Người đẹp bác sĩ chỉ chỉ nơi cổ “Độ dài giữa hai điểm này giống nhau cho nên xác định chắc là cùng một hung khí. Có điều chúng ta không kiểm tra ra dấu vết kim loại trong vết thương, rốt cuộc hung khí là gì? Không thể là xiên nướng thịt rồi, vì nó là kim loại.”

“Bác sĩ Sok, hung thủ có khả năng là nữ không?” Yoo Jung In nói ra thắc mắc của mình.

“Nữ?” Bác sĩ Sok giật mình, suy nghĩ một lúc đáp: “Xác suất là nữ cực kỳ thấp.”

“Nhưng công tố Đường nói cô ấy nhìn thấy một phụ nữ.” Yoo Jung In quay đầu nhìn Đường Vũ Tân kiểm chứng.

“Thật sự là nữ?” Bác sĩ Sok kinh ngạc.

“Chắc là vậy, tóc dài y như Sadako.” Đường Vũ Tân không dè Yoo Jung In sẽ hỏi bác sĩ Sok, đành kiên trì đáp.

“VẬY à...” bác sĩ Sok thoáng dăm chiêu “Nếu thật sự là nữ, đại khái chỉ có một khả năng gây án.”

“Khả năng gì?” Min Tae Yun hỏi.

“.” Lúc nói hai từ đó, bác sĩ Sok nhìn Min Tae Yun bằng ánh mắt đầy thâm ý.

“SẮC...?” Choi Dong Man cà lăm. Kỳ thật Choi Dong Man nghĩ tám phần là cô gái đó bị quấy rối mới lấy ra vũ khí phòng thân gì đó đâm vào cổ nạn nhân. Bởi vì sau khi điều tra cho thấy cả hai nạn nhân trước đó đều uống say, nên cậu đơn giản cho rằng có lẽ mấy người đó uống say làm bậy nên bị ngộ sát. Ai ngờ lại đưa ra kết luận này?

“ĐÚNG THẾ.” Bác sĩ Sok đi lại cạnh xác nạn nhân nói: “Mọi người xem, cả người trừ vết thương trên cổ ra không còn dấu vết gì khác nữa. Vừa rồi tôi đã kiểm tra những vị trí khác, hoàn toàn không có chỗ bị thương. Như vậy loại trừ khả năng sau khi bị tấn công gây ra hành động vô thức dẫn tới mất máu mà chết. Nếu hung thủ là nam, trừ phi là người thân cận bằng không không cách nào gây án trong tình huống nạn nhân không có phản ứng.”

“Ồ, thì ra là thế...” Yoo Jung In lộ ra vẻ mặt tỉnh ngộ, chẳng trách công tố Min yêu cầu cô điều tra kỹ quan hệ của nạn nhân, thì ra anh ta hoài nghi vấn đề này.

“Nhưng căn cứ lời công tố Đường, nếu hung thủ là nữ, vậy hoàn toàn có thể ra tay hạ sát trong tình huống nạn nhân không hề chống cự.” Người đẹp bác sĩ nói tiếp.

Nhất thời không ai nói gì nữa, đều suy diễn theo manh mối vừa có được.

“Tôi vẫn cảm thấy không đúng.” Yoo Jung In lại lên tiếng “Nạn nhân không chết ngay lập tức, sau khi cổ bị đâm mất máu nhiều quá mới chết, mất một thời gian như vậy hung thủ làm sao mà kèm chế nạn nhân được?”

“Có lẽ là vì rượu.” Bác sĩ Sok nhún vai, tỏ ý mình chỉ có thể suy đoán tới đây.

“MẶC KỆ RA SAO, trước tiên chúng ta phải điều tra chung quanh nạn nhân.” Min Tae Yun khoanh tay trước ngực nói: “Yoo Jung In và Choi Dong Man tiếp tục điều tra công việc tôi giao, có lẽ vất vả một chút nhưng đành nhờ mọi người vậy.”

“ĐƯỢC, tôi biết rồi.” Yoo Jung In và Choi Dong Man đồng thanh mở miệng, tiếp đó bóng dáng hai người một trước một sau biến mất bên ngoài sở pháp y.

Trong phòng chỉ còn lại mấy người biết chuyện và một người không biết nhưng đã bị lừa gạt là bác sĩ Sok. Lần này không đợi Min Tae Yun mở miệng, người đẹp bác sĩ đã tự giác lấy mẫu máu ra giao cho Min Tae Yun.

“CẢM ƠN.” Min Tae Yun nhìn mẫu máu trong tay lại nhìn bác sĩ Sok, lần đầu tiên tỏ vẻ ôn hòa cảm ơn.

“KHÔNG CẦN KHÁCH SÁO, chỉ cần giúp được cho vụ án.” Bác sĩ Sok cười đến điên đảo chứng sinh nhưng trên mặt không hề xen chút gợi tình, bởi cô đã biết mối quan hệ giữa công tố Min và Đường Vũ Tân. Tuy hai người còn chưa công khai nhưng từ chỗ bọn cảnh sát Hwang cô cũng biết được ít nhiều, hơn nữa cô biết cho dù mình nỗ lực thế nào từ đầu chí cuối Min Tae Yun đều không thích mình. Bản thân lại không ngăn cản được trái tim yêu thầm người đàn ông này, thành thử chỉ có thể làm thế để duy trì quyết định của anh, cố hết sức có thể...

Về đến Tổ công tố chỉ còn mỗi Min Tae Yun và Đường Vũ Tân. Sau khi nghe hoàn chỉnh tình hình vụ án xong Hwang Soon Bum đã chạy đến bệnh viện chờ Kim Deok Hwan tỉnh. Với lại anh nhớ Đường Vũ Tân cần dặn, trong thời gian cho phép, nhất định phải là người đầu tiên biết Kim Deok Hwan tỉnh.

Đường Vũ Tân bị Min Tae Yun ra lệnh cấm chỉ, cấm cô một mình hành động, phải ở lại Tổ công tố nghỉ ngơi, tối nay không cho phép chạy lung tung. Mặt Đường Vũ Tân treo nụ cười khổ sở, sau tối nay, có lẽ chân tướng đều phơi bày hết, chừng đó anh còn có tâm tư đi quản tôi sao?

Đường Vũ Tân ngồi một mình trên ghế suy nghĩ vấn vợ, hơn nữa trong lúc thử cân bằng mọi thứ bản thân lại nảy sinh cảm giác sợ hãi đối với những chuyện chưa biết sắp xảy ra. Dù sao, từ một người biết rõ từng

chi tiết trong kịch bản đến hoàn toàn không cách nào dự đoán cứ như biến thành người mù, cảm giác bất an đó cần một thời gian mới thích nghi được.

Khi Đường Vũ Tân đang hít sâu một hơi, vừa nén được cảm giác bất an xuống thì cửa phòng làm việc của Min Tae Yun bị đẩy ra “rầm” một tiếng. Mắt Đường Vũ Tân chỉ kịp hoa lên, thân hình Min Tae Yun đã tới trước mặt cô, kế đó vai cô bị hai tay Min Tae Yun bấu chặt lấy.

“Yoon Ji... còn sống đúng không?!” Min Tae Yun dè dặt nói ra đáp án đó, đôi mắt xanh lam lóe lên ngọn lửa sốt ruột.

Nhìn chân tướng đã bị bóc ra ba phần, Đường Vũ Tân chỉ có thể cười khổ gật đầu.

52. Chương 52: Yoon Ji, Chị Tính Cứu Em, Nên Cám Ơn Chị Đi!

“Biết lúc nào?” Về mặt Min Tae Yun từ từ lạnh lẽo, cô ta, biết ngay từ đầu lại không nói với anh?!

“Sau khi bị cắn lần đầu tiên.” Đường Vũ Tân sắp xếp lại mạch suy nghĩ hỗn loạn trong đầu, cô ổn định lại hơi thở, nói tiếp: “Lần đó bị cắn xong tôi không hề biến thành ma cà rồng, nên tôi nghĩ, nếu em gái anh là người bị con ma cà rồng đó cắn đầu tiên mà nói, có lẽ...”

Nghe xong đáp án, Min Tae Yun thả bàn tay đang bấu chặt trên vai Đường Vũ Tân ra, ánh mắt bộc lộ nỗi thống khổ.

“Tôi cũng không muốn tin chuyện đó là thật, nhưng tôi qua...” Đường Vũ Tân nói tới đó thì dừng lại, đau lòng nhìn nước mắt lăn trên má Min Tae Yun.

“Cô đã biết từ lâu, vì sao không nói cho tôi!” Min Tae Yun đột nhiên cao giọng, dường như đang ra sức kềm chế tâm tình phần nộ của mình.

“Tôi...” Bỗng dưng Đường Vũ Tân không biết nên mở miệng như thế nào.

“Nếu cô sớm nói với tôi, có lẽ sẽ không chết thêm nhiều người như thế! Cô biết mấy năm nay Yoon Ji sống như thế nào sao?! Chẳng lẽ cô nhẫn tâm để một đứa bé lưu lạc bên ngoài, không có nhà cũng không có người thân, không ai quan tâm, thậm chí sống trong cảm giác chán ghét chính mình là dị chủng nữa! Cô nhẫn tâm sao?!” Min Tae Yun quát vào mặt Đường Vũ Tân.

Thấy Min Tae Yun phần nộ tới cực điểm, Đường Vũ Tân há miệng nhưng không thốt ra được tiếng nào. Cô có thể hiểu tâm tình Min Tae Yun lúc này, đau lòng sợ hãi tràn ngập trong lòng, phần nộ chẳng qua là biểu hiện bên ngoài để áp chế tâm tình thực sự mà thôi, có lẽ giờ phút này bản thân Min Tae Yun cũng không nói được cảm xúc của mình là gì, nhưng...

Nhưng mình thì sao? Quả thật mình che giấu sự thật là không đúng, nhưng chỉ vì mình không muốn mọi người bị tổn thương, vậy mà kết quả này ngược lại mang đến tổn thương ọi người sao? Sự tình phát triển đến mức này, có lẽ chỉ có một mình mình tình nguyện mà thôi... nghĩ đến đó, Đường Vũ Tân nhếch môi để lộ một nụ cười khổ sở.

“Xin lỗi...” Đường Vũ Tân nghẹn ngào nói tiếng xin lỗi, khóe mắt ngân ngấn nước nhưng mặt vẫn nở nụ cười sầu thảm.

Min Tae Yun còn muốn nói gì đó song nhìn thấy dáng vẻ Đường Vũ Tân lại không mở miệng được. Anh hít sâu một hơi, màu xanh trong mắt từ từ trở lại màu đen, nhưng trầm tĩnh lại làm quanh người Min Tae Yun tỏa ra hơi thở lạnh băng, tựa hồ chuyển tất cả giận dữ thành tĩnh mịch đáng sợ.

Hồi lâu, Min Tae Yun chậm rãi quay người đi ra ngoài.

“Chờ đã, công tổ Min anh đi đâu?” Đường Vũ Tân khó nhọc mở miệng, mấy chữ này dường như đã lấy hết sức lực của cô.

“Tổng bộ SCD.” Nói xong Min Tae Yun không quay đầu lại đi thẳng ra ngoài.

Đóng cửa lại, Min Tae Yun dựa lưng vào tường, thở dài. Vừa rồi trong phòng, anh đè nén cơn giận đồng thời cũng đè nén dục vọng khát máu của mình, bởi vì tức giận làm dục vọng dâng lên. Từ cổ Đường Vũ Tân tỏa ra mùi thơm tựa như thuốc độc dụ dỗ anh đi thưởng thức, may quá, mình không mắc sai lầm.

Thật ra trong lòng Min Tae Yun cũng hiểu, nổi giận với Đường Vũ Tân không hoàn toàn vì cô giấu diếm sự thật Yoon Ji còn sống, mà còn vì bản thân không cách nào đối diện với sự thật đáng sợ. Yoon Ji còn sống, tin tức này anh không biết nên vui mừng hay thế nào nữa, vả lại, rất có khả năng Yoon Ji là hung thủ của vụ án giết người hàng loạt này...

Ý thức được điều này, Min Tae Yun đau lòng thở dài, ai ngờ được 7 năm nay, hung thủ mình muốn bắt lại là người mình muốn báo thù thay. Tiếng thở dài này trên hành lang vắng ngắt đặc biệt chói tai, hơn nữa trong tiếng thở dài đó còn xen lẫn một ít thanh âm khiến Min Tae Yun khó hiểu. Anh chăm chú lắng nghe, phát hiện đó là tiếng khóc nghẹn ngào...

Giây phút Min Tae Yun đóng cửa lại, Đường Vũ Tân thỉnh thoảng ngồi bệt xuống đất, giống như sức lực toàn thân đã bị rút hết đi. Lần đầu tiên, Đường Vũ Tân khóc ở bên ngoài. Lần đầu tiên, cô nghi ngờ chuyện mình đã làm.

“Xin lỗi... xin lỗi... xin lỗi... tôi chỉ không muốn mọi người đều bị tổn thương mà thôi.” Ngồi trên nền nhà Đường Vũ Tân nghẹn ngào lắm bầm “Tôi không muốn công tố Min bị thương tổn như vậy một lần nữa, đau khổ vì mất đi em gái, một lần... đã đủ rồi...”

Nước mắt Đường Vũ Tân chảy càng lúc càng nhiều, ướt đẫm cổ tay áo cô “Nên tôi mới không nói thật với anh, nếu có thể, tôi hi vọng cả đời này anh cũng không biết sự thật...”

Đường Vũ Tân nghĩ đến tình cảnh lúc Min Tae Yun bị Park Jun biến thành ma cà rồng, tiếng gào thét xé ruột xé gan khi biến đổi khiến tim Đường Vũ Tân đau thắt. Lại nghĩ đến cảnh kết thúc khi cả người Min Tae Yun đầy máu, miệng không ngừng gọi tên Yoon Ji, sau khi nhìn thấy Jang Chul Oh bỗng Yoon Ji nhảy xuống biển, linh hồn Min Tae Yun dường như bị rút đi, ánh mắt vô hồn dựa đầu vào vai Yoo Jung In, không ai hiểu được nỗi đau thương đó, không cách nào trút hết ra được, chỉ có thể lẳng lặng chấp nhận...

Nghĩ đến đó, tiếng khóc nức nở của Đường Vũ Tân càng lớn hơn, cứ như trong cơ thể có một bụi gai độc mọc dài ra xuyên qua người, đâm xuyên khắp cơ thể...

Cô ấy khóc rồi... Min Tae Yun đứng bên ngoài không nghe tiếng thì thảo của Đường Vũ Tân nhưng lại nghe rõ tiếng khóc của cô. Lần đầu tiên, đây là lần đầu tiên Min Tae Yun nghe Đường Vũ Tân khóc, vì vừa rồi anh nổi nóng với cô ư? Anh làm cô đau lòng rồi sao? Cô chán ghét anh rồi sao? Rốt cuộc, ngay cả một chút ánh nắng lọt qua khe sâu âm u chiếu xuống anh cũng không giữ lại được rồi sao?

Vô duyên vô cớ, lòng Min Tae Yun dâng lên cảm giác chán ghét chính mình, hình như không cách nào chấp nhận được tiếng khóc của Đường Vũ Tân mang đến ình cảm giác áp bức nặng nề, cuối cùng Min Tae Yun sải chân bước đi, biến mất ở khúc quẹo trên hành lang.

Không rõ đã bao lâu, lâu đến nỗi cô cho là bình minh sắp đến, đèn trong Tổ công tố bật sáng, Đường Vũ Tân ngồi trong bóng tối đã lâu bị ánh đèn bất thành linh chiếu chói mắt.

“Công tố Đường!” bên tai vang lên giọng nói của Hwang Soon Bum nhưng đại khái là khóc lâu quá, Đường Vũ Tân nghe như đang nằm mơ.

“Anh nói gì?” Đường Vũ Tân hoàn hồn, hỏi lại Hwang Soon Bum lần nữa.

“Tôi nói, tên áo đen đó là trưởng phòng Jang Chul Oh... hơ, sao cô lại ngồi dưới đất? mắt cô làm sao thế?!” Hwang Soon Bum nhìn đáng vẻ kỳ quặc của Đường Vũ Tân, kinh ngạc.

“Không có gì.” Đường Vũ Tân đứng dậy phủi quần áo, hỏi lại lần nữa: “Anh mới nói gì?”

“... Tôi nói, trưởng phòng Jang Chul Oh là ma cà rồng áo đen thần bí kia, cũng là ma cà rồng đã cắn chết em gái công tố Min 7 năm trước!” Hôm nay công tố Đường làm sao thế, phản ứng chậm chạp như vậy?”

“Vậy...” Đường Vũ Tân định hỏi tiếp Min Tae Yun có biết hay không thì cửa phòng Tổ công tố bị đẩy rầm ra lần nữa.

“Công tố Min, sao rồi? Có tìm thấy Jang Chul Oh không?” Thấy Min Tae Yun tiến vào, Hwang Soon Bum sốt ruột hỏi.

“Ông ta không có nhà.” Min Tae Yun nói ngắn gọn rồi nhìn Đường Vũ Tân: “Cô không sao chứ?”

Đường Vũ Tân lắc đầu, không hề nhìn Min Tae Yun. Thấy cử chỉ của cô, Min Tae Yun khẽ thở dài trong lòng: mình, vẫn tổn thương cô ấy rồi...

“Không ở nhà à, vừa rồi tôi có nhìn một lượt, trưởng phòng Jang cũng không ở sở.” Trước khi về tổ, Hwang Soon Bum đã đặc biệt đến phòng Jang Chul Oh một chuyến, phát hiện Jang Chul Oh không có ở sở, hỏi nhân viên trực ban thì biết khoảng 7 giờ Jang Chul Oh đã rời khỏi viện kiểm sát rồi.

Min Tae Yun nghe xong gật đầu, trầm tư một chút đột ngột ngẩng phắt lên: “Anh, bây giờ anh lập tức đến chỗ Kim Deok Hwan, có khả năng Jang Chul Oh sẽ giết người diệt khẩu.”

Nghe Min Tae Yun nói, Hwang Soon Bum giật mình, nghĩ thầm hỏng rồi, sao mình lại quên mất chuyện này? Lập tức không nhiều lời nữa, chạy thẳng đến bệnh viện Kim Deok Hwan đang nằm.

Hwang Soon Bum vừa đi, trong phòng lại chỉ còn Đường Vũ Tân và Min Tae Yun.

“Tôi đã nghĩ kỹ rồi.” Hồi lâu Min Tae Yun mở miệng “Cô từng nhắc nhở tôi có khả năng Yoon Ji còn sống, chỉ là lúc đó tôi không chú ý mà thôi.”

Đường Vũ Tân không trả lời, cứ cúi đầu khiến người khác không thấy rõ nét mặt cô.

“Trưởng phòng Jang là ma cà rồng tấn công cô.” Thấy Đường Vũ Tân không phản ứng, Min Tae Yun đành nói tiếp.

“Tôi biết, mới rồi anh Hwang đã nói.” Đường Vũ Tân chậm chạp cất lời, giọng nhỏ như muỗi kêu.

“Vậy cô...”

“Tôi rất ổn, thật đấy.” Đường Vũ Tân ngẩng lên, đôi mắt sưng phồng nhìn Min Tae Yun. Thật ra nãy giờ cô không dám ngước lên vì không muốn để Min Tae Yun nhìn thấy bộ dạng này của mình, cô không muốn để người đàn ông trước mặt biết mình đã khóc.

Thấy đôi mắt sưng đỏ của Đường Vũ Tân, Min Tae Yun đau thắt lòng, lên tiếng: “Lúc nãy tôi...”

“Tôi không sao, thật đấy. Chuyện vừa nãy anh không cần để trong lòng, tôi hiểu được.” Đường Vũ Tân miễn cưỡng cười cười.

Câu trả lời này có làm Min Tae Yun bất ngờ? Không, một chút cũng không, cô ấy luôn như vậy mà, không phải sao?

“Công tố Min không cần tự trách, tôi rất ổn... rất ổn, công tố Min nên nghĩ xem nên giải quyết chuyện trưởng phòng Jang thế nào đi.” Đường Vũ Tân nói rồi quay người đi ra khỏi Tổ công tố.

“Khoan đã, cô đi đâu?” Min Tae Yun gọi giật Đường Vũ Tân lại.

Nghe câu này, Đường Vũ Tân cảm thấy buồn cười. Cùng một màn diễn, đã diễn ở nơi này một lần hồi nãy, chẳng qua là đổi vị trí mà thôi.

“Tôi còn đi đâu được, về nhà ngủ thôi.” Đường Vũ Tân vắn tắt lưng.

“cô từng nói với tôi, địa điểm gây án nằm trong ký ức của tôi.” Min Tae Yun nghiêm túc nhìn Đường Vũ Tân.

“Đúng, anh muốn hỏi Yoon Ji sẽ xuất hiện ở đâu tiếp ư?”

Min Tae Yun gật đầu.

“Viện sát hạch Sil Mundong, viện sát hạch Noryanji, còn bờ sông Hàn nữa... những nơi đó đều đầy áp hồi ức về khoảng thời gian chung sống của anh và Yoon Ji. Trong quá trình săn mỗi đồng thời Yoon Ji cũng theo bản năng đi qua nơi anh và cô bé từng sống, ý tứ này là gì công tố Min còn chưa rõ ư?”

“Cái gì...” Min Tae Yun lộ ra vẻ mặt suy nghĩ, nhớ lại địa điểm phát sinh những vụ án kia. Tuy nói viện Noryanji không có người chết nhưng Đường Vũ Tân lại nhìn thấy Yoon Ji, chứng tỏ phán đoán của cô ấy không sai...

“Hồi ức mạnh mẽ lại quan trọng, có thể trở thành sức mạnh kéo người ta từ bên bờ vực tử vong về, hướng chỉ Yoon Ji chỉ có ham muốn mãnh liệt với máu tươi, ý thức không hề yếu ớt. Rất rõ ràng, cô bé muốn gặp anh. Chuyện tiếp theo sẽ xảy ra ở đâu, không lẽ công tố Min còn muốn hỏi tôi nữa? Chẳng phải anh đã có đáp án rồi sao?”

“Yoon Ji...” Min Tae Yun cúi đầu lẩm bẩm. Từ vị trí của Đường Vũ Tân đứng, cô nhìn thấy một giọt nước trong suốt lăn xuống khiến cô tan xương nát thịt.

Đường Vũ Tân không muốn nhìn thấy cảnh này, cô không quấy nhiễu Min Tae Yun đã chìm sâu trong hồi ức của mình, lặng lẽ rời khỏi tòa nhà viện kiểm sát.

Về đến nhà, Đường Vũ Tân tắm rửa qua loa, ăn chút đồ ăn nhưng trong đầu toàn là cảnh Min Tae Yun nói câu cuối cùng ‘Yoon Ji...’ cùng với nước mắt rơi xuống.

“Min Tae Yun, anh dối với Yoon Ji... rốt cuộc là tình cảm gì...” Buông đồ ăn trong tay, Đường Vũ Tân thì thào một mình.

Kế đó Đường Vũ Tân móc điện thoại tìm đến số của Jang Chul Oh, cắn môi một hồi mới bấm gọi.

Đường Vũ Tân chờ thật lâu nhưng đầu kia chỉ có tiếng “tút tut”, Jang Chul Oh không nhận điện thoại khiến tâm tình bình tĩnh của Đường Vũ Tân nháy mắt căng thẳng.

“Sao không có ai nghe?” Đường Vũ Tân lẩm bẩm, lại gọi số nhà Jang Chul Oh nhưng vẫn chỉ là tiếng tut tut.

Đường Vũ Tân cắt điện thoại, tự pha ینh một tách táo đỏ long nhãn, cô bưng lên uống một ngụm, hơi nóng ảm áp lan tỏa toàn thân làm đầu óc đờ đẫn của cô lại bắt đầu chuyển động cực nhanh.

“Tiêu rồi!” Rốt cuộc Đường Vũ Tân cũng nghĩ ra chỗ nào không đúng, vội vàng cầm áo khoác chạy ra ngoài.

Tìm một công ty cho thuê xe ô tô 24/24 gần nhà, Đường Vũ Tân móc thẻ công tố viên ra, nhanh chóng mượn được một chiếc Sonata trong tình cảnh không làm đủ thủ tục. Không phải cô không muốn mượn loại xe khác, nhưng vì muốn mau chóng chạy đến bờ biển, tốt nhất vẫn là lái loại xe mình quen thuộc.

Lần nữa ngồi trên chiếc Sonata, Đường Vũ Tân vặn chìa khóa khởi động xe, sau đó lấy tốc độ khiến nhân viên ướn xe há hốc mồm phóng đi.

Bờ biển, nơi kết thúc tất cả...

Trên xe, Đường Vũ Tân nheo mắt nhìn phía trước, cảm giác bất an càng lúc càng mãnh liệt, hi vọng không như cô tưởng tượng.

“Yoon Ji...”

Đột nhiên trong óc lại vang lên giọng Min Tae Yun gọi tên Yoon Ji khi năy, Đường Vũ Tân siết chặt vô lăng, ánh mắt toát lên sự kiên định.

“Yoon Ji... lần này tuyệt đối không để em gặp chuyện! Vì Min Tae Yun, cũng vì... bản thân chị!”

Tay Đường Vũ Tân càng lúc càng siết chặt vô lăng, chân bắt giắc đạp ga không ngừng, tốc độ phóng xe càng lúc càng khủng khiếp.

May mà bây giờ là đêm khuya, trên đường không có ai đi lại, đường hướng ra bờ biển càng vắng, nếu không rất có khả năng Đường Vũ Tân lại mất đi chiếc Sonata giống lần trước, không chừng lần này cả mạng mình cũng mất...

53. Chương 53: Khoảnh Khắc Nở Rộ

Đội Đường Vũ Tân đuổi kịp đến bờ biển thì trời đã sáng tỏ. Trong lòng cô hơi bồn chồn, không biết mình sẽ gặp chuyện gì ở bờ biển này.

Còn chưa tới bờ biển, xa xa Đường Vũ Tân đã nghe tiếng tranh cãi âm ỹ.

“Sau khi tìm thấy Yoon Ji, ông muốn làm gì?”

“Tôi xin lỗi cậu Min Tae Yun, bởi vì sai lầm 7 năm trước của tôi khiến hai anh em cậu chia lìa lâu như vậy, hơn nữa Yoon Ji cũng bị tôi biến thành ma cà rồng. Có điều, tuy tôi nói xin lỗi nhưng trật tự xã hội này không cho phép bị phá vỡ.”

Jang Chul Oh quay người nhìn Min Tae Yun đứng trước mặt mình, thần sắc hổ thẹn, nói tiếp: “Vì trật tự xã hội, tôi đành phải sửa chữa sai lầm, đưa về lại đường chính.”

“Ông dựa vào đâu!!” Min Tae Yun chất vấn.

“Bởi vì tôi tạo ra con bé. Dù quan hệ hai người có thân thiết đến đâu đi nữa thì cậu vẫn chỉ là anh trai không cùng máu mủ của nó ở cô nhi viện, nhưng tôi thì tương đương với cha nó! Không có tôi thì không có nó!!” Jang Chul Oh mất khống chế hét to, ông chấn chỉnh lại hơi thở của mình nói tiếp: “Đường Vũ Tân từng nói, cho dù bắt được em gái cậu cô ấy cũng sẽ vì con bé là ma cà rồng mà thả ra. Cô ấy không giết nó, vậy thì, để người cha mới là tôi đây giải quyết tất cả, sinh vật dị chủng như chúng ta căn bản không nên tồn tại!!”

“Vũ Tân... Đường Vũ Tân nói với ông chuyện này?!” Min Tae Yun kinh ngạc mở to mắt.

“Cái gì cô ấy cũng biết.” Jang Chul Oh cười khở “Đến chuyện tôi là ma cà rồng cô ấy cũng biết nhưng lại luôn che giấu giúp tôi.”

“Cái gì!” Min Tae Yun sững sờ, thì ra cô ta luôn lừa anh!

“Đừng có tỏ vẻ như thế.” Jang Chul Oh thấy vẻ mặt Min Tae Yun có hơi căm ghét thì giải thích: “Cô ấy cũng không hề để lộ cho tôi biết cậu là ma cà rồng. Mọi bí mật đều biến mất ở chỗ cô ấy, toàn bộ đều bị cô ấy giấu đi. Tất cả mọi chuyện có thể phá hỏng quan hệ của chúng ta, khiến chúng ta bị tổn thương đều bị bóp chết từ trong trứng nước. Bản thân mạo hiểm, bất chấp tính mạng chỉ vì chúng ta có thể sống bình an vô sự, Min Tae Yun, cậu dựa vào đâu mà có thái độ như thế?”

Đối mặt với câu hỏi của Jang Chul Oh, Min Tae Yun không biết trả lời thế nào. Dù Đường Vũ Tân giấu diếm anh chân tướng, anh tin cô cũng xuất phát từ ý tốt, có điều anh không thể ngờ ngay từ đầu Đường Vũ Tân đã biết thân phận của Jang Chul Oh, và lại ngày nào cũng làm như không có chuyện gì đi làm, lúc thấy Jang Chul Oh cũng chào hỏi tươi cười như gặp người bình thường, thái độ hết sức tự nhiên...

“Cô ấy biết thân phận ông từ lúc nào?” Min Tae Yun hỏi.

Jang Chul Oh nhũm mày suy nghĩ một chút, cuối cùng chọn một thời điểm thích hợp, đáp: “Lúc tôi cần cô ấy lần thứ hai. Cậu không chú ý à? Lần đó tôi đích thân tới thăm cô ấy, còn nói xin lỗi với cô ấy nữa.”

Min Tae Yun nhớ lại tình hình lúc đó:

“Xin lỗi? Vì sao ông ấy lại xin lỗi?”

“Có lẽ ông ấy cho rằng mình đã làm chuyện gì đó không ổn.”

“Chuyện không ổn?”

“Biết đâu người cần tôi là trưởng phòng Jang thì sao? Nên ông ấy mới xin lỗi tôi!”

Biết đâu người cần tôi là trưởng phòng Jang thì sao? Nên ông ấy mới xin lỗi tôi! Trong ký ức, nụ cười của Đường Vũ Tân chói mắt đến mức người ta không thể mở mắt ra được.

Phải rồi, lần nào cô gái đó cũng ám chỉ ỉnh, chẳng qua mình không hề phát hiện ra, lúc đó cô ấy thất vọng lắm sao? Hay là thấy may mắn vì mình không có phản ứng?

“Còn nữa.” Jang Chul Oh nhìn Min Tae Yun trầm ngâm, nói tiếp: “Từ sau lần đó, hẳn cậu không nhìn thấy tin tức có người mất tích trên báo nữa.”

Mới đầu, Min Tae Yun không rõ ý của Jang Chul Oh, nhưng nghĩ một chút liền tỉnh ngộ. Không có người mất tích, tức là Jang Chul Oh không tiếp tục hút máu mỗi sống nữa, chẳng lẽ ông ta bỏ việc hút máu tươi rồi sao?

“Phải, đúng như cậu nghĩ.” Nhìn vẻ mặt nghi ngờ của Min Tae Yun, Jang Chul Oh khẳng định “Thế nên Yoon Ji mới chạy ra khỏi kho hàng, vì không nhịn được việc sống dựa vào máu túi, con bé không khống chế được khát vọng với máu tươi, trong tình cảnh không được phép đã trốn ra ngoài tự mình săn mồi...”

“Bảy năm, ông nuôi con bé như nuôi một con vật suốt bảy năm, cho dù nó có thể khống chế được dục vọng nó cũng sẽ chạy ra ngoài hít thở không khí mới mẻ.” Min Tae Yun chỉ cần nghĩ tới tình cảnh sống của Yoon Ji bảy năm qua là lòng đau như dao cắt.

“Mặc kệ ra sao, bảy năm qua cũng là tôi nuôi nó. Cho nên muốn tìm cũng là tôi tìm, muốn trừng phạt cũng là tôi trừng phạt! Đường Vũ Tân là người dịu dàng, cô ấy không nhẫn tâm nhìn Min Tae Yun cậu biết em gái cậu là hung thủ cậu vất vả truy tìm bảy năm qua, cũng không nỡ nhìn cảnh cậu biết được sự thật phải tự tay bắt em gái cậu yêu thương. Cô ấy cũng không nhẫn tâm tự mình ra tay giết em cậu, nên để tôi chế ngự, để tôi trừng phạt, để linh hồn đã nhuộm đầy máu những kẻ bắn thủ ô uế kia đến trả lại trật tự cho xã hội này.”

“Nói vậy, ông muốn giết Yoon Ji sao?”

“Tuy đó là sai lầm của tôi nhưng vì đứa trẻ đó, thế giới này trở nên mất trật tự, vì sự ổn định của thế giới, tôi chỉ có thể...”

“Ông không có tư cách đó!” Nói xong Min Tae Yun không dằn được lửa giận, vung quyền nhắm vào Jang Chul Oh.

Đường Vũ Tân đứng cách đó không xa nhìn qua, chỉ thấy hai người nhanh chóng đánh thành một cục. Cô không nhẫn tâm nhìn tiếp, giơ tay trái lên che mắt mình.

“Ôi trời... sao cuối cùng vẫn thành thế này...” Đường Vũ Tân dùng sức gõ đầu mình, nghĩ xem phải nên làm thế nào thì nghe đằng sau có tiếng bước chân không lớn không nhỏ.

Nghe tiếng bước chân, lòng Đường Vũ Tân giống như gương sáng, không hề nghĩ ngợi đưa tay ôm lấy Yoon Ji vừa lướt qua bên mình vào lòng.

“Yoon Ji, em chạy chậm chút, em không thấy hai người trên đê kia đang đánh nhau rất vui sao, em đi qua làm bóng đèn làm chi?” Đường Vũ Tân kể tai Yoon Ji thì thầm.

Yoon Ji bị Đường Vũ Tân ôm, cả người cứng đờ, theo bản năng định chống cự nhưng nghe Đường Vũ Tân nói xong, cô bé nhìn ra bờ biển, chỉ thấy đại thúc và anh trai đang đánh lộn trên bờ biển.

Thấy Yoon Ji thả lỏng người, Đường Vũ Tân buông cô bé ra, đặt cánh tay bị thương lên vai Yoon Ji: “Em nhận ra hai người đó chứ?”

“Đại thúc và anh trai.” Yoon Ji đáp khe khẽ.

Nghe thanh âm ấy, Đường Vũ Tân âm thầm thở dài, giọng nói ngọt lim thế này, cũng không trách được hai người kia vì một cô bé không có quan hệ gì mà đánh nhau túi bụi...

“Yoon Ji à, em nói cho chị biết, em thích đại thúc nhiều hơn hay là anh trai nhiều hơn?”

Đối với câu hỏi này, Lee Yoon Ji cảm thấy tế bào não không đủ dùng, sao lại có vấn đề như thế?

“Xem câu hỏi ngu ngốc của chị kia, đương nhiên là thích anh trai hơn rồi...” Đường Vũ Tân chửi thầm mình lơ đãng biến thành đồ ngu, lại hỏi: “Em biết sao mình thành như bây giờ không?”

Yoon Ji gật đầu, lên tiếng: “Sau khi bị đại thúc cắn, tỉnh lại trở thành như bây giờ.”

“Em có hận đại thúc không?”

Yoon Ji lắc đầu.

Ồi, bé ngoan... Đường Vũ Tân sờ mũi, trong lòng như có dòng nước ấm chảy qua, lại nhìn hai tên mê em gái còn đang đại chiến đằng xa, muốn khóc >_<>_<>

“Hai người họ đang đánh nhau vì em đấy.” Đường Vũ Tân chỉ cánh tay bị thương về phía hai người.

Nháy mắt, khi cánh tay bị thương của Đường Vũ Tân đưa ra trước mắt Yoon Ji, ánh mắt không khống chế được biến thành màu xanh, dục vọng khát máu đè nén trong cơ thể lần nữa thiêu đốt, cô bé chụp lấy cánh tay Đường Vũ Tân định rút về. Khi Đường Vũ Tân còn chưa kịp phản ứng, Yoon Ji há miệng cắn ngập hàm răng vào vết thương đã kết vảy...

“Á!!!” Tiếng giết heo lần nữa vang vọng quanh bờ đê, khiến hai người đang đại chiến trên đê dừng lại nhìn qua bên này.

Đường Vũ Tân nhìn cánh tay bị cắn, lông mày nhăn tít lại “Tốt xấu gì trước khi cắn em cũng phải thông báo cho chị một chút chứ!!”

“Yoon Ji!!” Trên đê, Min Tae Yun phản ứng lại đầu tiên, nhờ vào thân thể không bị thương trong cuộc chiến vừa rồi, Min Tae Yun huy động năng lực ma cà rồng cấp tốc di chuyển tới bên này.

Nghe tiếng Min Tae Yun gào lên, tim Đường Vũ Tân khẽ chìm xuống, rốt cuộc mình vẫn không bằng được Yoon Ji, tiếng đầu tiên anh gọi vẫn là Yoon Ji, có lẽ là mình tự đa tình mà thôi...

Đường Vũ Tân hơi thất vọng, nhìn theo hướng Min Tae Yun đang chạy tới, lại ngoài ý muốn nhìn thấy thứ cô không muốn nhìn. Chỉ thấy Jang Chul Oh đang quỵ trên bờ biển gờ súng trong tay lên nhằm vào Lee Yoon Ji bên này...

“Không, đoàn!”

Sau một tiếng đoàn vang dội, thế giới yên tĩnh lại. Lee Yoon Ji nhổ hàm răng từ cánh tay Đường Vũ Tân ra, kinh hoàng nhìn cô gái chắn trước mặt mình.

Đúng thế, khoảnh khắc Jang Chul Oh nổ súng, Đường Vũ Tân theo bản năng chắn người trước mặt Yoon Ji, cô cũng không biết vì sao mình làm vậy. Cô chỉ biết lúc đó trong óc cô hiện lên ánh mắt tuyệt vọng vô hồn của Min Tae Yun khi lần nữa mất đi em gái...

“Vũ Tân!” Min Tae Yun phi như bay đến bên người Đường Vũ Tân, nhìn ngực trái của cô không ngừng chảy máu “Vì sao...”

Nghe tiếng Min Tae Yun, Đường Vũ Tân mỉm cười, rốt cuộc không còn sức duy trì cơ thể, chậm chạp ngã xuống.

Min Tae Yun nương theo hướng Đường Vũ Tân ngã, đỡ lấy cô, để cô dựa vào lòng anh.

“Yoon Ji không sao chứ...” Ngã vào lòng Min Tae Yun, Đường Vũ Tân lại hỏi tình hình Lee Yoon Ji trước.

“Con bé không sao, vì cái gì...”

“Nó không sao... tốt quá rồi...” Đường Vũ Tân nói ngắt quãng, cô giờ tay như muốn vuốt ve mặt Min Tae Yun, lại bị anh giữ lấy.

“Nói cho tôi biết vì sao?!!”

“Không muốn... không muốn nhìn thấy bất cứ ai, bị tổn thương nữa...” Đường Vũ Tân ho liên mấy tiếng, kể đó phun ra một búng máu.

“Vũ Tân!” Đầu sở tội lỗi Jang Chul Oh chạy đến nơi, ông không dám tin vào mắt mình nữa, ông tự tay giết chết người mang lại ánh mặt trời a cà rồng bọn họ.

“Trưởng phòng Jang...” Đường Vũ Tân cười yếu ớt, “chú không sao chứ...”

“Tôi không sao, tôi và Min Tae Yun chỉ... chỉ phát tiết một chút thôi...” Jang Chul Oh cúi đầu nhìn Min Tae Yun xin anh đáp án khẳng định, tuy rằng vừa rồi hai người đều muốn giết chết đối phương.

Min Tae Yun không nói, chỉ gật đầu.

Đường Vũ Tân cười, ít nhất hai người này vì mình mà tạm thời gác lại thù hận. Chỉ cần còn một hơi thở, có thể bình ổn trở ngại tâm lý của hai người kia là còn hi vọng.

Đường Vũ Tân đưa ánh mắt mơ hồ nhìn Min Tae Yun “Xem ra anh cũng không sao... tốt quá...”

“Em đừng nói nữa, tôi đưa em đi bệnh viện.” Nói rồi Min Tae Yun định ôm eo Đường Vũ Tân bế lên nhưng bị cô cản lại.

“Chờ... chờ một chút... trước... hứa với tôi một chuyện...”

“Em nói đi, chuyện gì?” Min Tae Yun nôn nóng hỏi.

“Tha thứ... tha thứ cho trưởng phòng Jang...” Đường Vũ Tân nhìn Min Tae Yun bằng ánh mắt mong đợi.

“Tôi... ông ta muốn giết Yoon Ji.” Min Tae Yun ngược nhìn Yoon Ji. Hiển nhiên Yoon Ji cũng không ngờ, chỉ thấy chị gái hai lần, chị lại chặn đạn giùm cô, kể đó nhìn biểu hiện của chị và anh trai liên hiểu, người này nhất định rất thích anh cô...

“Trưởng phòng Jang... Yoon Ji... là cô bé ngoan... nên... xin ngài nhất định phải nhả nài... xin hãy cùng công tổ Min... cố gắng nuôi dạy Yoon Ji thành ma cà rồng ư tú...”

“Được, tôi hứa với cô, mau đến bệnh viện, không thể trễ nãi được nữa.” Jang Chul Oh dùng tay bịt chặt vết thương đang chảy máu.

“Cám ơn... công tổ Min... xin lỗi... lừa anh lâu như vậy... tuy là ý tốt nhưng quả nhiên tôi quá ích kỷ rồi...” Đường Vũ Tân rút tay mình ra khỏi tay Min Tae Yun, sờ lên gương mặt trắng bệch của anh.

“Đừng nói nữa, người nên xin lỗi là tôi...” Nước mắt Min Tae Yun chảy xuống, rơi trên mặt Đường Vũ Tân.

“Anh khóc ư... vì tôi sao...” Đường Vũ Tân sờ nước mắt trên mặt mình, vui sướng nở nụ cười, khóe mắt cũng ứa lệ “Mọi người có thể tha thứ cho nhau thật tốt quá, tuy tất cả không thể có được hạnh phúc nhưng có thể tìm được ý nghĩa tồn tại chính xác của mình thật sự tốt quá...”

Đường Vũ Tân đột nhiên nói năng mạch lạc, ngược mắt nhìn bầu trời xanh trong, nói tiếp: “Vây... rốt cuộc vì sao tôi lại tới nơi này đây...”

Gương mặt Đường Vũ Tân bỗng lộ ra thần sắc cô quạnh, nét mặt đó Min Tae Yun từng thấy qua hai lần, Jang Chul Oh chứng kiến một lần. Lần đầu tiên Min Tae Yun nhìn thấy là ở quán bar, không biết lúc đó ông chủ Ra nói gì mà mắt Đường Vũ Tân đỏ lên; lần thứ hai là lúc Đường Vũ Tân bị ma cà rồng tấn công lần đầu. Còn như Jang Chul Oh là lúc Đường Vũ Tân bị hút máu, mà lần này về mặt Đường Vũ Tân có vẻ càng cô quạnh hơn, Đường Vũ Tân như thế này nhìn vừa lạ lắm vừa xa xôi...

“Vũ Tân... chúng ta đi bệnh viện.” Thấy Đường Vũ Tân như thế, Min Tae Yun đột nhiên không biết nên nói gì, chỉ cảm thấy tim đau đến nỗi không diễn tả được, đau gấp ngàn gấp vạn lần nỗi đau từng có khi biết Yoon Ji chết.

“Không cần đâu... tôi tự biết tình trạng mình.” Đường Vũ Tân cảm giác cả thế giới đang sụp đổ, vô số mảnh vụn không ngừng sụp xuống trong đầu, thân thể đang trở nên lạnh giá, hơn nữa còn bắt đầu chìm xuống một nơi không biết tên, ánh mắt dần dần mất đi tiêu cự, đến cuối cùng không có tia sáng nào lọt qua nữa.

“Hứa với tôi, phải sống vui vẻ.” Đường Vũ Tân nhìn Min Tae Yun bằng ánh mắt vô hồn, Min Tae Yun nhìn cô mà tim thắt lại.

“Không! Em sẽ không có việc gì! Anh đưa em đến bệnh viện!” Nói rồi Min Tae Yun bỗng Đường Vũ Tân lên chạy như bay tới chiếc Audi của mình.

Nghĩ tới nước mắt của Min Tae Yun vì mình mà chảy, giọng nói của Min Tae Yun vì mình mà lo lắng, trong lòng Đường Vũ Tân tràn ngập thỏa mãn chưa từng có, chỉ nở rộ trong giây phút này là tốt rồi, ít nhất mình đã làm được chuyện mình muốn, đã đi đến bước này rồi, vậy hãy để bản thân can đảm thêm một chút đi.

“Min Tae Yun, em yêu anh!” Nói xong câu cuối cùng, Đường Vũ Tân thỏa mãn khép mắt lại, không còn thanh âm nào phát ra nữa.

“Không! Nói với anh đây không phải sự thật! Vũ Tân, em tỉnh lại đi, tỉnh lại đi!! Vũ Tân!” Nhìn Đường Vũ Tân yên tĩnh khép mắt lại, Min Tae Yun quỳ phịch xuống đất, hét lên như xé ruột xé gan.

Ít nhất lúc này đây, Min Tae Yun gọi tên Đường Vũ Tân, thậm chí cả họ cũng không gọi. Đáng tiếc, Đường Vũ Tân đã không nghe được nữa.

54. Chương 54: Nhóm Máu Ab Rh(-)

Bệnh viện Korea, bên ngoài phòng cấp cứu.

Min Tae Yun và Jang Chul Oh sốt ruột đứng chờ bên ngoài. Trên đê biển, lúc Min Tae Yun tưởng rằng Đường Vũ Tân đã chết, Jang Chul Oh tình tế phát hiện tim Đường Vũ Tân còn đập thoi thóp. Vì thế, Min Tae Yun không chần chừ ôm Đường Vũ Tân lên xe phóng đến bệnh viện Korea.

Nhìn chiếc Audi phóng với tốc độ quá cao như một bóng ma, Jang Chul Oh thở dài lắc đầu, liền dắt Yoon Ji phóng chừng sắp nát lòng lên xe mình bám theo sau.

Dãy ghế ngoài phòng cấp cứu, Min Tae Yun ngồi đằng trước, anh vùi đầu giữa hai tay giao nhau, cúi mặt nhìn xuống đất, thi thoảng có thể thấy nước mắt anh nhỏ xuống tí tách.

Lee Yoon Ji ngồi sát bên trái Min Tae Yun, cánh tay phải quàng qua vai anh, dựa đầu vào vai trái Min Tae Yun, ánh mắt cũng toát lên lo lắng. Ít nhất cô hi vọng chị gái chần dạn thay cho cô không có chuyện, cô rất có cảm tình với chị.

Jang Chul Oh dựa vào tường nhíu mày, thỉnh thoảng lại nhìn về phía phòng cấp cứu, thấy đèn còn sáng lại thất vọng cúi đầu không biết đang nghĩ gì.

“Tình hình thế nào rồi?” Giọng đàn ông trầm ổn phá vỡ tĩnh lặng.

Nghe tiếng, Min Tae Yun tức tốc ngẩng lên, không che giấu tâm tình và vẻ mặt đau thương của mình, gương mặt đầy nước mắt nhìn người đàn ông vừa tới.

“Anh...” Min Tae Yun chỉ nói được một chữ thì nghẹn ngào không nói được nữa.

“Em yên tâm, lúc đến đây anh đã tìm viện trưởng rồi, chuyện Đường Vũ Tân bọn họ sẽ không chậm trễ.” Ông chủ Ra vỗ vỗ vai Min Tae Yun an ủi, kể đó liếc mắt nhìn cô bé bên cạnh Min Tae Yun, sưng sốt.

“Tae... Tae Yun... bên cạnh em... là ai?!” Ông chủ Ra lấp bắp không khác gì lúc Đường Vũ Tân trần trối.

Ông chủ Ra hỏi làm Min Tae Yun lại quay đầu qua, vẻ mặt anh phức tạp lại thống khổ, im lặng hồi lâu mới nói: “Là Yoon Ji...”

Ông chủ Ra không dám tin, nhưng Min Tae Yun chính miệng nói thì không giả được. Anh không thể tin nổi, mở to mắt nhìn cô bé trước mặt đang nhìn mình với ánh mắt khó hiểu.

“Không, sao có khả năng?!” Ông chủ Ra quay đầu hỏi Min Tae Yun.

“Yoon Ji căn bản không chết... không, có lẽ nói con bé chết rồi sống lại thì chính xác hơn...” quay đầu nhìn Yoon Ji dựa vào người anh, Min Tae Yun cười khổ.

“Chết đi sống lại... không lẽ...” Ông chủ Ra đảo mắt, nghĩ ngay tới khả năng trong đó, anh bán tín bán nghi hỏi: “Yoon Ji, ma cà rồng?”

Min Tae Yun không đáp, chỉ gật đầu cười khổ.

“Trời ơi... vậy bảy năm nay...” Ông chủ Ra sững sờ, anh nghĩ vỡ đầu cũng không ngờ kết quả thế này.

“Bảy năm nay đều do tôi phụ trách cuộc sống của cô bé.” Jang Chul Oh đứng thẳng dậy đi tới bên cạnh ông chủ Ra, ánh mắt phức tạp nhìn anh.

“Anh là...” Ông chủ Ra lộ vẻ nghi hoặc.

“Xin lỗi, tôi quên giới thiệu, tôi là Jang Chul Oh, cấp trên trực tiếp của Min Tae Yun, cũng là trưởng phòng Tổ công tố.” Jang Chul Oh đưa tay cho ông chủ Ra.

Ông chủ Ra lịch sự bắt lại, được nửa chừng lại cảm thấy không đúng, thỉnh thoảng anh ngẩng đầu lên “Anh nói anh nuôi con bé bảy năm nay?”

“Đúng.” Jang Chul Oh lặng thinh rút tay ra, gạt đầu.

“VẬY ANH...” Ông chủ Ra có vẻ do dự, không dám chắc có nên hỏi anh ta biết Yoon Ji là ma cà rồng không.

“Tôi biết Yoon Ji là ma cà rồng. Chẳng những tôi nuôi cô bé bảy năm mà từ một ý nghĩa khác mà nói, tôi còn là cha của cô bé.” Nhìn biểu tình của ông chủ Ra, Jang Chul Oh dùng đầu ngón chân cũng biết anh ta đang nghĩ gì.

Ông chủ Ra hoang mang, đưa mắt hỏi dò Min Tae Yun, muốn tìm đáp án.

“Ông ấy là ma cà rồng áo đen đó.” Lúc Min Tae Yun nói câu này, tâm tình xao động giảm đi rất nhiều so với ở bờ biển, sống chết của Đường Vũ Tân lúc này đã nắm giữ hết tinh lực của anh.

“Cái gì?!” Đáp án này lại đẩy lên cơn sóng trong lòng ông chủ Ra, ma cà rồng bảy năm trước, cũng tức là...

“Tôi cho rằng người khác không nhớ, nhưng anh chắc chắn còn nhớ.” Jang Chul Oh nhìn ông chủ Ra với ánh mắt nóng rực “Tôi cho rằng ít nhất anh còn nhớ, người sống sót may mắn trong tai nạn xe cộ kia và... vật thí nghiệm thất bại.”

“Tôi không hề tham gia cấp cứu, chỉ là lúc đó biết có một người bị thương sắp không chịu được nữa, nên tôi mới...” Ông chủ Ra thụt lùi lại một bước, hoảng loạn giải thích.

“Chưa thấy mặt người bị nạn đã tùy tiện truyền máu linh tinh cho người ta sao?!” Jang Chul Oh phần nộ gầm lên, hết sức bất ngờ trong bệnh viện yên tĩnh. Nhưng các y tá qua lại không ai dám lên cảnh cáo hoặc cản trở, bởi vì lúc này trên người Jang Chul Oh phát ra hơi thở nguy hiểm, làm bọn họ hi vọng cách càng xa càng tốt.

Jang Chul Oh gầm thét làm ông chủ Ra lại lùi thêm một bước, anh không ngờ có ngày mình lại đối mặt với con quái vật do một tay anh tạo ra, anh còn chưa chuẩn bị tâm lý đối mặt với con quái vật đó, hoàn toàn không có...

Min Tae Yun tất nhiên không trở mắt nhìn ông chủ Ra bị hại, anh nhanh chóng che trước mặt ông chủ Ra, cảnh giác nhìn Jang Chul Oh đang tức giận ngút trời bày ra tư thế chiến đấu.

“Ở đây không có chuyện của cậu, tránh ra một bên đi!!” Nói rồi, ông đưa tay muốn gạt Min Tae Yun ra.

Lần này, không chỉ Min Tae Yun ngây người, cả ông chủ Ra cũng phát ngốc.

Min Tae Yun không ngờ được, vừa rồi còn đánh với anh đến chết đi sống lại bên bờ biển, bây giờ lại làm như không có chuyện gì, còn bảo anh tránh ra? Không phải nên xông lên đánh tiếp một trận sao? Hình như mình còn chưa nói tha thứ cho ông ta đâu?

Ông chủ Ra cũng không ngờ đến, không phải người này và Min Tae Yun như nước với lửa sao? Sao nghe giọng ma cà rồng áo đen này dường như chẳng có mấy thù hận với Min Tae Yun, không lẽ hòa giải rồi? Vô lý!!!

Min Tae Yun và ông chủ Ra đang buồn bực, Lee Yoon Ji thấy tình hình không ổn lập tức đứng bật dậy đi tới cạnh Jang Chul Oh, níu tay Jang Chul Oh nói: “Đại thúc, đừng giận.”

Thấy vẻ mặt ngây thơ của Yoon Ji, Jang Chul Oh hít sâu một hơi nhìn ông chủ Ra: “Có thể cho cô bé một túi máu trước được không, chắc không làm khó anh chứ?”

Ông chủ Ra nghe xong gạt đầu quay đi, tạm thời rời đi đối với anh bây giờ rất cần thiết, anh muốn tĩnh táo lại một chút.

Min Tae Yun nghe Jang Chul Oh nói xong vẻ mặt trở nên phức tạp. Jang Chul Oh cần Yoon Ji cũng tốt, muốn giết Yoon Ji cũng tốt. Bảy năm qua quả thật ông đã dốc hết sức mình nuôi dưỡng Yoon Ji, sẵn mỗi

cho cô bé, gánh vác tất cả trách nhiệm của một người cha mới, kỳ thật trên bờ biển Jang Chul Oh nói đúng, nếu không có ông cũng không có Yoon Ji bây giờ.

Nghĩ đến đó Min Tae Yun quay đầu hỏi: “Yoon Ji, em hận ông ta không?”

Lee Yoon Ji biết anh cô muốn hỏi gì, lắc đầu: “Không hận.”

“Yoon Ji...” Jang Chul Oh dịu dàng gọi một tiếng Yoon Ji, Đường Vũ Tân nói không sai, Yoon Ji là một cô bé ngoan.

“Anh” Yoon Ji ngẩng đầu nhìn anh trai mình “Ngày đó, đại thúc cần em, em nghe rõ lời đại thúc nói, chú ấy nói ‘Vì Sao Tôi Lại Biến Thành Thế Này’... tiếng nói đó, em không bao giờ quên, tiếng nói đầy áp hoang mang tuyệt vọng, sau khi em tỉnh lại cứ quanh quẩn trong đầu. Thật ra, khoảnh khắc tiếng nói đó truyền đến em đã tha thứ cho đại thúc rồi.” Lee Yoon Ji nói rồi đặt tay mình vào tay đại thúc, Jang Chul Oh vô thức nắm chặt lấy.

“Yoon Ji...” Min Tae Yun thoáng đau lòng nhìn Yoon Ji, vì sao bên cạnh anh luôn xuất hiện người như thế? Dịu dàng đến mức người ta muốn nâng niu bảo vệ trong lòng.

“Xin lỗi Yoon Ji, vừa rồi chú không nên nổi sùng vào con.” Jang Chul Oh nghiêng đầu nhìn Yoon Ji, chân thành xin lỗi.

“Không sao, chỉ là, chị ấy...” Ánh mắt Yoon Ji tối lại. Cô biết lúc này lòng anh trai đã không còn thuộc về một mình cô nữa rồi, bảy năm trước cô đã biết nhất định sẽ có ngày này, thế nên khi ấy cô cố gắng quẩn lấy anh, hi vọng hưởng thụ nhiều thêm một chút thứ chỉ thuộc về cô, ai ngờ...

“Túi máu lấy về rồi, tôi lấy ba túi.” Lúc này, ông chủ Ra thở hổn hển cầm ba ly máu đi tới, máu đã bị anh rót vào ly, như vậy cho dù có uống ở đây cũng không có ảnh hưởng xấu.

Đưa ba cái ly cho ba con ma cà rồng, lúc đưa cho Jang Chul Oh tay ông chủ Ra hơi khựng lại, dường như hạ quyết tâm rất lớn, anh ngẩng đầu nhìn Jang Chul Oh: “Xin lỗi, tuy tôi xuất phát từ ý định cứu người nhưng vẫn là sai, tôi không phải một bác sĩ đạt yêu cầu, làm cuộc đời ngài biến đổi trọng đại như thế, tôi... hết sức xin lỗi!”

Jang Chul Oh nghe xong, cảm giác cả người mình run lên. Bảy năm rồi, cái gai trong lòng ông bảy năm nay, đến tận cùng bảy năm nay ông sống ra sao ai có thể hiểu? Nhưng hôm nay, rốt cuộc...

Thật ra ông rất rất muốn hỏi, xin lỗi có thể bù đắp cuộc sống đã mất đi của ông không?!! Nhưng Jang Chul Oh không hỏi, bởi vì ông biết nếu lúc đó ông chủ Ra không lén truyền máu của ma cà rồng cho ông, vậy cả bảy năm vừa rồi đối với ông mà nói cũng là xa xỉ...

“Đủ rồi, đều đã qua.” Jang Chul Oh cầm ly ngồi xuống ghế, không nói được là giải thoát hay là gì, chỉ là nụ cười chua chát trên mặt càng lúc càng đậm.

Min Tae Yun nhìn cấp trên ngồi trên ghế cười khổ, không tự chủ được nhớ tới lời Đường Vũ Tân. Hận, thứ tâm tình đó quả thật không thể dễ dàng khống chế, ngay cả người như Jang Chul Oh cuối cùng cũng chọn cách tha thứ anh Ra. Vì Đường Vũ Tân, mọi người đều trở nên hiền lành, cả anh Ra cũng thế.

Ngày đó, khi anh Ra nói với anh, có lẽ mình đã tạo ra con quái vật đó, bản thân muốn nổi nóng với anh ấy nhưng nhìn ánh mắt xin lỗi chân thành của ông chủ Ra xong, Min Tae Yun không sao tức giận được. Mọi người đều bị Đường Vũ Tân thay đổi một cách vô tri vô giác, học được cách khoan dung, học được cách tha thứ. Nhưng người dạy bọn họ biết khoan dung, biết tha thứ đâu? Nghĩ đến đây, Min Tae Yun ngẩng đầu nhìn phòng cấp cứu vẫn sáng ánh đèn, tìm thấy lại đau đớn.

Ngay lúc ấy, cửa phòng cấp cứu mở ra, bác sĩ mổ chính từ trong đi ra, vì chưa tháo khẩu trang nên nhìn không rõ nét mặt.

Mọi người thấy thế lập tức vây lấy, cuối cùng vẫn là ông chủ Ra mở miệng trước “Tình hình sao rồi?”

Bác sĩ tháo khẩu trang, chậm chạp lắc đầu: “Viên đạn bắn trúng chỗ hiểm, tuy chúng tôi đã kịp thời gấp ra nhưng...”

“Nhưng cái gì...?” Giọng Min Tae Yun run lên.

“Bệnh nhân mất máu quá nhiều, chúng tôi lại không có nhóm máu phù hợp. Chúng tôi đã cố gắng chống chọi hết sức chờ máu từ kho máu chuyển tới nhưng vẫn không kịp.”

“Cái... cái gì mà nhóm máu không phù hợp chứ, đây là bệnh viện mà, sao không tìm được nhóm máu phù hợp chứ!!!” Min Tae Yun kích động túm lấy cổ áo bác sĩ.

“Tae Yun, bình tĩnh một chút.” Ông chủ Ra và Jang Chul Oh đứng hai bên Min Tae Yun, gỡ tay anh ra.

“Không sao, tôi hiểu.” Bác sĩ chỉnh lại cổ áo, chuyện thể này ông gặp nhiều rồi, không trách Min Tae Yun làm gì.

“Nhóm máu của cô ấy là gì?” Ông chủ Ra nhíu mày hỏi.

“AB Rh(-).” Bác sĩ nói xong, vỗ vai Min Tae Yun bước đi.

55. Chương 55: Anh Phải Chịu Trách Nhiệm Với Em Đây

“AB Rh(-)... nghĩa là gì?” Min Tae Yun quay đầu hỏi ông chủ Ra.

“AB Rh(-) là nhóm máu hiếm nhất trong tất cả các nhóm máu. Nói thật, tổng kho máu có nhóm máu này anh cũng cảm thấy kinh ngạc.” Vừa nghe tên nhóm máu, trong lòng ông chủ Ra đã phẩn án tử hình cho Đường Vũ Tân rồi, cho dù có thì chưa chắc đã đủ cho Đường Vũ Tân dùng, cô vẫn phải đặt chân vào đường chết...

Phòng cấp cứu mở ra lần nữa, các y tá đổ xô ra, người đi cuối cùng mang theo nét mặt thương tiếc nhìn mọi người, mở miệng: “Bệnh nhân còn lại một hơi thở cuối cùng, các vị... đi gặp cô ấy lần cuối đi.”

Tuy đã biết trước kết quả này nhưng nghe y tá nói ra miệng lại là khái niệm khác. Min Tae Yun gần như không kịp nghĩ, đã xông thẳng vào phòng cấp cứu đầu tiên. Ông chủ Ra và Jang Chul Oh liếc mắt nhìn nhau, trong mắt người nào dường như cũng toát ra nhẵn nại lại không nói ra.

Vào đến phòng cấp cứu. Min Tae Yun nhìn Đường Vũ Tân yên lặng nằm trên giường, sắc mặt trắng nhợt, môi không còn chút máu nhưng trên mặt lại mang nụ cười đầm ấm. Nháy mắt Min Tae Yun hiểu được vì sao các y tá vừa rồi có biểu tình đó, đối diện với người chết như thế, có ai không động lòng.

“Vũ Tân...” Min Tae Yun nắm lấy bàn tay cũng trắng bệch của Đường Vũ Tân, giây phút này, anh hối hận rồi.

Mới đầu anh cho rằng, Đường Vũ Tân không khác gì các cô gái kia, thích gây chú ý với đàn ông, ưa làm ra vẻ bí ẩn hi vọng đàn ông chú ý. Nói thật nếu không phải mới đầu anh nghi ngờ cô là ma cà rồng, căn bản anh sẽ không chú ý đến cô. Nhưng về sau lại phát hiện hình như Đường Vũ Tân không hề cố tình làm những chuyện khó hiểu để anh chú ý nhưng vì cái gì bản thân lại không đoán được, điều này khiến anh muốn tìm hiểu cô. Trong quá trình đó anh nảy sinh thiện cảm với cô, anh không biết đó có phải là yêu hay không, nhưng quả thật anh có cảm tình với cô.

Về sau, tuy Đường Vũ Tân không nói rõ ràng nhưng đến cả ông chủ Ra cũng nhận ra ý tốt của Đường Vũ Tân, sao anh lại không biết? Chỉ là bản thân lại lười bước. Anh sợ, sợ mình không có khả năng mang lại hạnh phúc cho Đường Vũ Tân, hơn nữa lúc đó anh, cả người đều bị vây trong hận thù, tương lai của mình bản thân anh còn không nắm chắc, nào dám nói mang lại hạnh phúc cho Đường Vũ Tân?

Nhưng hiện tại...

Hiện tại, tất cả đã muộn rồi.

Sớm biết có ngày này, cho dù nhốt mình cũng phải nhốt Đường Vũ Tân trong nhà, oán giận mình cũng được, không để ý mình cũng được, chỉ cần bảo đảm Đường Vũ Tân an toàn, mà không phải nhìn cảnh Đường Vũ Tân nằm ở nơi này bản thân lại vô lực xoay chuyển trời đất...

Min Tae Yun muốn khóc song nước mắt không chảy xuống được. Thì ra tan nát cõi lòng là cảm giác này sao? Dường như linh hồn bị bắt đi, rõ ràng trời xanh mây trắng nhưng hô hấp lại nặng nề như chìm sâu

vào bùn lầy. Bảy năm trước mình không có năng lực cứu em gái mình yêu thương, bảy năm sau lại lần nữa mất đi người mình yêu ư?

Vì sao, đến tận cùng vẫn đi nhầm đường, vì sao sự tình luôn thành ra thế này?

“Tae Yun...” Ông chủ Ra đi đến bên Min Tae Yun, đưa tay đỡ lấy vai Min Tae Yun. Anh biết nếu bây giờ xử trí không ổn thỏa, chẳng những họ mất đi Đường Vũ Tân mà còn mất thêm cả Min Tae Yun nữa. Phải biết, bảy năm trước, nếu không phải anh dùng cái cơ báo thù, Min Tae Yun sớm đã không có mặt trên đời này nữa.

“Ông, hung thủ giết người!” Đột nhiên, Min Tae Yun quay phắt lại đâm vào mặt Jang Chul Oh, đánh người kia ngã xuống đất.

Kế đó, Min Tae Yun vung hết một đấm lại tới một đá lên người Jang Chul Oh, nhưng người kia không hề phản kháng, mặc cho Min Tae Yun trút lên người mình, môi vẫn nhếch lên nụ cười khổ sở, thậm chí máu ứa ra nơi khóe miệng cũng không thay đổi.

“Vì sao! Vì sao!! Bảy năm trước cướp đi Yoon Ji tôi yêu thương, bảy năm sau lại cướp đi người tôi yêu! Ông cứ gây khó dễ cho tôi như thế là vì cái gì?! Vì sao làm hỏng cuộc sống của tôi luôn là ông!!”

“Cậu tưởng tôi muốn sao?!! Bảy năm trước, tôi trở thành trong tình huống không biết gì, cậu có nghĩ tới cảm giác của tôi lúc đó không?!! Cậu chỉ muốn báo thù ỉn, lại chưa từng nghĩ tới vì sao sự tình sẽ ra nông nổi như bây giờ! Min Tae Yun tôi thừa nhận cậu rất xuất sắc, nhưng cậu có từng nghĩ chưa, sự tình phát triển như bây giờ chẳng lẽ không phải vì sự ích kỷ của cậu sao?!”

Mặt Min Tae Yun tối sầm, bị ông chủ Ra giữ lấy từ đằng sau, Yoon Ji đứng bên cũng nín lấy cánh tay Min Tae Yun.

“Mỗi người ở đây đều ích kỷ, mặc kệ là xuất phát từ lòng tốt hay là cái gì, đều ích kỷ hết! Cả Đường Vũ Tân đang nằm kia cũng thế!”

“Câm miệng, tôi không cho phép ông nói cô ấy như thế!!” Min Tae Yun gầm lên.

“Min Tae Yun tôi nói cho cậu biết, ngẫu nhiên cũng được, đương nhiên cũng tốt, có một số chuyện đã định sẵn sẽ không thay đổi! Sự việc đã phát triển đến nước này rồi cậu chỉ biết đánh tôi trút giận sao! Sao cậu không nghĩ cách cứu cô ấy!!”

“Còn có cách gì chứ! Nhóm máu hiếm nhất thế giới, ông kêu tôi đi đâu tìm số máu đó đây, cho dù tìm được, người ta chịu cho sao?!”

“Chỉ có một cách mà thôi! Chẳng lẽ cậu không nghĩ đến phương pháp khác à?!!”

“Cô ấy chỉ cần máu, không cần gì khác, không lẽ ông kêu tôi lấy máu mình cho cô ấy!!” Min Tae Yun nói xong liền khựng lại, cách Jang Chul Oh nói... là ý này?

“Rốt cuộc em cũng nghĩ ra...” ông chủ Ra vẫn đứng sau lưng giữ Min Tae Yun lên tiếng “Hiện giờ, muốn cứu Đường Vũ Tân chỉ có cách này.”

“Không... chúng ta không thể...” Min Tae Yun lắc đầu gạt lực, lùi ra sau, cứ như nhìn thấy chuyện cực kỳ đáng sợ.

“Chỉ có cách này thôi.” Jang Chul Oh chùi máu dính bên miệng, nói: “Giống như bảy năm trước vậy, biến Đường Vũ Tân thành ma cà rồng.”

“Không, không được! Bảy năm trước biến đổi Yoon Ji còn chưa đủ, chẳng lẽ ông còn muốn biến đổi cô ấy?”

“Chỉ có cách này mới cứu được cô ấy, trừ phi cậu muốn trơ mắt nhìn cô ấy chết đi. Vì sai lầm của tôi và cậu mà chết, đừng quên cô ấy vì bảo vệ Yoon Ji mới chết!” Jang Chul Oh đẩy Yoon Ji đến trước mặt Min Tae Yun, để Min Tae Yun nhìn cô bé.

“Không...” Min Tae Yun đau khổ co rúm trong một góc phòng cấp cứu, ý niệm này từng xuất hiện trong đầu anh khi nhìn thấy Đường Vũ Tân bất tỉnh nhân sự trên đê, nhưng anh ra sức đè ép nó. Không phải anh không muốn làm vậy, anh sợ, anh sợ Đường Vũ Tân sẽ nhìn anh bằng ánh mắt đầy oán hận.

Lúc này, ông chủ Ra đi tới bên cạnh Min Tae Yun, ngồi xuống vỗ vai người trong góc, nói: “Hiện tại chỉ có cách này mới cứu được cô ấy. Hơn nữa trong phòng cấp cứu này có đầy đủ thiết bị, nếu em đồng ý, lát nữa anh sẽ rút máu em ra truyền vào người Đường Vũ Tân. Nhưng để bảo đảm, anh hi vọng em có thể cắn cô ấy một cái. Ở đây, ma cà rồng chưa từng cắn ai chỉ có em, chỉ có em mới mang lại cơ hội sống sót cho Đường Vũ Tân. Anh biết nhất thời em khó mà chấp nhận được chuyện này nhưng nếu em chần chừ thêm một giây, cơ hội sống của Đường Vũ Tân sẽ giảm đi một phần, hi vọng em hiểu được.”

Nói xong, ông chủ Ra thở dốc, tiếp tục nói: “Còn nhớ lời Đường Vũ Tân nói không? Cô ấy cho rằng ma cà rồng và con người không có gì khác biệt. Anh tin, cho dù em biến cô ấy thành ma cà rồng cô ấy cũng không trách em. Chẳng lẽ em hi vọng cô gái yêu em tha thiết như vậy cứ thế mà chết đi sao?”

“Có lẽ Đường Vũ Tân không hề bài xích việc biến thành ma cà rồng.” Jang Chul Oh nhìn Min Tae Yun lộ vẻ do dự, cảm thấy có hi vọng bèn nói thêm vào: “Tôi từng hỏi cô ấy có muốn trở thành ma cà rồng hay không, cô ấy chỉ đáp là tạm thời chưa nghĩ tới. Chúng tôi cô ấy không hề bài xích việc trở thành ma cà rồng.”

“Hỏi lúc nào?” Min Tae Yun nghi ngờ.

“Sau khi tôi hút máu cô ấy lần thứ hai, cậu cứ để cô ấy ở trong tổng bộ một mình, cô ấy không có việc gì làm toàn chạy tới chỗ tôi tán gẫu. Tôi thấy thái độ cô ấy không để ý chuyện là ma cà rồng hay không, thường hay tùy tiện hỏi chuyện.” Jang Chul Oh cẩn thận đáp, sắp xếp thời gian trước sau hoàn hảo.

“Tae Yun, anh cảm thấy em nên quyết định sớm đi.” Ông chủ Ra nhìn người nào đó trong phòng cấp cứu, nói.

Mọi người theo ánh mắt của ông chủ Ra nhìn qua, màn hình điện tâm đồ thể hiện nhịp tim của Đường Vũ Tân đã biến thành đường thẳng, thi thoảng mới có sóng điện hơi nhảy lên một chút.

Min Tae Yun nhìn điện tâm đồ từ từ bằng phẳng siết chặt tay lại, anh nghiêng rằng thở dốc, tư tưởng đấu tranh kịch liệt, chắc chắn không muốn mất đi Đường Vũ Tân nhưng phương pháp này thật sự là cách giải quyết sao?

“Nhanh lên, nếu tim Đường Vũ Tân ngừng đập thì cho dù có truyền máu cũng không kéo được cô ấy khỏi tay tử thần nữa.” Ông chủ Ra đã cầm ống tiêm to lên, chỉ cần Min Tae Yun đồng ý anh lập tức không chần chừ cắm nó vào động mạch nơi tay Min Tae Yun.

“Anh, em thích chị, đừng để chị ấy chết được không?” Lee Yoon Ji nhìn Đường Vũ Tân nằm trên giường lại nhìn anh trai mình. Nhìn thấy ánh mắt vô hồn của Min Tae Yun khi biết Đường Vũ Tân sắp chết, từ lúc đó Yoon Ji đã thề, cô vĩnh viễn không muốn nhìn thấy ánh mắt như vậy nữa, nên Đường Vũ Tân cần phải sống!

Hồi lâu, Min Tae Yun rốt cuộc đứng dậy, đưa cánh tay ra trước mặt ông chủ Ra. Anh thở phào, dùng kim rút đủ số máu cần dùng.

Kế đó, Min Tae Yun đi tới bên cạnh Đường Vũ Tân, màu lam trong mắt sáng lên, hàm răng bén ngót lúc ẩn lúc hiện bên môi, ánh mắt chua xót và đau lòng đưa hàm răng chưa từng dính qua máu tươi của người sống chìm vào cổ Đường Vũ Tân...

Sau khi hấp hối, Đường Vũ Tân cảm giác cả người mình như lơ lửng trong nước. Cô không biết mình muốn trôi giạt về đâu, hay là trôi thẳng đến bên kia bờ Vong Xuyên?

Đường Vũ Tân cảm giác mình rất an lành, cô đã làm được chuyện mình muốn làm, ngay cả việc yêu Min Tae Yun trước khi chết cũng đã lấy hết can đảm mà thông báo cho đối phương biết. Thế nên có chết cũng chẳng còn gì tiếc nuối? Huống chi vốn dĩ cái mạng này là không công mà có.

Điều cô lo lắng duy nhất là sau khi mình chết rồi Min Tae Yun có khổ sở không? Nhưng nghĩ nghĩ lại thoải mái, Yoon Ji trở lại rồi, hơn nữa còn có Yoo Jung In. Chắc hẳn sau này cuộc sống của Min Tae Yun sẽ rất tốt, chỉ cần một thời gian nữa anh sẽ quên được mình, vậy tất cả đều ổn hết.

Đường Vũ Tân tưởng rằng lần này sau khi chết đi có lẽ có thể xuyên trở về nhưng nhìn thấy mình cứ mãi chìm dần xuống nước, xem ra quả thật lần này phải ngheh đón tử thần rồi, ý nghĩ của mình hơi xa xỉ rồi, có điều, cũng không đến nỗi.

Vốn đã chìm trong bóng tối, Đường Vũ Tân chuẩn bị bình tĩnh đón nhận cái chết nhưng không ngờ thân thể lại bắt đầu nổi lên. Cô cảm thấy nước chung quanh người mình càng lúc càng trong suốt, cứ nổi lên đến khi cô có thể nhìn rõ tia sáng từ mặt biển chiếu tới, ánh sáng đó càng lúc càng chói mắt, đến khi cả người Đường Vũ Tân đều bị bao vây trong ánh sáng.

Đột nhiên, Đường Vũ Tân mở choàng mắt.

Cô chưa bao giờ nhìn thế giới này rõ ràng như vậy, ánh đèn mờ mờ lúc này lại sáng như thế. Cô cũng chưa bao giờ nghe rõ cả thế giới như thế, hiện giờ tai cô chứa đủ loại âm thanh, thậm chí cô nghe được cả tiếng người ta hôn nhau. Tiếp đó, trong ngàn vạn âm thanh cô nhận ra thứ âm thanh vô cùng quen thuộc, đó là âm nhạc, chỉ thuộc về bar Blood.

Tiếp đó cô quay đầu, bởi vì cô phát hiện ngoài tiếng nhạc đ羯 tai ra còn có tiếng thở của vài người bên cạnh, rất khê thiếu chút nữa đã khiến người ta bỏ qua, như sợ quấy nhiễu cái gì vậy. Sau đó cô phát hiện những gương mặt quen thuộc đến không thể nào quen hơn, người nào cũng nhìn cô bằng ánh mắt lo âu.

“Tôi làm sao vậy?” Đường Vũ Tân cứ nghĩ là mình hôn mê một thời gian dài, giọng nói hần phải khàn khàn khó nghe, không ngờ lại trôi chảy êm tai như thế.

“Không cảm thấy có gì không đúng sao?” Ông chủ Ra đứng sau lưng Min Tae Yun và Jang Chul Oh, dè dặt hỏi.

.

Mới đầu Đường Vũ Tân còn không hiểu vì sao ông chủ Ra lại cách cô xa vậy? Nhưng bằng vào sức quan sát nhạy bén của cô, cô phát hiện Min Tae Yun và Jang Chul Oh đứng chắn trước mặt ông chủ Ra với tư thế bảo vệ.

“Tôi làm sao thế?” Đường Vũ Tân hỏi lại lần nữa.

“Cô không ngửi thấy mùi gì sao?” Jang Chul Oh hỏi, không chắc chắn lắm.

“Mùi?” Đường Vũ Tân cẩn thận hít mũi, dùng công năng khứu giác bị cô bỏ qua nãy giờ.

Trong đủ loại mùi rối tinh rối mù, cô ngửi thấy hương vị mê hoặc khó mà hình dung được. Tuy mùi hương này rất nhiều nhưng có một mùi gần cô nhất cũng nồng nhất, Đường Vũ Tân tìm theo hướng mùi hương lại phát hiện ra nó xuất phát từ người ông chủ Ra.

Ngửi thấy hương vị đó, Đường Vũ Tân không tự chủ được nuốt nước miếng, kể đó liền dờ người ra vì phản ứng kỳ cục của bản thân.

“Ừm...” Đột nhiên Đường Vũ Tân rên lên một tiếng mơ hồ, làm hai người đứng chắn trước mặt ông chủ Ra đều căng thẳng lên.

Song Đường Vũ Tân không có cử chỉ nào quá đáng, cô chỉ đưa tay mình lên xem xét, sau đó lại sờ sờ vết thương bị Yoon Ji cào, phát hiện chỗ đó đã nhẵn nhụi, Đường Vũ Tân đột nhiên biết Min Tae Yun và Jang Chul Oh đề phòng cái gì rồi.

“Được rồi,” Đường Vũ Tân thở dài, từ sofa ngồi dậy đối mặt với ba người đang đứng: “Được rồi, nói vậy, tôi biến thành ma cà rồng rồi hả?”

“Vũ Tân...” Min Tae Yun há miệng không biết nên nói gì.

“Không cần nói gì hết, tôi không trách ai cả. Có điều nói đi phải nói lại, là hai người xui Min Tae Yun biến tôi thành ma cà rồng phải không?” Đường Vũ Tân dùng đầu ngón chân cũng biết phát sinh chuyện gì.

“Bọn tôi chỉ không muốn nhìn thấy Min Tae Yun lại giẫm lên vết xe đổ bảy năm trước mà thôi.” Thấy phản ứng của Đường Vũ Tân, Jang Chul Oh thả lỏng người, ngồi trên sofa chọc ghẹo.

“Nói vậy tức là mọi người không sao cả?” Đường Vũ Tân nhú mày nhìn ba người đàn ông đối diện.

“Nhờ phúc của cô.” Lúc này, ông chủ Ra nãy giờ vẫn trốn đằng sau lên trước mặt Đường Vũ Tân quan sát cô một lát, hỏi: “Tôi rất tò mò.”

“Tò mò cái gì?” Đường Vũ Tân chớp mắt.

“Chẳng lẽ cô không muốn ăn gì sao?” Ông chủ Ra hếch cằm, anh gặp qua rất nhiều ma cà rồng. Lúc vừa bị biến thành ma cà rồng, vì sao Min Tae Yun không hút máu người sống anh không biết nhưng Jang Chul Oh và Lee Yoon Ji mới đầu đều lâm vào trạng thái khát máu điên cuồng. Đây cũng là lý do vì sao hai người kia lại đứng chắn trước mặt anh nhưng từ lúc Đường Vũ Tân tỉnh lại đến giờ không có phản ứng nên có ở ma cà rồng, có bình thường không đây?

“Sao lại không muốn chứ, thế nên ông chủ Ra dâng hiến chút đi.” Đường Vũ Tân lóe đôi mắt xanh lấp lánh tay ông chủ Ra làm nũng.

“ ... ”

“ ... ”

“ ... ”

Ba ngày sau, bar Blood.

“Cuối cùng, vụ án đó giải quyết thế nào?” Ông chủ quán bar lấy túi máu đông lạnh từ trong két bảo hiểm ra rót đầy vào hai cái ly để cao trước mặt Min Tae Yun và Đường Vũ Tân.

“Hỏi cô ấy.” Nhắc tới chuyện này, Min Tae Yun không nhận được lườm ai đó.

Lúc này Đường Vũ Tân đang nhú mày nhìn cái ly trước mặt mình.

“Uống đi, cô không uống sao được.” Ông chủ Ra dỗ dành.

Thấy Đường Vũ Tân nhăn mày nhăn mặt với cái ly, đáy lòng Min Tae Yun thoáng đau xót.

“Nhưng...” Đường Vũ Tân chặc lưỡi, lại nhìn ông chủ Ra: “Chúng không ngon như mùi của anh.”

“ ... ”

“ ... ”

Chẳng thèm để ý đến sắc mặt đen thui của ai kia, Đường Vũ Tân nhích mông tới cạnh ông chủ Ra, bày vẻ mặt đáng thương nhìn anh: “Ày, ông chủ Ra anh giúp đỡ đi, hiến 200cc được không?”

“Vũ Tân, không được quấy phá.” Min Tae Yun đặt cái ly không trong tay xuống quầy, nhú mày nói với Đường Vũ Tân.

“200cc có gì không được. Hôm đó sau khi em tỉnh lại mùi đầu tiên ngửi thấy là máu của anh Ra, các anh không ai chịu cho em nếm đồ tươi, làm người ta ghen mấy ngày rồi.” Đường Vũ Tân uất ức.

Nếm đồ tươi... ông chủ Ra trợn trắng mắt, xem anh là gì chứ? Thức ăn thử mới ra lò sao?

“200cc thôi mà? Đi mà đi mà, không cho em uống, em không nói cho anh biết vụ án ma cà rồng giải quyết thế nào!”

“Phi... được được, sợ cô luôn.” Ông chủ Ra chịu thua Đường Vũ Tân, đành cầm kim tiêm rút 200cc máu từ cánh tay mình ra.

“Cám ơn!” Đường Vũ Tân vui sướng nhận lấy, rút xi lanh ra chẳng cần nghĩ ngợi đổ 200cc máu tươi vào miệng, sau đó hạnh phúc híp mắt lại.

“Anh, anh chiều cô ấy quá.” Min Tae Yun thấy màn này chỉ biết bất lực lắc đầu.

“Anh đã nói anh sẽ gánh vác hậu quả, cái này cũng là một trong những hậu quả đó nhỉ.” Ông chủ Ra nhìn Đường Vũ Tân đang lơ lửng nơi nào, cười lắc đầu rồi hỏi: “Giờ nói cho tôi biết được chưa? Cô giải quyết vụ án ma cà rồng thế nào?”

“Ừm, tôi tìm người làm một cái máy. Biết bơm nước không? Tôi nhờ người ta làm một cái, nhỏ thôi, đầu kim bắt chước khoảng cách vết thương trên người nạn nhân, lại bỏ máu bên trong túi đựng và bôi máu nạn nhân lên ống nối. Sau đó tôi đặt cái máy bên đê biển, đặt thêm một đôi giày nữ... cứ thế, hung thủ vụ án ma cà rồng giết người hàng loạt đại khái vì cần rút lương tâm nên tự sát!”

“Cô làm tổ điều tra làm sao bây giờ? Căn bản không có xác chết.” Ông chủ Ra tò mò.

“Tôi đâu biết được, tìm không thấy xác chết là chuyện của họ, có rất nhiều cách giải thích, ví dụ chìm xuống đáy biển đại loại thế, chẳng nào cũng chết không đối chứng mà.” Đường Vũ Tân hươ tay, phải sạch trách nhiệm.

Thấy cách giải thích vô trách nhiệm như thế, Min Tae Yun đau đầu lấy tay vịn trán, sau đó anh đẩy cái ly tới trước mặt Đường Vũ Tân “Uống đi, phải đi rồi.”

Kết quả Đường Vũ Tân lại nhìn ly nhần mặt, ỉu xiu: “Không uống được không?”

“Uống, nếu không đi ra ngoài không chịu nổi rồi tấn công người ta thì làm sao?”

“À, em tấn công người ta thì Min Tae Yun anh đứng đằng sau khắc phục hậu quả cho em là được rồi, giống như trưởng phòng Jang đi thu dọn cho Yoon Ji á, nguy trạng thành dã thú tấn công gì đó chẳng được.”

Nhìn nụ cười ngây thơ vô tội của Đường Vũ Tân, mặt Min Tae Yun lập tức đen lại.

“Hi hi, Min Tae Yun anh muốn trả lại cũng không được, sau này em theo anh chắc rồi. Ai kêu anh biến em thành ma cà rồng, tuy anh bị người ta xúi giục nhưng anh không muốn, ai ép anh được. Đáng thương cho người ta, còn chưa kịp ăn sandwich kẹp phomai cho đã nữa. Chú Yoo còn nợ người ta một bữa liên hoan kia, em cũng không tham gia được rồi! Cho nên mới nói, để bù đắp cho em, sau này tất cả đều giao cho anh hết, anh phải chịu trách nhiệm với em đó!”

“Vũ Tân...” Min Tae Yun thì thầm gọi tên Đường Vũ Tân. Tuy Đường Vũ Tân không quá để ý việc bị biến thành ma cà rồng, nhưng thi thoảng trong mắt cô lại thoáng chút mất mát, Min Tae Yun nhìn mà đau lòng, nhìn Đường Vũ Tân dạt dào sinh lực sống lại trước mắt, Min Tae Yun thầm trách mình ích kỷ đồng thời trong lòng lại thấy vô cùng may mắn, mặc dù đau lòng nhưng chưa hề hối hận!

“Min Tae Yun anh nói gì?” Đường Vũ Tân không nghe rõ tiếng thì thầm của Min Tae Yun, hỏi lại.

“Không có gì, uống xong rồi đi thôi, anh chờ em bên ngoài.” Nói rồi Min Tae Yun đứng dậy biến mất ngoài cửa.

“Vẫn không chịu thừa nhận tình cảm của mình kìa.” Ông chủ Ra nhìn dáng vẻ có hơi kỳ quặc của Min Tae Yun, mỉm cười.

“Đúng đó, có điều tôi có thể chờ. Có lẽ lúc trước tôi không dám ôm hi vọng Min Tae Yun thích tôi, nhưng bây giờ chúng tôi đều có thời gian, nên tôi có thể chờ. Tôi sẽ chờ đến khi anh ấy có thể nhìn thẳng vào nội tâm của mình, đến khi anh ấy có can đảm nói câu ‘Thích Tôi’ một ngày nào đó. Trước khi đến ngày đó, mặc kệ xảy ra chuyện gì, tôi cũng sẽ chờ.”

Nói rồi Đường Vũ Tân đứng dậy nhìn ông chủ Ra mỉm cười đầy tự tin, xong đuổi theo bước chân Min Tae Yun, biến mất bên ngoài cửa quán.

hết

56. Chương 56: Phiên Ngoại

Một sớm mai nắng chiếu lung linh, trưởng phòng Jang Chul Oh mang theo nụ cười như nắng ban mai tiến vào Tổ công tố bận rộn.

Cửa phòng Tổ công tố bị trưởng phòng Jang đẩy mạnh, nụ cười sáng lạn thiếu chút nữa làm mù mắt những người đã phấn đấu nơi tuyến đầu gần một tuần nay.

Đường Vũ Tân sững sờ nhìn nụ cười tỏa nắng của Jang Chul Oh, triệt để ngu người, ú ớ: “Mặt... mặt trời mọc đằng tây rồi, hay là trời giáng hồng thủy?”

Nghe Đường Vũ Tân nói, nụ cười của Jang Chul Oh hơi sượng, quyết định phớt lờ con nhỏ luôn nảy ra những ý nghĩ kỳ quái trong đầu kia, “Hiền Lành” nhìn những thành viên khác trong Tổ công tố, nói: “Bảo ọi người một tin tốt.”

Đại boss lên tiếng, mọi người dừng việc trong tay, nhìn trưởng phòng Jang, chờ ông tuyên bố tin tức tốt có lẽ sẽ khiến người ta ‘Chấn Động’ này.

“Xét thấy Tổ công tố phá được kì án, cấp trên quyết định cho Tổ công tố được nghỉ phép hai ngày để khích lệ.” Nói xong, Jang Chul Oh bình tĩnh chờ mọi người hoan hô.

“Khi nào?” Hiển nhiên Jang Chul Oh xuất hiện cũng khiến Min Tae Yun chú ý, anh đặt tài liệu về trường học của Mỹ trong tay xuống, đi ra khỏi phòng làm việc hỏi.

“Hôm nay, ngày mai, tiếp đó là hai ngày cuối tuần... đừng có nhìn tôi kiểu đấy.” Jang Chul Oh cười cười lý giải, “Thật ra chúng ta cũng có hai ngày cuối tuần, chẳng qua cứ bị vụ án đeo bám mãi, mọi người không chú ý đến thôi.”

“U ra!” Hồi lâu, Choi Dong Man nhảy dựng lên hoan hô đầu tiên, nếu không có vụ án vậy là được nghỉ bốn ngày, quá sướng...

“Cuối cùng cấp trên cũng thấy được cố gắng của chúng tôi rồi sao?” Yoo Jung In bỏ báo cáo trong tay xuống, mừng rỡ.

“Có phải là âm mưu hay không?” chỉ có Hwang Soon Bum là nhíu mày.

“Cảnh sát Hwang ngài nghĩ nhiều quá đấy...” Đường Vũ Tân đặt chồng hồ sơ vụ án cuối cùng đã photo sắp xếp kỹ lưỡng xong lên bàn, nhìn mọi người nói: “Thế nào, chúng ta đánh lễ hay là đi nhóm?”

“Ý là sao?” Yoo Jung In hỏi.

“Chẳng mấy khi được nghỉ bốn ngày, chúng ta không đi đâu chơi à?” Đường Vũ Tân đề ra ý kiến có tính xây dựng.

“Đúng đó, ý của công tố Đường là chúng ta cùng đi du lịch hả?” Bạn nhỏ Choi Dong Man hết sức phối hợp theo đường suy nghĩ của Đường Vũ Tân.

“Nghiêm khắc mà nói, chỉ có hai ngày.” Đường Vũ Tân chìa ngón tay ra đếm “Chuẩn bị đồ dùng cho du lịch mất một ngày, chơi hai ngày, về nhà nghỉ thêm một ngày nữa, bốn ngày với chúng ta mà nói thật ra chẳng hề dư dả.”

“Hai ngày... thật ra chúng ta không đi quá xa, chẳng lẽ công tố Đường không cảm thấy lần này ra ngoài nên kêu là dạo chơi thì đúng hơn à?”

“Nhưng cảnh sát Hwang không thấy cái từ du lịch này nghe còn có sức hấp dẫn hơn dạo chơi hả?”

“...” Nói thật, không hề...

“Nhưng, nói ra thì không phải chúng ta đã đi du lịch rất nhiều lần rồi sao?” Choi Dong Man nói xong phát hiện mọi người đều nhìn mình với vẻ ngờ vực, đến cả công tố Min ngoại lệ.

“Sao thế?” Bạn nhỏ Choi Dong Man mờ mịt.

“Dong Man, đi khám xét thi thể cũng biến thành một phần cuộc đi chơi của chúng ta từ hồi nào vậy?”

“...”

“Được rồi, vậy là chung ý kiến.” Thấy không ai nói gì thêm, Jang Chul Oh hài lòng gật đầu.

Con mắt nào của ngài nhìn thấy chúng tôi cùng ý kiến hả?! Tôi chỉ đề nghị thôi có được không?! Đường Vũ Tân nhìn Jang Chul Oh sững sốt.

“Không ai phản đối tức là đồng ý.” Jang Chul Oh hiểu ý Đường Vũ Tân, giải thích.

“Vâng, tôi cũng cảm thấy ý kiến này hay đấy, ru rú trong nhà một mình chi bằng mọi người cùng đi chơi.” Yoo Jung In cười nói.

“OK, tôi nhất trí.” Hwang Soon Bum gật đầu nghiêm chỉnh.

“Rồi, vậy thì đi du lịch. Tôi có đề nghị, toàn bộ Tổ công tố đều nghỉ vậy lần này không cho phép ai vắng mặt. Người nào vắng mặt thì trưởng phòng Jang sai thái!” Đường Vũ Tân hung dữ nhìn chăm chăm mọi người, cuối cùng đặc biệt dừng lại trên mặt Min Tae Yun.

Jang Chul Oh, Min Tae Yun, Hwang Soon Bum, Yoo Jung In, Choi Dong Man: “...”

Thế là, toàn thể Tổ công tố nhất trí giơ tay biểu quyết, thông qua đề nghị của công tố viên Đường Vũ Tân, quyết định vào ngày nghỉ thứ hai tập hợp gần viện kiểm sát, do bạn nhỏ Choi Dong Man làm tài xế, hành trình lên khách sạn trên núi du lịch cứ vậy được quyết định.

Mặc kệ là đi du lịch hay dạo chơi, đi ra ngoài luôn khiến người ta vui vẻ, mọi người hẹn nhau cùng đi siêu thị mua đồ dùng du lịch. Tất nhiên Đường Vũ Tân sẽ tham gia náo nhiệt. Chỉ khổ cho Min Tae Yun và Jang Chul Oh bị Đường Vũ Tân tha xuống nước, đảm nhận việc móc hầu bao.

“Hai người làm ma cà rồng nhiều năm như vậy, tiền dư đầy, ăn cũng không uống cũng không, trừ đi tiền điện nước với đồ dùng cơ bản trong nhà thì chẳng chi tiêu gì hết. Cho nên lần du lịch này chi phí hai người chịu.” Đường Vũ Tân nói thế đấy.

Sau khi Đường Vũ Tân nói câu ấy xong, Min Tae Yun và Jang Chul Oh không tự chủ được nhớ đến số dư ngân hàng của mình sau đó lẳng lặng thở ra. Chưa bao giờ hai người thấy may mắn vì mình là ma cà rồng như lúc này, nếu không lần du lịch này có khả năng giúp hai người phá sản...

Trong siêu thị, một đoàn người đẩy xe lượn qua các gian hàng thực phẩm đủ loại. Thực đơn trong chuyến du ngoạn này vẫn là món nướng, vừa tiện lợi lại thú vị, được mọi người nhất trí lựa chọn. Đường Vũ Tân cũng không ngoại lệ, tuy cô thuần túy là xen vào góp vui là chính...

“Vũ Tân, chọn cái nào được hơn?” Yoo Jung In giơ thịt ba chỉ và ruột bò non trong tay lên không biết lựa cái nào.

“Đương nhiên là thịt ba chỉ rồi! Món ruột bò non này tôi thật sự...” Đường Vũ Tân giật lấy thịt ba chỉ trong tay Yoo Jung In thả vào xe, sau đó nhìn phần ruột bò non đầy cảm ghét.

“Được rồi.” Nhìn vẻ mặt Đường Vũ Tân, Yoo Jung In ngoan ngoãn thả ruột bò trong tay xuống. Kỳ thật cô cảm thấy mùi vị ruột bò non cũng không tệ, mặc dù nếu không chế biến kỹ có lẽ có vị kỳ quái cũng không chừng.

“Nướng thịt sao thiếu thịt bò được chứ!” Choi Dong Man đi đằng trước cầm một vỉ thịt bò nhỏ lên giơ ra khoe với mọi người, kết quả bị Đường Vũ Tân khinh bỉ.

“Dong Man, chọn thịt bò hiệu này mà cậu cầm nhiều đó cho ai ăn?” Nói xong Đường Vũ Tân lấy hai vỉ lớn thấy vô xe, nói tiếp: “Đằng nào cũng là trưởng phòng Jang và công tố Min mời, thích ăn gì cứ lấy đi.”

Min Tae Yun và Jang Chul Oh đi đằng sau đám người mua sắm điên cuồng nghe xong đổ mồ hôi ròng ròng. Không phải hai người để ý việc tốn bao nhiêu, dù sao như Đường Vũ Tân nói, gần như chẳng có chỗ cho họ xài tới tiền nên tài khoản ngân hàng đã đạt tới con số khủng khiếp. Nhưng khiến bọn họ lấy làm khó hiểu là, Đường Vũ Tân một con ma cà rồng như cô cũng vào hòa với đám người cần ăn uống này làm cái gì?

Đường Vũ Tân hoàn toàn không chú ý đến việc mình đã là nhân vật khác biệt, vẫn hí hửng đề nghị mọi người mua cái này cái kia không biết chán.

“Tôi xem chúng ta còn thiếu gì nào...” Đường Vũ Tân bắt đầu kiểm kê đồ mọi người mua trong xe, phát hiện những thứ cần mua cơ bản đã đủ, dụng cụ nướng nghe nói nhà Dong Man có rồi nên không cần Jang Chul Oh và Min Tae Yun tốn thêm tiền.

“Được rồi đó.” Yoo Jung In liếc sơ qua, cảm thấy đã đủ, không cần mua thêm gì nữa.

“Ừ, kha khá rồi, chúng ta mua thêm ít hành tây với tỏi nữa là đủ.” Đường Vũ Tân đi thẳng tới quầy bóc một ít hành tây và tỏi bỏ vào xe.

“...”

“ ... ”

Ma cà rồng... mua tỏi...

Vì sao Min Tae Yun lại có cảm giác hơi buồn cười một chút nhỉ?

Ra khỏi siêu thị, Tổ công tố trừ Đường Vũ Tân và Yoo Jung In, người nào cũng xách túi lớn túi nhỏ. Tuy cảm thấy không có gì nặng nhưng Min Tae Yun vẫn cảm thán một chút, phụ nữ đúng là sinh vật có sức mua sắm kinh khủng, có lẽ kinh tế xã hội sau này phải dựa vào phụ nữ để phát triển.

“Mọi người muốn ăn kem không?” Yoo Jung In chỉ vào một tiệm Haagen-Dasz cách đó không xa hỏi.

“Tôi khỏi đi.” Min Tae Yun và Jang Chul Oh đồng thanh, sau đó lại mất tự nhiên liếc đối phương.

Choi Dong Man và Hwang Soon Bum tất nhiên không cần nói, bọn họ xưa giờ đưa gì cũng không từ chối.

“Vũ Tân thì sao?” Yoo Jung In hỏi người duy nhất chưa lên tiếng.

“Ăn chứ.” Đường Vũ Tân gật đầu, lại nói: “Tôi muốn ăn vị blackberry ủ rượu.”

“Được.” Yoo Jung In chạy đi mua kem.

“Khoan, tôi đi với cô.” Đường Vũ Tân cũng chạy theo Yoo Jung In.

“Công tố Min à...” Hwang Soon Bum nhìn bóng Đường Vũ Tân, không dám xác định bèn thì thào “Cậu chắc chắn là công tố Đường đã biến thành ma cà rồng rồi chứ...”

“Nếu hôm đó thị giác, thính giác và hệ thống trí nhớ của em, anh Ra với trưởng phòng Jang không có vấn đề thì em nghĩ đại khái em đã biến Vũ Tân thành ma cà rồng thật.”

“ ... ”

“ ... ”

Trên đường đi, cả Tổ công tố ngồi trong xe. Công tố viên Yoo Jung In cầm Haagen-Dasz vị dâu tây trong tay xấu hổ nhìn Đường Vũ Tân đang ỉu xiu.

“Xin lỗi, tôi không ngờ bụng Đường Vũ Tân lại kém như thế.” Yoo Jung In ngồi phía trước, nhìn qua kiếng chiếu hậu thành thật xin lỗi.

“Không có gì, tại tôi yếu quá.” Đường Vũ Tân thở hắt hắt, viện cớ: “Cô không cần xin lỗi, lâu quá tôi không ăn kem rồi nên dạ dày phản ứng hơi lớn chút thôi. Công tố Yoo không cần áy náy, hướng chi, mùi vị kem rất ngon, cảm ơn.”

Yoo Jung In cười cảm kích. Cô mà biết dạ dày Đường Vũ Tân dở như thế thì đánh chết cũng không mời cô ấy ăn kem.

“Em quên thân phận hiện tại của mình rồi hả?” Thấy Yoo Jung In tự trách, Min Tae Yun ngồi bên cạnh Đường Vũ Tân thì thâm hỏi.

“Đời nào.” Đường Vũ Tân uể oải đáp.

“Vậy kem...”

“Xin anh, em không ăn không phải quá khả nghi sao?”

Min Tae Yun hết cách, lườm cô “công tố viên Đường Vũ Tân, chỉ là một cây kem mà thôi, cũng không phải thứ không ăn không được gì đó...”

Nghe xong Đường Vũ Tân đột nhiên ngừng thở dốc, giật mình nhìn Min Tae Yun “Em... em quên mất...”

“ ... ”

“Uống phí cây kem ngon như thế.” Jang Chul Oh ngồi ở hàng trước nói nhỏ.

“ ... ”

Suốt dọc đường, vì công tố Yoo áy náy và Đường Vũ Tân tử trận, trong xe cực kỳ yên tĩnh. Min Tae Yun không phải người nhiều lời, Jang Chul Oh càng không. Hai kẻ duy nhất có khả năng khơi dậy không khí thì một đang lái xe, một đang ngủ không biết trời trăng gì.

Đường Vũ Tân dựa đầu vào vai Min Tae Yun ngủ một lát, cả người cảm thấy khỏe lên rất nhiều, ngồi dậy nhìn chung quanh buột miệng hỏi Choi Dong Man đang lái xe “Chúng ta còn cách bao xa nữa?”

Choi Dong Man nhìn GPS chỉ đường trên xe, đáp: “Sắp rồi, chắc là tới ngay thôi.”

Lúc này xe đã lên tới lưng chừng núi, từ cửa sổ nhìn ra có thể thấy sương mù bốc lên mờ mờ.

“Đường càng lúc càng hẹp rồi, Dong Man cậu lái xe cẩn thận một chút.” Yoo Jung In nhìn ra cửa sổ nói.

“Em lái xe chị cứ yên tâm, chưa từng xảy ra chuyện.” Choi Dong Man hùng hồn vỗ ngực mình cam đoan.

“Nghe cậu nói, sao tôi cảm thấy nếu chúng ta gặp chuyện thì càng vinh hạnh hơn thế?” Đường Vũ Tân đã có tinh thần hơn, lẩm bẩm.

Mọi người: “...”

“Em không thể nói dễ nghe chút à?” Min Tae Yun nhú mày.

“Sợ cái gì.” Đường Vũ Tân nhìn chung quanh, thấy không ai chú ý bèn thì thầm: “Với khả năng của em, anh và trưởng phòng Jang còn sợ xảy ra sự cố à? Nếu thật sự không được, chúng ta có thể biến bọn họ thành ma cà rồng hết, có gì mà sợ.”

“...”

“...”

Cuối cùng xe cũng bình yên tiến vào khách sạn bọn họ mượn phòng trên núi. Choi Dong Man không khoác lác kỹ thuật lái xe của mình, chứng minh ọi người thấy, chỉ cần có liên quan tới điện cậu ta đều chơi rất giỏi.

“Không ngờ còn có chỗ như thế này nha.” Đường Vũ Tân xuống xe nhìn khung cảnh chung quanh xong, tán thưởng.

Khách sạn xây giữa lưng chừng núi, kiến trúc màu trắng đặc biệt nổi bật lóa mắt giữa một màu xanh ngút ngàn của núi rừng, mà ánh mặt trời từ trên cao dịu dàng rơi xuống, bổ sung tình cảm bị thiếu ầu trắng trang nghiêm khiến người ta có cảm giác thân thiết hơn rất nhiều.

“Ừ, đúng là một nơi rất tuyệt.” Yoo Jung In nhìn khách sạn đứng im lìm dưới ánh mặt trời một cách hiền hòa, cô từng ao ước được cùng người mình yêu quý đến nghỉ ngơi ở một nơi như thế này vô số lần... có điều, tuy đến đây không phải người nhà mình nhưng những người này cũng không khác gì gia đình cô.

“Công tố Đường và công tố Yoo đều thích kia, vậy là em chọn đúng chỗ rồi.” Choi Dong Man đắc ý “Có điều hi vọng ở đây sẽ không xảy ra vụ giết người nào.”

“Này!” Hwang Soon Bum tung chân đá cho Choi Dong Man một đá “Cái đầu chết toi của cậu không thể nghĩ ra được thứ gì hay ho à!”

“Được rồi, chắc mọi người đều mệt rồi, lấy phòng đi đã.” Trưởng phòng Jang Chul Oh phát huy tác dụng lãnh đạo đúng thời điểm, dẫn đầu đoàn người đi vào sảnh chính, đi tới quầy làm thủ tục nhận phòng.

“Nhất định ông ấy thuộc chòm Cự Giải.” Đường Vũ Tân đi đằng sau nhìn bóng dáng Jang Chul Oh, lẩm bẩm.

“...” Jang Chul Oh đi đằng trước tự dưng loạng choạng.

Chuyện phân phòng nguyên bản rất chi là đơn giản, ít nhất là trước khi Đường Vũ Tân tham gia. Nhưng từ sau khi có Đường Vũ Tân, cách thức chia phòng trở nên khá ngoạn mục.

Đường Vũ Tân nhìn Min Tae Yun và Jang Chul Oh cầm chìa khóa chung một phòng nhin cười thiếu điều nội thương.

“Thật ra chia thế này là hợp lý nhất rồi.” Đường Vũ Tân ráng nhin cười nói.

“Cô cảm thấy mình có thể không đếm xỉa được hả?” Jang Chul Oh hăm dọa.

“Cái này gọi là bo bo giữ mình...” Rốt cuộc Đường Vũ Tân toét miệng cười: “Phụ nữ chỉ có tôi và công tố Yoo, đương nhiên hai người chúng tôi một phòng rồi. Còn tại sao cảnh sát Hwang đòi ở chung với Choi Dong Man, hai người có thể đi hỏi anh ta mà...”

Theo ý Min Tae Yun, anh và Hwang Soon Bum sẽ ở chung phòng, thật ra mới đầu Hwang Soon Bum cũng nghĩ thế. Nhưng bạn Choi Dong Man không muốn ở chung với cấp trên, cậu thích ở cùng đồng nghiệp ngang chức, như thế đỡ áp lực...

Thế là, dưới sự kiên trì của bạn nhỏ Choi Dong Man, cộng thêm cảnh sát Hwang cố ý sau khi nhận được ám hiệu của Đường Vũ Tân, công tố Min và trưởng phòng Jang bị phân chung một phòng.

Hai vị boss liếc nhau một cái, đều nhìn thấy vẻ không vui trong mắt đối phương. Nói không vui chỉ bằng nói là khó chịu, dù sao chân tướng sự việc mới phơi bày chưa lâu lắm, làm gì thích nghi nhanh thế được?

Đường Vũ Tân lại hi vọng lợi dụng cơ hội này để giảm bớt khoảng cách giữa hai người một chút, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là hai người có thể hòa bình ở chung...

“Hai người không nên so đo như thế.” Đường Vũ Tân lén lút chuôi người lên, kể sát hai người thì thầm “Hay là hai người muốn ở chung với Yoo Jung In?”

Thấy hai gương mặt đen thêm một chút, Đường Vũ Tân cười càng rực rỡ.

“À, đúng rồi.” Quay người định đi vô phòng, Đường Vũ Tân dường như nhớ ra chuyện gì đó bèn quay đầu lại nói với hai boss còn đứng ở hành lang “Hai người cũng ngủ được rồi nhỉ, mùi máu của công tố Yoo không tệ đâu, tôi sẽ tìm thời gian thích hợp ném thử.”

Nói xong ả lưu manh đen tối nào đó ôm cái bụng đã cười đến rút cơ đi vào phòng của mình và Yoo Jung In.

Một đêm không nói chuyện.

Ngày hôm sau, Tổ công tố sau khi ngủ đủ giấc, tinh thần hăng hái tràn trề đặt chân lên hành trình đi tìm chỗ ăn trưa đẹp nhất.

Đường Vũ Tân không biết Min Tae Yun và Jang Chul Oh ngủ nghề thế nào chứ cô và Yoo Jung In ngủ rất say, còn tinh thần Hwang Soon Bum và Choi Dong Man nhìn cũng không tệ, ít ra có hai người làm điều hòa không khí cho Tổ công tố.

“Rốt cuộc chúng ta nên ăn ngoài trời ở nơi như thế nào đây?” Yoo Jung In trang bị gọn nhẹ ra trận hỏi Đường Vũ Tân chỉ vác có một cái thùng giữ lạnh nhỏ.

“Ít ra cũng phải ở chỗ có non có nước, phong cảnh đẹp.” Đường Vũ Tân nói rất đương nhiên.

“Thế... trước mặt khách sạn không đẹp à?” Bạn nhỏ Choi Dong Man công một cái bao lớn trên lưng oán giận.

“Không được, chỗ đó không phong cách.” Đường Vũ Tân nói chắc như đinh đóng cột, lập tức đẹp ngay ảo tưởng nghỉ ngơi của Choi Dong Man.

Một đoàn người tiếp tục đi, nhắm cái chỗ có non có nước chưa biết đằng trước mà đi.

Bất quá, cũng nhờ phúc cổ chấp của Đường Vũ Tân, dọc đường đi mọi người chụp được rất nhiều ảnh đẹp. Cả đại boss cũng phá lệ chạy vô chụp ảnh chung. Đến khi chụp ảnh mọi người mới biết cái bao to trên lưng Dong Man là máy ảnh, bên trong chứa máy ảnh ống kính rời Konica, cùng một đồng ống kính cần dùng, còn cái túi đựng thứ gì đó đen đen đeo bên hông là cái giá ba chân bằng nhôm hợp kim.

Chẳng trách dọc đường bạn nhỏ Dong Man toàn kêu mệt.

Đến khi nhìn thấy số đồ trên lưng công tố Min, còn có trưởng phòng Jang, bạn nhỏ Dong Man lập tức cảm thấy may mắn. Ít nhất máy ảnh của cậu còn được cầm lên cầm xuống còn trưởng phòng Jang, công tố Min và cảnh sát Hwang phải công số đồ đó tới tận mục tiêu, mà cái mục tiêu đó không biết sẽ hiện ra ở chỗ nào...

Lúc bạn Choi Dong Man chụp hình theo yêu cầu của Đường Vũ Tân, chụp sắp đến rụng tay thì điểm đến của bọn họ rốt cuộc cũng hiện ra...

Mà lúc này, mọi người trong Tổ công tố đều đang cảm thán, kỳ thật đi một quãng dài như vậy cũng rất đáng giá.

Không ai nghĩ, trên núi sẽ có chỗ không lớn nhưng đủ thoáng dang thế này, bên cạnh là thác nước nhỏ đổ thẳng từ trên núi xuống, chung quanh cổ thụ um tùm, những loại hoa nhỏ không biết tên nở đầy trên các bụi cây. Có lẽ vì càng lên cao nên không khí cũng thoáng mát trong lành hơn nhiều, khiến người ta bay bổng tâm thần.

Yoo Jung In hít một hơi thật sâu “Tuyệt quá, cả người đều thả lỏng hẳn.”

“Đi nhiều như vậy không uống tí nào.” Đường Vũ Tân có chút đắc ý.

“KHông uống không uống, nếu ăn liên thứ gì đó thì càng không uống.” Hwang Soon Bum đặt đồ nướng trên lưng xuống, lập tức gác lên.

“Đúng đó, em sắp chết đói rồi.” Choi Dong Man đặt máy ảnh xuống, xoa bả vai đau nhức.

“Hai tên tham ăn...” Tâm tình dễ chịu của Đường Vũ Tân bị phá hủy sạch sẽ, đành đi bẻ cành khô nhóm lửa, đặt một đồng đồ ăn lên trên.

“Nè, em lại đây một chút.” Min Tae Yun nhìn động tác của Đường Vũ Tân không nhận được nhú mày, cô nhóc này còn muốn ăn? Ăn xong ới tiếp?

“Làm chi?” Đường Vũ Tân bị kéo qua một bên, khó hiểu.

“Em... không định ăn thật đấy chứ?”

“Đương nhiên không rồi, em cũng không muốn ới nữa.” Đường Vũ Tân chột dạ sờ bụng.

“Vậy thì tốt.”

Min Tae Yun thở phào, quay lưng đi tới chỗ mọi người, càng đi càng cảm thấy có gì đó không đúng, sao ánh mắt mọi người đều tập trung phía sau lưng anh? Ngay cả ánh mắt Jang Chul Oh cũng viết mấy chữ ‘Không Thể Tin Nổi’. Min Tae Yun bèn quay đầu nhìn, chỉ thấy cái người vừa vỗ ngực cam đoan với anh sẽ không ăn thứ gì kia đang cầm một túi máu hút ngon lành...

“Công tố Đường... Đường... Đường... Đường...” Hwang Soon Bum cà lăm: “Cô đang uống cái gì...”

Đường Vũ Tân rít mạnh vài hơi sau đó thông thả thở ra, nói: “Máu đó, mọi người muốn uống thử không?”

Nói xong còn đưa bịch máu trong tay hết sức khoái trá.

“Cô không nói tôi cũng quên luôn mấy thứ này rồi, cho tôi một bịch to.” Yoo Jung In đi tới, cầm lấy bịch máu Đường Vũ Tân đưa, cắm ống hút vào hút.

Min Tae Yun và Jang Chul Oh nhìn mà muốn rớt tròng mắt ra ngoài. Rốt cuộc chuyện gì thế này?

“Đừng ngăn ra nữa, tôi mang theo rất nhiều, mỗi người một phần.” Nói xong Đường Vũ Tân móc bịch máu trong thùng giữ lạnh ra phát ới người.

“Đây... là máu à?” Bạn nhỏ Choi Dong Man cầm một bịch e dè hỏi dò.

“Nào nào, nói nhiều quá, uống đi là biết.” Yoo Jung In cắm ống hút vào giùm Dong Man.

Thế là, kể cả Min Tae Yun và Jang Chul Oh đều hút mạnh một hơi, nháy mắt, mặt người nào người nấy đều hết sức thú vị.

Hwang Soon Bum và Choi Dong Man lộ ra vẻ tỉnh ngộ, còn mặt Min Tae Yun và Jang Chul Oh viết mấy chữ thẳng thốt, ngờ vực... đây, không phải máu thì là cái gì?!

“Cái này lấy từ chỗ nào thế?” Choi Dong Man nhả ống hút ra, vẻ mặt không thể tin được.

“Còn chỗ nào nữa.” Đường Vũ Tân cũng nhả ống hút, nói: “Cầu lạc bộ fan ma cà rồng, tôi uống thử xong thấy vị rất được nên mua nhiều lắm.”

“Đúng là rất được nhưng cũng quá hình tượng hóa rồi, trong này có gì?” Yoo Jung In giơ bịch máu trong tay ra trước ánh sáng, màu đỏ như máu khiến người ta chói mắt.

“Phúc bồn tử, nước nho và mật ong, nghe nói có cả giấm táo nữa? Có điều tôi cũng không dám chắc, chẳng lẽ bản thân phúc bồn tử cũng đã chua lắm rồi.” Đường Vũ Tân giải thích không chắc chắn lắm.

“Chẳng trách, chua chua ngọt ngọt, mệt cho đám người đó nghĩ ra được.” Nói rồi Yoo Jung In lại hút một hơi.

Về mặt Min Tae Yun và Jang Chul Oh hết sức thú vị.

“Vũ Tân à,” Jang Chul Oh nhích lại gần Đường Vũ Tân hỏi nhỏ “Cô cho họ uống gì thế?”

“Đương nhiên là nước giải khát giả máu rồi, không thì là cái gì?” Hiếm khi thấy Đường Vũ Tân có vẻ mặt ‘hỏi gì mà lắm thế’.

“Vậy cô cho chúng tôi uống...” Jang Chul Oh nhìn nhìn bịch máu trong tay mình, chắc là máu không có sai...

“Đương nhiên là máu rồi! Trưởng phòng Jang ông làm sao thế? Không lẽ máu này quá thời hạn bảo quản rồi?” Nói xong Đường Vũ Tân còn đi sẫm soi hạn sử dụng trên bịch máu.

“Em đánh tráo hả?” Min Tae Yun nghe Đường Vũ Tân trả lời bèn đoán.

“Tất nhiên... nếu không hai ngày tới chúng ta sống kiểu gì?” Đường Vũ Tân đứng giữa hai boss, trợn mắt khinh bỉ IQ của hai người.

“Món này bán đắt không?” Uống xong một bịch, Yoo Jung In chưa hết thèm thường chặc lưỡi, ngày hè nóng như thế này uống một bịch lớn nước ướp lạnh, cực kỳ sảng khoái.

“Bán đắt lắm, phúc bồn tử sáng mắt, nho tốt cho động mạch, mật ong làm đẹp da chống lão hóa. Món này được dán mác sản phẩm chăm sóc sức khỏe, chẳng qua là nhằm vào đối tượng khác nhau thì nước trong bịch cũng khác nhau mà thôi... tôi nghĩ chúng ta lên núi chơi vào mùa hè, lại ăn mấy món dầu mỡ như thịt nướng uống cái này là ngon nhất.”

“Vẫn là công tổ Đường tử mi.” Choi Dong Man giơ ngón tay cái lên với Đường Vũ Tân.

“Đừng có khen tôi như thế, tôi sẽ xấu hổ đấy.” Đường Vũ Tân nháy mắt với Choi Dong Man, then thùng cúi đầu.

“...”

“Cô ấy càng lúc càng quá trốn.” Jang Chul Oh lầm bầm.

Min Tae Yun đứng bên cạnh gật đầu với góc độ nhỏ đến nỗi người bên cạnh không thấy được.

“Đúng là cao tay thật...” Hwang Soon Bum uống xong ngụm cuối cùng, trong lòng than thở công tổ Đường đúng là lớn mật. Người khác đều cất lực che giấu điểm đặc biệt của mình, chỉ có cô là thích làm những chuyện người bình thường khó mà hình dung nổi, lại không làm người ta nghi ngờ, không biết trong đầu người phụ nữ này chứa cái gì nữa...

“Chúng ta không cần nướng thịt à?” Cuối cùng vẫn là bạn Choi Dong Man kéo mọi người hoàn hồn, chỉ vì nướng đã đồ rục, về mặt muốn khóc.

“Á... thức ăn còn chưa cất nữa...” Yoo Jung In vội vàng chạy qua, cầm dụng cụ và đồ ăn đặt lên bàn bắt đầu xử lý. Tuy nói thật thà gì đó cần bản không cần sơ chế nhưng hành tây với tỏi thì phải lột vỏ.

“Để tôi giúp cô.” Đường Vũ Tân đi tới bên cạnh Yoo Jung In, tính nhúng tay vào.

“Không cần đâu, chỉ có ít hành tây với tỏi thôi mà, tôi làm một chút là xong liền.” Yoo Jung In cười vung vẩy con dao trong tay.

“Ồ... vậy tôi hạ nhiệt vĩ nướng xuống một chút, không thì nướng chưa chín đã cháy rồi.” Nói rồi Đường Vũ Tân quay người định đi, ai ngờ mới bước được một bước, sau lưng bay tới mùi thơm nồng nàn khó mà kháng cự được...

“Ái!” Yoo Jung In kêu một tiếng ngẩn ngủ, sau đó giơ bàn tay đang cầm hành tây lên, ngón tay đang rỉ máu.

Min Tae Yun và Jang Chul Oh vừa nghe tiếng la là biết không ổn, sau khi thấy thân hình Đường Vũ Tân rõ ràng mờ ra, lập tức rối lên.

Hai người cách chỗ họ quá xa, nếu muốn ngăn cản Đường Vũ Tân lên cơn chỉ có thể dựa vào năng lực ma cà rồng, nhưng rõ ràng cách này không được, như vậy thân phận của họ sẽ bại lộ. Bây giờ hai người chỉ hi vọng, Đường Vũ Tân vừa mới ăn no, bụng không đói... mặc dù, sự thật là, không đói cũng chưa chắc không lên cơn, máu người sống đối với ma cà rồng mới sinh có sức hấp dẫn cực lớn, cứ nhìn Yoon Ji tới giờ vẫn không biết kiềm chế là thấy...

“Sao bắt cần thế.” Đường Vũ Tân xoay người lại nhìn tay Yoo Jung In còn chảy máu, khẽ nuốt nước miếng, sau đó than thở.

“Hành trơn quá.” Yoo Jung In nói rồi định cho ngón tay vào miệng mút, kết quả bị Đường Vũ Tân giằng lấy.

Sau đó, dưới con mắt đổ dồn của tất cả mọi người, công tố Đường của chúng ta ngậm ngón tay bị thương của công tố Yoo vào miệng...

“Công tố Đường...” Yoo Jung In ngượng ngùng muốn rút tay ra nhưng sức người làm sao bằng sức ma cà rồng được?

Có điều may quá, công tố Đường chỉ ngậm có chút xíu là thả ra rồi móc trong túi ra một miếng urgo băng tay Yoo Jung In lại.

“Phần còn lại để tôi làm cho, công tố Yoo nghỉ ngơi đi.” Đường Vũ Tân hài lòng nhìn kiệt tác của mình.

“Được.” Công tố viên Yoo Jung In mặt đỏ tim đập đi đến tảng đá gần đó ngồi xuống, tới giờ cô còn cảm thấy mặt mình nóng ran.

Thấy Yoo Jung In ngoan ngoãn ngồi xuống nghỉ ngơi, Đường Vũ Tân cầm dao lên đắc ý hát ư ử, xử lý hết nguyên liệu còn lại, trong lòng thì dương dương tự đắc vì màn chọc ghẹo Yoo Jung In vừa rồi. Có điều cảm giác đắc ý này chưa được bao lâu đã bị hai ánh nhìn nóng rực đằng sau lưng đuổi chạy không còn manh giáp.

“Ách... tôi sai rồi...” Đường Vũ Tân cảm tấm thớt lên che hai cái bóng đen ngòm, rụt cổ.

“Đột nhiên tôi cảm thấy biến cô thành ma cà rồng là sai lầm lớn nhất đời này.” Jang Chul Oh nói bằng giọng âm trầm không thể âm trầm hơn được nữa.

“Cực kỳ đồng cảm.” Min Tae Yun phụ họa.

Từ khi Đường Vũ Tân xuất hiện, anh phát hiện bỗng dưng mình và Jang Chul Oh có rất nhiều câu ăn ý.

“Anh xác định có thể để em rời bỏ thế giới này hả?” Đường Vũ Tân cười nhìn Min Tae Yun, giọng điệu có vẻ gây sự.

“...” Min Tae Yun nhìn nụ cười sáng lạn của Đường Vũ Tân, nhớ lại lúc đó suýt chút nữa anh đã mất đi vĩnh viễn người mang lại ánh mắt trời ỳnh, lòng theo bản năng thất lại.

“Lại... bắt đầu lưu manh rồi...” Jang Chul Oh nhìn nụ cười xấu xa của Đường Vũ Tân còn không biết cô đắc ý cái gì sao. Nhìn bộ dạng bị nuốt sống của Min Tae Yun, đại boss Jang nặng nề thở dài, đưa tay vỗ vai Min Tae Yun, nói rất thâm thía: “Công tố viên Min Tae Yun, xem ra, nên bắt đầu chiến thuật bảo vệ chống đánh lén rồi...”

“...”

Cuối cùng, núi thịt kia vào miệng đám người nọ hết. Đường Vũ Tân thoái thác bụng mình chưa khỏe, không thể ăn đồ dầu mỡ nên qua truông. Còn Min Tae Yun và Jang Chul Oh thì viện cớ nói muốn đi tìm thử đặc sản hoa cỏ trong núi, kết quả lạc đường, bỏ lỡ lần nhậu nhẹt này.

Đường Vũ Tân nghe lý do xong, ôm bụng ngửa mặt lên trời cười mất hết hình tượng. Bọn Yoo Jung In cũng ra sức kèm chế khõe miệng để chúng không nhếch lên quá cao. Chọc cho hai boss chỉ biết đen mặt nhìn Đường Vũ Tân cười suýt nữa thì lăn xuống khe suối bên đường, bày ra vẻ mặt hung ác.

Trên đường về, Đường Vũ Tân đề nghị đi đường vòng xa một chút xem có chỗ nào rộng rãi thoáng đãng khiến trức mắt sáng lên hay không.

Thế là Tổ công tố lại trèo đèo lội suối lần nữa, tiếp tục nhắm tới cái nơi phong cảnh đẹp non nước hữu tình chưa biết đó.

Có lần tình cờ vừa rồi nên lần này không ai than thở nhiều lời nữa, tràn trề hi vọng đặt chân lên hành trình tìm mảnh đất hoàn mỹ.

Ăn no uống say xong, dọc đường đi mọi người vừa nói vừa cười. Choi Dong Man và Hwang Soon Bum tất nhiên khỏi cần nói, hai kẻ dở hơi này không dẫu vô mồm một phút là ngứa ngáy. Yoo Jung In rất yên lặng, chỉ có Đường Vũ Tân chú ý đến, ánh mắt cô ấy thi thoảng lại vòng quanh trên người cô và Min Tae Yun.

Tò mò quan hệ giữa hai người họ? Hay Yoo Jung In rối cuộc động lòng với Min Tae Yun rồi?

Đường Vũ Tân cho là về sau. Tuy nói vì sự xuất hiện của cô mà dây thần kinh tình cảm của Yoo Jung In phát triển chậm đi một chút nhưng dù sao Tổ công tố cũng chỉ có một người đàn ông có thể khiến Yoo Jung In động lòng là Min Tae Yun, cho nên manh nha nảy sinh tình cảm chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi?

Nghĩ đến đó, ánh mắt Đường Vũ Tân ảm đạm. Nếu đến lúc Yoo Jung In thật sự thích Min Tae Yun như trong kịch bản, cô phải làm sao đây? Kiên trì? Hay là... bỏ cuộc?

Đường Vũ Tân bị ý nghĩ đột xuất trong đầu làm cho hết hồn ngơ ngẩn. Không không không, đã đi đến nước này rồi, chẳng lẽ cô bỏ qua? Ý nghĩ này khiến Đường Vũ Tân lạnh người, thật sự đáng sợ quá.

Chỉ trong khoảnh khắc ngây người, Đường Vũ Tân không nhận ra mình đã đi trệch đường do mải nghĩ, mà trước mắt lại là khe núi sâu hun hút...

“Vũ Tân!” Tốc độ rơi của Đường Vũ Tân rất nhanh, nhanh đến nỗi Min Tae Yun chỉ kịp gọi tên cô...

Min Tae Yun căng thẳng, chẳng nghĩ ngợi gì liền nhảy theo xuống khe núi...

“Đường Vũ Tân!”

“Công tố Min!”

“Công tố Min!”

Trên đường núi, tiếng hét sau cùng của Yoo Jung In vọng lại từ khe sâu...

“Ui da... sao mình cứ làm ra mấy chuyện trời ơi đất hời thế này...” Bên dưới khe, Đường Vũ Tân sờ đùi mình, ngồi dậy, đau tới nhe răng há miệng.

“Anh cũng rất muốn biết...” Min Tae Yun nằm bên cạnh cũng đen mặt, ngồi dậy.

Nhìn sắc mặt khó coi của Min Tae Yun, mặt Đường Vũ Tân lại đỏ lên.

Vừa rồi... vừa rồi lúc Min Tae Yun tung người nhảy xuống đã ôm lấy người Đường Vũ Tân, sau đó hai người lăn từ trên sườn dốc xuống. Tuy rằng lăn lộn nên chẳng cảm thấy đẹp đẽ gì nhưng ôm thì vẫn cứ là ôm...

“Bị gãy chỗ nào ư?” Min Tae Yun thấy Đường Vũ Tân không lên tiếng, tưởng cô bị gãy chỗ nào, khẩn trương nhắc chân cô lên kiểm tra.

“Cho dù có gãy đi nữa, em đoán trong quá trình lăn xuống nó cũng tự liền lại rồi.” Đường Vũ Tân rất phối hợp co duỗi chân, tỏ vẻ mình không sao.

Thấy Đường Vũ Tân còn nói đùa được, Min Tae Yun thở phào. Cô gái này đúng là biết hù dọa người ta, lần nào cũng gây ra nhiều chuyện như thế?

“Anh không sao chứ?” Đường Vũ Tân hoàn hồn lại, ba chân bốn cẳng bật dậy kiểm tra tình hình của Min Tae Yun.

“Không sao.” Min Tae Yun hoạt động tay chân, cảm thấy không có gì đáng ngại.

“Không sao thì tốt rồi. Em thì ngược lại, lúc rơi xuống có cảm giác cổ chân mình bị gãy rồi, thế mà bây giờ chẳng sao hết.” Nói xong Đường Vũ Tân đứng dậy cựa cựa cổ chân, nói tiếp: “Thân thể ma cà rồng có công dụng tốt thật.”

Nghe Đường Vũ Tân lâu bầu, Min Tae Yun nhin không được bật cười. Đúng là người vĩnh viễn không biết nghiêm chỉnh là gì, cũng vì là người như vậy mới có thể tiếp nhận mình là ma cà rồng ngay từ đầu, hơn nữa còn chấp nhận số mệnh giống mình... chỉ bấy nhiêu thôi đã đủ cho anh yêu thương bảo vệ cô rồi.

“Ui, chúng ta thế này không được!” Vừa mới yên ổn xong, Đường Vũ Tân tự dưng hét ầm lên, làm Min Tae Yun đang chìm đắm trong bầu không khí đẹp đẽ giật nảy người.

“Cái gì không được?” Min Tae Yun nhú mày thắc mắc.

“Chúng ta rơi từ trên cao xuống sao không có chuyện gì được?!” Đường Vũ Tân chỉ vào thân thể còn nguyên không sứt mẻ gì của mình, cau mày.

“Vậy làm sao đây?” Min Tae Yun cũng cảm thấy phát sầu, vốn dĩ không bị thương là chuyện tốt, sao bây giờ ngược lại biến thành phiền phức rồi?

“Vậy đi!” Đường Vũ Tân cúi đầu mò trên đất nửa ngày, tìm một cục đá nhọn đầu.

Min Tae Yun chỉ cảm thấy mắt hoa lên, cánh tay Đường Vũ Tân đã bị cô rạch một đường dài 3 – 4 tấc...

“Đau đau đau...” Đường Vũ Tân đau đến hít hơi.

“Em lại nổi điên gì thế!!” Min Tae Yun giằng lấy cục đá trong tay cô, ngăn cản hành vi tự hại của bạn điên nào đó.

“Không thể không có tí vết thương nào, ít nhiều gì cũng phải có chút chút.” Đường Vũ Tân vừa nhăn nheo giải thích vừa giật lại cục đá trong tay Min Tae Yun, lại rạch trên bắp chân và cánh tay kia mấy đường.

Lần này, người Đường Vũ Tân xuất hiện thêm vài vết thương, không nhiều nhưng đủ để lập lòe tạo ra thương tích do tai nạn...

“...” Min Tae Yun bị cử chỉ điên khùng của Đường Vũ Tân chọc tức nhú mày. Tuy nói không có tí thương tích nào không được nhưng nhìn cô ngược đãi mình như thế, Min Tae Yun có cảm giác Đường Vũ Tân không cắt lên người cô mà cắt vào tim anh...

“Xong rồi, hoàn thành!” Đường Vũ Tân cười ngấm nghĩa kiệt tác của mình, sau đó lại nhìn Min Tae Yun với ánh mắt xấu xa, nhìn tới nỗi Min Tae Yun dựng tóc gáy.

“Em muốn làm gì?!”

“Hi hi...” Đường Vũ Tân cười khi hai tiếng, bổ nhào vào người Min Tae Yun, rạch trên cánh tay Min Tae Yun hai đường, lại còn xé tay áo anh, sau đó bốc một nắm bùn trét lên mặt Min Tae Yun, cuối cùng vỗ tay “Giải quyết xong, kết thúc!”

“...” Min Tae Yun nhìn cánh tay mình không ngừng rỉ máu, lại sờ sờ gương mặt không biết đã bị bôi trét ra cái dạng gì, im lặng hồi lâu cuối cùng rống lên một tiếng long trời lở đất: “Đường Vũ Tân, em đủ chưa!!”

Thôi được, rốt cuộc công tố Min nổi cơn thịnh nộ rồi. Bạn nhỏ Đường Vũ Tân của chúng ta rốt cuộc cũng ngừng lại...

“Tại bất đắc dĩ mà...” Bạn nhỏ Đường Vũ Tân ầm ục giải thích.

“Không chỉ là chuyện này, em phải biết ma cà rồng mất máu cần bổ sung máu thế nào.” Min Tae Yun nghiêm túc nhìn biến hóa của Đường Vũ Tân, phát hiện từ sau khi biến thành ma cà rồng cô gái này chưa từng mất kiểm soát, ngay cả vừa nãy cô hút máu trên ngón tay Yoo Jung In cũng không mất khống chế...

“Em biết chứ, nên bạch máu mới uống hồi nãy coi như uống không rồi.” Đường Vũ Tân rầu rĩ.

“Vũ Tân...” Giọng Min Tae Yun đột nhiên trở nên nghiêm nghị.

“Hả?” Đường Vũ Tân ngẩng đầu nhìn Min Tae Yun.

“Có một vấn đề anh vẫn muốn hỏi em... lúc đầu... sau khi biến thành ma cà rồng vì sao em có thể khống chế ham muốn của mình?” Min Tae Yun rũ mắt xuống, không dám nhìn ánh mắt Đường Vũ Tân, dù sao người đưa cô vào thế giới đầy máu tanh này là anh.

“Em cũng không biết...” Đường Vũ Tân đá đá mấy hòn sỏi dưới chân, chấp tay sau lưng nói “Em cũng không biết vì sao, cổ khát khô, họng nóng rất khó chịu, chân răng cũng ngứa, dường như kêu gào muốn em đi xé cổ người khác vậy. Nhưng kỳ lạ là em lại không khơi dậy nỗi ham muốn cắn người.”

“Sao lại nói thế?”

“Máu tươi rất thơm, thơm tới mức em không sao uống được máu đông lạnh. Cổ người nào cũng tỏa ra mùi thơm làm người ta điên cuồng nhưng lạ là, chỗ này của em rất bình tĩnh...” Đường Vũ Tân chỉ vào tim mình, nói tiếp “Bình tĩnh đến mức em có thể bỏ qua thứ khiến em phát cuồng, hình như tâm tư của em không hề để vào việc hút máu. Buổi trưa có ý đùa dai hút máu Yoo Jung In thì có, cũng muốn biết rốt cuộc em có thể khống chế bản thân tới mức nào... mà sự thật chứng minh, cho dù em tiếp xúc với máu người sống gần như vậy, em vẫn có thể kiểm soát được dục vọng của mình.”

“Vì sao sẽ như thế?” Min Tae Yun nhíu mày suy nghĩ toàn bộ quá trình biến hóa của Đường Vũ Tân, phát hiện không có gì đặc biệt, đặc biệt duy nhất là khi còn sống Đường Vũ Tân biết sự tồn tại của ma cà rồng.

“Em không biết, em cũng muốn hút máu, giống như em đòi anh Ra áu vậy, cũng nghiện uống, nhưng lại không muốn tấn công người khác... Min Tae Yun, em như vậy có phải rất đặc biệt không?”

“Chắc vậy, anh cũng không rõ. Anh và Jang Chul Oh đã nghiên cứu vấn đề này nhưng đến giờ vẫn không có kết quả.”

“Có hay không có kết quả đều không sao hết, dù sao đây cũng là chuyện tốt đúng không?”

“Có lẽ thế!”

“Úi trời, nghĩ nhiều quá coi chừng biến thành ông lão tóc bạc bây giờ! Chúng ta mà không lên phòng chừng đám kia dám kêu trực thăng đi tìm lắm, mau đi thôi.”

Min Tae Yun nghe xong gật đầu, anh gần như quên mất bọn họ đang ở dưới khe núi. Chỉ cần ở cạnh Đường Vũ Tân, hoàn cảnh chung quanh liền biến thành điều kiện thứ yếu, toàn bộ cô lôi kéo hết sức lực. Xem ra Jang Chul Oh nói không sai, phải bắt đầu chiến thuật phản kích mới được, nhưng anh phản kích được sao?

Min Tae Yun cười lắc đầu, chọn một hướng để đi. Kết quả đi mấy bước thì nghe tiếng Đường Vũ Tân gọi đằng sau.

“Này! Anh cứ đi thế à?” Đường Vũ Tân nhìn Min Tae Yun, ánh mắt có chút thẹn thùng nhưng cương quyết.

Min Tae Yun quay đầu nhìn cô đứng sau lưng anh một cách khó hiểu. Lần đầu tiên thấy Đường Vũ Tân có dáng vẻ e thẹn của một cô gái.

Nhưng Min Tae Yun nhìn cô hồi lâu cũng không thấy ai kia lên tiếng, ngược lại mình bị cô nhìn chằm chằm đến nỗi cúi đầu hơi ngượng.

“Rốt cuộc là chuyện gì?” Cuối cùng Min Tae Yun không nhịn được nữa, hỏi cô.

“Cái đó... cái đó... công... công em...” Đường Vũ Tân càng nói càng nhỏ.

“Cái gì?” Min Tae Yun nghe không rõ, lại bước lại thêm một bước.

“Em nói, công em.” Đường Vũ Tân dứt khoát nhắm mắt lại hét lên.

Kết quả Đường Vũ Tân chờ nửa ngày không có tiếng động nào, he hé mắt ra thì thấy Min Tae Yun đã ngồi xổm xuống, quay lưng về phía cô.

“Lên đi.”

Vậy là, bạn nhỏ Đường Vũ Tân mỉm cười hạnh phúc không thềm khách sáo leo lên lưng Min Tae Yun.

Cảm nhận hơi thở đặc trưng từ người Min Tae Yun phát ra, đột nhiên Đường Vũ Tân cảm thấy yên tâm: Yoo Jung In gì đó chẳng cần nghĩ nữa, mặc kệ tương lai phát triển thế nào cũng được, mình chỉ cần nắm chắc phần ấm áp này là được rồi phải không?

Nghĩ thế, lòng Đường Vũ Tân dâng lên cảm giác hạnh phúc khó nói lên lời, cô chôn mặt mình trên lưng Min Tae Yun, thì thầm: “Min Tae Yun, cảm ơn anh.”

“... Ngốc quá.”

Lúc bọn Yoo Jung In bận túi bụi vì chuyện Min Tae Yun và Đường Vũ Tân rút xuống núi thì, con đường mòn kế bên xuất hiện hai bóng người chồng lên nhau, tà dương còn sót lại kéo dài bóng hai người, rất dài, rất dài, hết như một bức tranh tuyệt đẹp.

Tên của bức tranh đó là, hạnh phúc!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/huyet-vu-vi-phong>